

ДЖОН НАНС НАСРЕЩЕН ВЯТЪР

Превод от английски: Любомир Николов, 2002

chitanka.info

Посвецавам с обич и уважение на леля ми Вирджиния Нанс Макъби, ветеран от американската армия, която служи доблестно на своята страна по време на Втората световна война в частите на морската пехота.

1

*Изход 35, Международно летище Атина, Гърция
Понеделник, 14:00 ч*

— Капитане, мисля, че трябва да дойдете — припряно изрече старшата стюардеса, нахълтвайки в кабината.

Командирът Крейг Дейтън рязко обърна глава и щом зърна изплашеното лице на Джилиан Уолц, веднага посегна към предпазния колан.

— Какво има? — попита Дейтън, усещайки, че на седалката отдясно помощникът му също се е обърнал, за да погледне назад.

Видимо притеснена, Джилиан затвори вратата, застана в тясното пространство зад централното табло и му направи знак да изчака. Отвън една полицейска кола с мигащи сини лампи подмина новооткритата аерогара и спря пред техния боинг 737.

— Ще ни забъркат в политическа криза — каза Джилиан. — Дежурната на изхода...

Прекъсна я глас от високоговорителя:

— Полет четирийсет и две, тук въздушен контрол.

Вторият пилот вдигна микрофона пред устата си.

— Слушаме.

— Ще трябва да ви задържим на изхода, четирийсет и две.

— Защо? — рязко запита вторият пилот и с крайчеца на окото си забеляза пристигането на втора полицейска кола.

— Четирийсет и две, имаме официално нареждане... тъъ... изчакайте, моля.

В контролната зала не изключиха микрофона и се чу как приглушени гласове спорят за нещо.

— Налага се... налага се да свалим някои от вашите пътници.

Джилиан бързо кимна и изтърси на един дъх:

— Крейг, дошли са да арестуват президента Харис!

Крейг Дейтън сграбчи Джилиан за лакътя и се втренчи в очите й.

— По-бавно, Джилиан. Обясни ми точно за какво става дума.

Денят им бе започнал в Истанбул с вълнуващата новина, че бивш президент на Съединените щати ще лети в първа класа през Атина за Рим. Веднага след като произнесе слово на международната конференция по проблемите на глада, президентът Джон Б. Харис пристигна на борда, придружен от красива млада сътрудничка и навъсен агент от тайните служби. Още с влизането той сърдечно поздрави екипажа и дори надникна в кабината, за да се запознае с пилотите. Безупречно сресан и облечен в добре скроен тъмен костюм, с който изглеждаше по-висок от скромните си сто седемдесет и пет сантиметра, Харис се оказа точно толкова чаровен и дружелюбен, колкото го описваха вашингтонските журналисти по време на неговия едва ли не легендарен престой в Белия дом.

— Дежурната на изхода... нашата представителка... познавам я — задъхваше се Джилиан. — Тя дойде много разстроена и каза, че гръцкото правителство разполага със заповед за арестуването му.

— Защо? По каква причина?

Джилиан поклати глава и кестенявата ѝ коса се разпиля из въздуха.

— Не знаеше.

Вторият пилот Аластър Чадуик подсвирна и кимна към пистата, където вече стояха четири полицейски коли с трескаво мигащи светлини.

— Определено ни готвят нещо, приятелю.

— Това е чуждестранен самолет — каза Дейтън. — Никого няма да свалят без мое разрешение.

Той направи знак на Джилиан да отвори пак вратата към салона, избута седалката си назад и понечи да стане. Пакетчето в скута му се разсипа по металния под и из въздуха се разнесе аромат на фъстъци.

— По дяволите!

— Аз ще се погрижа — каза Джилиан.

Вторият пилот хвана Дейтън за ръката.

— Крейг, нали помниш, че освен пилот в Англия съм и адвокат?

— Да, знам — отвърна Крейг, гледайки как Джилиан излиза от кабината.

— Нека ти дам един безплатен съвет, може ли? Ти си американски гражданин с европейска работна виза, управляваш германски самолет и в момента този самолет се намира върху гръцки

бетон. Не си посланик на Съединените щати. Ако им се пречкаш, могат да те арестуват.

Командирът раздражено тръсна глава.

— Това тук е Гърция, Аластър. Тия хора са се цивилизовали преди доста време. Преди две-три хиляди години, ако искаш да знаеш.

— Крейг!

Вместо да пусне ръката му, Чадуик стисна още по-здраво и Дейтън се ядоса.

— *Какво?*

— Моля те, внимавай. Знам, че той е твой президент, но не можеш да го опазиш.

— Не мога ли? — Крейг Дейтън решително се надигна от креслото. — Само гледай!

2

Рим, Италия

Понеделник, 13:00 ч

Президентският апартамент на хотел „Метропол“ в центъра на Рим беше създаден за крале, президенти и индустриални магнати, но въпреки пищното обзавеждане сегашният му наемател ценеше в момента само две неща — портативния телефон и възможността свободно да крачи напред-назад.

— Дявол да го вземе, човече, къде са те? Още сте в Атина, нали?

Сър Уилям Стюарт Камбъл, шотландец по рождение и кавалер на Британската империя благодарение на хитроумни политически интриги, внезапно се завъртя и рязко закрачи към високите остъклени врати, отвъд които се излизаше на изящен каменен балкон с изглед към Виа Венето. Вратите бяха разтворени и през тях нахлуваше топъл вятър, понесъл аромат на свежи цветя и благоухания от близката пекарна, примесени с мирис на бензинови пари от оживеното движение по булеварда. Но на Камбъл в момента не му беше до миризми.

— *Мистър* Костомбродис! — кресна той с изтънчения акцент на преподавател от Оксфорд, където наистина бе работил през един период от блестящата си юридическа кариера. — Драги ми сър, имах твърдото, ала явно погрешно впечатление, че сме ви наели, за да ги следите стъпка по стъпка, включително и в момента, когато напуснат съда и потеглят за аерогарата. Нима е толкова трудно да изпълнявате инструкциите?

В стаята влезе млада жена с тревожно лице, облечена в строг сив костюм с мъжка кройка. Тя огледа предпазливо като чакал едрият международен юрист, пресметна траекторията му през просторната сводеста стая и зачака.

— Напълно ли сте сигурен — продължаваше Камбъл по телефона, — че разполагат със заверено копие от заповедта на Интерпол?

Камбъл се завъртя и от височината на своите сто и деветдесет сантиметра погледна секретарката, която плахо му кимна. Той също кимна и ѝ направи знак да изчака.

— Да. Да. Разбирам. Щом получите уверение, че са го свалили от самолета, на секундата ми позвънете. Ясно ли е? Няма особено значение дали ще го арестуват в Атина или тук, в Рим, но е извънредно важно да разполагаме с навременна информация за събитията. Да. Постарайте се.

Той изключи телефона и прибра малката антена с подчертано презрителен жест, театрално вдигна очи към тавана, после погледна жената и се усмихна.

— Да, Изабел?

— Външният министър пристигна, сър.

— Покани го, ако обичаш — каза Камбъл, махна с ръка към вратата и на достолепното му лице цъфна широка усмивка, сякаш някой бе дръпнал завеса пред прозорец, зад който грее слънчев ден.

Дребен пълничък мъж с черен костюм припряно мина през огромната двойна врата в дъното и закричи по осемдесетгодишния персийски килим. Камбъл го посрещна на половината път, стисна ръката му и го потупа по рамото с онзи отлично премерен жест, който изглежда изящен и непринуден само при едрите мъже.

— Джузепе, колко мило от твоя страна, че дойде. Чудесно е да те видя отново.

Италианският външен министър Джузепе Анселмо се усмихна насила, отвърна на поздрава и прие предложението да седне на стол до старинното канапе. Отнейде безшумно изникна сервитьор със сребърен сервиз за кафе и чай. Камбъл насочи очи към вратата.

— Затворете към балкона и ни оставете сами, ако обичате — нареди Камбъл. — И бъдете така добър да не пускате никого в апартамента.

Сервитьорът затвори плътно балконската врата, шумът откъм улицата заглъхна и едва сега се чу ясно, че в апартамента звучи класическа музика.

Камбъл посегна към дистанционното управление и намали звука.

Когато сервитьорът излезе, Анселмо поклати глава, приведе се напред и заговори съвсем тихо. Камбъл се усмихна, заплаши го шеговито с пръст и се потупа по ухото.

— Джузепе! Извинявай, старче, но напоследък май съм почнал да оглушавам. Би ли повторил мъничко по-високо? Уверявам те, никой не ни подслушва.

Анселмо се измести на ръба на стола и повтори с малко по-силен глас:

— Казах, че това ни поставя в много неудобно положение. Неофициално, разбира се.

— Разбира се. Международните задължения често са неприятна работа, но знаеш ли точно какво се съдържа в обвиненията на Перу срещу Харис?

Камбъл наля горещо кафе в една от скъпите чаши със златни шарки, като не пропусна да забележи разкошния аромат на специалната смес, която винаги си поръчваше. Макар и британски поданик, той обичаше хубавото кафе.

— Да, Стюарт. Четох ги.

— Чудесно. В такъв случай осъзнаваш, че перуанското правителство е представило убедителни доказателства на перуанския съдия, който от своя страна е издал законна заповед за арест според всички изисквания на Интерпол. Президентът Харис носи пряка лична отговорност за конкретно престъпление.

Анселмо поклати глава.

— Ние не вярваме в това, а и ти едва ли вярваш.

— Нека погледнем фактите, Джузепе. Знаем, че през мандата на Харис е била проведена тайна разузнавателна операция на сто и трийсет километра от Лима. Знаем, че в набеязаната сграда е имало шейсет и трима мъже и жени и че независимо от недоказаните твърдения за техните занимания в тази сграда те са били на практика инквизириани, а три дни по-късно изгорени живи.

— Стюарт, аз...

— Изчакай, моля те. Остави ме да довърша. Знаем също така, че Централното разузнавателно управление на САЩ е извършило операцията чрез местни наемници, а до това се е стигнало в резултат от секретна акция, която би могла да бъде одобрена единствено от президента на Съединените щати.

— Но нямаш преки доказателства за това, Стюарт!

— Джузепе, като юрист знаеш много добре, че разполагаме с желязно обвинение според Договора против изтезанията. Заповедта за

арест е законна. Само съдът ще реши дали има достатъчно доказателства. А, между другото, *има*ме доказателства, макар че в момента не бих желал да ги обсъждам.

Джузепе Анселмо се пресегна и почука Камбъл с пръст по ръката.

— Защо *точно ти* се зае да ги представляваш, Стюарт? — Италианецът впи поглед в очите на събеседника си. — Имаш процъфтяваща адвокатска практика в Брюксел. Твоята фирма обслужва половината от най-преуспяващите компании в Европа. Вече си много богат. Защо повеждаш срещу Съединените щати кръстоносен поход, който не можеш да спечелиш?

— Така ли си го представяш? — усмихна се Камбъл. — Кръстоносен поход?

— А не съм ли прав?

— Не, разбира се! Джузепе, единствената ми цел е да докажа, че никой на тази планета не стои над закона, когато става дума за този договор и чудовищните престъпления, които цели да предотврати. Никой не може да избяга от световното правосъдие. Бил той селянин, крал или президент...

— Моля те, Стюарт! — повиши глас Анселмо. — Запази си речите за телевизията. Добре знам, че ти състави по-голямата част от договора, че беше главната движеща сила за неговото приемане и ратифициране. Знаем каква роля изигра в опитите за екстрадиране на Пиночет.

— В случая станах адвокат на Перу — прекъсна го Камбъл, — защото обвинението е обосновано, колкото и ужасно да изглежда това за нашите американски приятели.

— Но, Стюарт... *Перу*? Никой няма да приеме нещата сериозно.

— Въпросът не е до Перу, Джузепе. Става дума за Съединените щати. Ние с теб отлично познаваме високомерния навик на американците да признават международното законодателство само когато им изнася.

— Да, но...

— Трябва ли да ти напомням как американски военен самолет разкъса въжето на скиорски лифт?

— Не.

— А помниш ли презрителния отговор на вашето настояване да съдите пилотите според италианските закони?

— Много ясно, че помня всичко това! — намръщи се Анселмо. — То бе една от причините за миналогодишното падане на моето правителство и предсрочните избори. Не е много любезно от твоя страна да ми напомняш.

Оставяйки съзнателно между двамата да увисне тягостна тишина, Камбъл отпи глътка кафе и хвърли поглед през високата остъклена врата към синьото небе навън, преди отново да се обърне към министъра.

— Никога не бих си позволил да бъда нетактичен към теб, стари приятелю — каза той на безупречен италиански. — Но фактът е, че ако от името на Съединените щати бях помолил Рим да издаде заповед за арест на Слободан Милошевич, ти нямаше да се колебаеш.

Анселмо възрази на английски:

— Виж какво, Стюарт...

— Джузепе, фактът е, че преди около трийсет минути мои колеги излязоха от съда тук, в Рим, с подписана заповед до полицията да арестува президента Харис, когато той кацне на летище Да Винчи. Съдията е готов още утре да проведе заседание по молбата ни за спешно екстрадиране в Перу.

— *Какво?*

— Разбираш ли, вече сме поръчали самолет.

— Какви ги вършиш, Стюарт?

— Много просто, като добър адвокат работя в интерес на клиента си.

— Но... делата за екстрадиране отнемат месеци, дори години! Как успя да убедиш...

— Естествено, Съединените щати ще обжалват, но ние ще настояваме за незабавно екстрадиране и процес в Лима. Ще бъдем извънредно благодарни, ако вашето правителство ни окаже помощ, като спести всички формални отсрочки. В противен случай според условията на договора ще бъда принуден да настоявам самата Италия да проведе процес срещу Харис.

Анселмо поклати глава и издаде кратък, насечен гърлен звук.

— Стюарт, едва ли си толкова луд, та да си представиш, че Италия ще съди американски президент за въображаеми

престъпления, извършени в някакво затънтено кътче на Южна Америка.

Камбъл бавно поклати глава и се усмихна.

— Не, Джузепе, и именно затова не желая да ви занимавам с този проблем по-дълго от необходимото. Ако ви се стовари на главите, аз имам грижата да го премахна, както казват американците.

— Моля? — Джузепе трепна и в очите му пламна надежда за избавление. — Ако? Не си ли уверен в маршрута му?

Стюарт Камбъл кимна.

— Ръководя нещата от Рим, но в момента самолетът на Харис е задържан в Атина до пристигането на съответните власти. Ако успеят, ще бъдете освободени от този неприятен товар. Ако гърците обаче се провалят, Джон Харис ще бъде арестуван след кацането си тук.

— Ами ако реши да потегли в друга посока? — попита Анселмо с нескрит сарказъм.

Старшият партньор от правната фирма „Камбъл, Частейн и Макнотън“ се усмихна.

— Джузепе, чувал ли си някога да съм поемал излишни рискове? В момента мои сътрудници с клетъчни телефони и заверени копия от заповедта на перуанския клон на Интерпол чакат буквално във всяка европейска държава именно за да не се случи нещо подобно. Но очаквам всеки момент да получа добра новина от Атина.

Сякаш по сигнал телефонът до него иззвъня.

3

Международно летище Атина, Гърция

Понеделник, 14:10 ч

Всичкият багаж бе натоварен и пътниците седяха по местата си, когато седмина гръцки полицейски служители се събраха в ръкава пред полет 42 на „Юро Еър“ и Крейг Дейтън застана на входа на самолета.

— Кой говори английски? — попита Дейтън, като се стараеше гласът му да звучи сдържано и спокойно.

Един от групата прекрачи напред покрай дежурната служителка от компанията, чиито разширени очи издаваха, че е безпомощна и готова всеки момент да изпадне в паника. Полицаят махна с ръка на колегите си да прекратят оживения разговор, после се обърна към командира, като не пропусна да забележи четирите нашивки върху пагоните на бялата му униформена риза.

— Капитане, имаме заповед да... да задържим всички на борда на вашия самолет. Други... други държавни служители... идват насам с документите.

— Защо? — попита Дейтън.

Полицаят поклати глава.

— Не знам. Заповедта е да задържим всички пътници на борда, а самолета до изхода.

— След колко време ще пристигнат? — попита Крейг.

— Може би след половин час.

Дейтън помълча няколко секунди, после посочи предната врата на боинга, която беше изместена настрани покрай корпуса.

— Добре. Ето какво ще направя. Като командир на полета отговарям за тези пътници. Затова ще затворя вратата на самолета, за да не може никой да слезе, както ви е наредено. Така добре ли е?

Полицаят обмисли набързо предложението и кимна с лека усмивка.

— Добре.

— Освен това ще включа един от двигателите, за да задействам климатичната инсталация.

Този път полицаят като че се притесни.

— Ще включите... двигателите?

— Длъжен съм. Така е по правилник. Щом задържаме хора на борда, трябва да включим двигател. Стандартна процедура. Устав.

Полицаят добре познаваше последната дума, затова се усмихна и кимна.

— Добре.

— А сега се отдръпнете — каза Крейг, като завъртя малкото резе на горната панта и издърпа вратата да хлътне в отвора, преди да я блокира с лоста.

Той се приведе и надникна през малкия кръгъл илюминатор, за да види дали полицаите не са разтревожени от действията му. Седмината послушно бяха отстъпили и чакаха с ръце в джобовете, убедени, че изпълняват буквално заповедта на началниците си.

Крейг се обърна, хвана Джилиан за раменете и я погледна право в очите, но когато заговори, в думите му нямаше и следа от дългогодишната им извънслужебна връзка.

— Чуй ме! Кажи на президента Харис какво става, после доведи тук човека от тайните служби, настани го на твоята сгъваема седалка и му заръчай да държи този лост, за да не може никой да отвори отвън.

— Какво смяташ да правиш, Крейг?

— Каквото съм дал клетва да правя. Не питай. Просто върви.

Той се завъртя, изтича в кабината, скочи на лявото кресло и трескаво зашари с ръка за предпазния колан, усещайки как Аластър го гледа с изненада.

— Предстартова проверка — кресна Дейтън.

— Май нещо съм зле със слуха — вдигна вежди Аластър. — Бих се заклеял, че чух да говориш нещо за предстартова проверка.

— Точно това казах. Проверката, моля. Веднага! Махаме се оттук.

Аластър се поколеба, после тихо въздъхна.

— Извинявай, че ти изтъквам очевидни неща, старче, но все още сме свързани с ръкава и няма влекач, който да ни изтегли.

Крейг изведнъж завъртя поглед към него.

— Точно на това разчитам, Аластър. Включваме двигателите и дим да ни няма.

— По американски, нали?

— Адски си прав. Никой няма да арестува президент на Съединените щати, докато аз съм на смяна.

— Може ли да ти напомня, че самолетът принадлежи на немска компания?

Крейг кимна, без да откъсва очи от предното табло.

— Ще го имам предвид.

Отдясно настана колебливо мълчание и Крейг се завъртя към втория пилот.

— Какво?

— Заради това и двамата ни ще изхвърлят от работа, нали? — тихо попита Чадуик.

— Аз ти намерих тази работа — каза Дейтън — и ще имам грижата да я запазиш. Цялата отговорност на борда е моя. Аз съм те принудил. Затова действай! Проверка *моля!*

Щом зърна убийствено сериозното изражение на командира, Аластър тихо дръпна в скута си ламинирания списък с точките за проверка и веднага започна да изрежда.

— Спирачки?

— В готовност.

— Хидравлика?

Джилиан Уолц веднага бе отишла да информира агента от тайните служби, който без колебание се прехвърли отпред да пази вратата. След това тя се върна да съобщи на президента Харис... но неговата реакция я изненада.

— Чакайте малко, мис Уолц — каза президентът Харис и се приведе към нея с усмивка. — Очевидно има някаква грешка в превода — той се изкиска — или пък някой си прави майтап с вас. Доколкото знам, през последните дни нито съм почвал война, нито съм свалял гръцкото правителство, тъй че наистина няма за какво да ме арестуват. Сигурно просто ми пращат приветствена делегация. Често се случва. Вероятно едва накрая са разбрали, че минавам оттук, потеглили са

веднага насам и с едно телефонно обаждане, без да искат, са вдигнали всичко живо на крак.

— Сър! — прекъсна го Джилиан. — Нашата представителка е чула, че идват да ви арестуват. Не да ви поздравят. Спомена, че имало заповед за арест.

Президентът Харис се спогледа с младата жена на съседното кресло — трийсет и две годишната Шери Линкълн, бивша стипендиантка на Роудс и негова асистентка през последните две години. Преди тя да каже нещо, тихата музика, звучаща от високоговорителите, отстъпи място на бърза инструментална мелодия, подхождаща по-скоро за филмов епизод с преследване. Шери Линкълн раздражено вдигна глава нагоре, после пак се обърна към шефа си.

— Как мислиш, Шери? — намигна ѝ той. — Да не би група ядосани нашенски демократи да са насъскали европейските си роднини? Винаги са ми казвали да се пазя от данайците, когато носят дарове, но...

Тя не се усмихваше и това го накара да млъкне.

— Сър — започна Шери Линкълн, — ако са споменали заповед за арест...

— Да, споменали са — намеси се Джилиан и в същото време усети как се включва допълнителният генератор, задвижван от малък реактивен двигател в опашната част, който осигуряваше електричество и сгъстен въздух за стартиране на двигателите. До ушите ѝ долетя приглушен вой.

Президентът Харис поклати глава.

— Я стига, Шери! Нашите съюзници нямат навика да арестуват бивши американски президенти. Обикновено организират официални вечери и ни отегчават до смърт с приветствени речи. Кое е далеч по-мъчително наказание. Така или иначе, все още имам право на имунитет, ако случайно съм пропуснал да си платя някоя квитанция за паркиране по време на мандата.

До опитното ухо на Джилиан долетя нов нарастващ звук. Единият от двигателите работеше на празен ход, другият набираше обороти. За момент светлините примигаха, докато пилотите превключваха от наземно на собствено електрозахранване. За няколко секунди музиката излезе от ритъм, сетне продължи почти в такт с ускорения пулс на Джилиан.

— Вижте какво — каза успокоително Харис. — Не знам кои са, но когато пристигнат, ще поговоря с тях и ще уредя всичко.

Джилиан вдигна ръка.

— Сър, засега командирът иска да останете на място и да не разкопчавате предпазния колан. След малко ще дойда пак.

— По разписание ли излитаме? — попита Джон Харис.

Стюардесата поклати глава.

— Не знам.

Воят на двата стартиращи двигателя бе принудил полицаите да затулят уши и да отстъпят назад по ръкава, тъй че не успяха да разберат смисъла на лекото движение на корпуса по нагънатото уплътнение около вратата на боинга. Не познаваха и принципа на реверса, затова изобщо не обърнаха внимание на факта, че двата реверса току-що са се задействали.

Внезапното люшване, което отхвърли седмината към стената на ръкава, мигновено привлече цялото им внимание. Старшият полицай с усилие се изправи на крака и се втурна обратно към самолета тъкмо навреме, за да види как пред него пилотската кабина бавно се плъзга назад. Имаше чувството, че някой измества самия ръкав, но когато стигна до края и събра смелост да надникне надясно въпреки ужасяващия вой на двигателите, той осъзна, че боингът се движи сам — маневра, за която не се споменаваше в заповедите.

— Внимавай, Крейг! — бе извикал Аластър, когато командирът включи реверса на пълна мощност и носовото колело на боинга прескочи подпората, за да продължи назад.

Дейтън завъртя колелото наляво, при което носът на боинга зави надясно и се отдели от ръкава. Веднага след това го изправи и хвърли поглед към стъклата на терминала, където се отразяваше зоната зад самолета. Доколкото можеше да види, пистата бе свободна. Той задържа реверса на пълна мощност, макар да знаеше, че навярно уврежда двигателите с боклуци от пистата.

Облак от прах, пясък и парчета от вестници кипна пред самолета и гневно се завихри около терминала. Крейг зърна изумени лица в чакалнята зад стъклото. Хората се обръщаха към шума и се питаха защо полет 42 потегля преди разписанието, и то без влекач.

Когато Крейг включи двигателите, техниците от наземния екип го бяха зяпнали с разширени от изненада очи, но внезапното движение назад ги свари неподготвени. Един по един те се втурнаха след самолета, размахвайки трескаво ръце към кабината.

Вратата на багажното отделение вече беше затворена, но отдясно чакаше цяло влакче, натоварено с куфари. Реактивната струя ги преобърна и разпиля съдържанието им заедно с един слисан носач, който се запремята към терминала.

Кабелът на наземното захранване се изтръгна с басов звън изпод носа на самолета и отхвъркна като змия към сградата, минавайки само на педя от един бягащ техник, но без да причини сериозни щети.

Внезапно боингът се освободи от ръкава и бързо пое заднишком към средата на пистата — зона, която не можеха да видят от кабината.

— Крейг! Спри! — изкрещя Аластър. — Не знаем какво има отзад.

— Беше чисто — отвърна Крейг.

Видя как неколцина смаяни полицаи надничат от края на ръкава. Двама техни колеги бързо слизаха по металната стълбичка отстрани, макар че едва ли имаха ясна представа как да спрат отстъпващия реактивен самолет.

Боингът се движеше назад с около десет километра в час. Крейг изключи реверса и зачака. Стори му се, че е минала цяла вечност.

— Не пипай спирачките! — предупреди той. — Ще забием опашка в бетона.

— Разбрано — отговори Аластър.

След няколко мига Крейг тласна лостовете напред и зачака двигателите да наберат обороти.

Огромният боинг 737 бавно спря да отстъпва и потегли напред. Крейг завъртя носовото колело наляво и насочи самолета извън стоянката към пистата за рулиране. С крайчеца на око си забелязваше, че техниците продължават преследването, а вдясно от тях се движеха и няколко полицейски коли, но на почтително разстояние.

— Обади се на кулата и поискай незабавно разрешение за излитане — кресна Крейг.

Аластър се подчини и получи отговора, който очакваше.

— „Юро Еър“ четири две, останете на място, сър! Нямаме разрешение за рулиране.

Преди вторият пилот да отговори, Крейг натисна бутона на слушалките си.

— Не се приема, кула. Обявявам извънредно положение. Моля, разрешете ни незабавно излитане от полоса две-седем.

Аластър се обърна към лявото кресло и поклати глава.

— Какво?

— Аварийно излитане.

— Не съм чувал подобен термин. Заради теб и двамата ще останем без разрешителни. Стига, Крейг. Престани.

— Не. Продължавай с предстартовата проверка. Излитаме незабавно щом стигнем до края.

— Крейг — примоли се Аластър с глух и сериозен глас, — умолявам те, недей да излиташ без разрешение.

— Нали имаме разрешение от въздушния контрол?

— Да, но не и от кулата, както знаеш много добре — каза Аластър, като гледаше право напред и пресмяташе разстоянието до края на полосата. Пред тях нямаше други самолети, а полицейските коли бяха изостанали. — Ако заемем полосата без разрешение за излитане, значи сме загазили здравата, а аз бих предпочел да си запазя професията. Това е безумие!

Крейг отново натисна бутона на предавателя.

— Кула! Ще ми разрешите ли излитане поради извънредни обстоятелства? Нямаме време за обяснения, а животът на много хора е заложен на карта.

— Тъъ... аз... това е извън всякакви правила, „Юро Еър“. Отвлечени ли сте?

— Не мога да отговоря. Разбирате ли?

Настана многозначително мълчание. Дежурният от кулата бе открил в каква рамка да вмести проблема. Отвлечане! Това трябваше да е отговорът. На борда имаше похитители!

— Разбрано, четири две, имате разрешение за незабавно излитане.

— Приключих с проверката — обади се Аластър с тревожно напрегнат глас, гледайки как Крейг напуска пистата за рулиране много по-бързо от нормалното и излиза на полосата.

— Набирам мощност. Автоматичните дросели включени — съобщи Крейг.

— Разбрано. Скоростомер включен. — Аластър изчака скоростомерът да заработи. — Сто и петдесет километра, скорост за излитане двеста.

Крейг се озърна надясно покрай втория пилот, очаквайки едва ли не да види как по пистата за рулиране ги преследват коли с въоръжени полицаи, но никой не се опитваше да ги спре.

Мощният тласък на двигателите ги притисна в креслата. Стрелката на скоростомера пълзеше напред. В далечината отдясно прелиташе терминалът.

Бяха достигнали необходимата скорост и необходимите обороти за излитане.

Крейг леко придърпа щурвала, повдигна носа и усети как самолетът се отлепя от пистата. Освободена от триенето на колелата в бетона, машината летеше все по-бързо.

— Излитането нормално, вдигни колесника.

— Разбрано — отговори Аластър. — Вдигам колесника.

Той бутна лоста нагоре, изчака червените лампички да светнат и да изгаснат, после придвижи лоста в изключено положение. През цялото време трескаво мислеше за неприятностите, в които се бяха забъркали. В най-добрия случай ръководството на „Юро Еър“ щеше да побеснее. В най-лошия — двамата с Дейтън щяха да бъдат уволнени, а може би и дадени под съд. Той беше втори пилот и британски гражданин. Защо бе позволил да се случи всичко това заради някакъв си бивш американски президент?

— Задкрилки на едно, смяна на нивото, двеста и десет, избор на курса.

— Задкрилки... на едно, смяна на нивото... готово — отговори Аластър. — Може ли да задам въпрос?

— Да, ако сега вдигнеш задкрилките.

— Задкрилки... вдигнати. Много добре. Къде ще ходим сега, след като избягахме от закона?

Крейг погледна втория пилот.

— В Рим. По разписание. Смятам да отведа бившия си главнокомандващ там, закъдето е тръгнал.

4

Рим, Италия

Понеделник, 13:40 ч

Вестта, че полет 42 на „Юро Еър“ се е откъснал със сила от Атина и е излетял с бившия президент Харис на борда, пристигна точно когато италианският външен министър се канеше да напусне апартамента на Камбъл. Стюарт Камбъл се сбогува с Анселмо, после нареди да докарат колата му.

— Уведоми всички, както беше по плана, Изабел — заръча той на секретарката си, докато тръгваше към асансьора. — И ми се обади, щом разбереш кога трябва да кацне самолетът.

Той се отпусна на задната седалка на новия мерцедес, изпитвайки тихо задоволство, че все пак спектакълът ще се състои в Рим. Определено предпочиташе италианската столица пред Атина, а и не знаеше нито дума гръцки. Жалко за Анселмо, разбира се. Джузепе и цялото италианско правителство щяха да се гърчат под жестокия натиск на Съединените щати да отхвърлят заповедта за екстрадиране. Но международното внимание към случая и необходимостта да се даде отпор на грубата американска намеса в европейската политика не оставяха изход на италианците.

Естествено, без да се пренебрегва и безспорната солидна тежест на обвинението.

Стюарт Камбъл се усмихна лекичко, като си представи предстоящата правна битка, за която в известен смисъл се подготвяше — която бе търсил — почти от две десетилетия.

Полет 42 на „Юро Еър“

Във въздуха, на осемдесет километра западно от Атина, Гърция

Сателитният телефон в кабината на полет 42 започна да звъни почти веднага след като боингът достигна определената височина. Оперативният център на „Юро Еър“ във Франкфурт бе уведомен от

гръцките власти, че самолетът навярно е отвлечен, което би обяснило катастрофалното му потегляне, както го описваше атинската контролна служба.

— Вярно ли е, четирийсет и две? Отвлечени ли сте? — попита диспечерът.

— Не мога да разговарям в момента — отвърна Крейг. — Ще ви се обадя след кацането в Рим.

Отговорът озадачи диспечера. Рим? Кому би хрумнало да отвлеча самолет само за да застави екипажа да изпълни предвидения полет?

Крейг изключи връзката, преди да бъдат зададени още неудобни въпроси.

Всички международни ръководители полети в средиземноморската област бяха уведомени за предполагаемото отвлечане и макар че полет 42 не подаваше уговорения транспондерен код за въздушно пиратство, те изпълняваха исканията на пилотите.

Крейг свали от скобата микрофона на вътрешните високоговорители, погледна Аластър и натисна бутона.

Приятели, говори вашият командир. Моля за извинение заради внезапното и... необичайно потегляне от Атина. Ние... не успяхме да си осигурим влекач, а предстоеше закриване на летището, което би ни попречило да пристигнем в Рим по разписание, затова реших да потегля малко по-рано и да използвам реверса вместо влекач. Извинявайте, ако сме ви стреснали. Между другото, разпилените куфари по пистата не бяха ваши. Вашият багаж вече беше на борда. Благодаря, очаквам да пристигнем в Рим по разписание.

Той повтори съобщението на немски и в съкратен вариант на доста приличен френски, преди да изключи микрофона.

— Отивам отзад да поговоря с Харис — каза Крейг, следейки реакцията на Аластър.

Вторият пилот примижа болезнено и с уплашена физиономия се загледа наляво.

— Наистина се тревожа, Крейг. От правна гледна точка забъркахме голяма каша.

— Знам.

— Може ли да попитам защо?

— Защо ли?

— Да. Защо? — повтори Аластър. — Защо заради някакъв непотвърден слух и присъствието на няколко полицаи ти реши да изложиш на риск цял самолет, пълен с пътници, и да нарушиш половин дузина правила, включително с подаване на фалшив сигнал за отвличане.

— Не съм казал, че сме отвлечени. Ръководителят полети го каза.

Аластър поклати глава и лицето му пламна — гневът взимаше надмощие над страха и объркването.

— Недей да го усукваш! Ти използва този претекст и все още го използваш. Ще си имаме неприятности, когато узнаят, че никой не ни е принуждавал да вършим каквото и да било!

— Напротив. Аз те принуждавам.

— А аз съм твой съучастник. За бога, човече. Защо?

— Аз съм офицер от военновъздушните сили, Аластър.

— Дявол да го вземе, аз също съм служил в Кралските военновъздушни сили, но това не ме прави пазител на Бъкингамския дворец.

— Аз съм офицер от запаса. На практика все още служа в армията и съм дал клетва да защитавам президента на Съединените щати.

— Неприятно ми е да те прекъсвам, Крейг, но онзи джентълмен отзад вече не е президент.

— Няма значение. Щом е бил веднъж, остава си такъв завинаги.

— Във Франкфурт никога няма да те разберат. Знаеш го, нали? Те и така едва крепят авиокомпанията. Ако не поднесат на гърците главите ни на тепсия, може да им откажат право за кацане в Атина. А нас... как беше онзи твой израз? Нас кучета ни яли.

Крейг енергично поклати глава.

— Не бой се. Както казах, идеята беше изцяло моя. — Той избута креслото назад, стана и потупа Аластър по рамото, докато отваряше вратата. — Връщам се след няколко минути. Поддържай полета.

— Че как иначе? — промърмори печално Аластър. — Може да ми е за последно.

Шери Линкълн видя вратата на пилотската кабина да се отваря и когато командирът излезе, тя вече бе скочила на крака да го посрещне. Спря го край предната кухня и се представи, после го запозна с агента от тайните служби Мат Уорд, който бе останал до предната врата по време на излитането.

— Вие сте асистентка на президента Харис, така ли? — попита Крейг.

— Асистентка, помощничка, съветничка и секретарка — отговори Шери. — Бихме искали да ви благодарим, че ни измъкнахте навреме.

Крейг ги огледа втренчено.

— Значи... сте разбрали какво направих?

Мат Уорд кимна.

— Знам, че един боинг 737 не се отделя от терминала без влекач, капитане. Джилиан ни каза за заповедта.

— С багажните колички беше голямо шоу — изкиска се Шери Линкълн. — Страхотен риск поехте заради него.

Джилиан изникна до тях.

— Разказах им, че си бил военен пилот, Крейг — обясни тя.

Командирът кимна към старшата стюардеса.

— Между другото, самолетът е немски, но Джилиан също е гражданка на Съединените щати.

Джилиан погледна Крейг и по лицето ѝ пробяга усмивка. Крейг докосна ръката ѝ в отговор на усмивката, после попита:

— Мис Линкълн, кой точно би могъл да се опита да арестува президента? Казаха ни само, че някаква правителствена делегация идвала да го задържи, а аз не можех да позволя това. Не пожелаха да ни кажат защо.

Шери дълбоко въздъхна, подпря се на предната стена и поклати глава.

— Не знам със сигурност, капитане, но силно подозирам, че току-що си спечелихте медал. Според мен предотвратихте онова, което

в Държавния департамент биха нарекли *кошмар номер две* за един бивш президент.

— Кошмар номер две? — повтори Крейг.

— Номер едно е отвличане. Номер две — пиночетовска заповед.

— Имате предвид чилийския диктатор Пиночет?

— Същият. Генералът, който лично нареди хиляди чилийци да бъдат инквизирани и убити по политически причини.

— Чакайте... — прекъсна я с усмивка Крейг и вдигна ръка. — Какво общо има Пиночет с президента Харис?

— През осемдесетте години — отговори Шери — повечето държави подписаха договор, който обявява за престъпление срещу човечеството всяко прилагане на изтезания от държавен служител. С други думи, за такова престъпление виновният може да бъде арестуван по цял свят и съден в която и да било страна. Пиночет стана първият сериозен препъникамък за договора.

— Спомням си случая съвсем смътно — каза Крейг.

Шери погледна часовника си.

— Колко време ни остава до кацането?

— Малко над час и двацет минути — отговори Крейг. — Но моля ви, довършете историята за Пиночет.

— Добре. Трябва спешно да се обадя по телефона, затова ще карам съвсем накратко. Един испански съдия издаде заповед за арестуване на генерала и тя бе изпълнена, когато Пиночет пристигна на лечение в Лондон. Но на британския съд му трябваше повече от година, за да реши, че се налага да го екстрадират в Испания.

— Но... нали го върнаха в Чили? — намеси се Джилиан.

— Вярно — съгласи се Шери, — но само защото обявиха, че здравословното му състояние не позволява да издържи един съдебен процес. Основното решение на британския съд, че бившите държавни глави не са освободени от съдебна отговорност и не притежават имунитет, беше огромна крачка напред, но същевременно и огромен проблем. Какво би станало, ако лошите решат да го употребят срещу добрите?

— Например срещу човек като президента Харис? — попита Крейг.

— Именно. Представете си, че вместо да подгони някой кървав диктатор, страната У злоупотреби с правните процедури по договора и

арестува невинен държавен служител от страната X само защото е недоволна от тази страна или воюва с нея?

— И все пак кой? — попита Крейг. — Коя беше страната Y в Атина? Гърците ли?

Шери погледна Мат Уорд и сви рамене.

— Едва ли. Нямам представа кой може да е отговорен. В така нареченото дружно семейство на нациите има доста държави, които все още ни мразят. Фидел е една от видните фигури на този пазар.

Четиримата замълчаха за момент и шумът на въздушните струи отвън изпълни малката ниша до входа с тихо бучене. Откъм кухнята долетя аромат на затоплени кифлички и прясно кафе.

— Истински кошмар би настъпил — подхвърли Мат Уорд, — ако някой като Саддам Хюсеин, Милошевич или Муамар Кадафи успее да ни лепне такава заповед въз основа на обвинението, че одобрените от президента въздушни удари са били изтезание за техните хора или нещо подобно.

Шери кимна и отново си погледна часовника.

— Според договора — между другото, Гърция го е ратифицирала — теоретично биха могли да арестуват Джон Харис в Атина и да го пратят в Багдад, където след кратък съдебен фарс му е гарантирана доживотна присъда.

Джилиан вдигна ръка към устата си.

— Шегувате се.

— Не, не се шегувам. Заплахата е реална и слава богу, че реагирахте бързо, капитане. Президентът Харис не иска да вярва, но аз се обзалагам, че точно това предстоеше да стане, макар че едва ли е работа на Ирак.

— Значи всяка страна може да издаде такава заповед? — попита Крейг.

— Всяка — потвърди Шери. — Всеки съдия в което и да било затънтено кътче на света може да състави списък с обвинения и да издаде международна заповед за арестуване, а веднъж издадена, тя може да се използва буквално навсякъде за арестуване на когото и да било, дори ако името му е Джон Харис, Джими Картър, Джордж Буш или Джери Форд.

— Мили боже! — възкликна Крейг.

— Най-малкото — продължи Шери — могат да държат един бивш американски президент под арест година или две, причинявайки ужасни неприятности на Съединените щати. — Тя помълча и пак погледна часовника си. — Трябва да разговарям по телефона. Клетъчният ми телефон не работи в полет.

— Аз също — добави Мат Уорд. — Нито един от клетъчните ми телефони не действа.

Крейг насочи поглед към третия ред седалки в първа класа, където президентът Харис си бе сложил очилата и съсредоточено разглеждаше нещо. На борда имаше още сто и осемнайсет пътници. Повечето четяха или дремеха.

Крейг се обърна отново към Шери Линкълн.

— Когато пристигнем в Рим, *ще можете* да разберете каква беше тази история, нали?

Забеляза как лицето ѝ посърна, докато размишляваше над отговора.

— Нали пътувате за Рим? — настоя той.

Тя изглеждаше потресена. Лицето ѝ изведнъж пребледня.

— Извинявайте... какво казахте?

— Искате да отидете в Рим, нали така?

Тя кимна, облиза устни и се озърна към Мат Уорд.

— Да, но... о, боже, нямах време да го обмисля.

— Какво? — попита агентът от тайните служби.

— Ако има заповед в Гърция — отговори Шери Линкълн, — значи може да има и в Рим. Италия също е ратифицирала договора.

— Има ли страни, които не са го ратифицирали? — попита Крейг.

— Не и такива, в които бихме желали да попаднем — каза тя. — Разбира се, Съединените щати го ратифицираха едва през деветдесет и четвърта година. — Тя се обърна към Джилиан. — Има ли сателитен телефон на борда? Отчаяно се нуждаем от връзка, а трябва да си взема и електронния бележник от чантата.

— Използвайте който и да било от телефоните на седалките — отговори Джилиан. — Ако няма сигнал, те автоматично превключват на сателитна връзка. Но... почакайте, използвайте този тук.

Шери понечи да се завърти, но Крейг леко я хвана за ръката.

— Чакайте малко, мис Линкълн. Да не би... да не би да казвате, че може да го арестуват и в Рим?

— Наричайте ме Шери. Не знам. Колко време ни остава до кацането?

— Около час и десет минути.

— Ако успея да се свържа с необходимите хора... — Тя се поколеба, погледна го в очите и въздъхна. — Много се боя, че вече знам отговора. Ако някоя страна си е направила труда да издаде заповед за арестуването на американски президент, спокойно можем да се обзаложим, че няма да се стреснат от първия неуспех. Да, ще ни чакат.

— И нямаш представа кой стои зад това?

— Не.

— Може би си заслужава да кацнем другаде — каза Крейг. — Разбира се, трябва да помислим и за останалите пътници.

— Къде можеш да кацнеш? — попита Шери с внезапна надежда в гласа.

Крейг поклати глава.

— Не знам. Горивото ще ни стигне до Швейцария, Франция, може би до Испания и Германия. Разбира се, вече здравата съм загазил пред компанията. Всички мислят, че сме отвлечени. Не знам какво ще ме правят, когато открият истината.

— Така ли? — Шери пак поклати глава. — Лоша работа! Но поне в едно отношение ще ни е по-леко.

— В смисъл?

— Казваш, че от въздушния контрол ни смятат за отвлечени, нали?

— Да. И в моята компания смятат същото.

— В такъв случай Вашингтон вече знае.

Джилиан й протегна телефонната слушалка и Шери Линкълн се хвърли към нея.

— Извинете, господин президент — приведе се Крейг откъм пътеката.

— А, капитане! Знам, че Шери дойде да разговаря с вас, но искам лично да ви благодаря, че... че ме измъкнахте оттам.

— На вашите услуги, сър.

— Сериозно се съмнявам, че е било необходимо, но тя май смята така.

Крейг се приведе още малко, за да погледне Харис в очите.

— Сър, казаха ни, че от града идвала делегация със заповед за арестуването ви. Чухме го недвусмислено, а в ръкава чакаха седмина полицаи.

Джон Харис прехапа устни.

— Винаги ни е тревожило...

Крейг кимна.

— Знам. Пиночетовска заповед. Мис Линкълн ни осведоми.

— Големи неприятности ли ще имате? — попита Харис.

— Не се безпокойте, сър — отвърна Крейг.

— Напротив, ще се тревожа. И ако понечат да се заяждат с вас, ще сторя всичко възможно, за да им попреча.

— Благодаря, господин президент.

— Ако имате престой в Рим, ще приемете ли да покания екипажа ви на вечеря?

Крейг се усмихна.

— Ако всичко мине добре, за нас ще бъде чест.

Белият дом

Понеделник 8:05 ч местно време

Новината, че в Атина е бил отвлечен пътнически самолет с бивш американски президент на борда, стигна почти едновременно до командния пост на Федералното управление на авиацията във Вашингтон и до Централното разузнавателно управление, разположено отвъд река Потомак в Лангли, Вирджиния. След още пет минути същия доклад получиха Разузнавателната служба към Министерството на отбраната, ФБР и Националната разузнавателна служба.

Обичайната междуведомствена борба кой пръв ще достави на Белия дом най-точната информация вдигна на крак екипите във всички тези организации, но първото обаждане в залата за извънредни ситуации в Белия дом дойде от Лангли — факт, който дежурният от ЦРУ не пропусна да отбележи с гордост и нескрито самодоволство.

Всекидневната сводка за президента от Лангли се отпечатваше и изпращаше вечерта, затова сегашната новина бързо бе сведена до няколко изречения и предадена лично на секретарката на началника на кабинета, която я внесе в Овалния кабинет малко след осем, когато срещата на президента с началника на кабинета и секретаря по печата едва бе започнала.

— Какво е това, Джак? — попита президентът, усещайки внезапното мълчание.

Джак Ролинс, началник на кабинета и бивш сенатор от Мейн, остави чашата кафе, прегледа известието с вдигнати вежди, подсвирна тихичко и предаде листа на шефа си.

— С тия обиколки и речи из Европа Джон Харис май е загазил. Изглежда, са го отвлекли.

— Отвлекли? — Президентът пое съобщението, изчете текста и го предаде на секретаря по печата Даян Бийчър. — Ти какво смяташ, Даян?

— Смятам — започна тя, — че това до голяма степен ще отклони вниманието от тазсутрешния проблем на вицепрезидента. Довечера случаят ще стане водеща новина за всички информационни програми, особено ако продължи известно време.

— А какво смятаме *ние*? — подкани я президентът.

— Е, сър — каза Даян, — според мен смятаме, че следим положението много внимателно и с голяма загриженост...

— Точно така. И какво?

— И... готови сме да осигурим на съответните власти всяка необходима помощ за благополучното завръщане на нашия бивш президент.

— С други думи, изразяваме съдържана тревога.

— Да, сър, но „съдържана тревога“ е вашият любим израз.

— Харесвам си го. Разрешавам да го използваш.

— Откровено казано, господин президент, не го искам — отговори с усмивка Даян. — Знам, че ме взимате на подбив, но всяка вечер кротко се моля никога, *никога* да не ви се наложи да го използвате на пресконференция.

Президентът се усмихна развеселено и погледна Ролинс.

— Ами ти, Джак? Какво си мислиш?

Началникът на кабинета поклати глава.

— Истината е, че дължим много на онзи застарял скаут. Например избирането ви за президент.

— Момент, по дяволите! — възрази президентът с престолено възмущение. — Пресилваш нещата. Фактът, че по онова време републиканската партия не намери по-добър кандидат, още не означава, че съм спечелил без конкуренция, както намекваш.

— Е, господин президент, все някога ще трябва да си признаем, че ако Джон Харис не бе подлял вода на собствената си партия, като отказа да се кандидатира за втори мандат по някакви нелепи принципи съображения, сега нямаше да седим тук. Да ви напомня ли, че той водеше с двайсет и осем пункта в предизборните допитвания?

Президентът се навъси.

— Не съм длъжен да го призная.

— Вярно, сър — отговори с широка усмивка началникът на кабинета. — Историята ще го стори вместо вас.

Президентът се разсмя и прелисти на следващата страница от дневния ред.

— Стига шеги, Джак. Дръж ме в течение за полета на Харис. В бележката пише, че отвличането не е потвърдено. Нека се молим да излезе фалшива тревога.

Полет 42 на „Юро Еър“

Във въздуха, югоизточно от Милано, Италия

Шери усещаше как времето безвъзвратно отлита и стомахът ѝ се свиваше с всяка загубена секунда.

— Ало — повтори в слушалката тя, като се питаше кога ли най-сетне телефонистката от Белия дом ще се обади отново. Имаше някои фрази, които би трябвало да ѝ осигурят незабавно съдействие. Шери разполагаше с преките номера на всички служители от Белия дом, с които контактуваше от време на време, но сега не бе успяла да открие списъка, а от устата ѝ като напук се изливаха погрешни думи. Крепейки слушалката с рамо, тя се мъчеше да намери необходимата страница в електронния бележник.

— Служба за връзки с обществеността към Белия дом.

— *Връзки с обществеността?* Господи! Погрешно са ме свързали. Можете ли да ме свържете с някого в залата за извънредни ситуации?

— Кой се обажда, моля?

— Говори Шери Линкълн. Аз съм асистентка на бившия президент Джон Харис. Побързайте.

— Е, мис Линкълн... Първо, ако продължавате да ми държите такъв тон, ще прекратя разговора. Второ, не можем да свързваме кого да е със залата за извънредни ситуации. И тъй, какво бихте желали да съобщите на президента?

Шери трескаво разтърка чело.

— Добре. Моля ви, просто ме прехвърлете отново в централата. Можете ли да го направите? Свързали са ме погрешно.

Връзката прекъсна и през ума на Шери набързо прелетя дълъг списък от епитети.

За втори път набра дългата комбинация от цифри и зачака телефонистката от Белия дом да се обади.

— Слушайте внимателно, моля. Става дума за извънредно положение, свързано с персонала, сигнал Зулу. Имам съобщение от бившия президент Джон Харис за... Джак Ролинс, началник на кабинета. Моля, свържете ме незабавно.

— Да. Изчакайте, ако обичате.

Мина повече от минута, докато отсреща се раздаде подозрителен женски глас:

— Кабинетът на мистър Ролинс.

Бързо и точно Шери обясни коя е и защо трябва незабавно да разговаря с началника на кабинета. Същевременно откри списъка с кодови имена, които вечно забравяше.

— И за потвърждение съобщавам, че президентът Харис се води в секретните служби под името Дякон. Моето е... хм... Сврака.

След трийсет секунди Джак Ролинс вдигна слушалката. Той я изслуша внимателно, после зададе няколко бързи въпроса.

— Значи не сте отвлечени?

— Не. Командирът само ги остави да си мислят така, за да се измъкнем от Атина.

— Разбрано. И в момента летите към Рим?

— Да. И ключовият въпрос, мистър Ролинс, е следният: можем ли безопасно да кацнем в Рим, или рискуваме и там да се сблъскаме със същата заповед? А другият въпрос, разбира се, е кой се опитва да го натопи и защо?

— Не знам, но ще разберем. Значи споменаха заповед за арестуване?

— Да, мистър Ролинс. Не знам други подробности. Гръцкото правителство навярно ще знае.

— Имате предвид заповед за арест като на криминален престъпник?

— Предполагам. Иначе защо изобщо ще употребят тази дума?

— Това ме озадачава напълно. Той не е бил на посещение в Гърция, нали?

— Не. Просто пътуваше от Истанбул през Атина. Дори нямаше да напуснем самолета.

— Което означава, че въпросът определено е международен. Добре. Как да се свържа с вас?

— Ще се наложи аз да ви позвъня — каза Шери. — Имате ли пряк номер?

Ролинс ѝ продиктува три номера, единият от които на клетъчен телефон.

— Обадете ми се пак след десет-петнайсет минути, ако обичате.

— Непременно. И благодаря от името на президента Харис.

— Няма защо.

На шест хиляди и осемстотин километра от нея, в своя неголям кабинет в Западното крило, Джак Ролинс остави слушалката и се поколеба няколко секунди, размишлявайки каква ирония имаше в неговата забележка към президента преди половин час. Сетне се опомни и изрева на секретарката си да дойде, като в същото време грабна слушалката и натисна един бутон за запаметен номер.

След като свърши разговора, Шери Линкълн бързо се върна в първа класа и откри, че Мат Уорд все още разговаря с щаба на тайните служби във Вашингтон. Той ѝ кимна да изчака и след малко остави слушалката.

— Какво ти казаха? — попита тя.

— Да си трая. И да не нарушавам закони.

— Очаквах нещо подобно — каза Шери.

Мат направи гримаса.

— Положението е много деликатно, Шери. Мога да сторя почти всичко, за да го защитя, но не мога да го опазя от съдебно преследване и законен арест. Ами ти?

Тя се обърна да погледне президента, който продължаваше да чете, после седна до Мат и разказа за разговора си.

— След няколко минути ще позвъня пак.

— Ако наистина е заповед за арестуване, не могат да я блокират, нали?

Шери сви рамене.

— Не знам, Мат. Това е въпрос за... вероятно за адвокат.

— Той има ли адвокат?

Тя го погледна втренчено.

— Не и за такъв случай. Мислиш ли, че трябва да се свържа с някого?

— Няма да навреди. Особено ако има вероятност да го арестуват.

Шери отново си погледна часовника и забеляза, че ръката ѝ леко трепери. До новото обаждане оставаше съвсем малко, само колкото да уведоми президента. Тя се върна на мястото си, разказа му какво става, после вдигна слушалката и набра един от продиктуваните номера.

Джак Ролинс отговори веднага.

— Изчакайте, мис Линкълн. Ще включа в разговора заместник държавния секретар Рудолф Бейкър и Алекс Маклафлин от Министерството на правосъдието.

Тя повтори на глас имената, за да ги чуе президентът, и усети ръката му върху рамото си.

— Нека да поговоря с тях, Шери — каза той. — Ти свърши чудесна работа.

Джон Харис пое слушалката и мъжете отсреща моментално познаха характерния му тътнещ глас.

— Е, приятели, с какво си имаме работа?

— Господин президент, тук Руди Бейкър от Държавния департамент. Сър, преди няколко минути разговарях с гръцкия си колега. Този... по липса на подходящ термин ще го наричам правен инструмент...

— Наречи проклетото нещо с истинското му име, Руди! — намеси се някой. — Това е заповед за арестуване, господин президент. Аз съм Алекс Маклафлин, заместник-министър на правосъдието.

— Благодаря, мистър Маклафлин — каза Джон Харис. — Продължавайте, мистър Бейкър.

— Да, сър. Тази *заповед за арест* е издадена от съда в Лима, Перу, вследствие на жалба, подадена от перуанското правителство и по-специално от сегашния перуански президент Алберто Мирафлорес. В съответствие с Договора против изтезанията ви обвиняват за... за какво точно, Алекс?

— Господин президент, изглежда, че по ваше време е извършено нападение на фабрика за наркотици в Перу, което завършило много зле.

— Помня много добре — каза Джон Харис и сякаш отново видя снимките на овъглени тела в изгорялата сграда. — Това беше трагична грешка. Лангли проведе акция на своя глава и нае шайка престъпници.

— Опитват се да държат *вас* отговорен за случая, господин президент.

— Това е абсурд, Алекс.

— Да, сър. Сигурен съм, че е така, но според гръцките власти това пише в заповедта.

— Сър — обади се заместник държавният секретар, — гръците ми се сториха безкрайно облекчени, че пилотът успя да ви измъкне. Не са имали никакво желание да ви арестуват и депортират в Перу или да ви съдят на своя територия. Но моят колега подчерта, че от правна гледна точка не са имали друг избор, освен да изпълнят заповедта.

— А какво ще кажете за Рим, господа? — попита Харис.

Във Вашингтон настана многозначително мълчание. Накрая Бейкър отговори:

— Сър, днес адвокатът на Перу е представил заповедта на италиански съдия за утвърждаване. От италианското Министерство на външните работи ми казаха, че също като гръците нямат друг избор, освен да я изпълнят. С други думи, ще им се наложи да ви арестуват веднага след кацането.

— Разбирам — каза Джон Харис и потропа с пръсти по плюшения подлакътник на креслото. — Господа, тези обвинения са чиста глупост. Нямам нищо против да се задържа няколко дни в Рим, ако ми помогнете да изясня положението. Възможно ли е? Ще помогне ли Държавният департамент?

— Сър, пак е Алекс Маклафлин. Позволете да бъде напълно откровен, господин президент. Ще ви поставят под домашен арест. Сигурен съм, че никому не би хрумнало да ви вкара в затвора. Дори англичаните не го сториха с Пиночет. Но без съмнение ще се случи следното. Чрез своите адвокати Перу ще настоява пред италианския съд за незабавна екстрадиция. Нямахме време да проучим в подробности италианската съдебна процедура, но както навярно знаете, според Договора против изтезанията те имат само две възможности, ако не признаят имунитета ви, а след случая с Пиночет във Великобритания това е почти изключено.

— С други думи — каза Харис, — доктрината за държавнически имунитет, тоест идеята, че един бивш държавен глава не носи отговорност за деянията си по време на мандата, беше отхвърлена от

британския съд в делото срещу Пиночет, когото обвиняваха за нарушаване на Договора против изтезанията.

— Да, сър. Добре казано. Съвършено сте прав.

— Забрави ли, че съм адвокат, Алекс?

— Не, сър. Но малцина познават договора в подробности. Така или иначе, господин президент, италианците имат само две възможности. Да ви изпратят в Лима или самите те да ви съдят в Италия. Второто просто няма да стане, следователно има вероятност да бъдете екстрадиран, а не ни се вярва сегашният режим в Перу да проведе справедлив процес.

— И двата варианта не са добри, приятели. Позволете да ви задам въпрос. Оказа се, че командирът на самолета е бивш офицер от военновъздушните сили. Ако той прояви склонност, има ли наблизо някоя друга държава, която да посети вместо Италия? Не че искам да бягам, но и не горя от желание да стана жертва на Мирафлорес.

Джон Харис чу как Руди Бейкър се покашля.

— Нямахме време да се свържем със съседните държави, сър, но не вярвам да бъдете в безопасност другаде, освен на територията на Съединените щати.

— А не биха ли ми разрешили достъп до някое от посолствата ни?

— Не, освен ако успеете да кацнете в двора на посолството, което си е жива катастрофа с такъв самолет. А дори и тогава биха ни оказали страхотен натиск да ви предадем, тъй като на теория дори посолствата нямат право да предлагат убежище при престъпление по договора.

— Какво предлагате в такъв случай? — попита Харис. — Мистър Ролинс? Можете ли да ми помогнете?

Отсреща отново настана смутено мълчание.

— Господин президент, говори Джак Ролинс. Ще продължим да работим по въпроса и ще изясним какви варианти могат да се подготвят набързо. Може би... може би ако разполага с гориво, вашият пилот ще успее да ни осигури малко повече време, като намали скоростта или се задържи в небето над Рим.

— Ще проверя — отговори Харис. — Но нека изясним възможностите в момента. И тъй, в Рим ме чака арест и евентуално екстрадиране, а няма основания да се надяваме, че ще е по-различно в

Париж, Женева, Бон, Мадрид или дори някое далечно кътче като Малта.

— Всички, които споменахте, са подписали договора, сър — каза Бейкър. — Дайте ни двадесет минути. Ще се свържем буквално с всички държави в обсега на полета ви.

— Много добре, господа.

— Още нещо, господин президент. Президентът Кавано следи ситуацията и е много загрижен. Помоли ме да ви предам това и да добавя, че ще сторим всичко в рамките на конституционната власт, за да... да сложим край на инцидента.

— Предайте на президента искрените ми благодарности.

— Обадете ни се след петнайсет минути, сър.

— Непременно.

— Господин президент, чакайте малко — намеси се Алекс Маклафлин.

— Да?

— Аз... докато обсъждаме положението, нека ви кажа, сър, че би било...

— Изплюй камъчето, Алекс — тихо каза Джон Харис.

— Добре. Ще имате нужда от адвокат, сър. В случай, че не успеем да ви помогнем. Необходим ви е блестящ специалист по международно право, който ще може много бързо да събере екип. Откровено казано, не съм сигурен до каква степен може да ви помогне Министерството на правосъдието, но предполагам, че няма да ви осигурим защитник.

— Разбрано, Алекс. Благодаря, че го спомена. Имам още един въпрос към теб.

— Сър?

— Кой представлява интересите на Перу? Някой от техните или са наели юрист от Европа, както предполагам?

— Наели са, сър. Англичанин, който работи в Брюксел и е участвал активно в изготвянето на договора.

— Всъщност не е англичанин — отговори спокойно Харис. — По рождение е шотландец. Значи *наистина* говорим за сър Уилям Стюарт Камбъл, прав ли съм?

— Да, сър.

— От това се боях.

— Познавате ли го лично, господин президент?

След дълга пауза Джон Харис отговори:

— Благодаря за съвета, Алекс.

Стиснал замлъкналата слушалка, Алекс Маклафлин седеше във Вашингтон и болезнено усещаше празнотата на мястото на неизречения отговор.

Когато остави слушалката, Джон Харис поседя замислен няколко секунди, преди да осъзнае колко напрегната и мълчалива е Шери в очакване да узнае какво са обсъждали.

— Да ти го кажа с две думи, Шери. Трябва незабавно да си наема адвокат. Още оттук, по телефона.

И той ѝ предаде останалата част от разговора.

— Познавате ли човек, който да отговаря на тези изисквания, сър? Светило в международното право.

За нейна изненада Харис изсумтя и кимна.

— Познавах. Много, много отдавна в една далечна галактика. Най-блестящият ум в областта на международното право, когото съм срещал някога, но с прекалено голямо сърце.

— Моля, сър?

Той поклати глава и въздъхна.

— Извинявай. Стари спомени. Канех се да го включа в екипа си, но назначението му стана невъзможно. Заради една постъпка...

— Дали в момента е на разположение? — попита Шери.

Джон Харис се втренчи в нея.

— Точно това му беше проблемът. Че винаги гледаше да е на разположение.

— Но ще можете ли да го наемете сега?

— Само ако съм луд за връзване. Или поне така биха ми казали от Вашингтон, ако ги попитам.

6

Международно летище Леонардо да Винчи

Рим, Италия

Понеделник 14:20 ч

Цяло съзвездие от сериозни лица кръжеше из малката заседателна зала в главната сграда на римското летище. Всички си взимаха плодове и бутилки минерална вода от дългата маса.

Няколко полицейски служители разговаряха с двама цивилни представители на карабинерите, а трима униформени пилоти стояха уединени в ъгъла и наблюдаваха останалите. Малко по-настрани стоеше директорът на летището заедно с един чиновник от Министерството на външните работи, до тях сър Стюарт Камбъл ръкомахаше към пистата, където кратък ръмеж бе оставил лъскав слой влага. Синкав цигарен дим изпълваше залата и няколкото пепелника бяха препълнени. Тихата музика откъм чакалните долиташе толкова глухо, че не можеше да се разпознае мелодията.

— Има ли нещо ново от въздушния контрол? — обърна се на италиански Камбъл към старшия полицейски служител.

Полицаят поклати глава.

— Нищо, синьор. Самолетът отказва да потвърди отвличане и не подава условния сигнал по транспондера, но... третираме случая като отвличане.

— Уверявам ви — каза Камбъл, — че няма отвличане. Пилотът е скалъпил тази измислица, за да напусне безпрепятствено Атина.

— Може би — отговори полицаят. — Но ние сме готови.

Той изгаси цигарата си, извади нов пакет, поколеба се и предложи на Камбъл, който любезно отказа.

— Не, благодаря. Отказах ги преди години. Сега пуша само пури.

Полицаят се усмихна и запали.

— А какви са плановете — продължи Камбъл, — ако самолетът кацне и спре до терминала?

— Тогава моите хора ще ги посрещнат на изхода — отговори полицаят.

— Господа — добави Камбъл, като се обърна към директора на летището и представителя от Външно министерство, — ако се появят репортери от пресата и телевизията, готови ли сте да се справите с тях?

Директорът енергично кимна. Беше навъсен, облечен в омачкан сив костюм, който висеше свободно върху мършавото му костеливо тяло. Той извади цигарата от тънките устни на ъгловатото си лице и духна струйка дим настрани, преди да отговори:

— Да. Те идват и сме готови да ги посрещнем.

— Така ли? — престори се на изненадан Камбъл и театрално вдигна вежда, макар отлично да знаеше, че цялата национална и международна журналистическа общност е уведомена анонимно от неговите сътрудници.

— Да, сър. Не знаем откъде са разбрали, но в момента към аерогарата пътуват четири телевизионни екипа.

— Жалко — побърза да каже все тъй престорено Камбъл. — А господата от полицията знаят ли, че трябва да се държат към президента Харис с уважение? Никакви белезници, никакви обиски.

— Да. Абсолютно.

Служителят от Външно министерство кимна към прозореца, зад който се виждаше куполът на катедралата „Свети Петър“.

— Мистър Камбъл, министър Анселмо вече уточни тези неща. Ако няма отвличане и го свалим без произшествия, ще настаним президента Харис в много добър хотел до утрешното съдебно заседание.

— А екипажът на чартърния самолет? — попита Камбъл.

— За тях сме наели стаи близо до летището. Самолетът е в пълна изправност и зареден с гориво, в случай че се наложи да излетят веднага.

Камбъл бавно кимна.

— Е, смятам, че е напълно уместно да осигурим на мистър Харис възможността да избегне екстрадирането без излишен шум в медиите. Ако избере този вариант, предлагам пилотите да се качат в самолета и да бъдат готови за излитане. След като пристигне, ще обсъдя с него този въпрос насаме.

Из залата се чуваше пращане на радиостанции и неясни разговори в ефира.

— Във всеки случай — продължи директорът, — доколкото разбрах, горивото ще им стигне до Лисабон, където ще прехвърлят мистър Харис на презокеански полет.

Той загаси недопушената цигара и съвършено машинално извади нова от сребърната си табакера.

— Много добре, господа — каза Камбъл. — Благодаря ви. Имаме още малко време, тъй че смятам да се разтъпча на чист въздух. Ще се срещнем на изхода.

Стюарт Камбъл напусна залата и без да бърза, слезе по стъпалата. Беше доволен, че долу въздухът е сравнително чист. Мина през вратата на главния терминал, извади клетъчен телефон и набра номер в чужбина, заобикаляйки плътния поток пътници, идващи откъм митницата.

— Ало, обажда се Стюарт Камбъл от Рим. Да. Всичко върви по план. Исках да ви съобщя, че мистър Харис трябва да пристигне след половин час и че ще позвъня пак, когато му връчим заповедта и полицията го задържи.

Той заслуша напрегнато какво му говорят отсреща, кимайки от време на време.

— Е, предупредих ви да очаквате международен взрив от натиск и шумотевица. Вярвам, че сте готови, нали?

Камбъл отстъпи настрана, за да стори път на една забързана жена с три деца.

— Чудесно. Предполагам, че президентът следи случая много внимателно. Моля, предайте му моите почитания.

Камбъл приключи разговора, затвори телефона, прибра го в джоба на самото си и се огледа за най-близкото кафене. Подобни моменти направо плачат за кафе, помисли си той. Кофеин в комбинация с адреналин. Вероятно щеше да му потрябва.

Полет 42 на „Юро Еър“

Във въздуха

Югоизточно от италианското крайбрежие

Командир Крейг Дейтън избута креслото си назад по релсите, опитвайки се да седне странично, доколкото позволяваше тясната кабина на боинга.

За разлика от него Аластър седеше в уставното положение за полет, със затегнат колан, и наблюдаваше системата на автопилота и приборите, слушайки в същото време напрегнатия спор между Крейг и двете жени, застанали в тясната ниша пред вратата на кабината.

Джилиан Уолц бе довела Шери Линкълн със спешна молба: да намалят скоростта или някак да забавят предстоящото кацане в Рим.

— Там можем да останем в зоната за изчакване, но ако сега намалим скоростта, няма да спечелим много време — отговори Крейг малко по-високо от нормалното, за да надвика свистенето отвън. — В момента сме над Италия и до Рим остават само трийсет минути.

— Все пак там може да се изчака, нали?

Крейг кимна и се напрегна да види очите ѝ в полумрака.

— Мога и ще го направя.

— Зависими сме от горивото — обади се Аластър.

Крейг погледна стрелките на горивомерите и набързо пресметна наум.

— Остава ни гориво за около два часа полет, значи не можем да се бавим повече от четирийсет и пет минути, ако има вероятност да се наложи да изберем друга посока.

— Моля? — намеси се Аластър. — Друга посока? Накъде ти е хрумнало да летиш? До Хонолулу? Или може би до Сиатъл?

— Спести си сарказма, Аластър — срязва го Крейг.

— Не знаем — отговори Шери, без да обръща внимание на напрежението между двамата. — Вероятно няма къде да отидем... но в момента във Вашингтон трескаво проверяват всички възможности.

— Извинете ме — добави Аластър, без да обръща внимание, че командирът е вдигнал ръка срещу него. — Надявам се, всички разбирате, че ако променим направлението, на практика ще откраднем този самолет.

— Разбирам — каза Крейг.

— Капитане, просто трябва да спечелим време — продължи Шери. — Знам ли, нищо чудно да пратят нашите дипломати на летището.

— Ако отиваме в Рим — каза Крейг, — мога да забавя кацането с повече от час, но отдолу ще се разкрещят да получат обяснение.

— Не забравяй — добави Джилиан, — че на борда имаме над сто пътници с платени билети, които биха искали да кацнат днес нейде в околностите на Рим.

— Не съм забравил — отвърна Крейг.

— Това повдига още един въпрос — продължи Джилиан. — Заредили сме следобедна закуска за полета от Рим до Париж. Да я сервираме ли сега, ако смяташ да забавиш кацането?

Крейг се разсмя и поклати глава, после кимна.

— Ама че нелепа история — тихичко промърмори той.

— Най-сетне едно разумно решение — вметна Аластър почти без да крие гнева си.

— Върви да организираш сервирането, Джилиан — подхвърли през рамо Крейг. — След малко ще направя съобщение за забавянето. Ще се оправдая с натоварения трафик. Освен това трябва да разберем кой ще се прехвърля и може да си изпусне полета.

— Добре.

— Още нещо, мис Линкълн... Шери...

— Да?

— Веднага щом разбереш нещо, което би ми помогнало да планирам действията си, ела незабавно тук.

— Не се тревожи. Ще те държа в течение.

— Моят помощник си изпусна нервите, но, общо взето, е прав: заради мен и двамата сме ужасно загазили пред авиокомпанията. Мисля, че можем само да забавим кацането.

— Разбирам, капитане. Президентът Харис също разбира и ти е безкрайно благодарен за всичко, което стори досега.

Двете жени се обърнаха към вратата. Крейг Дейтън се пресегна да спре Шери.

— Чакай... виж какво... — Той въздъхна дълбоко и се спогледа с Аластър, после пак се обърна към нея. — Просто кажи какво ви трябва, става ли? За последствията ще мисля по-късно. Колкото до Аластър, мога да заявя, че съм го пребил и вързал.

Шери се усмихна измъчено.

— И аз така го виждам — пребит и вързан.

— Като нищо може да стигнем дотам — заяви мрачно Аластър. Докато Шери и Джилиан напуснаха кабината, той завъртя очи към прозореца до командира си и изведнъж посочи натам с разширени от изненада очи. — Крейг, май си струва да видиш това.

Крейг Дейтън погледна към лявото крило и се смая, като видя как два изстребителя с емблеми на италианските военновъздушни сили се спускат пред тях и заемат позиция, която се виждаше само от кабината.

— Господи!

— Изстребител „Торнадо“ — каза Аластър. — Сигурно са ги вдигнали по тревога от Неапол. Нали смятат, че сме отвлечени.

Крейг поклати глава.

— И ако някой истеричен терорист стоеше тук с пистолет до главата ми, гледката щеше веднага да го успокои, нали?

В слушалките им се раздаде нов глас. Говореше на английски с явен италиански акцент.

— „Юро Еър“ четири две, моля превключете на честота сто дваайсет и пет точка три.

— Познай кой е — промърмори Аластър, докато настройваше втората УКВ радиостанция.

— Остави на мен — каза Крейг, превключвайки своя предавател. — Тук четирийсет и две. Водачът на групата ли говори?

— Тъй вярно, сър. Нуждаете ли се от помощ?

— Не.

— Подавате ли сигнал седем хиляди и петстотин? — попита пилотът на изстребителя, намеквайки за международния код за отвличане.

— Не, но не мога да обсъждам въпроса. Моля ви, отдръпнете се така, че да не се виждате от кабината.

— Разбрано.

Двата изстребителя се издигнаха и изчезнаха от поглед, но нямаше съмнение, че ще съпровождат боинга чак до кацането.

Джон Харис седеше дълбоко замислен, когато Шери седна на съседното кресло. Той рязко вдигна глава, сякаш асистентката му бе изникнала като по магия.

— О!

— Добре ли сте, сър?

— Да, разбира се.

Тя му предаде разговора в кабината и накрая завърши:

— След няколко минути ще е време да позвъним пак във Вашингтон.

Харис кимна разсеяно, потропвайки с пръст по подлакътника.

— Шери, мислех си за всички добри адвокати, които познавам. За юристите от моята администрация. За назначените съдии на всички нива, за хората от Министерството на правосъдието. И за тези, с които съм се срещал от време на време в Овалния кабинет и другаде. Добрите, лошите и гадните.

— Да, сър.

— Но докато те нямаше, стигнах до един доста тревожен извод. Тъкмо сега за нищо на света не бих наел единствения адвокат, за когото съм абсолютно сигурен, че може да ми помогне.

— Не ви разбирам, господин президент — каза Шери, изненадана от внезапната усмивка по лицето му.

Харис я погледна и леко потупа с длан по подлакътника като съдия, който обявява решение.

— Шери, как мога да се свържа с телефонни справки в Щатите?

— Мисля, че вече няма такива, сър. Автоматизацията ги унищожи. Можете да се свържете само с компютри. Какво ви интересува?

— Централата на Уайомингския университет в Ларами.

— И... с кого искате да разговаряте?

— Не питай, Шери. Поне засега.

Ларами, щат Уайоминг

Понеделник, 05:00 ч

Заместник-деканът по учебната част на Уайомингския университет дръпна одеялото от очите си и подозренията ѝ се потвърдиха — наистина се разсъмваше. Тя дръпна завивката още малко, изпробва с нос хладния въздух в стаята и отвори око колкото да види часовника и други смътно познати предмети от обзавеждането, преди да се запита къде е... и с кого.

Джей! При тази мисъл я обля топла вълна. Както винаги, той я беше прегърнал насън, с длан върху гърдата ѝ.

Тя отново се зави презглава и заспа.

Когато доктор Линда Колинс се събуди повторно около шест и половина, из въздуха се носеше мирис на бекон. Докато се протягаше с наслада, тя чу как в кухнята Джей полага усилия с минимум шум да пригответи закуска за чревоугодници. През вратата на спалнята долиташе някакъв тих звук, който незнайно защо разбуждаше у нея келтски асоциации.

Не е честно, помисли си тя, после духна от лицето си кичур руса коса и седна. *Може да яде каквото си иска, без да наддаде и грам.*

Любимата му закуска беше яйца по бенедиктински, чаша шабли и няколко резенчета препържен бекон. А отгоре на всичко готвеше по-добре от нея.

Из въздуха се носеше и лек сладникав мирис на дим, вероятно от камината в малкия хол. През зимата и двамата обичаха огъня, особено когато горяха ароматните борови цепеници, които бяха донесли от Таос, Ню Мексико.

Линда се измъкна от леглото, навлече зелен копринен халат и омота хлабаво колана около кръста си. Джей имаше лекции чак късно следобед, а тя си бе взела свободен ден. Нищо не им пречеше да прекарат следващите няколко часа в леглото. След закуска, разбира се. От опит знаеше, че за това е необходимо само да остави халата

лекичко да се разтвори над гърдите ѝ, докато става от масата. Зърнеше ли подобна гледка, Джей пак щеше да я грабне на ръце и да се отпрати към спалнята. Той беше невероятен любовник, съсредоточен изцяло върху нейното удоволствие, сякаш собствената му радост от секса зависеше единствено от висините на екстаза, до които успяваше да я тласне.

Тя се усмихна и захапа нокът. Чувстваше се изкусителна и порочна и се питаше дали има изгледи бурната им шестмесечна връзка да се задълбочи. На зрялата възраст от четирийсет и две години, уморена да бъде разведена, вече беше готова за това.

Но той си оставаше загадка.

Линда прекрачи в кухнята и спря напълно озадачена.

— Джей.

— Да — отвърна той, без да я поглежда.

— Защо си облечен, скъпи? В матрака все още има няколко здрави пружини.

Тя пристъпи зад него и леко го прегърна през кръста.

Джей се обърна с усмивка — същата печална уязвима усмивка, с която я бе привлякъл при първата среща.

— Да хапнем, Линда — каза той с типичния си отмерен говор, в който всяка дума се наместваше подир другата разсъдъчно и спокойно. И добави: — А след това трябва да поговорим.

— За какво?

Тя мина пред него и посегна да притегни устните му към своите, но той се отдръпна.

— Не... нека най-напред да закусим.

Линда се вгледа в очите му, но той извърна лице. Обзе я лека тревога.

— Не искам да закусвам. Искам да знам какво става.

— Линда, нека просто да седнем и...

— Не, по дяволите! — повиши глас тя. — Когато една жена стане от леглото на любовника си и го завари облечен и сдържан, изобщо не ѝ е до ядене. Как тъй „трябва да поговорим“? Изведнъж не искаш да ме целуваш, а да приказваш. Какво ти е? Да не ми се сърдиш за нещо?

— Не! Разбира се, че не.

— Тогава какво? Каж ми — настоя тя, усещайки как я поглъща вълна от неудържима паника.

— Сега ли? — попита той, сякаш се надяваше Линда да възрази.

— Сега! — отвърна категорично тя, макар че изведнъж я обзе колебание дали иска да знае. Вече бе виждала в очите му това унесено изражение, когато призраците на миналото се събираха в стаята около тях.

Той кимна, намали пламъка под тигана с холандски сос, избърса ръце и я прегърна, но не много силно.

— Линда, аз... много е трудно, но трябва да напусна Ларами.

— *Какво?* Защо? Да не си сторил нещо ужасно, без да знам?

— Не.

— Джей! Опомни се, скъпи. Канят се да ти предложат постоянно преподавателско място, а аз вече се утвърдих и не искам да напускам.

— Ще приема предложението да преподавам в един малък колеж в Канзас.

Тези думи я зашеметиха.

— Подал си молба, *без да ми кажеш?*

— Исках да ти кажа, Линда, но...

— Юридически ли е колежът? Право ли ще преподаваш? — попита сдържано тя, полагайки усилия да се овладее.

Той поклати глава.

— Общообразователен курс. Търговско право.

Тя го пусна и се отдръпна с пламнали очи.

— Точно това преподаваш и тук! Ако беше... ако се канеше да започнеш отново юридическата си кариера...

— Все още мога да практикувам в Тексас. Възстановиха ми правата.

— Но... защо в Канзас, щом не е заради правото? Разбери, Джей, *не искам* да се местя, тук ми харесва... — Внезапно Линда ахна и вдигна ръка към устата си. — О, боже, ти... ти ме зарязваш, нали? — възкликна тя и го прониза с поглед.

— Не, аз... това е ужасна дума, Линда. Просто... взехме да ставаме прекалено близки.

— О? — враждебно изрече тя. — Прекалено близки? Какво точно означава това? Може би както преди малко? От физиологична гледна точка не ми се вярва да бием този рекорд!

Той наведе глава.

— Линда, ти значиш много за мен.

— Тогава... *защо?*

Няколко секунди Джей продължи да се взира в пода, движейки безпомощно пръсти. Сякаш цяла вечност мина, докато най-сетне вдигна глава.

— Защото не мога да я прогоня от мислите си, когато те прегръщам. Едва ли някога ще успея да се освободя. Не ти трябвавам такъв.

Тя смъкна халата, замери го и тръгна гола към спалнята да си събере дрехите. Яростен и обиден, гласът ѝ продължаваше да кънти през отворената врата:

— Мътните да те вземат, Джей! Ти изобщо нямаш представа какво ми трябва.

Тя изчезна зад преградната решетка, сетне отново дотича, грабнала сутиен и малка рамка с фотография на руса жена върху планински склон. Вятърът развяваше косата ѝ, а унесените очи гледаха към нещо далечно и незнайно встрани от обектива.

— Дръж! — изръмжа Линда и блъсна рамката върху гърдите му. — Адски съжалявам, че е мъртва, Джей! Наистина! — Беше стиснала гневно зъби и от очите ѝ бликаха сълзи. — Но знаеш ли какво? Ако щеш вярвай, още си жив и имаш толкова много за даване! *По дяволите!*

Тя се завъртя и пак изтича в спалнята, а гневните думи продължаваха да се сипят.

— Ти *не си* виновен за нейната смърт, Джей! Дал си ѝ всичко. Но *отговаряш* за собствения си живот и ако не го изживееш, никой не може да ти помогне!

Джей бавно пристъпи към вратата на спалнята.

— Линда, моля те...

Линда се обърна.

— Недей да ме линдосваш! По дяволите, Джей! — Тя набързо обу гащичките и джинсите, закопча блузата, пъкна сутиена в сака си и нахлузи обувките. — Слушай, ако един ден решиш, че в този живот има и нещо друго, освен да клечиш на гроба ѝ и да плачеш, обади ми се. Може още да съм на разположение. А може и да не съм.

— Просто ми е нужно още малко време — каза той.

— Не! Нужна ти е привързаност. Към живота. Към определен град и колеж. Може би към някоя нещастна жена, която от месеци ти се хвърля на врата, топли ти леглото и... и... те обича!

Тя се помъчи да удържи риданията, но не успя.

— Толкова съжалявам, Линда.

— И аз — каза след малко тя, бършейки мокрото си лице с хартиена кърпичка.

Той изпрати Линда до изхода и задържа вратата, когато тя я дръпна с всички сили и се завъртя към него.

— Може и да съм била влюбена в теб, Джей, но не мога да живея в компанията на призрак. Трябваше да си падна по някой прост каубой със стар пикап и мозък колкото на пила. Поне щях да зная, че няма да ме зареже до следващото родео.

Тя издърпа вратата от ръката му и я затръшна. Джей я чу как влиза в колата си. Писъкът на рязко потеглящи гуми се смеси с телефонен звън.

Джей бавно се върна към кухнята, опитвайки се да не обръща внимание на телефона. Искаше му се да знае как да открива утеха в бутилката, когато животът стане мъчителен. Но открай време мразеше пиянството. То не решаваше нищо. На сутринта болката пак се завръщаше, само че съпроводена от махмурлук.

Накрая той грабна слушалката, за да сложи край на звъненето.

— Да!

— Джей? Джей Райнхарт?

Гласът му се стори смътно познат.

— Да. Кой се обажда?

— Твоят бивш старши съдружник и работодател, Джей. Джон Харис.

В главата на Джей избухна водопад от разтърсващи спомени.

— Господин *президент*! Какво... Искам да кажа...

— Вече отдавна не съм в Белия дом, Джей. Наричай ме просто Джон, ако обичаш.

— Да, сър... Джон. Как си?

— Същото щях да те питам и аз, Джей. Карън добре ли е?

От името на мъртвата му съпруга по жилите на Джей препусна вълна адреналин.

— Не, Джон... не е добре.

— Какво има?

Той преглътна мъчително, преди да отговори. Би трябвало да спести на Джон Харис отговора, но в изричането на истината имаше някакво извратено удоволствие, сякаш си отмъщаваше на света за нейната несправедлива смърт. Знаеше много добре какво смущение предизвиква у събеседниците.

— Карън е мъртва. Почина миналата година.

— О, Джей, толкова съжалявам. Не знаех. Внезапно ли стана?

Не можеше да се удържи. Усети как думите излитат като шрапнелен изстрел срещу съдбата.

— Всъщност тя се самоуби, Джон.

— О, не!

— Беше на постоянна терапия, но накрая...

— Заради дългогодишните жестокости на първия ѝ съпруг — вметна Харис.

— Да.

— Джей, извинявай, че бръкнах в раната.

— Нямахте откъде да знаеш. Просто днес имам лош ден. — Джей въздъхна дълбоко и си наложи да отвори очи. — Е, господин президент, какво ново около вас?

— Здравата съм загазил. — Джон Харис обясни положението накратко и изтъкна най-неотложния въпрос: какво да се предприеме във връзка със заповедта, която несъмнено го чакаше в Рим. — И тъй, искам да те наема за свой адвокат, Джей, ако можеш да си вземеш няколко дни отпуск.

— Искаш да наемеш мен?

— Точно така.

— Когато разговаряхме за последен път, ти беше в Овалния кабинет, а аз току-що бях изхвърлен от съда в Тексас и лишен от юридическа правоспособност.

— Вече няма значение, нали? Така или иначе, нямаш разрешително да практикуваш в Италия. Можем да наемем местен адвокат, който да изпълнява твоите нареждания, но се нуждаем от опита ти в международното право. Запознат ли си със случая „Пиночет“?

— Разбира се. Следя всички новости. Сам не зная защо, след като е очевидно, че никога вече няма...

— „Няма да практикувам“, това ли щеше да кажеш?

— Да — отвърна Джей.

— Е, ето ти шанс.

— Ама че съвпадение. Да се обадиш точно сега!

— Защо?

— Миналия месец получих известие, че срокът е изтекъл и ми възстановяват правото да практикувам.

— Добре.

— И ако не съм го казал... Джон, искрено съжалявам, че те подведох в самото начало на мандата.

— Всичко ти е простено, стига да ми помогнеш сега.

Джей разтърка челото си. Из мозъка му още бушуваше вихрушка от вълнения, мисли и тревоги. Имаше да води лекции, но се канеше да напусне. Трябваше да задържи Линда, но вместо това я остави да си замине. А шансът да практикува отново беше илюзия. В правния занаят никой не уважава един низвергнат съдия.

— Добре — чу той собствения си глас. — Какво мога да сторя?

— Не, Джей, въпросът е какво мога да сторя аз. Ситуацията е динамична, променлива и от Министерството на правосъдието вече ме уведомиха, че няма да ми осигурят правна защита.

— Добре. Най-напред трябва да седна и да помисля, после да включа компютъра и да проверя дали си спомням правилно една подробност от италианската съдебна процедура.

— Колко време? Да чакам ли на телефона?

— Да. Пет минути. Може би четири. Не изключвай.

— Няма, Джей. Само имай предвид, че сме едва на петнайсет минути полет от Рим, макар че пилотът обеща да задържи кацането поне с четирийсет и пет минути.

— Стой така, Джон. Ще се обадя след малко.

Джей внимателно остави слушалката върху порцелановите плочки на кухненския плот, сякаш се боеше да не прекъсне връзката. Без да отделя поглед от телефона, той отстъпи назад и изчака умът му да се съсредоточи върху задачата. Най-основното! Какво повтаряше непрекъснато на тъпаците от своя курс, които мечтаеха да завладеят Уолстрийт, но нямаха понятие как действа правната система? Първо, сведи задачата до голата същина: имаме заповед за задържане, очакваща кацането на бивш президент. Той бързо прехвърли фактите, изложени от президента Харис, и стигна до същия извод, който бе

направила Шери Линкълн на осем хиляди километра от него: ако заповедта е в Рим, значи ще бъде из цяла Европа. Само територия под пълен контрол на САЩ би могла да осуети ареста и да му даде време за подготовка на защитни маневри.

Американска територия. Американски контрол. Американски бази.

Джей се хвърли към телефона, но веднага спря и се втурна към спалнята, за да включи портативния компютър. Трескаво закачи кабела, който го свързваше с компютърната мрежа на университета и интернет, после светкавично затрака по клавишите и въведе в търсачката думите „Военни бази и флотски съединения на САЩ“.

Изскочи списък на възможните варианти и той започна да ги преглежда, изумен от факта, че сякаш всички американски военни бази имат свои собствени сайтове. Военновъздушна база „Рамщайн“ в Германия, две във Великобритания, нито една във Франция, военноморска база в Испания и...

— Да! — възкликна той и щракна върху избраното име.

На екрана се появи нов текст и той включи принтера да го разпечата, после превключи на картата на света, увеличи избраното място и също го разпечата.

Принтерът изплю двете страници. Джей ги взе и едва не се подхлъзна, като се втурна обратно към телефона в кухнята.

— Джон! Чуваш ли ме?

Нямаше връзка. Джей остави слушалката с разтреперана ръка и тутакси пак я вдигна, защото телефонът зазвъня отново.

— Мистър Райнхарт?

— Да?

— Обажда се Брайън от Ем Си Ай „Уърлдком“, сър. Как сте днес?

— Нямам време за вас — изръмжа Джей и тресна слушалката.

Не разполагаше с телефонния номер на президента. Как може човек да се свърже с чуждестранен самолет в полет на другия край на света, особено ако го смятат за отвлечен?

Това е непоносимо! — промърмори си той. — *Какво да правя сега?*

Телефонът мълчеше. Джей погледна часовника си. Ако Джон Харис не грешеше, в момента самолетът трябваше да се спуска над

Рим. Ами ако пилотът решише да кацне без отлагане? Това щеше да бъде най-голямата грешка.

Може би трябва да се обадя чрез системата за въздушен контрол, помисли си Джей. Не, телефонът трябва да остане свободен.

Той изтича в спалнята, наведе се пак над клавиатурата и въведе команда за търсене на международното летище в Рим.

Изскочиха сведения за град Рим, щат Охайо.

Джей опита отново, като добави „Италия“, но в този момент зазвъня телефонът.

Той бутна стола и понечи да изтича към кухнята, но си спомни, че има апарат и в спалнята. Промени посоката и сграбчи слушалката до леглото.

— Ало.

— Джей? Тук Джон Харис. Извинявай. Нещо прекъсна.

— Слава богу! Не кацайте в Рим!

— Моля?

— Не кацайте в Рим. Според мен ще е най-добре да те откарат до военновъздушната база „Сигонела“ в Сицилия. Това е американска военна база близо до град Катания. Край Милано имаме и друга база, „Авиано“, но е прекалено известна. Смятам, че „Сигонела“ е по-добър вариант.

— С други думи, американска територия, така ли? — попита Джон Харис.

— Не съвсем... Само посолствата отговарят изцяло на това условие, но така със сигурност ще спестим време. Пилотът може ли да го направи?

— Не знам. Трябва да го питам. Това е пътнически полет, а той вече си създаде достатъчно неприятности, за да ми помогне.

— Джон, как да те търся, ако връзката пак прекъсне?

— Едва ли ще можеш. По-добре аз да те търся, ако държиш линията свободна. Случайно да имаш втори телефон?

— Не, нямам.

Джей трескаво се почеса по главата, опитвайки се да измисли как да осъществи разговорите, които трябваше да проведе, и същевременно да държи линията свободна.

— Имаш ли клетъчен телефон? — попита Джон Харис.

Джей тръсна глава, ядосан от собствената си глупост.

— Разбира се! Можем да оставим този отворен, а аз ще използвам клетъчния. Трябва ли да се свържа с някого във Вашингтон? Искам да кажа, имаш ли някакви номера в Белия дом или в Министерството на правосъдието?

— Да. Задръж така. Ще те свържа с моята асистентка Шери Линкълн да ти предаде досегашните разговори с Държавния департамент и Министерството на правосъдието. Тя ще ти даде и преките номера в Белия дом, които може да ти потрябват. Междувременно аз отивам да поговоря с командира.

— Добре. Трябва да си резервирам билет за първия полет до Рим.

— Както сметнеш за добре, Джей. Аз съм сравнително богат човек. Ще покрия всички необходими разноси, а хонорара можеш да определиш сам.

Джей понечи да възрази, но отсреща вече звучеше гласът на Шери Линкълн. Той записа имената и телефоните, после я помоли да поддържа връзката. Извади клетъчния телефон, като се молеше батериите да са заредени. В близките петнайсет минути трябваше да свърши работа колкото за цял ден.

8

Полет 42 на „Юро Еър“

Във въздуха на 40 километра югоизточно от Рим

Понеделник, 14:40 ч

— Какво смяташ да правиш, Крейг? — попита Аластър, протегнал пръст към бутона на радиостанцията. — Време е за решение.

— Задръж. Ще изчакаме. Кажи им, че ни трябва време, за да се справим с проблем. Не обяснявай какъв.

Аластър натисна бутона и предаде молбата. В същото време Крейг обясняваше по вътрешната радиоуредба, че кацането се бави по вина на италианския въздушен контрол.

Смесената националност на сто и осемнайсетте пътници от полет 42 бе типично свидетелство за врящото гърне, в което се превръщаше Европа през първите години на двайсет и първи век. Из салона бяха разпръснати турци, италианци, гърци, англичани, германци, швейцарци, холандци, испанци, французи и един датчанин, както и туристическа група от четирийсет и четирима американци.

С изключение на двамата англичани, само американците знаеха, че на борда има бивш президент — факт, който развълнува групата още в Истанбул преди излитането, когато представителят на „Юро Еър“ въведе Джон Харис в празния салон за първа класа.

След излитането неколцина от групата отскочиха да поздравят видната личност и президентът посрещна сърдечно всекиго от тях въпреки усилията на Джилиан да ги прогони обратно в туристическия салон.

Когато Харис приключи разговора си с Джей Райнхарт и предаде слушалката на Шери Линкълн, ръководителката на туристическата група се приведе към креслото му.

— Господин президент.

— Да? — отвърна той, като се усмихна с усилие и протегна ръка на елегантно облечената около шейсетгодишна жена.

— За мен е чест да летя с вас, сър. Сякаш съм на борда на президентския самолет.

Джон Харис се разсмя.

— Е, не съвсем. На президентския самолет е далеч по-просторно. Как ви беше името?

— Ани Джейн Форд от Денвър, сър. Водя туристическата група. Всички сме американци.

Той леко стисна ръката ѝ.

— Ани, моля те да не казваш на никого, но в момента се чудя как да уредя едно прехвърляне. Затова извинявай, трябва да поговоря с командира.

— О, разбира се! Извинявайте!

Жената се отдръпна да му стори път. Той ѝ благодари и тръгна напред. Джилиан го бе видяла и отвори вратата на кабината.

Джон Харис прекрачи в малката ниша, кимна на Аластър Чадуик и положи ръка върху рамото на командира.

— Капитане.

— Да, сър?

— Къде сме?

— Слизаме на три хиляди и шестстотин метра, господин президент, и приближаваме зоната за изчакване южно от Рим. Можете да видите града на около четирийсет и пет километра пред нас. — Крейг Дейтън посочи и Харис се загледа натам. След няколко секунди мълчание Крейг добави: — Имате ли вести от Вашингтон?

— Капитане, трябва да ви помоля за една много голяма услуга — започна Харис. — Вие сам повдигнахте въпроса, но тогава не знаех, че ще получа съвета, който ми дадоха току-що. — Той обясни препоръката на своя адвокат за „Сигонела“ и накрая попита: — Познавате ли базата?

— Да, сър — отговори Крейг.

— И... ще ви стигне ли горивото?

— Не би трябвало да представлява проблем — каза Харис, усещайки как Аластър настръхва на съседното кресло.

Президентът се обърна към втория пилот.

— Вие сте Аластър Чадуик, нали?

Аластър се завъртя, изненадан, че Харис е запомнил името му.

— Да, сър.

— Гражданин на Великобритания, прав ли съм?

— Точно така.

— И докато нашият командир Дейтън като офицер от американските военновъздушни сили се смята за задължен да помогне на своя бивш президент, вие явно нямате подобни стремежи, а работата ви е сериозно застрашена. Правилно ли анализирах ситуацията?

— За мое голямо съжаление сте абсолютно прав, господин президент — отговори сдържано Аластър. — Извинявайте, но трябва да мисля и за себе си.

— Глупости. Постъпвате напълно разумно. Но аз съм сериозно застрашен и ще ви бъда дълбоко признателен, ако ми помогнете да стигна до „Сигонела“. Уверявам ви, че съдебните действия срещу мен са злонамерени и макар да съм пристрастен, смятам, че ще направите голяма услуга на международното правосъдие, ако осуетите плановете на Перу. Извън казаното дотук нямам никакво право да ви оказвам натиск.

— Аз... разбирам — отговори Аластър и пак се обърна към предното табло.

— Независимо от предстоящото ви решение искам да знаете, че съм искрено благодарен за помощта, която вече ми оказахте тъй безкористно. Благодаря!

Харис потупа Аластър по рамото, козирува на Крейг, след това излезе от кабината и затвори вратата.

— Влизаме в зоната за изчакване — обяви Крейг, като се включи към радиовръзката на Аластър с „Контрол на подхода“ в Рим.

Мълчаливо направиха първия завой по издължената овална траектория, която се очертаваше върху хоризонталния екран на ситуационния индикатор пред тях, както я генерираха бордовите компютри. Имаха разрешение да летят минута и половина на юг по курс 170 градуса, след това да направят завой и да се върнат по курс 350 градуса към определената точка на три хиляди метра височина над италианското поле. Така щяха да се движат напред-назад, докато получат разрешение да напуснат зоната и да се насочат за кацане.

В кабината отекна тих звън и Крейг вдигна слушалката на вътрешния телефон.

— Капитане, обажда се Урсула от задния салон. Тук имаме двама мъже, които ще изпуснат връзката си за Ню Йорк, ако се забавим. Настояха да ви го съобщя.

— Кажи им, че правим всичко възможно.

— Какво точно означава това? Джилиан ни съобщи защо изчакваме, но тези двамата са много разтревожени.

— Означава, че след няколко минути ще знаем кога кацаме, Урсула. Не им казвай нищо повече.

— Не само те мърморят, но ще им кажа. Други пътници разпитват Ели.

Крейг остави слушалката и огледа предното табло. Няколко минути летяха мълчаливо. Аластър потропваше нервно по щурвала. Мускулчетата по челюстта му потрепваха, издавайки, че мисли трескаво.

— Това си е чисто и просто професионално самоубийство, по дяволите! — каза внезапно той. — За двама ни.

— Знам.

— Все едно вече сме уволнени.

— Поне аз. Не съм се отказал от намерението да ги убедя, че съм те принудил.

— Виж какво — продължи Аластър, — знам, че цял живот щях да си остана адвокат, ако не беше онзи бар в Абу Даби, където цяла нощ ме навива да избира гражданската авиация. Естествено, ако трябва да бъдем точни, изобщо нямаше да те изслушам, ако предната седмица с онзи твой непрокопсан партньор не бяхте минали на бърснещ полет с фантомите точно над моята палатка.

— Аха. Голям майтап. Вие от Кралските военновъздушни сили все се правехте на невъзмутими.

— Да, признавам, весело беше. Но дявол да го вземе, Крейг, след като получих тая работа, взех да си я харесвам! В небето ми е похубаво, отколкото из съдилищата. Сигурно съм ти го казвал поне хиляда пъти. Затова толкова дълго останах във военната авиация въпреки непрестанните ти подканвания по електронната поща.

— Сериозно, Аластър, какво ще речеш, ако ти заповядам да напуснеш кабината и да седнеш в салона?

— Все едно, нашият уважаем главен пилот хер Вуртшмит ще ме уволни, задето не съм се опитал да изкъртя вратата и да те обезвредя със сила.

— Сигурно си прав — каза Крейг.

— Така или иначе, ще предприемеш каквото си си наумил, нали?

— Не знам как ще се справя без теб, Аластър, но, за бога, не знам и как бих могъл да кацна и да предам президента на Перу.

— За твое сведение това долу не е Перу. Италия е. Сам чу, Перу ще трябва да води борба, за да го екстрадират. А освен това „Сигонела“ се намира в Сицилия, която също е италианска територия.

— Имам ли някаква свобода на действие? — обърна се Крейг към него. — Като командир искам да кажа. Хайде, сложи си адвокатската шапка и ми обясни.

Аластър Чадуик обмисли въпроса и погледна приятеля си в очите.

— Всъщност май имаш. Мисля, че преди малко не бях прав.

— Когато каза, че това ще е кражба на самолет?

— Да. Не бях прав. Както германските закони, така и международните конвенции дават на командира на самолет по международните линии пълното право да върши всичко, което сметне за необходимо, след като полетът е започнал.

— Великолепно!

— Но, Крейг, това означава просто че не могат да ни вкарат в затвора. Така или иначе, „Юро Еър“ ще ни изхвърли при първа възможност, а това никак не ми е по вкуса. Никъде няма да си намерим толкова хубава работа.

Крейг въздъхна.

— Не мога да искам това от теб.

Чадуик се разсмя тъжно.

— Така си е. Не можеш да го искаш.

— Което означава — продължи бавно и отмерено Крейг, — че това изумително важно и ключово решение в развитието на международното право — решението дали ще се осъществи тази юридическа фалшификация, или не — зависи изцяло от *твоя* избор, както несъмнено ще отбележат бъдещите историци. Вероятно ще го нарекат „решението Чадуик“.

— О, *безкрайно* ти благодаря! Май и католиците могат да ти завидят, като се стигне до внушаването на вина.

— Ние вече започнахме представлението, Аластър. Кацнем ли в Рим, значи целият цирк в Атина е бил излишен.

— Ние ли? От къде на къде ние, сър? Ако не ме лъже паметта, умолявах те да не излиташ.

— Ти каза, цитирам буквално: „Не излитай без разрешение“. Затова получихме разрешение.

— Започвам да разбирам защо навремето крал Джордж е зарязал скапаните колонии.

— Не е имал избор. Ние напердашихме Корнуолис.

— Янки!

— Британци!

Мълчаха почти минута. Боингът направи завой и пое обратно.

— О, да те вземат дяволите! Добре! Пренасочвам към „Сигонела“, ако предложиш що-годе приемливо обяснение за въздушния контрол.

— Благодаря, Аластър. Но не им казвай за „Сигонела“. Кажи, че искаме да се отклоним към Неапол. Не бива да разберат какво сме замислили.

— А как да го обясня? — попита Аластър.

— Нищо не можем да кажем. Това си е чиста истина. Не можем.

9

Ларами, Уайоминг

06:50 ч местно време

Притиснал с рамо клетъчния телефон към лявото си ухо, Джей Райнхарт чакаше заместник-министърът на правосъдието Алекс Маклафлин да се обади отново. Междувременно вдигна слушалката на домашния телефон и я поднесе към дясното си ухо.

— Още ли сте там?

С облекчение чу отсреща гласа на Шери Линкълн.

— На линия съм, мистър Райнхарт.

— Продължавам да действам. Не прекъсвайте — каза той, после отново остави слушалката до бележника, чиито първи две страници вече бяха запълнени със записки.

— Мистър Райнхарт — обади се Маклафлин от вашингтонския си кабинет.

— Да, слушам ви. — Той намести телефона и едва не го изпусна, но успя да го задържи с лява ръка. — Казвайте.

— Е, всички ще трябва да действаме светкавично. Радвам се, че президентът Харис успя да ви наеме толкова бързо.

— Беше голяма изненада — отговори Джей, разтривайки челото си.

— От Държавния департамент ме уверяват, че арестът ще бъде извършен с необходимото уважение и ще го настанят в първокласен хотел, но проблемите идват утре сутрин по римско време. Адвокатът на Перу вече е насрочил съдебно заседание по искането за екстрадиране в осем сутринта. В Рим нямаме никого от Министерството на правосъдието, а дори и да имахме, в общи линии ни се отрежда ролята на *amicus curiae*, тоест приятел на съда. Трябва ни предложение за отлагане на делото, но както казах, Министерството на правосъдието може само да подкрепи вашето предложение, не и да го направи от свое име. Има ли вашата фирма представител в Рим, който да внесе предложението и да пледира за отлагане?

— Аз... аз нямам фирма, мистър Маклафлин.

Отсреща настана смаяно мълчание.

— Вие нямате... не сте ли съдружник във фирма?

— Не.

— Значи сте адвокат *на частна практика*? — попита изуменият Маклафлин.

— Всъщност в момента дори не практикувам. Преподавател съм в Уайомингския университет.

— Разбирам. В Юридическия факултет ли?

— Не. Общобразователен курс.

Ново мълчание, нарушено от тихо прокашляне на напълно слиян човек.

— Извинявайте, че ви питам, мистър Райнхарт, но адвокат ли сте изобщо?

— Да. Имам разрешение да практикувам в Тексас.

— Може ли... може ли да попитам за юридическата ви специалност?

— Успокойте се, мистър Маклафлин. Аз съм специалист по международно право и бивш практикуващ юрист. Оставам в течение на правните новости, макар че за известно време стоях настрана.

— Ясно.

— Разбирам положението и съм наясно какво да правя, поне доколкото е възможно в момента.

— Извинете ме, мистър Райнхарт, но така няма да стане. Президентът Харис се нуждае от незабавните услуги на сериозна фирма с клонове в цяла Европа, откъдето някой да стигне до него за час-два. Сериозно се съмнявам дали дори и военновъздушните сили биха успели навреме да ви доставят лично от Ларами до Рим.

— Според италианските закони молбата за отлагане на делото е много проста, мистър Маклафлин — отговори спокойно Джей. — За половин час мога да наема оттук римски адвокат.

— Е... може и да сте прав, но сега се нуждаем от широки, утвърдени с времето правни връзки, практически опит за работа с нас и подкрепа на служебно и процедурно ниво.

— Знам това.

— Мистър Райнхарт, не искам да поставям под съмнение способностите ви, сър, но това не е работа за адвокат на самостоятелна

практика.

— Президентът ме нае, мистър Маклафлин. Разговаряте с неговия юридически представител. Нека говорим по същество, за да имам време да проведе другите телефонни разговори.

— Запознат ли сте с нашите дипломати в Рим?

— Не.

— Не познавате ли посланика?

— Не.

— Познавате ли нашия представител за Международния съд в Хага или представителя ни в ООН и неговия екип?

— Не.

Гласът на Маклафлин загрубя и се засили.

— Тогава, мистър Райнхарт, как, по дяволите, се надявате да защитите не само правото на президента Харис да остане на свобода, но и цялостните интереси на Съединените американски щати по този спешен и изключително важен въпрос от *пущинаците на вашия скапан Уайоминг?*

— Като използвам телефон, факс, логика, знания и факта, че съм негов адвокат! Колко време ще губим с този безсмислен спор? В момента човекът кръжи над Рим, зависи изцяло от добрата воля на двама граждански пилоти, а се обзалагам на стойността на служебната ви лимузина, че точно до техния терминал на летище Леонардо да Винчи кротко чака перуански самолет, част от мълчаливия заговор да го отмъкнат веднага след кацането, докато местната полиция си затваря очите. Сериозно се съмнявам дали Джон Харис ще стигне дори до хотела в Рим, камо ли до утрешното съдебно заседание. Утре вече ще е отвъд Атлантика, в очакване на съдебния цирк в Лима.

— Откъде разбрахте за самолета? Нашите разузнавателни източници току-що ми съобщиха за него.

— Логика, господин заместник-министър. Така бих постъпил аз, ако бях на мястото на сър Уилям Стюарт Камбъл.

— Познавате ли го?

— Да. А вие? — попита Джей, влагайки лек сарказъм в тона си.

— Не. Само съм чувал за него.

— Е, сър, аз го познавам твърде добре. Затруднен съм от разстоянието, но не ми липсва опит.

— Знаете ли нещо конкретно за подобен заговор, целящ, както твърдите, да отмъкнат президента Харис?

— Казвам ви какво може да опитат. Възможно е да греша, но не бих разчитал на това.

— Това би било отвличане, а не екстрадиране. Италия никога няма да го позволи, а цялата отговорност ще падне върху Перу.

— Искате ли да спорите по въпроса с Мирафлорес, докато президентът Харис гние в перуански затвор? Бих предпочел да не им попада в ръцете.

— Ние също, разбира се. Извинете ме за момент...

Джей чу как Маклафлин разговаря с някого. Зашумоляха хартии, после се раздаде смаяно сумтене. Когато заместник-министърът отново пое слушалката, в гласа му звучеше добре позната студенина.

— От Тексас ли казахте, че сте, мистър Райнхарт?

— Точно така. И преди да попитате, ще отговоря, че съм онзи същият Джей Райнхарт, бивш съдия на окръг Далас. Преди месец ми възстановиха правата. А сега, за бога, дайте да поговорим по същество и да обсъдим какво ще предприемем, докато все още имам връзка със самолета, защото не знаете една важна подробност.

— И каква е тя?

— Той няма да кацне в Рим и тепърва ни предстои не само правна, но и дипломатическа битка.

— Ако не в Рим, къде ще кацне тогава? И откъде знаете? — попита Маклафлин с раздразнен и саркастичен тон.

— Не мога да ви кажа, преди да е в безопасност. Адвокатска тайна.

— Разбирам.

— Освен това разговаряме по обикновен аналогов клетъчен телефон, тъй че всеки може да ни подслуша.

— О! — сепна се Маклафлин. — Е, поне това ми звучи разумно.

— Предполагам, че ще кацне след около четирийсет и пет минути. Междувременно искам да ми подготвите отговор дали армията на САЩ може да стори нещо за президента Харис и ако да, какво точно. Пак ще ви позвъня.

Когато Алекс Маклафлин се съгласи и затвори, Джей сгъна клетъчния телефон и седна върху единствения си кухненски стол с треперещи ръце и пресъхнала уста.

Всемогъщи боже! Току-що нахоках заместник-министъра на правосъдието на Съединените щати!

Поседя така няколко секунди, опитвайки се да обмисли какво ще предприеме сега и с какви хора ще трябва да поговори, а може би и да настоява да изпълняват негови нареждания: Държавния департамент, Белия дом, вероятно началника на кабинета и самия президент, италианското правителство, високопоставени служители от други държави и цялата инфраструктура на международната и европейската правна общност.

А ето че седеше наред „скапания“ Уайоминг, както бе казал Маклафлин, с два телефона и без нито един сътрудник.

Джей осъзна, че стомахът му се е свил на топка. Маклафлин бе прав. *Няма начин да се справя.*

Той вдигна слушалката на домашния телефон, като се питаше дали още има връзка с боинга.

— Ало, мис Линкълн. Още ли сте на линия?

— Тук е Джон Харис, Джей. Докъде стигнахме?

— Джон, съжалявам. Не мога да приема. Трябва да се оттегля по етични съображения.

10

Полет 42 на „Юро Еър“

В зоната за изчакване южно от Рим, Италия

Понеделник, 14:50 ч

— „Юро Еър“ четирийсет и две, молбата ви не се одобрява. Направлението ви трябва да бъде Рим, сър.

Крейг Дейтън се обърна към Аластър Чадуик с вдигнати вежди.

— Какво означава това, по дяволите?

Аластър поклати глава.

— Не помня някога да са ми отказвали разрешение, а още по-малко да са ме командвали къде да кацна. Поне в гражданската авиация.

Крейг включи предавателя.

— Контрол, не разбирате ли, че не молим, а ви казваме, че искаме пренасочване към Неапол?

— Не се приема, четирийсет и две. Такива са инструкциите ми. Ако желаете, незабавно ще ви осигурим коридор за кацане на летище Леонардо да Винчи.

— А ако поискаме пренасочване към Малта?

— Изчакайте, четирийсет и две.

След кратка пауза се раздаде друг глас — очевидно на някой от ръководителите.

— Четирийсет и две, централното командване на италианските военновъздушни сили ви инструктира да кацнете незабавно на летище Да Винчи. Готови ли сте за подход?

— Проверете сигнала ни, Рим! — повиши глас Крейг. — След това решете дали настоявате да изпълнявам нарежданията ви.

Той посегна през централната конзола към контролния ключ на транспондера и превключи на 7500 — международния код за отвличане.

— Сега вече със сигурност долу ще гръмнат алармите — подхвърли Аластър. — Не само пресякохме Рубикон, но и изгорихме

моста зад себе си.

Той видя как Крейг ядно стиска зъби и клати глава.

— Тия типове са невероятно нахални.

След малко в слушалките пак се раздаде гласът на първия ръководител полети, но вече много по-предпазлив.

— „Юро Еър“ четирийсет и две, получихме вашия сигнал седем и петстотин. Какви са изискванията ви?

— Пренасочване към Малта — каза Крейг, после изключи предавателя и се обърна към Аластър. — Така ще минем точно над Катания и „Сигонела“.

Аластър кимна. В този момент ръководителят полети отговори:

— Разбрано, четирийсет и две. Имате разрешение за курс от настоящата позиция към Малта. Издигнете се и поддържайте височина осем пет нула.

— Напускам зоната за изчакване, напускам височина три хиляди метра и се насочвам към височина осем хиляди и петстотин метра — отговори Крейг. — Началният курс е две едно четири градуса.

Международно летище Леонардо да Винчи, Рим, Италия

Трескавото раздвижване на изхода отпред бе привлякло вниманието на Стюарт Камбъл още докато се приближаваше. Множество полицаи с мрачни физиономии обикаляха наоколо и напрегнато разговаряха по радиостанциите си, хвърляйки от време на време погледи към празното място отвън, където би трябвало да е боингът на „Юро Еър“.

Камбъл откри директора на летището да разговаря настрани с двама карабинери.

— Става ли нещо, за което да не знам?

— Те бяха в зоната за изчакване — започна директорът, — но сега отказват да се приземят.

— Как тъй „отказват да се приземят“? — попита Камбъл.

Единият полицай отпусна радиостанцията си и прошепна няколко думи в ухото на директора.

— Какво? — възкликна онзи и очите му се разшириха.

— Да — потвърди полицаят.

— Какво има? — попита Камбъл.

Директорът поклати глава.

— Сега командирът иска да лети за Малта.

— Сигурно се шегувате — каза Камбъл с недоверчива усмивка.

— Това няма да разреши проблема му.

Той извади телефона от джоба си, набра номер и бавно се отдалечи към стъклената стена на терминала. Отвън, край съседния изход, се виждаше кабината на самолета боинг 727, който бе наел, за да прехвърли Джон Харис в Португалия. Двамата пилоти седяха вътре. Видя как командирът внезапно посегна към клетъчния си телефон.

— Ало.

— Капитан Перес? Обажда се Стюарт Камбъл. Следите ли честотата?

— Да, сър. Четирийсет и две е в зоната за изчакване и иска разрешение за курс към Малта. Какво да правим?

— Излетете и го следвайте към всяко направление, което избере. Разбрахте ли?

— Да, сър. Ще дойдете ли с нас, мистър Камбъл? — попита командирът.

— Нека първо да си помисля. Изчакайте.

Стюарт Камбъл обмисли вариантите. Италианската заповед, издадена въз основа на тази от Интерпол, беше валидна из цяла Италия и можеше да бъде изпратена по факс на малтийските власти. Ами ако командирът на „Юро Еър“ отново реши да смени посоката, например към Мароко или Испания? Тогава Камбъл би трябвало да положи неимоверни усилия, за да се добере дотам, а уреждането на залавянето щеше да е още по-трудно, ако седеше в кабината на самолета.

Също като в шахматна партия трябваше да обмисля по три хода напред. Той се усмихна и поклати глава. *Значи изборът е дали да играя с коня пред царя, или да го оставя на място.*

В момента той беше конят пред перуанския президент.

Камбъл отново вдигна телефона до ухото си.

— Не, капитане. Оставам тук. Свържете се с мен, когато кацнете, където и да е това.

„Юро Еър“ 42, в полет

Притиснал телефона към ухото си, президентът Харис поседя мълчаливо. Обмисли решението си и стигна до извода, че е прав. Въздъхна и се приведе напред в креслото.

— Джей, искам да ме изслушаш много внимателно.

Болезненото разочарование в гласа от Ларами се долавяше съвсем ясно.

— Да, сър. Слушам ви.

— Силата ми винаги е била в уменията да преценявам характери и способности. Смятам, че президентството ми беше успешно и ако наистина е така, дължа го на факта, че назначих най-добрите хора.

— Слава богу, че не бях в списъка. Щях да ви унищожа репутацията.

— Не, Джей, нямаше. Напротив. Би свършил чудесна работа. И двамата знаем, че грешната преценка, която ти докара толкова неприятности, се дължеше не на алчност или амбиция, а на добро сърце.

Отсреща прозвуча кратък смях.

— Определено не беше амбиция.

— Така е. И ако случаят с Карън не беше влязъл в съда, преди да обявя списъка на сътрудниците си, ти щеше да бъдеш президентски правен съветник, а по-късно може би и министър на правосъдието.

— Много любезно от ваша страна, сър.

— Нищо подобно. Както казах, аз умея да преценявам характери, а твоят не се е променил.

— Господин президент... Джон... вече няма значение. Не мога...

— Стига толкова — прекъсна го Харис. — Слушай сега. И двамата разбираме, че положението е много сериозно както лично за мен, така и за страната, а и за всеки друг бивш президент, който реши да пътува в чужбина. Повярвай ми, *не искам* да попадна в ръцете на перуанците, нито пък да завися от тази заповед. Не си правя илюзии. Знаем какви трудности ти предстоят и осъзнавам огромната разлика между персонала, с който *не разполагаш*, и възможностите на някоя голяма международна фирма. Тогава защо настоявам точно ти да поемеш случая? Две неща ме насочват към това решение, Джей. Първо, готов съм да поверя живота си на способностите на един млад юрист на име Джей Райнхарт, когото наех преди много години. И второ, интуицията ми подсказва, че единственият начин да победим

Камбъл и Мирафлорес в тази игра ще е да се придържаме към доктрините на Сун Дзъ.

— Сун Дзъ... китайският философ?

— Не съм сигурен доколко е бил философ, освен по въпросите на войната, но човекът е изпреварил с хилядолетия своето време, когато е задал въпроса защо трябва да се сражаваме с врага при условията, които той ни налага. Да наемем голяма правна фирма би било точно това, което очаква нашият приятел Камбъл. Затова ще направим точно обратното.

— Сър...

— Ти изпълни моралното си задължение да ме предупредиш за евентуалните последици, Джей. Официално заявявам, че поемам риска и те освобождавам от отговорност в това отношение. Край на празните приказки. Сега се стегни и ме измъкни от тая проклета каша. Разбрано?

— Да, сър.

— След трийсет минути ще ти позвъня да чуя докъде си стигнал.

Джон Харис изключи телефона и се усмихна. Много му се искаше да види каква физиономия ще направи Стюарт Камбъл, когато узнае кого е наел бившият водач на свободния свят.

Малко преди края на разговора Шери бе седнала на съседното кресло. Няколко секунди тя наблюдава мълчаливо шефа си, после го изтръгна от унеса с въпрос:

— Може ли да попитам за какво беше целият този шум?

Продължавайки да се усмихва, Джон Харис завъртя глава към нея.

— Току-що си наех адвокат.

— Добре...

— А той седи в Уайоминг и се чуди дали не съм полудял.

— Разбирам. Полудели ли сте?

Харис се разсмя и поклати глава.

— Нищо подобно. Човекът си има грехове, Шери, но е най-добрият, както вече ти казах.

Той описа трудностите и предизвикателствата, пред които щеше да се изправи Джей Райнхарт, както и миналото му. Видя, че лицето ѝ стана мрачно.

— Защо са го изхвърлили от съда в Тексас? — попита Шери.

— В течение на четири години беше много добър съдия. Работата силно се различаваше от дотогавашната му дейност в международното право, но той отдавна искаше да се заеме с нея. Беше грижовен, справедлив и твърд. Идеален юрист. Но един ден му възложили дело за убийство. Красива млада жена, пребивана до смърт цели десет години от местен звяр с обществено положение и преуспяващ бизнес. Една вечер го гръмнала с ловна пушка малко преди да се стигне до обичайния побой, придружен с изнасилване. Окръжният прокурор, който също си падал по тия неща, пренебрегнал смекчаващите обстоятелства. Обвинил я в предумишлено убийство и поискал смъртна присъда.

— Божичко! — възкликна Шери и вдигна глава, защото точно зад техния ред бе спрял непознат мъж на около седемдесет и пет години.

Президентът проследи погледа ѝ и очите му спряха върху Мат Уорд, който бе задържал посетителя.

— Какво има, Мат?

— Извинете, господин президент — каза Мат и кимна към непознатия. — Джентълменът искаше да ви поздрави.

Харис се завъртя още малко, усмихна се на стареца и забеляза колко слаб и крехък изглежда. Направи му знак да почака и непознатият кимна.

Джон Харис отново се обърна към Шери.

— Казано съвсем накратко, жената нямала пари — съпругът ѝ се бил погрижил за това. Наела си за адвокат някакъв некадърник и още от встъпителната реч Джей разбрал, че не ѝ мърда смъртното наказание. Просто не можел да понесе това.

— Но какво може да направи един съдия?

— Според закона — нищо.

Преди да довърши, Харис усети ново раздвижване зад себе си. Озърна се и видя, че е дошъл още един посетител. На ревера му имаше значка с американското знаме.

— Сега ли ще разговаряте с тези хора, сър? — попита тихичко Шери.

— След малко — каза той и се обърна към двамата. — Господа, изчакайте още минутка, ако обичате.

— Разбира се — отговори първият и направи крачка назад.

— Да, сър — изрече вторият малко по-високо.

Харис забеляза слухов апарат на лявото му ухо.

Джилиан бе видяла струпването и се зададе откъм кухнята да прогони досадниците, но Харис с усмивка ѝ направи знак да се върне, после отново се завъртя към Шери.

— И тъй, Джей просто не можел да понесе мисълта, че тази красива и измъчена млада жена ще стане жертва на обстоятелствата. Имай предвид, че всичко това ставаше много преди да се приеме, че една изтормозена съпруга, която убива мъчителя си, може да действа при самозащита дори ако убийството не е станало по време на побой. Така или иначе, Джей освободил тази емоционално смазана млада жена под изключително ниска гаранция, която тайно платил със собствени средства. Също тъй тайно се опитал да ѝ наеме по-добър адвокат, но не успял. Накрая започнал редовно да се среща с нея, за да ѝ дава съвети, и ето че безнадеждно се влюбил в нея.

— Какво станало после? — попита Шери.

— Съдията Райнхарт изчакал процесът да стигне до точка, след която не би могъл да бъде проведен повторно. После хитроумно провалил обвинението. От прокуратурата побеснели. Открили, че между съдията и обвиняемата е имало контакти, съобщили на медиите и избухнал огромен скандал. Когато пушилката се разсеяла, той успял да се отърве от съдебно преследване, но го отстранили като съдия и му отнели правото да практикува, което в Тексас е доста сложна процедура. Разбира се, всичко това стана горе-долу по времето, когато започна моят мандат.

— И после е останал с нея?

— Ожениха се — каза президентът, разкопчавайки предпазния си колан — и той стори всичко възможно, за да я върне към живота. Горката жена беше под непрекъснати лекарски грижи, но за съжаление... той току-що ми каза... се самоубила миналата година.

Харис се приведе напред и понечи да стане, но Шери докосна ръката му. По лицето ѝ бе изписана дълбока тревога.

— Сър, сигурен ли сте, че Райнхарт е...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Дали съм сигурен, че искам Райнхарт да ме защитава, като знам какво могат да кажат Вашингтон или медиите? Да, Шери, напълно съм сигурен.

Харис стана и се обърна към мъжете на пътеката, към които се бяха присъединили още двама, приблизително на същата възраст. Усмихна се широко и им протегна ръка.

11

„Юро Еър“ 42, в полет

Понеделник, 15:10 ч

— И какво ще им кажем? — попита Аластър Чадуик, докато боингът отминаваше височина четири хиляди и петстотин метра.

— На кого? — отвърна разсеяно Крейг Дейтън.

— На пътниците. На *нашите* пътници. Онези, които са си платили по един или друг начин, за да ги отведем до Вечния град. Уверявам те, че Сицилия няма да ги задоволи. Ще я разпознаят.

Крейг се озърна към втория пилот и поклати глава.

— Не знам. Ти как мислиш?

— Осъзнавам — отговори Аластър, — че американските въздушни превозвачи се боят от тази радикална идея, но навярно би трябвало да им кажем истината.

— Това *наистина* е новост — съгласи се Крейг.

— Така си и мислех.

— Хайде тогава, съобщи им.

— Няма да стане, капитане — ухили се Чадуик.

Крейг Дейтън въздъхна дълбоко и извади микрофона от гнездото му.

В салона на първа класа президентът Харис стоеше на пътеката и се ръкуваше с четиримата пътници, които бяха дошли да го видят. Съобщиха му с гордост, че всички са ветерани от Втората световна война, тръгнали на екскурзия из Европа, която щяла да завърши с откриването на нов мемориал в памет на десанта в Нормандия. Първият, полковник от запаса, тъкмо започваше да описва екскурзията, когато включването на високоговорителите привлече вниманието им.

Приятели, говори вашият командир. Искам да слушате много внимателно онова, което ще кажа. Първо, със самолета всичко е наред... няма заплаха за вашата сигурност. Има проблеми обаче с опита ни да кацнем в Рим. Проблемите са... дипломатически и правни. Както знаят някои от вас, на борда е бившият президент на Съединените щати Джон Харис. Задължение на нашата авиокомпания и лично мой дълг като командир е да осигурим безопасност за всички ви, включително и за бивш държавен глава. Получих достоверни сведения, че ако кацнем в Рим, съществува много сериозна заплаха за личната безопасност на президента Харис, и затова — въпреки сериозните неудобства за някои от вас, които трябва да пристигнат в Рим навреме — летим на юг към Сицилия, където ще можем спокойно да кацнем във военновъздушната база „Сигонела“ близо до град Катания. Когато се приземим в „Сигонела“, ще имаме грижата да ви осигурим транспорт до Рим или до крайното ви направление. Искрено съжалявам за причинените неудобства, но нямам друг избор.

Полковникът от запаса бе вдигнал глава към високоговорителите. Сега очите му се насочиха към президента.

— Сър, може ли да попитам каква е заплахата?

Съобщението се повтаряше отново на френски и немски, затова другите трима пристъпиха по-близо да чуят отговора.

Докато Крейг оставяше микрофона на място, в кабината се раздаде сигналът за повикване.

— Капитане, обажда се Урсула от салона. Можете ли да дойдете? Тук има голям гняв.

— Как тъй „голям гняв“? — попита Крейг.

— Някои хора са ви много ядосани.

— Излезли ли са на пътеката?

— Не. Седят, но говорят високо и не искат да се успокоят.

— Добре. Благодаря.

Крейг изключи връзката и пак пое микрофона.

Отново говори командирът. Знам, че мнозина от вас са ми много сърдити, но засега трябва да останете по местата си и да приемете моето обяснение. Когато се приземим, ще дойда при вас да разговарям с всички желаещи, но сега съм зает! НЕДЕЙТЕ да тормозите стюардесите. Те не са взели решението. Аз го взех.

Той преведе думите си на френски и немски, после остави микрофона и се обърна към Аластър.

— Може би ще се наложи да ида до салона.

Аластър кимна и продължи да сверява данните на бордовия компютър с въздухоплавателната карта.

— Остават ни още триста и осемдесет километра, Крейг. Около половин час полет. Между другото, ще си поприказваме ли предварително със „Сигонела“, или смятаме да им се стоварим изневиделица и да нарушим още някое правило?

— Мисля, че е по-добре да не казваме нищо, преди да сме стигнали почти над целта. Не искам някой военен командир да има възможността да ни заяви, че не можем да кацнем.

— Значи ще обявим бедствено положение? — попита Аластър.

— Какво има за обявяване? — отговори Крейг, като избута креслото си назад и се усмихна широко. — *Наистина* сме в бедствено положение.

В този момент Джилиан отвори вратата на кабината.

— Крейг, по-добре ела отзад. Урсула и Ели казват, че играта загрубява.

Той извъртя крака покрай централната конзола и се надигна.

— Как така?

— Някои хора от задния салон ни ругаят и настояват да разговарят с теб.

— От каква националност? — попита Крейг.

— Има ли значение? — отвърна Джилиан и като че се стресна още повече.

Крейг спря и леко наклони глава настрани.
— Щом ще разговарям с тях, не е зле да знам на какъв език.
— О, разбира се. Протестираат на два-три езика.
Той тръсна глава и я последва към салона.

Ларами, Уайоминг

По кухненския плот бяха пръснати три бележника. Върху страниците им с думи и знаци бе изрисуван недовършен импресионистичен портрет на напрегнатата мисловна дейност на техния собственик.

Джей набързо отпи глътка портокалов сок, потисна желанието да свари още кафе и се съсредоточи върху първия бележник, озаглавен „логистика“. Из въздуха още се носеше застоялият аромат на пържен бекон и прегрят холандски сос, но той не му обръщаше внимание.

Най-отгоре грижливо бе изписан въпросът „Къде да отида?“ заедно с имената на градове — Лондон, Франкфурт, Женева и Стокхолм. Париж беше задраскан. Рим също. Следваха имената на авиокомпаниите, осъществяващи полети от Денвър до Европа, средното времетраене на полетите и номерата на няколко резервации. Оставаше нерешен и въпросът как да стигне до Денвър. С кола пътят обикновено отнемаше около два часа, но сега виелиците бяха заледили шосетата и магистрала 287 за Колорадо, тъй че можеше да загуби много повече време.

Вторият бележник съдържаше разклонена карта на юридическите проблеми, започваща с препоръката, която си бе направил сам — да проучи гражданскопроцесуалните кодекси на Италия, Франция, Швеция и Швейцария. Повечето необходими сведения можеха да се изтеглят от някоя специализирана фирма за юридическа информация, но за всичко това трябваше време. До бележниците лежеше разпечатка на Договора против изтезанията, набързо изтеглена от сайта на ООН. Черно-белите страници вече бяха нашарени с бележки и подчертавания с червено мастило.

Джей вдигна слушалката и набра един от номерата, които му бе дала Шери Линкълн. Третият бележник беше запълнен с имена и номера, включително телефона на заместник държавния секретар Рудолф Бейкър, който в този момент се обади отсреща със съдържан и

хладен тон, какъвто обикновено употребяваше само при разговори с комунистически лидери и иракски дипломати.

— Мистър Райнхарт, Алекс Маклафлин от Министерството на правосъдието току-що ме уведоми за събитията и трябва да кажа, че съм потресен от вашето отношение. Ще бъдете ли така добър да ми обясните защо отказвате да съобщите на американското правителство накъде лети президентът Харис?

— Не ви трябва да знаете, сър — отговори Джей, — докато самолетът на президента не се приземи. Не е необходима предварителна подготовка, а на практика предварителното уведомяване може да бъде пагубно, ако целта на полета се разчуе. Необходимо ли е да ви напомням, че преследват този човек с международна заповед за арестуване?

— Не, но при всяко положение вече сте закъснели. Знаем, че самолетът се е отправил към Малта. В момента търсим контакт с малтийските власти.

Джей се изкиска.

— Щом сте убедени, че отива за Малта, действайте както намерите за добре. А междувременно бих искал да знам само едно: дали военновъздушните сили имат в средиземноморската област транспортен самолет с широк радиус на действие. Нещо, което може да кацне, да вземе президента и да го прехвърли в Щатите без междинни спирки.

— Как така „щом сме убедени“? — рязко запита Бейкър. — За Малта ли лети, или не?

— Не играя игри, мистър Бейкър, но ще трябва да ми се доверявате още около час както за негово добро, така и за да можете искрено да отговаряте, че не знаете.

— Разбирам. Този отговор на практика означава, че според вас самолетът отива другаде. Нека ви кажа нещо, мистър Райнхарт. Много нависоко се целите! Ще оплескате всичко като дилетант и ще подложите Харис на сериозна заплаха.

— Това е последното, което бих сторил.

— Е, ако сте го накарали да отиде в Мароко, правите огромна грешка. Същото се отнася до опитите да кацне в Гибралтар, Испания, Португалия, Египет и почти всички други достъпни държави. Италия ще е просто цвете в сравнение с правните усложнения във всяка от

тези страни, а от гледна точка на дипломацията просто нямате представа какво вършите.

— Успокойте се, мистър Бейкър. Той не отива в нито една от тези държави, а ако не бях наясно, че съм аматьор в международната дипломация, изобщо нямаше да ви се обадя. Нуждая се от вашата помощ, но в момента най-важният въпрос е дали след кацането можем да осигурим евакуиране на президента с помощта на флота или военновъздушните сили.

— Как така евакуиране? Как мога да отговоря, след като не знам от коя суверенна държава ще трябва да го евакуираме?

— Добре, нека предположим за улеснение, че сме успели да преодолеем дипломатическите проблеми, свързани с приземяването му.

Прекъсна го кратък презрителен смях.

— Намерете ми място на тази планета, мистър Райнхарт... без да броим Съединените щати, разбира се... където дипломатическата страна на случая *няма* да бъде проблем. За бога, та това е международна заповед за задържане. Където и да кацне, някой ще го чака с копие от заповедта и той ще бъде арестуван. Откажете се от идеята, че можете да предотвратите задържането. Истинското сражение ще бъде около опита за екстрадиране, а там ще се нуждаем от армия опитни юристи, задълбочено проучване и...

— Стига толкова, сър! — отсече Джей. — Искате или не, аз съм негов адвокат. За ваше сведение се опитвах да го разубедя, но той беше категоричен, затова бъдете така любезен да не ме поучавате. По-късно можете лично да му опявате за неудачния избор, но засега бъдете така добър да се концентрирате върху най-важното решение за момента. Няма да позволим да го арестуват, защото от този момент нататък губим напълно контрол над събитията. И тъй, могат ли нашите военни да го приберат, или не?

Най-сетне отсреща настана мълчание, явно Бейкър размишляваше над въпроса.

— Не знам. На този въпрос най-напред трябва да отговорят от Пентагона и чак след това да обсъдим политическите и дипломатическите усложнения. Може да се окаже, че е попаднал в страна, която да не допусне подобни действия. Нали разбирате, става дума за суверенни държави. Могат да сметнат за акт на агресия факта,

че военновъздушните сили изведнъж цъфват на тяхна територия и измъкват един бивш президент. Но *все пак ще разбере* какво могат да направят военните.

— Добре.

— Но *вие* трябва да разберете едно, мистър Райнхарт: че само президентът Кавано може да одобри подобна спасителна акция.

— Осъзнавам това, но как изобщо би могъл да откаже, като се има предвид заплахата за всеки друг бивш президент, който някога излезе в чужбина, както и явните последствия от евентуално бездействие?

Въпросът остана без отговор.

Белият дом, Вашингтон

Повиканите членове на правителството най-напред бяха въведени в заседателната зала, но след малко по молба на президента ги отведоха в Овалния кабинет. Алекс Маклафлин от Министерството на правосъдието, Руди Бейкър от Държавния департамент, заместник-директорът на ЦРУ, съветникът по националната сигурност и един генерал-лейтенант от авиацията чакаха там десетина минути под бдителния поглед на секретаря на президента, докато най-сетне самият президент влезе забързано и придърпа стол пред бюрото си.

— Сядайте всички. Докъде стигнахме с проблема с президента Харис?

Заместник-директорът на ЦРУ понечи да отговори, но президентът го прекъсна.

— Най-напред да ви кажа: знам, че отива към Малта и че, кой знае защо, екипажът на пътническият самолет е решил да го закриля, което е доста странно за една немска авиокомпания.

— Няма нищо странно, сър — намеси се генералът. — Командирът на самолета е бивш офицер от военновъздушните сили. Разбира се, не е под наше командване, но си остава наш човек. Американец, който живее във Франкфурт и работи за немска авиокомпания.

— Така ли? — изненада се президентът. — Щастливо съвпадение.

— Господин президент — обади се Руди Бейкър, — имам основания да смятам, че крайната цел може да не е Малта.

И той описа разговора си с Джей Райнхарт.

— Кога беше този разговор, Руди? — попита президентът.

— Малко преди да напуснем заседателната зала, сър. Преди около двайсет и пет минути.

Президентът кимна и вдигна ръка.

— Добре, а каква е тази смахната история за някакъв си изгонен тексаски съдия, дето се пише адвокат на Харис? Какво научихте по въпроса?

Алекс Маклафлин започна да описва случая с Райнхарт, но президентът го прекъсна.

— Добре, добре. Картината ми е ясна. По някаква неизвестна причина Харис е наел онзи некадърник, което означава, че ще трябва да поемем по-голямата част от работата. Нали?

— Не, сър — каза Маклафлин и изложи причините, поради които Министерството на правосъдието трябваше да остане в сянка.

Руди Бейкър повтори молбата на Райнхарт за помощ от страна на флота или военновъздушните сили, заместник-директорът на ЦРУ изброи предполагаемите места, където би могъл да се приземи Харис, а съветникът по националната сигурност обясни какви последствия за американската външна политика може да има една продължителна съдебна битка за екстрадирането на Харис в Перу.

— Ясно — каза накрая президентът Кавано. — Очевидно не можем да разработим по-конкретни варианти, преди самолетът да кацне някъде.

Всички кимнаха.

— Добре. Генерале, вие казахте, че самолетът не може да остане във въздуха повече от два часа, затова нека пак да се срещнем след два часа. — Президентът погледна заместник-началника на кабинета. — Може ли да се уреди?

— Да, сър. Ще преработим графика ви.

— А пресата още ли не е научила?

— Не знаят нищо конкретно, сър. Телеграфните агенции споменават за възможно отвличане, но засега никой не го е свързал с Харис.

— Поразително. Обикновено *ние* не знаем нищо, преди Си Ен Ен да започне да предава на живо, или Питър Дженингс да организира специален репортаж от Ню Йорк.

След излизането от Овалния кабинет групата се разпръсна. Генералът бързо мина в една съседна стая, за да използва секретна телефонна линия. Той набра необходимите номера и потропвайки с пръсти по масата, зачака отсреща да се обадят.

— Джо? След минута слизам в залата за извънредни ситуации. Свържи се по сигурен телефон с авиационния команден пункт в Скот и накарай дежурния ръководител полети да определи всички налични самолети С-17, С-5, С-141 или дори ако има някой гълфстрийм от базата „Андрюс“, с две думи, всичко в радиус осемстотин километра от Италия, което бихме могли в близките няколко часа да използваме за евакуация на личен състав до територията на САЩ без междинно кацане. Ако е възможно, открий също така самолетите и екипажите в полет и имай готовност да ги извикаш. Ще ни трябва и зареждане във въздуха, тъй че ще е най-добре да предвидят няколко танкера.

Той изслуша отговора и кимна, като се взираше във вратата, за да е сигурен, че няма кой друг да чуе.

— Искам всичко да стане светкавично, Джо. Доколкото разбирам, единствената възможност на президента е да измъкне Харис оттам, но преди няколко минути му споменаха и за флота, затова трябва да гледаме да не се стигне дотам. Ония приятели само това чакат — да го отмъкнат с хеликоптер на някой самолетonosач, а после да докарват журналисти на борда по целия път до Норфък.

Генералът изслуша какво му говорят отсреща, кимайки от време на време.

— Просто гледай планът да е в пълна готовност, разбра ли? Щом узнаем къде е Харис, искам наш самолет на секундата да завие към същата писта. Искам да предложи на президента едно лесно решение, което е вече в ръцете ни.

12

„Юро Еър“ 42, в полет

Понеделник 15:40 ч

Докато чакаше Крейг да се завърне от салона, Аластър започна да се тревожи, защото бе забелязал кондензационна следа от еърбъс 340, летящ на осемдесет километра от тях. Дългите облаци от замръзнали водни пари — ефимерно напомняне за стратосферния полет на огромната машина — се очертаваха съвсем ясно върху лазурното небе на югоизток.

Вероятно и ние оставяме същата следа, помисли си Аластър. Не е твърде практично, когато гледаш да се измъкнеш тайно.

Следата щеше да трае дълги минути след тяхното преминаване и всяко око, било то във въздуха или на земята, можеше да я проследи до нейния източник. Разбира се, италианските ръководители на полети знаеха точно кои са и къде се намират, но нелепата ситуация да оставят толкова явен признак за своето бягство го изпълваше едновременно с ирония и тревога.

Той отново провери радара, за да е сигурен, че струпаните отпред кълбести облаци над Сицилия не крият буреносен фронт. Върху цветния дигитален екран на радара се очертаха няколко бледозелени петна — отвъд Катания и връх Етна преваляваше дъжд, но иначе времето беше благоприятно. Аластър погледна висотомера. Поддържаха точно определената височина на полета, осем хиляди и четиристотин метра, скорост Мах .72, тоест седемдесет и два процента от скоростта на звука.

За момент стомахът на Аластър се стегна при мисълта какво го чака в професионално отношение, но той бързо се овладя и за утеха насочи мислите си към растящия брой причини, поради които си заслужаваше да напусне „Юро Еър“. Парите не го вълнуваха. Имаше доста добри спестявания, а и беше получил наследство от баща си, но досега никога не го бяха уволнявали и подобна заплаха засягаше гордостта му.

Щракна ключ, вратата на кабината се отвори и Аластър завъртя глава към Крейг, който ловко се настани на лявото кресло и завъртя очи към тавана. Не се усмихваше.

— Туземците май се бунтуват — подхвърли Аластър.

— Какво? О, това вероятно е израз на прословутата британска невъзмутимост, нали? — отвърна Крейг и на лицето му за момент се появи бледа усмивка.

— Ти кажи дали съм прав.

Крейг кимна.

— Десетина души сигурно биха ме погнали с пожарната брадва, ако успеят да я докопат. Изпуснати връзки, провалени срещи, пропуснатата сватба и какво ли не още...

— Изненадан ли си?

— Всъщност, не. От мен дипломат не става. Докъде стигнахме?

Аластър набързо описа положението и изрази тревогата си от следата на другия самолет.

— Не знам защо, но ми се струва важно.

— Аз знам — каза Крейг и се озърна през рамо, докато дясната му ръка посягаше към бутона за посока на автопилота. Започна да променя направлението и боингът постепенно зави трийсет и пет градуса наляво.

— Какво гледаш? — попита Аластър. — Въздушният контрол сигурно ще забележи този завой и ще се заинтересува какво вършим.

— Изчакай малко.

Вече се бяха отклонили на повече от четирийсет и пет градуса вляво от курса и когато напрегна поглед, Крейг видя как бялата диря се отдалечава на много километри назад, където над нея се появяваше следа от друг самолет.

— Аха!

— Какво, Крейг?

— Следят ни. Така си и мислех.

— Кой ни следи?

— Вероятно онзи чартърен самолет, който излетя за Малта след нас.

— Не те ли прихваща параноята? Ако отива за Малта, *нормално* е да лети след нас.

Крейг поклати глава.

— Ако смяташ да отвлечеш някого в Перу, не е ли най-разумно да имаш самолет подръка? Може и да греша, но се обзалагам, че ни следят в буквалния смисъл на думата.

Крейг възстанови връзката между автопилота и бордовия компютър. Боингът послушно излезе от левия завой и се върна към курса.

— Е, ще правим ли нещо и ако да, какво? — попита Аластър. — Не вярвам да носят ракети въздух-въздух, но, така или иначе, трудничко е да скриеш самолет, оставящ зад себе си осемдесет километра следа.

— Има ли буреносен фронт отсреща? — попита Крейг, сочейки към стената от кълбести облаци, която се извисяваше на петнайсет километра пред тях.

— Не. Само малко дъжд, друго не виждам.

— И е точно над нашата цел — промърмори тихичко Крейг и се наведе над радарния екран. — Добре. Дай да превключим на честотата на кулата в „Сигонела“.

— И мога ли да знам какво планирате, славни мой капитане?

— Една малка маневра в стил Еф-15.

— Разбирам — каза Аластър. — Нали няма да забравиш, стари приятелю, че тази наша птичка от Сиатъл не е толкова пъргава като някогашния ти Еф-15?

— Пъргава е, и още как! — отговори Крейг и отправи поглед към облациите, в които щяха да навлязат след малко.

Център за въздушен контрол, Рим, Италия

Служителят, отговарящ за полет 42 на „Юро Еър“, си наложи да изгаси цигарата и да се съсредоточи. Неколцина шефове бяха виснали на главата му и от това към мъчителната задача да следи как блокът с данни на отвлечения самолет пълзи бавно на юг по екрана се бе прибавила и непрестанна тревога да не забрави някоя процедура. Внезапният ляв завой го стресна, но той устоя на изкушението да попита пилотите за причината. Кой знае какво ставаше там и дали една ненавреме произнесена дума нямаше да вбеси похитителя с пистолет или бомба в ръката. За щастие самолетът все още се движеше по курса, значи можеха да се надяват, че в кабината няма насилие.

Ръководителят полети си спомни видеозаписа, който бе гледал преди години — как един боинг 767 пада в океана край Сейшелските острови, докато пилоти и похитители водят жестока схватка за овладяване на командните лостове. Дано днес да не се случеше нещо толкова драматично.

Заради неочаквания завой фигурката на другия боинг, летящ за Малта, бе намалила с още един километър дистанцията до „Юро Еър“ 42, но разстоянието между двата самолета оставаше в рамките на нормалното.

„Юро Еър“ 42 тъкмо пресичаше бреговата линия на Сицилия, когато данните на екрана престанаха да се променят. Компютърът вече не получаваше информация и сега подаваше последните сведения за курса и височината. Ръководителят полети леко се приведе напред, очаквайки транспондърът на самолета да поднови „разговора“ с компютъра на центъра. Но не се случи нищо. На екрана започна да мига предупредителен сигнал, че връзката е изгубена.

— Какво става? — попита един от наблюдаващите с отвратително високомерие.

— Загубих транспондера — лаконично отвърна ръководителят полети.

— Какво означава това? — попита един от директорите, който никога не бе работил като ръководител полети.

— Означава, сър, че може временно да сме загубили сигнала, може да са го изключили или пък някакво катастрофално събитие да е сложило край на излъчването. — Ръководителят полети включи предавателя. — „Юро Еър“ четирийсет и две, тук въздушен контрол Рим. Загубихме сигнала от транспондера ви, сър.

Никакъв отговор.

Той опита отново.

— Ето тук! — възкликна над рамото му неговият шеф, като го облъхна със зловонен дъх. — Отразен сигнал!

Наистина върху екрана имаше едва забележим сигнал, но той не се движеше по права линия. Беше далеч надясно от първоначалния курс и ту се появяваше, ту изчезваше, докато ръководителят полети настройваше поляризацията на изображението. Внезапно бледите петна на дъждовни облаци размазаха всичко и той превключи отново.

Отразеният сигнал, ако наистина го имаше, бе изменил посоката почти на сто и осемдесет градуса и изглеждаше, че се движи по спирала.

Ръководителят полети осъзна, че е затаил дъх. Пътническите самолети не слизат по спирала без предупреждение, нито пък сигналът им изчезва току-така. Но самолет, който внезапно е избухнал в полет, би изглеждал точно по този начин.

О, боже мой, помисли той и си представи експлозия в пилотската кабина. Загубихме ги.

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия, Италия

През последните десет минути внезапно бе налетял дъжд и струите му се посипаха над базата, закривайки обичайния великолепен изглед към връх Етна на север и почти цялата полоса изток-запад. Двамата военни в кулата гледаха развеселено как колегите им тичат с подгизнали униформи към чакалнята за армейски пътници. На стоянката под кулата бе спрял четиримоторен „Орион Р-3“ за борба с подводници — военният вариант на „Локхийд Електра“, а екипажът навярно в момента проучваше местните възможности за забавления. До него стоеше двумоторен „Хоукай Е-2“, пристигнал преди малко от „Кенеди“ — един от самолетоносачите, патрулиращи в Средиземно море. Когато се изсипа пороят, пилотите просто затвориха кабината и изчакаха да престане. Не след дълго дъждът отслабна. Ръководителят полети, който следеше радиочестотата на кулата, видя как вратата на малкия самолет се отваря и тъкмо вдигаше бинокъла за обичайния оглед на летището, когато над източния край на пистата пламнаха самолетни прожектори.

— Кой е това, по дяволите? — обърна се той към колегата си.

В същия миг от високоговорителя долетя глас:

— Кула „Сигонела“, „Юро Еър“ четирийсет и две на финалната отсечка за аварийно приземяване на полоса две седем.

Ръководителят полети трескаво вдигна микрофона към устните си. През главата му прелетя мисъл колко правила е нарушил идващият самолет, като не се е свързал с него по-рано, но той я прогони веднага. Думата „аварийно“ надделяваше над всичко останало.

— „Юро Еър“ четирийсет и две, имате разрешение за приземяване, вятър от юг-югозапад с пориви до петнайсет метра в

секунда, висотомер осем девет шест метра, вали дъжд. Пистата е влажна.

— Разбрано — отговори лаконично отсреща.

Британски акцент, забеляза ръководителят полети и се зачуди какво може да е станало, та да им пратят цивилен полет без предварително предупреждение от Рим. Той отново се обърна към партньора си.

— Ти знаеше ли нещо?

— Не, по дяволите! Нищо не знаех.

— Обади се на контрола в Рим. Поне да знаят, че се е добрал до базата.

Зад приближаващите прожектори се очерта силуетът на боинг 737. От новите, позна го ръководител полети — личеше си по големите двигатели с овални отвори отпред. Неизвестният пилот докосна пистата съвсем плавно, веднага включи реверса и намали скоростта в средата на полосата, после рязко зави надясно и се насочи към кулата.

— Необходима ли ви е помощ, четирийсет и две? — попита ръководителят полети.

— Не — гласеше едносричният отговор.

— Свържете се с... не, останете във връзка с мен. Къде желаете да паркирате самолета?

— Коя стоянка е под контрола на военноморските сили?

Ръководителят полети се поколеба. Не можеше да проумее защо му задават подобен въпрос. Пилотът на боинга насочваше машината си право към спрелия Р-3.

— Сър, цялата база е на военноморските сили, а в момента вие се насочвате към пътническата рампа. Имате ли разрешение?

— Вече имаме — отговори друг глас, явно принадлежащ на американец.

Ръководителят полети посегна към аварийния телефон, поколеба се, после вдигна слушалката и натисна бутона, за да вдигне по тревога военната полиция. Боингът бързо пропълзля зад Р-3, вмъкна се между него и терминала и спря, почти докосвайки с дясно крило стената на сградата.

— Кула „Сигонела“, говори „Юро Еър“ четирийсет и две. Моля, слушайте внимателно. Никой не бива да се приближава до този самолет, освен командира на базата. Разбирате ли?

— Четирийсет и две, ще предам тази молба, но какви са обстоятелствата на борда, сър? Ако има проблем... въз... кажете ми какъв е. Нуждаете ли се от помощ?

Помощникът му говореше по другата радиостанция. Изведнъж той отпусна слушалката и го погледна с разширени очи.

— Рим казва, че самолетът е отвлечен и преди малко са си помислили, че е избухнал във въздуха.

— Божичко! — възкликна ръководителят полети и стовари юмрук върху бутона, който вдигаше по тревога цялата база.

13

Рим, Италия

Понеделник, 16:15 ч

Когато стана ясно, че Джон Харис няма да кацне на летище Леонардо да Винчи, Стюарт Камбъл се завърна във временната си база в хотела да изчака вести за новата крайна цел на „Юро Еър“ 42. Докато колата се движеше по задръстените следобедни улици, той задейства по телефона екипа си в Брюксел. Нареди да подготвят бърза справка за съдебните процедури в Малта и да проверят дали младият адвокат, когото бяха пратили за всеки случай на острова, чака на летището със заповедта. След като се прибра в апартамента и получи уверения, че хората му са подготвени за всички възможни случаи, той поръча кафе, седна и заби поглед в часовника. Чудеше се защо въпреки всичко има неясното чувство, че е пропуснал нещо.

Кафето пристигна заедно с новината, че „Юро Еър“ 42 е изчезнал, за да се появи като по магия на пистата в „Сигонела“.

— Какво? — изрева Камбъл, стряскайки директора на летището, който му се обаждаше по телефона. — Сигурно се шегувате!

— Не, синьор. „Сигонела“ е американска авиобаза в Сицилия — обясни човекът.

— Знам това — отвърна Камбъл и неволно се изкиска.

Хитро измислено, Харис, помисли си той. Естествено, това няма да те отърве, но е доста добър ход при дадените обстоятелства. Интересно как си уговорил пилота.

През ума му мина нелепата мисъл, че един бивш американски държавен глава наистина си е позволил да отвлече самолета, и той се усмихна още по-широко. Възможно бе да е станало всичко друго, но не и това.

Камбъл благодари на директора и приключи разговора, после повика секретарката си.

— Изабел, повикай колата да ме откара обратно до аерогарата и предай на пилотите да бъдат готови за полет до онова място в

Сицилия. — Той ѝ подаде лист от бележник с информацията. — Обади се на министър Анселмо и му кажи, че ще изчакам, ако иска да дойде или да изпрати някого от хората си. Помоли го да ми уговори среща в „Сигонела“ с местния командир на карабинерите и да издаде дипломатически пропуск или каквото там е необходимо за кацане на онова летище. Освен това да уредят същото и за чартърния самолет. Ако се обади пилотът на чартъра командир Перес, свържи го незабавно с телефона в колата ми.

Секретарката записваше стенографски всяка дума.

— Нещо друго, сър?

Камбъл пъргаво скочи на крака и се усмихна.

— Засега това е всичко. Кажи на шофьора, че ще бъда долу след пет минути. А, първо се обади на американското посолство в Рим и потърси военноморския аташе.

Клетъчният му телефон иззвъня и той го разгъна, докато секретарката набираше номера на посолството.

— Мистър Камбъл, обажда се командир Перес.

— Да, капитане. Къде се намирате? Сигурно ще отговорите, че сте в „Сигонела“.

— Не, сър — отвърна командирът на чартъра и съобщи, че от десетина минути и той, и въздушният контрол в Рим нямат никакви сведения за „Юро Еър“.

— Къде сте тогава?

— Кръжа над „Сигонела“. Не ми разрешават кацане.

— Изчакайте така, капитане. След около десет минути ще имате разрешение. Приземете се, паркирайте самолета където ви наредят и чакайте. Аз потеглям. След около час и половина ще пристигна с „Лиърджет 35“ и ще спра плътно до вас.

Докато сгъваше телефона, секретарката му съобщи, че не е успяла да се свърже с военноморския аташе.

— Ако го откриеш, преди да съм излетял, прехвърли разговора в колата — заръча Камбъл.

Той грабна куфарчето си и тръгна към вратата, но в коридора спря, за да обмисли дилемата, която бързо се оформяше в ума му. Помисли си, че уравнението може да се окаже по-сложно, отколкото бе преценил първоначално. „Сигонела“ беше италианска територия, но сега трябваше да лавира из юридически тънкости и дипломатически

усложнения, възникващи поради факта, че като британски адвокат се опитва от името на южноамериканска държава да наложи италианска юрисдикция върху военна база на САЩ, за да приложи международна заповед за задържане на бивш американски президент!

Уважението му към противника леко се повиши.

Американски военен самолет С-17 70042

Кодово име „Обсег 70042“, в полет

Както всички пилоти от военнотранспортната авиация, командирът на „Обсег 70042“ бе грижливо обучен как да се справи с внезапно получено в полет съобщение, заповядващо да променят крайния пункт на маршрута. Винаги имаше шанс заповедта да се окаже фалшива, макар че връзката се осигуряваше по секретни сателитни канали. Онзи, който изпращаше съобщението, трябваше да изчака проверка от екипажа по кодова таблица, която редовно се сменяше. Ако от земята отговореха с верния код, екипажът се подчиняваше и променяше курса.

Повикването от командния пост на транспортната авиация във военновъздушната база „Скот“ в Илинойс дойде за екипажа на „Обсег 70042“ като гръм от ясно небе. Изпълняваха рутинен пряк полет на височина дванайсет хиляди метра от Испания до Дахаран, Саудитска Арабия с чисто нов „Боинг/Дъглас С-17 Глоубмастър III“. Командирът на самолета майор Джини Томпсън загуби досадно много време, докато измъкне секретния списък от долния страничен джоб на пилотския костюм, и още повече се забави, докато открие необходимата таблица с точните кодове. Когато получи по радиото верния отговор, вече отминаваха югоизточния край на Италия.

— Съвпада — обяви тя. — Истина е.

— И какво означава това? — попита лейтенантът, изпълняващ ролята на втори пилот.

— Въведи координатите на базата в „Сигонела“ и поискай разрешение за смяна на курса. Заповедта е незабавно да потеглим натам с максимална скорост, а смятам, че сме само на около сто и шейсет километра.

— Почти позна — отвърна вторият пилот, докато настройваше бордовия компютър. — Сто петдесет и седем километра.

Когато контролният център в Рим им разреши да променят курса и да се приготвят за кацане, майор Томпсън прилепи дясната си ръка върху контролния лост, изключи автопилота, прецизно насочи огромния транспортен самолет в ляв вираж и същевременно започна снижаването, като намали мощността на четирите двигателя.

— Бил, мини отзад и уведоми отговорниците по товара — каза тя на втория пилот. — Виж да не са заспали.

— Добре ли чух? — попита лейтенантът. — Наистина ли казаха, че трябва да приберем товар с код Ди Ви 1?

— И на мен ми се стори, че чух същото, но не може да е вярно.

— Би трябвало да означава бивш президент на Съединените щати, нали?

— Да — потвърди тя. — Макар че не помня друг път да съм чувала кодовите обозначения за високопоставени посетители. Така или иначе, от нас се иска да бъдем готови за незабавно излитане. Обясни им го.

— Разбрано.

— Ще бъдем там след двамайсет минути — добави Джини и се запита какво толкова може да е станало. Ако наистина в „Сигонела“ имаше бивш държавен глава, дали проблемът бе медицински? Очакваха ли от тях да действат като въздушна линейка? Ако беше така, трябваше да им съобщят предварително. Трябваше време, за да подготвят салона на самолета. Не, каза си тя, пълна безсмислица. Най-вероятно не ставаше дума за бивш президент, а някой друг бързаше да се прибере безпрепятствено у дома.

Без съмнение бяха разбрали погрешно кода.

Ларами, Уайоминг

Чакането се бе превърнало в истинско мъчение, докато Джон Харис най-сетне телефонира, за да потвърди, че са на пистата в Сицилия.

— Великолепно — отговори Джей.

— А сега какво? — тихо попита президентът.

— Е, сега ще поговоря с Белия дом. Опитва ли се някой да слезе, или да се качи на борда?

— Не — каза Харис с плътен, тревожен глас. — Вратите са затворени и на борда имаме цял куп ядосани пътници, но засега двигателите все още работят и просто стоим на едно място. Доколкото виждам, никой не се приближава.

— Джон, каквото и да се случи, не слизай от самолета, преди да ти кажа, разбра ли?

— Много добре. Мисля, че те разбирам.

— Поемам известен риск, но дори ако проявят склонност да нахлуят във военна база на своя територия, италианците доста ще се поколебаят, преди да нападнат чуждестранен самолет, за да свалят един от пътниците. Засега не затваряй. Изчакай да се обадя в Белия дом по клетъчния телефон. Ако връзката прекъсне, звъни ми през пет минути.

Джей отново остави слушалката на домашния телефон върху кухненския плот, извади клетъчния и набра номера на залата за извънредни ситуации, който му бяха дали преди малко.

— Обажда се Джей Райнхарт — съобщи той, когато чу отсреща мъжки глас. — Трябва да разговарям с...

— Изчакайте, сър.

Чуха се няколко електронни прещраквания, после друг мъжки глас изпълни слушалката.

— Мистър Райнхарт?

— Да.

— Говори генерал-лейтенант Бил Дейвидсън. Аз съм заместник-началник щаб на военновъздушните сили. Помолих да ви свържат с мен, щом се обадите.

— Благодаря, генерале. Искам да ви уведомя, че президентът Харис се приземи в авиобазата „Сигонела“ в Сицилия и засега все още е на борда на пътническия самолет.

— Да, знаем, мистър Райнхарт. Само преди десет минути получихме информацията от италианския въздушен контрол.

— Генерале, трябва да знаете, че в момента поддържам връзка с президента Харис по другия телефон — каза Джей. — Посъветвах го да не слиза от самолета. Смятам, че се налага да координираме действията си с командира на базата.

— Мистър Райнхарт, вече сме задвижили нещата. Един наш самолет С-17 минаваше на сто и петдесет километра оттам и ние го

отклонихме към „Сигонела“. Все още ни трябва разрешение от президента Кавано, но планът е да приземим този самолет след около двацет минути, да прехвърлим президента Харис на него и после незабавно да го върнем обратно в Щатите без междинно кацане.

— Слава богу, генерале! — възкликна Джей и въздъхна от облекчение. — Това е чудесна новина.

— Най-добре ще е да поговоря по въпроса с президента Харис, мистър Райнхарт. Можете ли да свържете линиите?

— Не, не разполагам с необходимата техника. Но мога да му предам да ви се обади на този номер.

— Добре. Колкото се може по-скоро.

— Но, генерале, като негов адвокат съм длъжен да напомням на всички факта, че има международна заповед за задържане и някои много влиятелни хора се опитват да я изпълнят. Трябва да поддържам връзка и да бъда в течение. Ще можете ли да свържете и мен, ако прекъсна връзката и му предам да ви се обади?

— Да, мистър Райнхарт. Щом се свържем с него, ще включим и вас.

Джей продиктува домашния си номер, съобщи на Джон Харис идеята по другия телефон и изключи. Остана да седи и да гледа домашния телефон, като пресмяташе мислено колко време ще е необходимо за осъществяване на тристранната връзка и се опитваше да си представи какво става сега в „Сигонела“. Сякаш виждаше как огромният С-17 се носи към военната база със седемстотин километра в час и как Стюарт Камбъл също бърза натам с официално заверено копие от заповедта, италианско разрешение за нейното изпълнение и грижливо подбрани италиански служители, готови да извършат задържането. Но ако президентът успееше да се прехвърли в транспортния самолет, преди Камбъл да намери италиански чиновник, готов на дързостта да разреши нахлуване в американска военна база, всичко щеше да бъде наред. В толкова объркано дипломатическо положение просто нямаше начин да се опитат да спрат чуждестранна военна машина.

Отново погледна часовника си. Двацет минути до пристигането на транспортния самолет, бе казал генералът. Може би още пет за рулиране и отваряне на вратата. Усети как сърцето му подскача и

съжали, че на летището в „Сигонела“ няма телевизионна камера, която да предава за целия свят. Очакването беше непоносимо.

Всичко може да свърши след четирийсет и пет минути, каза си той.

За пръв път от цял час насам Джей стана на крака, извади още портокалов сок от хладилника и си помисли колко хубаво би било да запали огън в камината и да поседи няколко часа с пура в ръка — нещо, което отдавна не си бе позволявал.

Разсейваш се!

Той затвори хладилника, погледна наляво и зърна отворената врата на спалнята. Изведнъж в паметта му изникна гневното напускане на Линда. Обзе го чувство на дълбока вина. Наистина ли беше необходимо да я наранява? Имаше чувството, че са минали дни, но щом веднъж нещата с президента приключеха благополучно, навярно можеше да я потърси и да се опита да обясни какво е имал предвид.

Слава богу, че ще го измъкнем оттам! Нямам представа какво би станало иначе.

Сега, след като вече не трябваше да си внушава, че може да се справи, пред очите му прелетяха смътни сенки от невъобразим кошмар — трескав полет към Европа, безкрайна работа по двайсет и четири часа в денонощието, проучване на огромно количество информация и съдбоносен покер с противниците на Харис. Засега предпочиташе да забрави, че нещата все още не са приключили.

Седеше на кухненската табуретка и гледаше мълчация телефон.

Белият дом, Вашингтон

Понеделник, 10:30 ч местно време

Да се прекъсва президентът, когато има сериозна среща, противоречеше на обичайната практика в Белия дом, а началникът на кабинета Джак Ролинс беше човекът, който най-енергично налагаше тази практика.

Но всяко правило си има изключения.

Ролинс се поколеба пред вратата на заседателната зала, дочувайки долитащите неясни звуци на разгорещен спор. Имаха последен шанс да прокарат насила бюджета през Камарата на представителите, а единствено президентът притежаваше достатъчно чар и политическо влияние, за да го стори. През последните трийсет минути той омайваше дванайсет гневни и колебливи бизнесмени, но положението с Харис ставаше критично и беше време за действие.

Джак Ролинс отвори вратата и тихо се приближи до Кавано.

— Извинявайте, приятели — каза президентът на посетителите, когато видя как началникът на кабинета влиза и застава до него.

Ролинс се приведе до ухото му и прошепна:

— Положението с Харис назрява. До двацет минути ще трябва да вземем важно решение.

— Изчакайте няколко секунди — каза президентът на групата, после стана, сложи ръка върху рамото на Ролинс и се отдръпна. Когато застанаха до вратата, той попита: — Незабавно ли ви трябвам?

— Мисля, че да, сър. Военновъздушните сили вече са задействали план за спасяването, но се нуждаят от вашето разрешение.

— Защо да не им разрешиа отук? — попита президентът.

— На ваше място не бих го сторил, господин президент — посъветва го Ролинс. — Все още има някои взривоопасни моменти.

Кавано кимна.

— Добре. Идвам след десет минути.

— Да пратя ли някого да ви придружи?

— Не, Джак. Трябва да довърша тук. Ще дойда колкото се може по-скоро.

Ролинс се измъкна навън, а президентът тръгна обратно към своите събеседници.

Овалният кабинет отново започваше да се запълва с разтревожени съветници, които гледаха часовника. Освен Джак Ролинс край бюрото на президента стоеше генерал Дейвидсън с телефон до ухото. Секретарят по печата Даян Бийчър и съветникът по националната сигурност Роджър Вилемс бяха заели едното канапе, на отсрещното седяха заместник-министърът на правосъдието и заместник държавният секретар. Всички държаха чаши кафе, бележници и документи.

До камината в отсрещния край на Овала — както служителите наричаха най-знаменития кабинет в света — стоеше дълбоко замислен най-новият член на администрацията. Майкъл Голдбъро, помощник на президента по делата на националната сигурност, наричан обикновено съветник по националната сигурност, бе прегледал документите и Договора против изтезанията, преди да дойде по лично настояване на президента. Той беше мълчалив мъж с вечно шарещ подозрителен поглед. Дългите години като университетски преподавател в Джорджтаун и също тъй дългият списък от наградени трудове по историята и бъдещето на държавното управление му бяха спечелили благоразположението на президента Кавано, макар че мнозина от администрацията и демократическата партия го смятаха за не твърде достоен наследник на мястото, заемано някога от Хенри Кисинджър. Голдбъро много добре знаеше за тази неприязън, затова грижливо подбираше кога да влезе в конфликт.

Генерал Дейвидсън отпусна телефона и кимна на Джак Ролинс.

— Нямаме никакво време, Джак.

— Казвай.

— Транспортният самолет е на рампата и чака, но командирът на базата, който е капитан от флота, съобщава, че пред портала стои делегация от Катания, включваща съдия, неколцина полицейски служители и представител от Националното управление на

карабинерите. Казва още, че са го принудили да разреши кацане на един частен реактивен самолет и един празен чартър, и двата от Рим.

Ролинс кимна.

— Готови ли са за прехвърлянето?

— Президентът Харис е готов. Преди малко разговарях с него. Нашият екипаж е готов да излети незабавно. Разположили са военна полиция около двата самолета, но засега никой не се опитва да си пробие път... чакай.

Генералът отново вдигна телефона до ухото си, размени няколко реплики и пак се обърна към Ролинс.

— Вече предявяват претенции, Джак. На борда на онзи частен самолет има служител от италианското Външно министерство и той настоява командирът на базата да стои настрана и да предаде на италианските власти боинга заедно с всички пътници, включително и президента.

— Кой е командир на базата?

— Капитан Суонсън.

— Искан ли инструкции?

— Засега не. Уведомил ги е, че базата е под юрисдикцията на военноморските сили на САЩ и всеки опит за нахлуване без разрешение ще бъде отблъснат със сила.

— Силни думи. — Ролинс се обърна към канапетата, където заместник държавният секретар Руди Бейкър водеше оживен разговор с другите служители. — Руди, може ли да те помоля за помощ?

Бейкър стана, приближи се до тях и внимателно изслуша обясненията на генерал Дейвидсън.

— Командирът на базата няма право да откаже достъп на италиански полицейски служители — каза Бейкър, забелязвайки, че заместник-министърът Алекс Маклафлин го е последвал и слуша внимателно.

— Как така няма право да откаже? — попита генералът.

Бейкър навъси вежди и кимна.

— Територията не принадлежи на Съединените щати, господа. Италианска е.

— Преотстъпена ни е срещу заплащане, мистър Бейкър — каза генералът.

— Да, преотстъпена, но не и освободена от италианското законодателство. Дай да поговоря с него. — Бейкър пристъпи напред, взе телефона от генерала и се представи. — Капитан Суонсън, не можете да им попречите, ако настояват да влязат в базата.

Той изслуша отговора и поклати глава.

— Не, капитане, слушайте ме внимателно. Нямаме законно право да отбранявате тази база като американска територия, а ако някой ви е заповядал друго, значи грешите. Продължете ли да упорствате, ще предизвикате голям дипломатически скандал с италианците. — Бейкър погледна Джак Ролинс, извъртя очи към тавана и прекъсна командира на базата. — Аз... аз... *извинявайте*, капитане, ще ми дадете ли думата? Благодаря. Знам, че не съм ваш пряк началник. Но се опитвам да ви дам съвет за реалното положение. Италианците не са ни дали завинаги тази земя, а само под наем. Тъкмо вие би трябвало да разбирате споразумението за статута на нашите въоръжени сили в Италия, след като сте длъжен да го спазвате. Може още утре да ви изхвърлят оттам и да затворят базата. Трябва да действваме деликатно.

Руди Бейкър изслуша отговора и кимна.

— Добре. Ще имаме грижата да уведомим непосредствения ви командир. А междувременно моля ви да осъзнаете, че вървите по ръба на бръснача.

Бейкър отпусна телефона и се обърна към генерала.

— Казва, че ще ги пусне в основната част на базата, която е на около петнайсет километра от пистите. Но засега няма да им разреши достъп до летателната зона, където са самолетите. Те приели да не влизат в зоната без негово разрешение. — Бейкър отново вдигна телефона. — Капитане, изчакайте, моля. — Той подаде слушалката на генерала и се обърна към Джак Ролинс и Алекс Маклафлин. — Ако ще го измъкваме оттам, по-добре да действваме незабавно. Иначе положението ще стане направо невъзможно. За момента прехвърлянето на президента Харис в нашия военен самолет е просто ситуация в стил „Прощавайте, че не ви попитахме“. След десет-двайсет минути обаче евакуацията ще се превърне в пряко предизвикателство срещу суверенитета на Италия и съм готов да се обзаложа, че ще загубим правото да ползваме базата.

— Трябва ни разрешението на президента — каза Джак Ролинс. — Някой да възрази?

— Освен това някой, макар и не президентът — продължи Бейкър, — трябва спешно да уведоми командването на военноморските сили, за да държат онзи каубой под контрол.

— Извинете ме, господин заместник-секретар — жлъчно подметна генерал Дейвидсън, закривайки слушалката с длан, — но според мен капитан Суонсън и сам се контролира много добре при това трудно положение.

Руди Бейкър въздъхна и вдигна ръка.

— Съжалявам, генерале. Изразих се неточно.

Генералът отново вдигна слушалката към ухото си. В това време един от помощниците на секретаря по печата влезе и прошепна нещо на шефката си. Даян Бийчър веднага скочи на крака, пристъпи към телевизионния екран вляво от бюрото на президента и щракна дистанционното управление. На екрана се появи говорителят на Си Ен Ен.

— Моля за внимание. Историята се е разчула — каза Даян.

В малка рамка отстрани на екрана се сменяха архивни снимки на президента Харис и кадри от времето на мандата му, докато говорителят разказваше за предполагаемото отвлечане, досегашната неопределеност на ситуацията и новите сведения от източник в Рим, че президентът Харис трябва да бъде арестуван по обвинение, че лично е наредил на ЦРУ да измъчва и убива перуански цивилни граждани.

Сега ще ви покажем картина на живо, излъчвана по сателит от италианската телевизия... Без съмнение виждаме боинга на „Юро Еър“, с който пътува президентът Джон Харис. Този самолет, първоначално обявен за отвлечен, сега се намира на стоянка в американската авиобаза „Сигонела“ в Сицилия.

На екрана ясно се виждаше транспортният самолет С-17, до него боингът и малко по-нататък „Орион Р-3“.

— О, чудесно! — възкликна тихичко Джек Ролинс. — Излъчват на живо нашата бърза и лесна тайна операция.

Той се обърна и кимна на секретарката си, която дискретно стоеше настрани. Тя веднага пристъпи към него.

— Кажете на президента, че незабавно трябва да дойде тук. Кажете му, че положението е критично и се налага да вземем решение.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

До предния вход на боинга беше докарана подвижна стълба. Крейг още не бе дал съгласие да се отвори вратата, но вече нямаше как да отлага решението, тъй като командирът на базата настояваше да се качи на борда.

Двамата командири размениха няколко думи на входа, после Крейг покани капитан Суонсън в първа класа и го представи на президента Харис, който продължаваше да поддържа връзка по телефона със залата за извънредни ситуации в Белия дом.

Джон Харис подаде слушалката на Шери, след това стана да се ръкува със Суонсън и да изслуша оценката му за положението.

— Ще ми попречат ли да се кача на транспортния самолет? — попита президентът със спокоен глас.

Капитан Суонсън поклати глава.

— Тук има две групи. Едната е от Катания и получава заповеди по телефона от Рим. Другата пристигна с реактивен самолет от Рим. Мисля, че в нея участва италианският заместник-министър на външните работи. Има и някакъв висок тип. Доколкото разбрах, той е адвокат и представлява интересите на Перу.

— Вероятно Стюарт Камбъл.

— Точно така. Оставих ги в кабинета си в другата част на базата. На практика са под охрана.

— В другата част на базата ли?

— Да, дотам са около шест километра ливади, по които свободно пасат овце. Камбъл и представителят на Външно министерство водят разгорещен спор по въпроса с какви права разполагат. Камбъл смята, че могат направо да нахълтат тук и да ви смъкнат от самолета, а италианците са на мнение, че докато наемаме тази база, те нямат право да влизат в охраняваната зона, тоест в района на самото летище. Лично аз смятам, че нямат право да влизат *в която и да било* част на базата без мое разрешение, което бях принуден да дам под натиск от Белия дом. И накрая, сър, италианският представител твърди, че дори ако

Камбъл е прав и могат да стигнат до пистата, нямат право да влизат в самолет под чуждестранен флаг.

— Всъщност *имат* такова право — каза бившият президент. — От правна гледна точка чуждестранната регистрация на самолета губи всякаква стойност, когато той е на чужда територия. Но може би италианското правителство нарочно провлачва ходовете, за да ми даде време да се измъкна.

— И на мен ми мина подобна мисъл, господин президент. Ако наистина е така, значи трябва час по-скоро да ви изтеглим.

— Прав сте. Не се засягайте, капитане, но бих предпочел да разгледам базата ви някой друг път. Какво ще правим сега?

— Е, сър, чакаме само формално одобрение от Белия дом. Щом се качите на борда на С-17, никой не може да попречи на екипажа да излети незабавно. За броени секунди ще бъдете във въздуха. Бих могъл да ви придружа до самолета още сега, но преди малко имах доста неприятен разговор с някои хора от Белия дом, тъй че навярно е по-добре да изчакаме още няколко минути, за да сме сигурни, че са изпипали докрай плановете.

— Чакат само одобрението на президента Кавано — намеси се Шери, продължавайки да притиска телефона към ухото си. — Ще стане всеки момент. Той е на път към Овалния кабинет, за да даде зелена светлина.

— Обещаха да се обадят и на мен — отвърна Суонсън и показва клетъчния си телефон. — От там нататък всичко е чиста формалност.

Малката радиостанция на колана му запращя. Командирът я вдигна до ухото си.

— Тук Суонсън. Говорете.

— Сър — раздаде се развълнуван глас, — на портала на втора зона има цяла върволица от коли. Казват, че представляват италианските власти, и настояват да влязат.

— Какви коли, Йоман?

— Ами... сър, два военни джипа, лек автомобил и два бронетранспортъора.

— Кой настоява?

— Мистър Камбъл, който е в кабинета ви, а и часовият от портала съобщава за същите искания.

Командирът се позамисли и си припомни думите на заместник държавния секретар. Отново вдигна радиостанцията.

— Добре, слушай. Предай на портала да изпратят един от нашите джипове и да ги придружи до първа зона. Не бива да напускат паркинга пред щаба. Най-напред обаче да ги провери за оръжия, включително и войниците в бронираните коли. Ако носят оръжие, то трябва да бъде незаредено.

— Слушам, сър.

Суонсън закачи радиостанцията на колана си, пристъпи към изхода и махна с ръка на един лейтенант, който веднага изтича нагоре по стълбата.

— Колко си висок, Джери?

— Метър и седемдесет и три, сър.

— Добре. Чакай така.

Суонсън бързо се върна до креслото на президента.

— Колко сте висок, сър?

— Метър и седемдесет и пет, капитане. Защо?

— Искам да направя една малка проверка. Ще трябва да ми услужите със самото си.

— Трябва ли да знам нещо повече?

— Засега не.

— Какво става с онези автомобили? — попита президентът Харис.

— Не съм сигурен, сър — отговори Суонсън. — Но може да е нещо повече от обикновена демонстрация на сила. Точно това искам да проверя.

*Флотска авиобаза „Сигонела“, кабинетът на командира
Понеделник, 17:55 ч*

Стюарт Камбъл стоеше в ъгъла на кабинета на капитан Суонсън и гледаше през прозореца към пистите, отдалечени на няколко километра от сградата. Същевременно говореше по телефона с директора на авиокомпания „Юро Еър“ във Франкфурт.

— Не, хер Ниман, не ви уча как да си управлявате авиокомпанията, но определено имате голям проблем. Трябва да заповядате на пилотите си да изпразнят самолета незабавно и да ги предупредите, че не бива да защитават един човек, който в момента се е превърнал в беглец от правосъдието до голяма степен по вина на вашия екипаж.

Обаждането до Франкфурт беше просто изстрел напосоки, но в момента всеки натиск вършеше работа. Очевидно пилотите на „Юро Еър“ 42 сами се бяха избрали за пазачи на Джон Харис.

— Няма време, хер Ниман. Трябва да им заповядате да се подчинят още сега по телефона от Франкфурт. Идването ви тук ще е излишно и закъсняло.

Доникъде няма да стигнем, реши той и като приключи разговора дружелюбно, доколкото бе възможно, извърна глава към влизащия в кабинета офицер от карабинерската служба.

— Синьор Камбъл? — попита офицерът на италиански.

— Да, Стюарт Камбъл — отвърна адвокатът и мислено си отбеляза, че пратеникът на Джузепе Анселмо не е в стаята.

— Имам инструкции да ви съдействам, сър — каза новодошлият и набързо описа с какви сили разполага пред входа на авиобазата. — Американците казаха на моите хора, че трябва да дойдат тук, а не на пистите.

— Майоре, искам да инструктирате хората си да потеглят бавно и решително към втора зона, независимо от протестите на военните. Просто не обръщайте внимание на съпротивата им. Те няма да стрелят

по вас. Уверявам ви. Ако се наложи, минавайте направо през загражденията.

— Много добре.

— Пред летищната част ще има някакъв портал. Не влизайте, но изчакайте там в пълна готовност и... — Камбъл извади от куфарчето си втори клетъчен телефон и го подаде на майора. — Моля ви, обадете се, ако позвъни. Ще се свържа с вас, за да ви дам инструкции.

Майорът кимна и излезе. На вратата се размина с мрачен мъж в добре скроен раиран костюм.

— Какво беше това, мистър Камбъл? — попита първият заместник на Джузепе Анселмо.

— Нищо особено, мистър Сигерели. Помолих карабинерите категорично да отхвърлят предложението на американците да дойдат насам и вместо това да се разположат пред портала на летищната зона, но без да влизат.

— Мистър Камбъл, съзнавате ли, че от съседния кабинет разговарям с правителството?

— Да, сър, знам това. Тази сутрин Джузепе дойде да ме посети. Знам, че той командва от Рим.

— А знаете ли, че решението да не се приближаваме до пистите на тази база идва също от мистър Анселмо и най-висшите правителствени кръгове?

— Знам и не смятам да нарушавам това решение, докато не ви убедя, че тълкувате съвсем погрешно договора със Съединените щати за наемане на територия. И базата, и пистите са ваша собственост.

— В момента италианското правителство е на друго мнение, мистър Камбъл. Моля ви занаяпред да не давате заповеди на италиански служители без мое одобрение.

— Както желаете. Но ако нямате нищо против, смятам, че по този въпрос трябва лично да поговоря с Джузепе.

— Моля — отвърна Сигерели и посочи към коридора. — Постъпете както намерите за добре.

Ларами, Уайоминг

Телефонът иззвъня точно когато изкушението да позвъни в залата за извънредни ситуации бе станало почти неудържимо. Джей

грабна слушалката и с облекчение чу отсреща гласа на Шери Линкълн.

— Мистър Райнхарт, в момента имам връзка със сержант Джоунс от залата за извънредни ситуации. Генерал Дейвидсън бе повикан в Овалния кабинет и засега изчакваме. Сержант Джоунс ще поддържа линията открита, аз също ще чакам и ви моля да не затваряте телефона си.

Изнизаха се петнайсет безкрайни минути, без напрежението да бъде нарушено от други събития, освен новината за пристигането на Суонсън в самолета и появата на журналистически хеликоптер в „Сигонела“.

Джей се пресегна да включи малкия телевизор върху кухненската маса, прехвърли на Си Ен Ен и неволно трепна, когато видя на екрана пистите на базата.

В телефонната слушалка се чуваха приглушени звуци.

— Какво става там, Шери? — попита Джей.

— Президентът все още разговаря с командира на базата, а в момента преместват самолета, който беше между нас и С-17. Изтеглят го, за да не пречи.

Джей се озърна към телевизора и за момент загуби ориентация, виждайки едновременно с думите на Шери как изместват „Орион Р-3“.

— Гледам го по телевизията — каза той и се приведе напред. — Шери, виждам и още нещо. Операторът показва в близък план група... някакви автомобили, които чакат съвсем близо до пистите. Не са на самото летище, но изглежда, че стоят... пред портал или нещо подобно.

— Какви автомобили? — попита Шери. — Гледам през прозореца, но не мога да ги видя.

— Намират се пред вас, леко вдясно. Бронетранспортъори, джипове и още няколко коли. Опитвал ли се е някой да убеди президента да напусне самолета и да отиде в квартирите за гостуващи офицери или някъде другаде?

— Не.

— Не различавам емблемите им, но съм сигурен, че не са дошли да улеснят качването му в транспортния самолет.

— Все още не ги виждам.

Операторът от журналистическия хеликоптер даде още по-близък план и Джей видя как неколцина войници се мъчат да отключат

портала, който ги отделяше от боинга, транспортния самолет и президента.

— Добре, Шери, работата става много дебела. Бих препоръчал да го качите на борда на С-17 веднага, преди онези да са излезли на пистата.

— Изчакай — каза Шери. Джей я чу как остави слушалката в скута си или върху някаква мека повърхност. След съвсем малко тя пак се обади: — Командирът на базата иска да изчака потвърждение от Белия дом. Казва, че хората му охраняват периметъра на зоната.

— Шери, ако някой охранява пистите, значи е невидим за телевизионната камера. Никой не пречи на онази група до портала. Струва ми се, че виждам подготовка за нападение, а ако това се случи, те могат или да нахълтат на борда и да го свалят, или да обкръжат боинга и да направят невъзможно прехвърлянето на Джон в транспортния самолет. Но ако той вече се е качил на С-17, няма да се намесват. Моля те! Накарай го да се размърда!

— Разбрано.

— Сержант Джоунс, още ли сте на линия? — попита Джей.

— Да, сър — отвърна веднага енергичен глас.

— Може ли да повикате генерал Дейвидсън?

— Той е в Овалния кабинет, сър. Изчакайте.

Отмина почти минута, докато отново се раздаде гласът на генерала:

— Слушам.

— Обажда се Джей Райнхарт, генерале. Имаме проблем. — Той описа набързо какво вижда около портала. — Не може ли да разрешите незабавното прехвърляне на президента Харис в транспортния самолет?

— Една секунда, мистър Райнхарт — каза генералът и подхвана с някого разгорещен спор, от който се чуваха само отделни думи. — Добре — каза най-сетне Дейвидсън. — Ето какво е положението. Президентът Кавано идва към Овалния кабинет, за да одобри плана. Вероятно ще бъде тук след броени секунди.

— Може да не разполагаме с тези секунди, генерале. Случайно да гледате репортажа на Си Ен Ен?

— Гледаме го и виждам същото като вас, мистър Райнхарт, но все още не са прекосили портала. Просто изчакайте.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Както бе обещал, Крейг Дейтън отново се върна при пътниците, за да се опита да успокои донякъде яростта, която заплашваше да прелее в салона на първа класа и да усложни предстоящото прехвърляне на президента. Тъкмо затова агентът от тайните служби Мат Уорд бе минал в задния край на салона, силно разтревожен, че трима от най-сърдитите пътници, все европейци, ще решат да се нахвърлят върху него тъкмо когато би трябвало да придружи президента по пистата към транспортния самолет. Той наблюдаваше как командирът бавно се движи по пътеката, раздавайки обещания и опитвайки се да обясни какво се е случило, без да навлиза в подробности. Стратегията обаче не даваше резултат.

Накрая Крейг загуби търпение, проби си път между групичка от шест-седем мъже, които бяха наставали от местата си, и изтича обратно към микрофона, монтиран в предната част на салона.

Дами и господа, говори командир Дейтън. Моля ви, погледнете напред. Тук съм, в предната част на салона. Сега искам да ме изслушате. През следващите двайсет-трийсет минути ще се озовем в центъра на голям политически сблъсък между правителствата на Италия и Съединените щати. Може би сте забелязали журналистическите хеликоптери в небето. Казаха ми, че в момента ви показват по телевизията и целият свят наблюдава. След няколко минути президентът Харис ще бъде прехвърлен в онзи голям военнотранспортен самолет, който виждате близо до нас. В този момент ще пусна всички ви да слезете и ще се заемем с въпроса кога можем да ви превозим до Рим или да ви насочим пряко оттук за местата, накъдето пътувате. Но никой няма да напусне този салон, преди президента да слезе. На онези пътници, които са разтревожени и сърдити, ще кажа, че с викане по мен, стюардесите и другите пътници няма да ускорят

пътуването си. А на онези, които проявиха търпение и разбиране, благодаря от все сърце. Ще уредим нещата колкото се може по-скоро.

Крейг закачи микрофона на място и с облекчение забеляза, че повечето от станалите почват да се връщат по местата си. След като прецени, че засега положението е овладяно, той се върна в първа класа и с изненада видя как президентът изчезва в кабината, а Аластър стои пред вратата.

— Някой го търсеше по нашия сателитен телефон — обясни Аластър, когато Крейг се приближи към него. — Някой си Камбъл.

По знак на втория пилот Джон Харис се настани в креслото му и взе слушалката.

— Е, Стюарт, май си създаде доста работа — каза Харис.

— А вие, господин президент, бяхте извънредно хитър през последните няколко часа.

— Защо ме търсиш? Както сам знаеш, обикновено юристите предпочитат да контактуват само с адвоката на противника.

— Не знаех, че сте имали време да си осигурите адвокат. Естествено, ще се свържа с него и фирмата му, но само в знак на любезност, нали разбирате. В края на краищата става дума за престъпление, господин президент, а аз само представлявам интересите на ищеца, тоест Перу. Между другото, според мен би трябвало да знаете, че разполагам с железни доказателства. Затова ви се обаждам. Просто за да ви уведомя лично, че обвинението не е на шега.

— Какви ги говориш, Стюарт?

— Имаме доказателства. Смятам, че трябва да го знаете от самото начало. Известно ни е, че сте били в Овалния кабинет, когато е дадена заповедта за онова нападение, и че това е станало след първоначалните разкрития на ЦРУ. Знаем също така, че са предприети целенасочени усилия да изглежда, че този ден никой от Лангли не е припарвал до Белия дом, но в действителност е присъствал един много виден служител на ЦРУ и вие сте дали заповедта чрез него.

— Не съм давал нито преки, нито косвени заповеди за онова нападение — отсече Джон Харис — и нямам намерение да

продължавам да споря с теб за подобни безсмислици. Всъщност целият разговор е безсмислен.

— О, напротив. Знам, че си държавник, Джон, и бягането от отговорност е под твоето достойнство. Тъй като вече си нямаш началник на кабинета, който да ти напомня това, заслужава си да го сторя аз.

Харис се разсмя тихо.

— Значи сега се надяваш да ме *засрамиш* дотолкова, че да се предам на перуанското правосъдие? Стюарт, моля те, не се прави на наивник. Искаш от мен доброволно да се изправа срещу скалъпени обвинения в един фалшифициран процес, воден от диктатора в Лима, който се е заклел да ме екзекутира? Не се надявай.

— Сега сме в Италия, господин президент. Очаквам да се предадете на италианското правосъдие. Нека то да реши дали и кога ще отидете в Лима, а аз ви уверявам, че въпреки вашите скандални твърдения за перуанския президент и перуанската съдебна система това е една цивилизована страна, уважаваща международното право и международните договори, което едва ли можем да кажем за Съединените щати. Онзи Джон Харис, когото светът познава... като морален човек и държавник... би избрал най-правилната постъпка и би прекратил този наивен опит за бягство, който несъмнено е под достойнството на единствения американски президент, отказал да приеме гарантирано преизбиране. Между другото, винаги съм смятал, че вашата страстна подкрепа на идеята за един-единствен шестгодишен мандат е изключителен исторически факт.

— Не виждам смисъл да продължаваме този разговор, сър Уилям, а твоите двусмислени комплименти не ме интересуват. Ти си прекалено опитен юрист, за да разчиташ на италианските съдилища. Всичко е било предварително нагласено, но не очакваше да ти се изплъзна.

— Така или иначе, не успя да избягаш. Все още си тук, съвсем близо до мен.

— Не предизвиквай дипломатически сблъсък, Стюарт. Няма начин да спечелиш. Преди петнайсет години се провали, ще се провалиш и сега.

— Миналото си е минало. Днес е съвсем друго. Доста самонадеяна позиция си заел. Като републиканец очакваш един

президент от демократическата партия да те спаси. Вярата ти в президента Кавано е наивна и ти несъмнено го знаеш.

— Действащите американски президенти по принцип рядко приемат бившите им колеги да бъдат малтретирани, арестувани или подлагани на пропагандни съдебни процеси. Приятен ден, Стюарт. За по-нататъшни разговори се опитай да се свържеш с моя адвокат мистър Джей Райнхарт.

Харис продиктува номера и прекъсна връзката, после стана от пилотското кресло и се върна в салона, без да крие гнева си.

— За какво ви търсеха? — попита Шери, но той само ѝ махна с ръка. Напрегнато се мъчеше да си припомни всичко за събитията, довели до катастрофалната акция в Перу.

— Остават броени минути, сър — каза Шери.

Харис въздъхна и разтърка очи.

— Дано да е тъй, Шери. Много бих искал да се махна.

Белият дом

Понеделник, 12:00 ч местно време

Президентът Джейк Кавано нахълта през източната врата на Овалния кабинет и веднага застана пред бюрото си, като направи знак на секретаря по печата да намали звука на телевизора.

— Добре, казвайте какво трябва да знам, преди да измъкнем Харис оттам.

До влизането на президента Джак Ролинс бе седял встрани от бюрото. Той кимна на Кавано и посочи екрана.

— Погледнете, сър. Цветно предаване на живо за публиката от цял свят.

Президентът се завъртя, скръсти ръце и пристъпи към телевизора.

— Какво гледаме? Си Ен Ен ли?

— За съжаление, да.

Ролинс му обясни за колоната автомобили и войници, чакащи пред вече отворения портал на летищната част във флотска авиобаза „Сигонела“, и изтъкна, че командирът на базата е готов да придружи Харис до военния самолет.

Президентът се обърна, огледа кабинета и преброи присъстващите един по един.

— Защо няма никой от Лангли?

— Директорът е на път от Ню Йорк насам, а не исках да притискам ЦРУ да ми изпратят заместника му — отговори Ролинс.

— Трябва да го включим в решаването на въпроса колкото се може по-скоро. — Кавано погледна Джак Ролинс, тръсна глава и посочи телевизора. — След като Си Ен Ен осигурява картина, очевидно не ни трябва човек от Националната разузнавателна служба.

— Светът вече не е същият, нали? — кимна Ролинс.

— Какво казват италианците? — обърна се президентът към заместник държавния секретар Руди Бейкър, който седеше на дивана и

тъкмо прибираше клетъчния си телефон.

— Сър, те са отпратили официална молба към нашия посланик да разреши на карабинерите достъп до пистата, за да изпълнят заповедта за арест. И което е интересно, италианското правителство твърди, че според договора за наемане на базата няма право да праща свои хора в летищната зона. Би трябвало да са наясно, че не е така, значи се стремят да печелят време. Очевидно не искат веселбата да стане за тяхна сметка.

— Ама че веселба — изръмжа президентът, после запита: — Значи няма да си развалим отношенията с италианците, ако измъкнем Харис оттам?

— Не, сър. Във всеки случай не много сериозно.

— В течение ли е държавният секретар?

— Да, сър — отговори Бейкър. — В момента лети насам от някакво затънтено кътче на Австралия, но аз го осведомих най-подробно и той също смята, че италианците нарочно ни оставят вратичка, за да измъкнем Харис от страната им. Това не означава, че Рим няма да вдигне олелия до небесата, но случаят няма да се отрази върху договорните ни отношения за базата.

— Бих се разтревожил сериозно, ако възникне опасност за военните споразумения — каза президентът.

— Не бива да загубим тази база, господин президент — потвърди генерал Дейвидсън. — Говоря от името на Генералния щаб, сър.

Президентът кимна. В този момент Даян Бийчър, която продължаваше да гледа предаването, тревожно възкликна:

— Някой мина през портала!

Президентът направи на генерала знак да изчака и се завъртя към екрана.

— Само една кола. Може би е служебна.

— Може би, сър — каза Бийчър. — Останалите автомобили от колоната продължават да чакат.

— Какви са вариантите, Джак? — обърна се президентът към началника на кабинета.

— Първи вариант: давате разрешение и го изтегляме незабавно. Втори вариант: протакаме и притискаме италианците да пренебрегнат задълженията си по договора, докато Харис си замине със самолет под

наем, тъй като в „Сигонела“ няма редовни авиолинии. Трети: не предприемаме абсолютно нищо, оставяме да го арестуват без явна американска намеса, а после използваме Министерството на правосъдието и Държавния департамент, за да осигурим освобождаването му по нормалния ред според условията на договора. Четвърти: не вършим нищо — нито сега, нито по-късно и оставяме процесът да се развива на самотек.

— Четвъртият вариант е пълна глупост, Джак.

— Попитахте ме какви са вариантите, а подобен разговор сме имали и преди, сър.

— Можем ли да спечелим нещо с протакане и преговори? — попита президентът, като се обърна към групата.

Руди Бейкър въздъхна и поклати глава.

— Не, сър.

— Значи остават два варианта. Да го спасяваме или не. — Президентът Кавано постоя мълчаливо и плъзна поглед по отсрещната стена, преди отново да се обърне към Джак Ролинс. — Как да го направя?

— Какво имате предвид, сър? Евакуирането ли?

— Да. Ако съм готов, а смятам, че е така, какво трябва да направя?

— Просто ми кажете, че мога да действам, сър — бързо се обади генерал Дейвидсън, размахвайки телефона. — Имам връзка с капитан Суонсън, а командирът на военнотранспортния самолет чака нареждане, сър. Кажете ли ми, започваме да действаме на секундата. В момента президентът Харис чака на входа на боинга.

— Добре — каза президентът и се обърна към останалите. — Смятам, че трябва да действаме. Да го измъкнем оттам.

Докато президентът отново се обръщаше към генерал Дейвидсън, от другия край на кабинета внезапно долетя глас:

— Един момент, господин президент.

Съветникът по националната сигурност Майкъл Голдбъро внезапно стана от креслото до камината. Президентът се завъртя озадачен и чак тогава забеляза Голдбъро, който пристъпи напред с леко наведена настрани глава. Генералът също се обърна и по лицето му се изписа тревога.

— Нямаме време, сър — обади се той.

Президентът отново му направи знак да изчака и впи поглед в лицето на Майкъл Голдбъро.

— Какво има, Майк?

— Това би било грешка, господин президент — изрече спокойно Голдбъро.

Досега в кабинета се чуваше тихо шушукане, но изведнъж настана пълна тишина и всички отпавиха погледи към него.

— Обясни ми, ако обичаш — каза президентът.

— Помислете си какво послание ще изпратим на света, ако измъкнем президента Харис с американски военен самолет. Ще заявим, че Договорът против изтезанията трябва да бъде прилаган спрямо Аугусто Пиночет или например Саддам Хюсеин, но не се отнася до американските лидери.

— Това е смешно... — започна генерал Дейвидсън, но с един бърз поглед президентът го накара да млъкне.

— Тази *заповед* е смешна, Майк — отговори Кавано. — Ние спасяваме един американски президент от капан и фалшива заповед за арест.

— Но дали и светът знае това, сър? Изпълнени ли са правните процедури според договора, който сме подписали и ние? Установено ли е, че заповедта за арест е неоснователна? Знам, че въпросът е риторичен, но има огромно значение.

— Точно правните процедури са слабото място, Майк — заяви президентът, слагайки ръце на кръста си. — Фактът, че перуанците са накарали някакъв си съдия да попълни някакъв предполагаем документ, наричан заповед за арест, а всъщност е зле прикрита смъртна присъда, вероятно издадена от самия президент Мирафлорес... подобен факт не оправдава използването на една правна система, предназначена да опазва света от истинските мъчители и убийци.

— Господин президент — продължи Голдбъро спокойно и тихо, без да откъсва очи от Кавано, — за всички останали, особено за страните от Третия свят, ние нерядко изглеждаме като високомерни грубияни и от десетилетия насам тази представа ни създава безброй неприятности във всички области — от икономиката и търговията до опитите ни да защитаваме човешките права. До голяма степен това недоразумение идва от факта, че сме най-могъщата нация на света в

политическо и икономическо отношение. Но една част от световната неприязън е напълно заслужена и се дължи на редица наши грешки — от неизбежната арогантност на Доктрината Монро до напълно излишната самонадеяност на редица авантюри на ЦРУ през изминалите десетилетия.

— Господин президент, наистина нямаме време за този дебат — обади се генерал Дейвидсън.

Президентът рязко се завъртя към него.

— Стига, Бил! Ще ти кажа, когато бъда готов да прекратя дебата, както го наричаш.

Дейвидсън се навъси, но веднага кимна.

— Да, сър.

Президентът отново се обърна към групата.

— Искам да чуя всичко, което имате да кажете по въпроса. Осъзнавам, че последствията ще бъдат много сериозни, макар все още да смятам, че трябва да го направим. Продължавай, Майк.

— Много добре, сър. Разберете, аз също искам да измъкнем президента Харис оттам. Но ако дадете на генерал Дейвидсън зелена светлина за спасителната операция, вие ще подхраните нестихналите подозрения на света, че Съединените щати изобщо не са се променили от времето, когато организирахме заговори за сваляне на правителства, а от време на време дори убивахме опасни чуждестранни лидери и се опитвахме да налагаме на всички икономически и морален диктат. Не вярвам, че можем да си позволим затвърждаването на подобно мнение, независимо дали е вярно, или напълно погрешно. Господин президент, сега трябва да се съсредоточите не само върху правната страна на въпроса, но и върху проявата на високомерие. Ако подобно впечатление бъде засилено от спасителната операция, то ще ни върне тъй далеч назад, че дори за цяла година не бих могъл да ви го опиша. Светът се нуждае от нашата ръководна роля, но ако хората ни виждат като самодоволни насилници, признаващи международното право само когато е в тяхна изгода, то възможността да изпълняваме тази роля ще пострада сериозно. Срещу нас е започнал съдебен процес и единствено правото ще реши дали заповедта за арест е законна, а не фактът, че можем да пратим самолет и да приберем когото си искаме.

— Съдебната процедура определено не е перфектна — намеси се заместник-министърът на правосъдието Алекс Маклафлин, — макар

че никой не го осъзнаваше при подписването на договора.

Майкъл Голдбъро поклати глава.

— На практика използването на правни тълкования, за да постигнем своето, отново води към високомерие. Ако искаме да бъдем защитници на международното право, значи сме длъжни да се прекланяме пред неговите принципи. Какво казваме за нашата национална правна система? Ако законът е лош и процедурата не работи добре, борете се за промяната им, но междувременно се подчинявайте. По същия начин трябва да зачитаме и международното право.

— Господин президент — каза Джак Ролинс, — около портала отново има раздвижване. Твърдо смятам, че трябва да вземем решение сега или никога.

Президентът се обърна към генерал Дейвидсън.

— Какво е положението, Бил?

— Онази кола е заела позиция да пресече пътя на президента Харис, сър, а останалите могат да излязат на пистата всеки момент. Джак е прав.

Президентът пак се обърна към Майкъл Голдбъро.

— Майк, какви промени могат да уредят положението и как ще ги осъществим, след като изоставим Харис на произвола на съдбата? Чакам бърз отговор. Нямаме време за семинари.

— Договорът трябва да бъде променен и в него да се включи изискване за предварително съдебно заседание по всяка заповед за арест, при което спешно и справедливо да се реши дали има налице основателни обвинения. Всяка нация може да проведе подобно заседание в съответствие с правната си система, стига да е справедливо. Ако доказателствата са недостатъчни, заповедта незабавно бива обявена за невалидна и бившият държавен глава или друг обвиняем може да си тръгне свободно след няколко седмици.

— Хеликоптер с италианска военна маркировка каца пред боинга — обади се Даян Бийчър.

Президентът Кавано кимна.

— Добре. Тогава нека да го измъкнем оттам, да обясним на света защо и да предприемем постъпки за приемане на добавка към договора.

— От каква морална позиция, господин президент? — възрази Голдбъро. — В мига, когато транспортният самолет се откъсне от италианска земя, ние губим всякакво морално право да решаваме случая и няма да можем да променим договора. Отново ще се окаже, че Съединените щати диктуват от позиция на силата.

— Извинете, господин президент, може ли да кажа нещо? — намеси се генерал Дейвидсън.

Президентът кимна, без да откъсва очи от съветника по националната сигурност.

— Сър — започна Дейвидсън, — предполага се, че договорът не е перфектен. Той предлага на практика да пожертваме един бивш държавен глава, за да повдигнем въпроса, че е необходима нова процедура. Извинете ме, сър, но това са глупости!

— Добре, Бил — каза президентът.

— Не, сър. Моите уважения, но ми разрешете да довърша. Ако италианците искат да се отърват от този проблем, а те очевидно искат, ще намерят начин да го изпратят в Лима, а тогава ни чакат чудовищни пропагандни проблеми, а дори може да видим как един американски президент застава пред взвод за разстрел или увисва на бесилката. Абсурдно е да отстъпваме само защото някакви държави от Третия свят ще приемат действията ни като проява на високомерие.

— Алекс — президентът погледна Маклафлин, после се завъртя към Бейкър, — и ти, Руди... смятате ли, че можем да окажем необходимия дипломатически натиск върху Италия, за да предотвратим депортирането на Джон Харис, докато бъде изяснено дали заповедта е правомерна?

— Не разбирам въпроса, сър — отговори Алекс Маклафлин.

— Аз също — каза Руди Бейкър.

— Добре, обяснявам набързо. Главната опасност е, че Харис може да бъде отвлечен в Лима. Съгласен съм, че това не бива да стане.

Алекс Маклафлин поклати глава.

— Не е особено вероятно италианците да подкрепят подобни действия, но те не контролират своята съдебна система, както и ние нямаме власт над нашата.

— От гледна точка на Държавния департамент — добави Бейкър, — в момента италианците се опитват да ни помогнат. Един господ знае на какъв политически натиск може да бъдат подложени в следващите

часове, дни или седмици. Сигурност ли искате? Няма да имате подобър вариант от този — да качите Харис незабавно на самолета.

Президентът се обърна и сред пълно мълчание тръгна към бюрото си, докато генерал Дейвидсън стискаше телефона и дебнеше да забележи най-дребен знак на съгласие. Джейк Кавано дълбоко въздъхна, обърна се към началника на кабинета и сви рамене.

— Най-ужасното в работата на президента е там, че твърде често правилните постъпки носят лош резултат, а да постъпиш неправилно е още по-зле.

— Сър? — подкани го Джак Ролинс.

— Майк не дооценява ролята на внушението за сила и отделните прояви на високомерие. Те все още са извънредно важен инструмент за американската външна политика в един несигурен свят. Но е прав за нашите отговорности. Несигурният свят трябва да бъде опитомен чрез почтено ръководство. — Президентът поклати глава. — Не мога да го направя.

Генерал Дейвидсън зяпна от изумление.

— Сър?

Президентът отново въздъхна дълбоко и се обърна към генерала.

— Наредете на онзи С-17 да излети незабавно. Без президента Харис. Руди, нека нашият посланик предаде това решение на италианците заедно с личната ми молба за спешно обсъждане как можем да спазим правната процедура и в същото време да защитим нашия бивш държавен глава. До един час искам да разговарям с тях и бих желал италианският посланик да дойде тук колкото се може по-скоро. Даян, остани няколко минути заедно с Джак, за да обмислим какво ще кажем, когато новината стигне до медиите. Кой поддържа връзката с президента Харис? Ще му съобщя лично.

— На четвърта линия, сър — подсказа Джак Ролинс.

— Господин президент — започна генерал Дейвидсън, — сигурен ли сте? Искам да кажа, ако наредим на С-17 да излети...

Президентът Кавано се обърна, погледна го право в очите и положи ръка върху рамото на генерала.

— Да, Бил. Сигурен съм.

*Флотска авиобаза „Сигонела“, кабинетът на командира
Понеделник, 18:20 ч*

Раздразнението, че не може да гледа предаването на живо от пистите в „Сигонела“, което наблюдаваше половината свят, бе накарало Стюарт Камбъл да държи непрестанно на телефона екипа си от щаба в Брюксел, където телевизионният екран заемаше цяла стена. Един от сътрудниците му разказваше за развоя на събитията, описвайки всяко движение в кадъра.

— И комар да прелети, искам да знам — бе наредил Камбъл и слушаше внимателно как неговият партньор описва движението на хората около боинга.

Неочаквано военнотранспортният самолет включи двигателите и започна да рулира, оставяйки Стюарт Камбъл да се пита тревожно дали Джон Харис не е успял някак да се промъкне на борда.

— Видя ли някого да минава от единия самолет в другия?

— Да, както вече казах. Двама техници, неколцина униформени офицери и още един или двама. Но винаги излизаха точно толкова хора, колкото бяха влезли.

— Водиш ли запис?

— Да.

— Върни лентата и прегледай записа много внимателно. Виж дали Харис не се е измъкнал преоблечен като някой от тези хора.

Минаха няколко минути.

— Стюарт... колкото и да ми е неприятно да ти го казвам, прегледах записа. Има един човек, който върви между двама офицери и се мъчи да остане незабелязан, но все пак го видях.

— Прилича ли на Харис?

— Има приблизително същия ръст и е облечен със сако, макар че панталонът изглежда униформен.

— Мили боже! — възкликна Стюарт Камбъл.

— От боинга отидоха право във военнотранспортния самолет, но... излязоха само двамата униформени. Боя се, че е бил той.

— Не може да бъде.

— Не знам, но във всеки случай от С-17 не излезе човек с подобни дрехи, а на влизане другите се опитваха да го прикрият.

— Дяволите да го вземат! — изруга Камбъл и трескаво се помъчи да намери решение. — Искрено вярвах, че подобно бягство е под достойнството му.

В този момент погледът му падна върху бележника, който използваше. На отгърнатата страница бе записано името Джей Райнхарт заедно с телефонен номер в Щатите.

— Добре, благодаря ти. След малко ще позвъня пак.

Камбъл грабна телефона, чрез местната система се свърза с пряка американска централа и продиктува номера. Отсреща отговори незабавно.

— Ало.

— С мистър Райнхарт ли разговарям?

— Да. Кой се обажда?

— Не вярвам да сме се срещали, сър, но доколкото разбрах, вие сте адвокат на бившия президент Харис.

— Така е — отговори предпазливо гласът отсреща. — А вие сте?...

— Стюарт Камбъл, юридически представител на перуанското правителство, мистър Райнхарт. Налага се да разговарям пряко с президента Харис. Обадох му се преди малко, без да знам, че си е наел адвокат... Свързах се със сателитния телефон на боинга... и трябва да възстановя тази връзка, разбира се, в разговора ще участвате и вие. Мисля, че открих бързо и просто решение, което не налага незабавно екстрадиране в Лима.

— В момента не е възможно да му телефонирате, мистър Камбъл.

— Защо? Преди петнайсет минути беше възможно. Предполагам, че бих могъл да се свържа направо с тях и да го потърся, но...

— Видяхте ли излитането на онзи С-17, сър?

— Да — отговори леко объркан Камбъл.

— Е, не мога да ви помогна, тъй като не разполагам с телефонен номер за този самолет.

— Да не би да намеквате, мистър Райнхарт, че президентът Харис е на борда на С-17? Никой не го е видял да напуска боинга.

— Нима сте изненадан, мистър Камбъл? Това е бивш президент на Съединените щати, охраняван от тайните служби. Когато онзи самолет кацне на американска земя, може би ще уредим желанието от вас разговор, но в момента дори да беше възможен, нямаше да има никакъв смисъл.

— Разбирам.

— Мога ли да получа вашия телефонен номер, за да ви потърся, ако се наложи?

Стюарт Камбъл машинално продиктува номера, мислейки за предстоящата неприятна задача да уведоми Лима, че се е провалил. Той приключи разговора и затвори телефона, после разсеяно пристъпи до прозореца, продължавайки да обсъжда вариантите.

Нямаше варианти.

След като Харис бе изчезнал и се намираще под охраната на американските военновъздушни сили, оставаше само едно — да представи заповедта за арест на някой съд в Щатите, което щеше да заприлича на белене на гигантска луковица. Вероятно би му отнело цели години безкрайни, изтощителни и безполезни усилия, за да бъде доказано, че докато Америка си остава първа военна сила в света, нито един от нейните президенти не е подвластен на договора.

Е, приятел, май чисто и просто те прецакаха.

При шума на вратата той се обърна и видя в стаята да влиза заместник-министърът на външните работи.

— Мистър Сигерели, вероятно нашата работа свършва дотук. Предполагам, че ще искате да изтеглите карабинерите и нямам никакви възражения.

Ларами, Уайоминг

Джей мислено си нареди да запази спокойствие. Телефонът щеше да позвъни отново, само че този път отсреща щеше да бъде Джон Харис. Тъй като не разполагаше с номер, на който да се обади в Сицилия, връзката трябваше да бъде осъществена от президента.

Няма начин трикът да мине, каза си той. Ала Камбъл му бе предложил неочаквана възможност и думите се зародиха сами, без

съзнателна мисъл — грижливо подбрани думи, които нито потвърждаваха, нито отричаха, че президентът е на борда на С-17.

Да чуе отсреща гласа на Камбъл бе истински шок. Плътният звучен глас на едрия мъж беше запечатан дълбоко в паметта му от години. Той се усмихна на факта, че Камбъл дори не помнеше името му. Или може би се преструваше? Не, реши той. Твърде много години и километри бяха заличили спомена за едно невзрачно американско адвокатче. Питаше се дали дори Джон Харис помни, че Камбъл и Райнхарт са се срещали веднъж на правното бойно поле. Едва ли, тъй че не си заслужаваше да го споменава.

Той стана от табуретката, погледна стенния часовник и се запита дали би поел риска да блокира една от двете телефонни линии, за да отмени следобедната си лекция. Трябваше час по-скоро да потегли за Европа, но все още не беше наясно кога и как, особено при този светкавичен развой на събитията.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Когато президентът Кавано приключи разговора с извинение и обещание, бившият президент Джон Харис бавно остави слушалката с напълно безстрастно лице.

— Какво има, сър? — попита Шери Линкълн, забелязвайки, че капитан Суонсън внезапно се уедини в предната част на самолета, притискайки клетъчния телефон към ухото си. Знаеше, че връзката е с Овалния кабинет.

Джон Харис дълбоко въздъхна, погледна я и се усмихна насила.

— Знаех си, че е прекалено просто — каза той.

— Сър?

Той описа решението на Кавано, после поклати глава в знак на несъгласие с изненадата и гнева, изписани по лицето ѝ.

— Изборът не е лесен, Шери, а той трябваше да вземе предвид не само моето спасение, но и много други неща.

— Глупаво решение.

— Така или иначе, вече е факт. — Харис ѝ подаде слушалката. — Разговорът беше през централата на Белия дом. Сега трябва пак да се свържа с Джей.

Откъм отворената врата на боинга долетя ревът на двигатели, набиращи обороти. През левия прозорец Шери зърна как зад десния двигател на С-17 расте облаче синкав дим и изведнъж се почувства като корабокрушенец, виждащ последната си надежда за спасение да изчезва зад хоризонта. Нейното име не беше включено в заповедта. С международния си паспорт можеше да се прибере у дома по всяко време. Но съчувствието и верността я измъчваха толкова силно, сякаш самата тя бе мишена на удара. Неиде далеч съществувахе черна дупка, наречена „Лима“ и сега пропадаха неудържимо към нея като сухо листо във водовъртеж.

Крейг Дейтън се появи в салона на първа класа.

— Господин президент, току-що научих.

Харис кимна.

— Излитат без мен, капитане.

— Какво... какво искате да направя, сър? — попита объркано

Крейг.

Джон Харис поклати глава.

— И аз бих желал да знам.

— Аз... се надявах да освободя пътниците веднага щом слезете — каза Крейг, като се озърна към съседния салон.

В този момент командирът на базата се появи до него със същата новина и същия въпрос.

— Господин президент, засега нямам конкретни заповеди нито от Вашингтон, нито от преките си началници. Опитвам се да съобразя как да постъпя.

— Приближават ли се към нас? — попита Харис.

Командир Суонсън поклати глава.

— Все още не смеят да нахлуят в зоната. Онази кола, която мина през портала, беше моята. Искан да е в готовност.

— Боях се, че е на местните власти — обади се Шери.

— Сър — продължи флотският капитан, — според мен за момента и двете страни са в задънена улица. Ако нещо не ги накара да променят мнението си, италианците няма да припарят до пистата, а онзи Камбъл...

— Уилям Стюарт Камбъл, капитане. Светило на международното право от Великобритания, рицар на Британската империя и много опасен противник.

— Разбрано. Ако италианците не се поддадат на натиска, той е безсилен, докато вие сте тук.

— В самолета, искате да кажете?

— Да, сър.

— Но това е цивилен самолет и командир Дейтън трябва да достави пътниците си в Рим. Има ли в базата място, където ще съм в безопасност?

Капитан Суонсън поклати глава и по лицето му се изписа тревога.

— Не... сър. Нали разбирате, мога светкавично да ви настаня в адмиралския апартамент, но той не е тук, до пистата. Нещо по-лошо, намира се в първа зона. За да стигнем дотам, трябва да ви преведа през цивилна италианска територия, над която не разполагам с никаква власт. Единственото място, където мога да ви защита, е летищната част. Пистата. Тук.

— Капитан Дейтън — обърна се Харис към Крейг, — ами ако аз лично платя превоза на тези пътници за където желаят и чартирам самолета от „Юро Еър“?

— Чартър... — повтори въпросително Крейг, обмисляйки трескаво шансовете от Франкфурт да одобрят подобен план.

— Да, чартър. На извънредна цена, за да имаме къде да се подслоним поне за няколко часа. Капитан Суонсън, ако наема самолета и екипажа, мога ли да потегля с тях?

— Аз... не съм мислил за това, господин президент. Вероятно въпросът е дали италианските власти няма да се опитат да ви спрат, когато започнете да се готвите за излитане.

— А вие как предполагате?

— За момента нищо не мога да предполагам. Във всеки случай не бих заложил свободата ви на неясни догадки.

Унесен в мисли, Крейг се обърна към предната част на самолета. Бързо се върна в кабината, където Аластър гледаше как военнотранспортният самолет изчезва зад ъгъла на терминала.

— Свържи ме с Франкфурт по сателитния телефон.

— Какво? На милостта на началството ли ще се оставим?

— Не. Ще даваме самолета под наем.

— Моля?

— Виж какво... просто се свържи и остави аз да говоря.

Ларами, Уайоминг

Предаването на живо от „Сигонела“ включваше и зрелищен кадър, показващ как грамадният С-17 излита, рязко завива на запад и буквално изчезва в сиянието на красивия залез. Медиите знаеха, че Джон Харис е бил на борда на боинга. Знаеха още, че само неколцина техници и представители на флота са влизали и излизали от цивилния самолет. Но макар на нито един кадър да не се виждаше как Джон Харис напуска машината на „Юро Еър“, телевизионният водещ в Атланта подчертано намекваше, че бившият президент току-що е излял, избягвайки заплахата от арест.

Джей отново погледна телефона и в ума му внезапно изникна план. Той отвори клетъчния телефон и набра номера на залата за извънредни ситуации в Белия дом. Без съмнение там обмисляха какво изявление да направят и може би му оставаха броени секунди.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Италия

Понеделник, 18:30 ч

Въпреки разстоянието от десет хиляди километра отсреща вдигнаха слушалката още при първото позвъняване.

— Мистър Райнхарт? Джей? Обажда се Шери Линкълн.

— Слава богу, Шери. Имам много неща да ти казвам, а в момента на другата линия съм във връзка с Белия дом. Къде е президентът?

— Седи до мен. Защо?

— В първа класа?

— Да.

— Кой от базата знае, че още е в самолета?

— Аз... защо питаш?

— Кой знае? Кой го е виждал? Нали не е излизал навън, където биха могли да го забележат?

— Не. Предполагам... чакай да си помисля. Освен нас тук в самолета го е виждал командирът на базата капитан Суонсън и неколцина от хората му. Това е.

— Суонсън там ли е още?

— Да. Разговаря по телефона.

— Ако обичаш, помоли го да не разговаря с никого за присъствието на президента в самолета. И продължавайте да го криете.

— Кого? Президентът ли? Не те разбирам.

— Да. Укривайте го. Пътниците знаят ли, че той е на борда?

— Всички знаеха, но сега... нямам представа.

— Слушай много внимателно, моля. Виждал ли го е някой пътник, след като С-17 включи двигателите?

— Той си седеше в креслото през цялото време, а в първа класа няма други пътници и завесата към съседния салон е затворена.

— Моля те да отведеш президента... и аз не знам, може би в предния кухненски бокс. Самолетът е боинг 737, нали?

— Да.

— Тогава го отведи в предния кухненски бокс, без другите пътници да разберат, и дръпни завесата, ако има такава, после помоли командира да свали пътниците от самолета. Имаш ли клетъчен телефон, с който мога да се свържа, докато сте на земята?

— Да... да, разбира се. Бях забравила. Чакай да го включа. — Докато диктуваше номера, тя извади телефона и натисна бутона за включване. — Добре, Джей. Все още не съм наясно какво замисляш.

— Моля те, просто направи каквото казах и повикай командира на базата... но преди всичко имай грижата екипажът да не споменава пред никого, че той още е там.

Шери въздъхна дълбоко, остави слушалката и забеляза озадаченото изражение на Джон Харис, но реши първо да действа, а после да обяснява. Сложи клетъчния телефон на седалката и изтича при капитан Суонсън, който стоеше до входа.

— Защо? — попита Суонсън, след като чу молбата ѝ.

— Все още не знам, но така иска адвокатът му. Изчакайте за секунда.

Вратата на пилотската кабина беше широко разтворена и докато влизаше, тя видя как Аластър Чадуик подава телефонна слушалка на Дейтън, който изненадано се обърна към нея.

— Шери?

Тя вдигна пръст пред устните си и посочи телефона. Крейг го закри с длан.

— Какво има?

— Адвокатът на президента моли да не разкриваш никому, че той все още е на борда. Не си казал на никого, нали?

— Не — отговори Крейг и погледна Аластър, който поклати глава.

— Моля те, мълчи си и занапред. След малко се връщам.

— Какво е замислил той? — попита Крейг.

— Не знам — каза Шери и понечи да излезе.

Докато се обръщаше, Крейг я хвана за ръкава.

— Чакай. Тъкмо се готвех да помоля за наемане на самолета от името на президента Харис.

— Изчакай. Моля те — каза Шери и излезе, като затвори вратата зад себе си.

Крейг въздъхна и поклати глава, после вдигна слушалката и обеща на директора по летателната дейност, че ще се обади пак след няколко минути.

— Ей, че го думна — подхвърли Аластър, когато разговорът приключи. На лицето му грейна широка усмивка.

— Моля?

— Казах „ей, че го думна“.

— Чух какво каза. Само не съм наясно какво имаш предвид. Да не е пак от вашия британски жаргон?

— Имам предвид, че е адски хитро! Не можах да качат президента на онзи С-17, но ако се преструват, че е станало, хората със заповедта за арест ще си идат.

— Ако се преструват.

— Да, ако се преструват. Няма го тук, нали? Тайно се е промъкнал, без да го забележат. Вероятно можем да се върнем в Рим, да свалим пътниците и най-спокойно да си продължим работата, без някой изобщо да усети присъствието му. Естествено, после оставаме на топа на устата, но това е друга история.

— Ами пътниците...

— Вероятно не са забелязали нищо след потеглянето на Дебелия Албърт.

— Дебелия Албърт ли?

— Имам предвид С-17.

— Не, не, Аластър. Дебелия Албърт викахме на С-5. Не знам какъв нелеп прякор са измислили за С-17.

— Както и да е. Няма го вече. Това е нашата история и няма да я променим, както се пее в доброто старо кьнтри. Адски хитро.

Ларами, Уайоминг

На борда на „Юро Еър“ 42

— Мистър Ролинс? Обажда се Джей Райнхарт. Споменахте ли вече пред медиите, че президентът Харис не е напуснал „Сигонела“?

За момент отсреща настана тишина.

— Не, но в момента подготвяме изявление за печата. Защо?

— Аз... мисля, че разбирам защо президентът Кавано реши да не изтегли мистър Харис оттам...

— Мотивите му са основателни, мистър Райнхарт, макар че, между нас казано, бих желал да ви кажа колко бях разочарован... че не излезе нищо.

— Все още може да стане.

— Не, решението е взето и самолетът...

— Знам това — бързо изрече Джей. — Но все още сме в печеливша позиция, ако поне за няколко часа оставим противниковата страна да *вярва*, че той е на борда на С-17.

Джак Ролинс притисна слушалката по-плътно до ухото си и седна зад бюрото.

— Продължавайте.

— Разговарях с юриста, представляващ Перу. Той ми се обади веднага след излитането на С-17 и предполагаше, че президентът Харис е на борда. Подхраних това подозрение, без да казвам нищо конкретно, и италианските сили, които трябваше да осъществят ареста, вероятно вече си тръгват. Докато смятат, че президентът Харис е напуснал страната, имам шансове да подготвя реалното му освобождаване.

Джей обясни идеята за наемане на боинга и Ролинс незабавно отговори:

— Главната причина президентът да отмени операцията, мистър Райнхарт, беше опасността тя да се превърне в катастрофално лошо послание към света. Едва ли ще възрази срещу малко временни недомлъвки, докато уредим нещата по друг начин.

— Благодаря. Вие как смятате?

— Не знам, но сега е по-добре да приключвам с разговора и да спра всякакви изявления. В момента нашите хора отиват към залата за пресконференции.

На борда на „Юро Еър“ 42

Шери Линкълн се върна на мястото си и уморено се отпусна в креслото. Виеше ѝ се свят от смесени чувства — надежда и страх. Тя вдигна слушалката, за да помоли Джей Райнхарт да изчака, докато тя осведоми президента, но не получи отговор — макар че през тихото

съскане на сателитната връзка чуваше приглушено как Джей говори по другия телефон. Вероятно сметката за разговори щеше да се измерва с хиляди, но Харис можеше да си го позволи, а и мисълта да се борят с този кошмар без светкавични комуникации сама по себе си беше кошмарна.

Тя се обърна към Джон Харис и обясни идеята на Джей Райнхарт, както и по какъв начин ще я подкрепят.

— Шегуваш ли се? — попита накрая той със скептично изражение на лицето.

— Ни най-малко. Защо?

Харис се усмихна, опипа брадичката си и погледна настрани.

— Предполагам, че така бихме спечелили време, Шери, но заповедта продължава да виси над главата ми. А остава и доста сериозният проблем с другите пътници.

— Пътниците ще бъдат свалени от самолета веднага щом минете в кухненския отсек.

— Защо просто да не се скрия в пилотската кабина?

— Италианските журналисти имат телеобективи и ще разпознаят лицето ви дори през стъклата на кабината.

— Имаш право. — Харис се озърна през рамо, после пак я погледна. — Сега ли? Веднага ли да отида отпред?

Шери стана и погледна над седалките към дъното на салона. След това кимна.

— Тръгвайте, сър. И вътре стойте с гръб към завесата за в случай, че някой надникне.

— Ще заръчам на Мат да пази.

Президентът бързо се изправи и тръгна към кухненския бокс, като направи знак на Мат Уорд да го последва.

Джилиан бе останала при пътниците заедно с още две стюардеси и се опитваше да овладее напрегнатото положение. Крейг ѝ даде инструкции по вътрешния телефон, после бързо напусна кабината, за да поговори с капитан Суонсън.

— Трябва да сваля тези хора от самолета, сър. Скрили сме президента в кухненския бокс.

— Както знаете, до самата писта имаме военен терминал — отговори Суонсън. — Можем да ги задържим там поне няколко часа, докато ми кажете какво смята да предприеме вашата компания.

— Могат ли ваши хора да свалят багажа им?

— Разбира се.

— В такъв случай след колко време мога да опразня самолета?

— Още сега, ако желаете.

— Значи след пет минути.

— Дадено — каза Суонсън.

— Благодаря, капитане — каза Крейг и понечи да се обърне, но флотският офицер положи ръка на рамото му.

— Вижте какво. Целта е да защитим президента. Ако не ми заповядат нещо друго, ще ви помагам по всеки възможен начин, но трябва да ви предупредя... и знам, че като бивш военен пилот...

— Продължавам да бъда на служба, сър. Аз съм майор и военен пилот от запаса. Донякъде... донякъде заради това се забърках в цялата каша тази сутрин. За да защита президента. И на практика си загубих работата.

— Съчувствам ви, но уважавам вашето чувство за дълг, майоре. Просто исках да разберете, че командването може да ми нареди да сторя всичко — да задържа самолета или бог знае още какво. И ако не противоречи на закона, дължен съм да се подчиня.

— Разбирам, сър.

Крейг бързо се върна при Шери Линкълн и се приведе до креслото ѝ.

— Готова ли си да разтоварим пътниците? — попита той.

Шери кимна.

— Само ще те помоля за още една услуга. Искаме да наемем самолета, но не президентът да бъде клиент, а неговият екип. Кажете на компанията, че ще им пратим паричен превод или ще използваме „Американ Експрес“.

— Ще се обадя, но това са много пари, Шери. Може да става дума за трийсет, четирийсет, петдесет хиляди долара, в зависимост от времетраенето и крайната цел на полета.

— Няма проблеми. Само... не казвай нищо, което би опровергало идеята, че в момента той вече лети през Атлантика.

— Не бой се. Но все още остава да съобразим какво ще правим с другите пътници, след като слязат.

— Не знам. Можеш ли да уредиш чартърен полет, който да ги откара до Рим? Ще платим и него, разбира се.

Крейг въздъхна и приведе глава.

— Може би. Първо да свалим хората, а след това ще разговарям с компанията. — Той стана, но веднага спря и пак се обърна към нея. — Какъв е планът сега, Шери? Къде другаде можем да отидем?

— Не знам.

— Разбираш ли, мислех си, че тук ще бъде на сигурно място, защото това е американска военна база. Между другото, осъзнаваш ли, че с този самолет не можем да стигнем до Щатите?

— Осъзнавам го.

— Сигурно бихме могли да стигнем до Исландия, а оттам може би да се доберем до Канада или дори до старата авиобаза „Лоринг“ в Мейн, но Исландия е чужда страна и ако някой надуши, че президентът е на борда, отново се озоваваме на изходна позиция.

Шери поклати глава.

— Не знам каква ще е следващата стъпка. Адвокатът му действа буквално минута за минута и все още се мъчим да решим как ще постъпим после. Дори не знам дали ще ни разрешат да излетим.

Крейг се усмихна и посочи с пръст към изхода зад гърба си.

— Капитан Суонсън ми каза, че карабинерите са напуснали базата, а Камбъл отива към самолета си. Не знам как точно е станало, но са се хванали на въдицата.

Докато се връщаше към кабината, Крейг спря до предния кухненски отсек да провери дали президентът е там. Още щом докосна завесата, отвътре изскочи Мат Уорд, но веднага го разпозна и се отдръпна.

— Готов ли е? — попита Крейг.

— Да.

— Джилиан идва да ви помогне да пазите бокса.

— Добре — отговори Уорд. — Аз ще съм плътно зад завесата.

Крейг прекрачи в кабината, седна на мястото си и накратко осведоми Аластър за последния развой на събитията, после извади микрофона от гнездото.

Дами и господа, говори командирът. Обещах ви, че щом С-17 излети и проблемът бъде приключен, ще ви разрешим да слезете от самолета. Вече сме готови. Моля, вземете си всички лични вещи и напуснете през предната лява врата — същата, през която се качихте на борда. След няколко минути ще дойда в чакалнята, за да отговоря на вашите въпроси и да обясня как ще ви превозим до крайната ви цел.

Крейг повтори съобщението на френски и немски, после се обърна и заключи вратата на кабината.

— Аластър, свържи се отново с компанията, ако обичаш. Пак се заемаме с въпроса за чартърния полет.

Летищна зона на флотска авиобаза „Сигонела“

Понеделник, 18:40 ч

Настаняването в компактния салон на „Лиърджет 35“ винаги е сериозно затруднение за мъж, висок над метър и деветдесет. С ловкост, породена от дългогодишен опит, Стюарт Камбъл се пхна на едно от кожените кресла и свали сгъваемата масичка. С крайчеца на окото си видя как колата, която го бе докарала от първа зона, се отдръпва на почтително разстояние и спира.

Посегна към бордовия сателитен телефон, но внезапно ръката му застина във въздуха.

Прекалено избързваши, дебелане, помисли си той, използвайки нарочно закачливото прозвище, получено от една някогашна любовница, когато бе купил имение в Нортъмбърланд, заедно с което вървеше смехотворната титла „шамбелан на замъка“.

— „Дебелан“ би ти отивало повече — бе заявила дамата.

По онова време Камбъл беше с три-четири килограма по-тежък и изобщо не познаваше идеята за редовни физически упражнения, но през следващите години нещата се промениха. Наченките на бирено коремче изчезнаха заедно с младата жена, която не харесваше физиката му. Остана само прякорът и, кой знае защо, споменът продължаваше да го развеселява.

Камбъл се приведе напред, сплете пръсти върху малката масичка и изцяло се съсредоточи да открие грешката в разсъжденията си. Потресението от предполагаемия успех на американската спасителна акция бе засенчило факта, че засега не разполагаше с нито едно истинско доказателство за нейното осъществяване.

Дали лукавото дърто копеле не е още на борда, запита се той. Едва ли, но трябваше да отложи разговора с Лима, докато узнае със сигурност.

Докато се измъкваше от креслото и слизаше на пистата, пилотът надникна от кабината.

— Ти и Джина останете тук, Жан-Пол — каза Камбъл и се усмихна на съпругата на Жан-Пол, която бе и втори пилот. — Ще се върна след малко.

Още щом стъпи върху бетона, служебната кола включи на скорост и подкара към самолета. Камбъл не се съмняваше, че шофьорът има заповед да го следи плътно.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Сто и осемнайсет пътници се изнизаха по стълбата и пресякоха пистата, докато сетните лъчи на залеза гаснеха над „Сигонела“, хвърляйки неземни отблясъци по връх Етна на североизток. Всички хеликоптери на различни италиански телестанции бяха отлетели веднага щом редакторите узнаха, че американската мисия е приключила и бившият президент пътува към Съединените щати — легенда, поддържана от няколко сензационни изявления на неназован източник в Белия дом. Източникът не потвърждаваше присъствието на Джон Харис в транспортния самолет, но охотно споделяше съвършено верния факт, че при кацането на С-17 във Вашингтон ще има официално посрещане. Естествено, премълчаваше се дребният факт, че за събитието отговарят един стюард и един скромен сътрудник от Белия дом, които не очакваха да „посрещнат“ във военната база „Андрюс“ никого освен уморения екипаж. Подведени от това недоразумение, медиите гръмнаха по цял свят: *Арест на бивш американски президент предотвратен чрез въздушна спасителна акция!* Сензационните заглавия мигновено засенчиха темата за отклонените пътници от полет 42.

От кабината на „Юро Еър“ 42 командир Крейг Дейтън гледаше шествието на пътниците и чакаше по сателитната връзка да му се обади директорът на авиокомпанията. Разговорът нямаше да бъде от най-приятните.

— Какво искат? — смаяно възкликна от Франкфурт директорът Хелмут Валтерс.

— Две неща, сър. Първо, да вземат на чартър самолета поне за два дни. Второ, да ви платят разноските по връщането на пътниците от

тук до Рим. Ще поемат и всички допълнителни разходи, предизвикани от инцидента.

— Капитан Дейтън, на това „инцидент“ ли му викате? Тук все още никой не знае какво правите! Отвлечени ли бяхте?

— Не — отвърна с въздишка Крейг. Разтърка чело и се помъчи да подбере най-подходящите думи.

— По някое време контролният център в Рим смяташе, че сте катастрофирали. *И ние* смятахме същото! Чакайте... включвам спикерфона. Главният пилот също е тук. Всички искаме да знаем какво правите.

— Добре, ето какво стана — започна Крейг. — В Атина възникна ситуация, при която сметнах, че ще бъдем отвлечени или атакувани. Не бях сигурен дали става дума за военен преврат в Гърция или пряко нападение срещу присъстващия на борда бивш американски президент.

Отсреща долетя стреснато възклицание.

— Капитане, от въздушния контрол твърдят, че са ви казали да останете до терминала, но вие сте потеглили, разпръсквайки мимоходом купища багаж — извика директорът.

— И можехте да повредите двигателите, ако в тях бе попаднал външен предмет, Дейтън — добави главният пилот. — Да не говорим за факта, че движението на собствен ход е нарушение на всичките ни процедури.

— Господа — възрази Крейг, — щяхте ли да се чувствате по същия начин, ако бях останал там и бездействието ми бе предизвикало кървава баня, в която да загубим пътниците и самолета? Не забравяйте, че нямаше начин да знам дали някой не е притиснал пистолет към главата на нашия представител.

— Но положението не е било такова, нали, капитан Дейтън? — запита директорът.

— Не, но сега, след като всичко мина, хер Валтерс, ви е лесно да говорите така и да ми натривате носа с голямата новина, че нямало истинска заплаха. Аз обаче усещах заплаха! Сериозна, непосредствена заплаха. На онова място и в онзи момент аз командвах, аз трябваше да решавам, а винаги бих предпочел по-скоро да се окажа излишно предпазлив, отколкото безразсъдно самонадеян. Другояче ли искате да постъпвам? Пътниците определено нямаше да са на това мнение.

Отсреща изведнъж настана тишина и Крейг усети, че за момент са стъписани от логиката на думите му.

— Много добре, капитане, но защо след това не се приземихте в Рим, а отлетяхте за Сицилия, задържахте пътниците в салона и накарахте въздушния контрол да си мисли, че сте катастрофирали?

— По същата причина, сър. Изглеждаше, че опасността дебне не само в Атина, но и в Рим. Сметнах така по причини, които в никакъв случай не мога да обсъждам по открита телефонна връзка.

Крейг забеляза как на съседното кресло Аластър притисна устата си с длан, за да не се разсмее.

— Бях твърдо убеден, че са застрашени всички на борда и избрах „Сигонела“, тъй като това е американска военна база — продължи той. — На борда имаше бивш американски президент, преследван бог знае от кого, и смятах, че пътниците — впрочем сред тях има група от четирийсет и четирима американски туристи — там ще бъдат в безопасност. Не познавам италианските военни бази, но съм посещавал „Сигонела“. Преди да ме питате, нека ви кажа защо внезапно изключих транспондера и намалих височината. Защото, ако случайно не знаете, бяхме преследвани в пълния смисъл на думата от друг самолет и няколко изстребителя. Исках да се откъсна от тях. Нямах желание да ме прострелят на финалния подход, когато съм най-уязвим и нямам на борда нито ракети, нито средства за противодействие.

При споменаването за ракети Аластър не издържа и тихичко се разсмя в шепа, клатейки глава. Крейг го погледна и едва не последва примера му, но с отчаяно усилие овладя гласа си и се вслуша в объркания отговор от Франкфурт.

— Това е... как така да ви прострелят, капитан Дейтън? — задави се директорът. — Какво, за бога, ви накара да смятате, че някой ще се опита да стреля по вас?

— Дейтън — изръмжа на свой ред главният пилот, — това несъмнено е най-фантастичната измислица, която някога съм чувал от служител по нашите линии.

— Когато ме назначихте, господа, вие съвсем съзнателно наехте опитен пилот с хиляди летателни часове във военната авиация. Доколкото си спомням, хер Вуртшмит, вие сам казахте, че това е много ценно за компанията. Като ветеран аз съм много чувствителен към всички въздушни заплахи, дори към онези, за които не знам. Ако

смятате тази реакция за пресилена, обяснете ми, моля, кой ни преследваше и защо?

— Ами... засега не се знае... все още е твърде рано...

— Слушайте — каза Крейг, — тепърва имате време да решите дали да ме уволните, или да ми връчите медал за храброст. Засега дайте да се заемем с по-непосредствените въпроси. Ще разрешим ли на тези хора да наемат самолета, или не? И преди да отговорите, ще ви дам телефон във Вашингтон, на който да се обадите.

— Какъв номер?

Крейг продиктува името и телефонния номер.

— Това е началникът на кабинета в Белия дом. Разговорът ще бъде поверителен. Правителството на Съединените щати официално ви моли за съдействие.

— Но... нали току-що казахте, че ще бъде платено с кредитна карта или чрез паричен превод? Сега пък американското правителство се опитва да наеме чартърен самолет от нас.

— Не. Екипът на президента Харис се опитва да ни наеме. Хер Валтерс, имате ли някакъв опит по проблемите на сигурността или на разузнавателните операции?

— Не.

— Тогава просто ми се доверете. Има си причини някои неща да бъдат платени с лична кредитна карта, чек или паричен превод, понякога това се налага по политически и други съображения. Но това също не мога да ви обясня в разговор по открита линия.

Отсреща отново настана мълчание. В кабината също цареше тишина, нарушавана само от тихия шум на климатика и задавания кикот на Аластър, който се засили при споменаването на „откритата линия“.

— Е, добре — каза накрая Валтерс, — имате ли поне представа къде искат да отидат?

— Още не. Може би ще решат просто да останат тук. Определете им цена, която покрива всички разноски.

— Добре. Пак ще ви се обадим. Всичко това е крайно нередно.

— Моля ви, господа. Първо се обадете в Белия дом.

— Ще го направим. Благодаря, капитане. И... имате право. Държим да се доверявате на инстинкта си за опасност. Не сме искали

да кажем противното. Когато се върнете, ще трябва да го обсъдим подробно, но... засега приемаме вашето обяснение.

— Благодаря, сър — каза Крейг с цялата почитателност, на която беше способен.

Той прекъсна връзката и се обърна към втория пилот с вдигнати вежди и изражение на пълна невинност. Аластър избухна в гръмогласен смях.

— Това — заяви той, сочейки командира си с пръст, — беше най-смешното... и безсрамно баламосване... което съм чувал някога!

— Моля? — едва избъбри Крейг и се опита да направи обидена физиономия, но на лицето му неволно цъфна широка усмивка. — Как така баламосване?

— Открита линия! Ха! — Аластър отново размаха пръст. — *Ракети*? Какви *ракети*, за бога? Мили боже, ти си бил шампион на локумите, Дейтън!

— Аз съм пилот изстребител. То си е все същото.

Ларами, Уайоминг

Щом президентът Харис не може да отлети за Съединените щати, реши Джей Райнхарт, тогава адвокатът му ще трябва да отлети при него.

И то колкото се може по-скоро.

Никакъв друг план нямаше смисъл. От Уайоминг не можеше да свърши кой знае какво по телефона, а предстоящите битки трябваше да се водят лично отвъд Атлантика. Това означаваше нова мъчителна среща с едно от най-неприятните за него неща — да се носи с безумна скорост из небесата в претъпкана алуминиева тръба, наречена „самолет“.

Добре, каза си той, *трябва да отлетя дотам. Всичко ще е наред. Нямам избор.*

Страхът от летене бе недостатък, който се опитваше да прикрие и овладее през целия си живот без особен успех. Беше прибягвал до лекции, хипноза, мазила, хапчета, но в крайна сметка винаги стигаше до същия първичен, почти неудържим страх от неестественото състояние да увисне без друга опора освен въздуха.

Ще отлетя до Европа. До Лондон. Или Париж. Няма да ми хареса, но ще го направя.

Джей въздъхна и осъзна, че потропва все по-бързо по кухненската маса с връхчето на химикалката.

Не избързвай, каза си той. Основният проблем беше да намери място, където да прехвърлят президента, ако изобщо успеят да го измъкнат от „Сигонела“. Италия нямаше да е най-доброто бойно поле. Той не говореше италиански, а съдебната им система се основаваше на наполеоновото гражданско право — твърде различно от английското и американското обичайно право. Толкова различно, че в съдебните зали на повечето европейски страни един обикновен английски или американски юрист се чувстваше като риба на сухо. Разбира се, имаше изключения. Имаше английски, ирландски, шотландски и дори неколцина американски адвокати, изучавали гражданско право и упълномощени да практикуват в европейските съдилища. Съвсем рядко се срещаха и свръхзвезди на международното право като сър Уилям Стюарт Камбъл. За останалите — дори за юристи с широк опит в международното право като Джей — липсата на местни адвокатски права означаваше, че трябва да наемат фирма или адвокат от страната и дори невинаги да успяват да следят какво върши той.

Джей разбираше законите и безбройните варианти на европейската съдебна практика, но никога не си бе правил труда да опита да получи адвокатски права. Дори и в Щатите би му се наложило да наеме местен адвокат, защото нямаше да му позволят да говори на открито съдебно заседание.

Отново избързвам, каза си той. *Най-напред трябва да измисля как ще стигна дотам.*

В редките прекъсвания между напрегнатите трансатлантически разговори Джей се бе опитал да открие какви директни полети има от Денвър до европейските столици. Разпокъсаните му усилия си личаха и по записките, надраскани набързо в полетата на третия бележник за деня, докато притичваше за справки между телефона и компютъра.

Имаше само една възможност — новият всекидневен полет на „Юнайтед Еърлайнс“ до Лондон. Всички останали имаха поне едно междинно кацане в някой град по Източното крайбрежие.

— Където и да попаднеш, Джон, ще намеря въздушна връзка от Лондон — каза той на президента при последния им разговор. — Но за

десетина часа няма да можем да се свързваме редовно.

— Непременно лети с първа класа, Джей — посъветва го президентът, — и то само с линии, които осигуряват сателитна телефонна връзка.

— Но... това са хиляди долари в повече — възрази Джей, търсейки претекст да остане в туристическия салон, който беше значително по-близо до опашката на самолета. Стомахът му се свиваше от перспективата да лети в предната част. Въпреки разпалените твърдения на един познат пилот, че това е безпочвен мит, Джей отказваше да повярва, че задната част не е по-безопасна за пътниците.

— В туристическия салон ще ми е напълно удобно.

— Да ги нямаме такива — отвърна Джон Харис. — Това е цената на бизнеса. Помисли малко, Джей. Искам да работиш и да поддържаш връзка по целия път през Атлантика. Само първа класа.

— Щом настояваш — промърмори Джей, като се мъчеше да прогони чувството, че току-що е осъден на смърт в самолетна катастрофа.

— Добре, дай да обсъдим какво ще правиш. Каква е стратегията ти? — попита Джон Харис.

— Де да имах стратегия — отговори Джей. — Засега още се мъча да позная колко време ще трае стъписването от малката гатанка къде се намираш. Вероятно разполагаме с времето, докато военният самолет кацне в базата „Андрюс“. А след това? Боингът, в който си сега, не може да носи достатъчно гориво за полет през Атлантика без междинно кацане, тъй че дори ако успеем да наемем машината и екипажа и да те измъкнем от „Сигонела“, налага се да разгледаме перспективата за приземяване на някое място извън американски контрол, а това означава, че най-вероятно Камбъл ще цъфне там със заповедта и местните власти.

— Ами ако не кажем никому къде ще кацнем? Може ли Камбъл да действа толкова бързо?

— Пилотите трябва да попълнят план за полета, Джон. Уверявам те, че щом го подадат, Камбъл веднага ще узнае крайната цел.

— Но, Джей, кой ще разбере, ако всички смятат, че съм изчезнал и в самолета са само сътрудниците ми?

— Медиите ще разберат. Те ще чакат в базата „Андрюс“, когато самолетът пристигне, и няма да те видят да слизаш. Точно тогава шилото ще изскочи от торбата със светкавична скорост.

— Но... да предположим, че уредят С-17 да бъде изтеглен и скрит в един от хангарите за президентския самолет. Бил съм там по време на мандата си, Джей. Тези хангари са огромни!

— Пропускаш нещо много основно — каза Джей, прехвърляйки слушалката на другото си ухо. — Кавано реши, че не може да те изтегли от „Сигонела“, защото Съединените щати не бива да проявяват двуличие, когато става дума за важен международен договор.

— Знам. Той ми обясни мотивите си. Не го обвинявам.

— Е, той се съгласи известно време да води медиите за носа, за да ни помогне, но вероятно възможностите му се изчерпват дотук, тъй като хитрината крие сериозен политически риск.

Джон Харис въздъхна.

— Знам. Просто се опитвах да си затварям очите. Той наистина трябва да каже на света, че не е погазил правните норми.

— Превключвам телевизора от канал на канал, Джон. Негативната кампания вече започна, сипят се най-различни догадки и вероятно всичко ще падне на гърба на Кавано. Едва ли можем да разчитаме на Белия дом за каквото и да било, докато нещата не стигнат до съд. Вярно, мнозина американци ще бъдат възмутени, че те е изоставил, но когато медиите открият как ги е заблудил с полуистини, ще нададат вой, че президентът лично е организирал цялата работа, за да можеш да се измъкнеш от международното правосъдие. А опозицията ще се разкреци, че не му е стискало да уреди въпроса с помощта на военната авиация. Чакай само, и ще видиш. Щом стане ясно, че още си в „Сигонела“ или някъде другаде из Европа, Камбъл ще хукне към теб със заповедта. Сигурен съм, че е пуснал пипала из всички страни.

— Вероятно си прав, Джей — отговори Харис и помълча. — Знаеш ли — продължи президентът с уморен глас, — чудя се дали най-доброто... най-правилното... не е да избира подходящо място и да се предам. В края на краищата обвинението е валидно по цял свят, а аз поддържам принципите на договора.

— Знам ли...

— Когато ми позвъни тук, в самолета, Камбъл каза, че бягството от заповедта е под достойнството ми. Джей, може и да е прав.

— Не знам, Джон. Ако можех да бъда сигурен...

— Може би ще е най-добре да преценим коя страна никога не би ускорила процеса на екстрадиране и да приемем ареста там. Боя се от всичко това, Джей. Боя се, защото винаги има поне малък шанс някой съдия да полудее и да подкрепи искането на Камбъл, а ти знаеш, че ако ме отведат в Лима, няма да се върна оттам много, много дълго... ако изобщо се върна.

Джей затвори очи и се помъчи да обмисли положението.

— Джон, да се предадеш, е прекалено рисковано. И недей да смяташ, че си двуличник само защото отказваш да се подчиниш на една безпочвена заповед. Ние знаем, че е безпочвена, нали? Искам да кажа... неприятно ми е да питам, но...

— Разбира се — отговори тихо Харис. — Разбира се, че е безпочвена.

— Е, в такъв случай ти знаеш що за стока е Камбъл. По дяволите, Джон, той *написа* онзи договор и се обзалагам, че вече е разработил подробен план как да ускори процеса за екстрадиране поне в десетина страни, ако не и в цяла Европа. Този човек се слави със способността си да мисли пет хода напред. Това ме плаши най-много. Можеш да се окажеш някъде в капан за цяла година и накрая пак да те пратят в Лима!

— Само ако някой съдия обяви заповедта за правомерна, а не вярвам това да се случи в една добре уредена правна система. Помисли за това, Джей. Помисли си дали да се предам, или не. Качвай се на самолет за насам, но размишлявай по пътя, защото... не съм сигурен дали опитите за бягство са най-доброто решение.

— Ще си помисля.

— И прецени какво смяташ за Англия. Може би трябва да отида там и да се предам. Те се държаха внимателно с Пиночет и им трябваше цяла година, за да стигнат до частична готовност да го предадат на Испания. В края на краищата английската правна система е майка на нашата, естествено, без онези натруфени перуки.

— Винаги съм харесвал перуките, Джон. Те придават достойнство на една дейност, която често съвсем не е достойна.

От „Сигонела“ долетя нова дълга въздишка.

— Е, това е девизът, нали?

— Сър?

— Достоянство. Не искам да извърша нещо недостойно, Джей, колкото и да ме е страх. Дори и след изтичане на мандата един американски президент носи достойнството на поста със себе си и аз се старая никога да не го забравям.

*Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия
Пътнически терминал на Военнотранспортното командване
Понеделник, 19:45 ч*

През последните четири часа Едуин Глюк кротко обикаляше сред струпаните пътници в чакалнята и тихичко разговаряше с мъжете от своята туристическа група.

Бяха изминали двайсет години, откакто се оттегли от армията с чин бригаден генерал, но умът и инстинктите му си оставаха все тъй остри — дори на седемдесет и седем годишна възраст.

Джоуни, с която бяха женени от двайсет и шест години, разговаряше в отсрещния ъгъл на терминала с водачката на групата, за да ѝ отвлече вниманието. Ед се озърна натам и хареса онова, което видя. За своите шейсет и девет години Джоуни все още бе привлекателна и дори красива, тъй че видът ѝ за момент разпали в него други желаниа, заплашващи да го отклонят от задачата.

Тя забеляза погледа му и се усмихна с едва забележимо кимване, за да даде знак, че всичко е под контрол. *Усеица много добре какво става наоколо*, помисли си Глюк. Преди да напуснат самолета, никой не бе забелязал как той мина по прохода между седалките и за миг хвърли поглед зад завесата, отделяща туристическия салон от първа класа. Никой, освен Джоуни. Тя моментално усети, че има нещо.

— Не бива да питам какво си замислил, нали? — прошепна тя, след като командирът обяви, че изчакването е свършило и могат да напуснат боинга.

— Не — отговори той. — Но все пак ще ти кажа. Президентът Харис не е слязъл. Все още е в самолета.

Тя познаваше този уверен тон и го уважаваше. Разбира се, той невинаги беше прав, но когато се съсредоточеше върху даден проблем, генералът — както го наричаха внуците му — в огромното мнозинство от случаите улучваше право в целта.

— Видя ли го?

— Не.

— Тогава откъде знаеш?

— Довери ми се.

— Винаги.

Когато започнаха да напускат самолета, генералът се престори, че се е спънал край предния кухненски бокс. Докато се привеждаше за миг да потърси опора в преградата, кракът му сърчно закачи долния край на завесата. Мимолетният поглед отвъд нея му разкри онова, което очакваше — два чифта мъжки обувки в един служебен отсек, макар че освен пилотите в екипажа имаше само три стюардеси.

Двама мъже се крият в кухнята. Ако не са пилотите...

Той излезе на горната платформа на стълбата, приведе се да оправи крачола си и крадешком хвърли поглед назад към кабината.

Двамата пилоти седяха вътре. Не беше трудно да ги разпознае по униформените ризи.

Никой от хората, които се качиха в транспортния самолет, не приличаше на него. Следователно е тук и се крие, а това означава, че все още го заплашва сериозна опасност.

Генералът мълчаливо слезе по стълбата и тръгна към терминала. В главата му вече зрееше план.

Капитан Суонсън току-що бе дошъл в терминала, когато пристигна информацията, че юристът на Перу все пак е решил да не си тръгва веднага.

Излизането на Стюарт Камбъл на пистата и обаждането от офицера в щабната кола, която веднага бе качила юриста, стресна командира на базата.

— Сигурно се шегувате. След пет минути идвам да се заема лично — каза той, като се упрекваше мислено, че не се е обадил по-рано в контролната кула да пита дали самолетът на Камбъл е излетял.

Явно не бе излетял.

Суонсън скочи в служебната си кола и за момент се поколеба, обмисляйки положението. Вдигна клетъчния телефон, свързан само с апаратите в базата, и набра номера. Изчака малко, за да бъде сигурен, че слушалката е прилепена плътно към ухото му, после издаде категорична и ясна заповед.

* * *

— Бих искал да се кача в самолета на „Юро Еър“, капитане — каза му Камбъл, когато Суонсън слезе от колата си.

— Защо, мистър Камбъл? — попита командир Суонсън. — Смятах, че работата ви тук е приключила. Пуснах ви в базата, защото водехте италианска делегация, а тяхното право да влязат се основава на договор. Сега имате ли някаква официална причина да влизате в базата ми?

— Съвършено никаква — отвърна любезно Камбъл. — Ако президентът Харис официално е отлетял с онзи военен самолет, нямам повод да бъда тук.

— Как тъй „ако“?

— Просто ви моля за любезно съдействие, капитане.

— Разбирам, че молите. Но защо?

— Вие сте умен човек, капитане, иначе нямаше да носите тези пагони. Знаете, че случаят е от изключителна международна важност, и вероятно разбирате, че трябва да бъда сигурен във всеки ход и всеки факт.

— Какво говорите, сър? Аз също съм много зает, особено в момента.

— Трябва лично да се уверя, че президентът Харис не е на борда на боинга, капитане. Това е всичко.

Суонсън полагаше отчаяни усилия да запази изражението си непроменено, но едно мускулче на бузата му трептеше. Усещаше това, но не можеше да го спре.

— Разбирам — каза той с възможно най-безразличен глас.

— Има ли някакъв проблем с тази молба, капитане? — попита Камбъл със сладникава любезност.

— Да, сър. Има проблем. Моите шефове никак не са доволни, че осигурих на вас и италианците непосредствен достъп до тази база. Налага се да предам молбата ви по каналния ред.

— Лично познавам командира на вашия регион, капитане. Искате ли да му се обадя?

— Мога сам да се справя със служебните си задължения, мистър Камбъл — отсече Суонсън и веднага съжали за резкия тон. — Вижте

какво, качете се в колата и да отидем в кабинета ми. Можете да останете при мен, докато се обаждам. Ако самолетът още е тук, докато получа разрешение, с удоволствие ще ви откарам лично дотам.

Стюарт Камбъл се усмихна и леко вирна глава.

— Капитане, тактиката на протакане поражда подозрения. Особено у мен. Ако президентът наистина е отлетял, оставете ме просто да се кача на борда и да проверя сам. Тогава ще ви оставя на мира.

— Сър, казах ви...

— Капитан Суонсън — прекъсна го Камбъл, — и двамата знаем, че разполагате с пълномощия да вземете това решение самостоятелно, тоест направо да кажете „да“ или „не“. Вие паркирахте моя самолет и наетия авиолайнер в най-далечния край на стоянката, за да ни държите под строг контрол, и аз нямам нищо против. Но сега се опитвате да играете на „трябва ми разрешение“ и това означава, че не желаете да вземете решението сам, а оттук пък следва изводът, че рискувате нещо повече от обикновено мъмрене за погрешна преценка. Какво може да е толкова сериозно, та да наложи подобна тактика? Фактът, че вие и Вашингтон се преструвате, че президентът Харис е отлетял, докато в действителност още е тук. Иначе просто щяхте да ме отведете в самолета.

— Това е абсурдно, мистър Камбъл. Подобни заплетени псевдоразсъждения водят към нелепи изводи.

— Капитане, няма никаква необходимост да взимате официално разрешение от когото и да било, а това ми подсказва, че вероятно трябва да се обадя на италианското Външно министерство.

— Много добре, да прекратим тези разговори и да вървим, мистър Камбъл — каза изведнъж Суонсън и се завъртя към колата си.

Камбъл го погледна изненадано и устните му бавно се разтегнаха в широка усмивка.

— Превъзходно. Значи отиваме в самолета?

— *Не*, сър! — раздразнено се обърна към него Суонсън. — Както казах, отиваме в кабинета ми в първа зона.

Стюарт Камбъл пристъпи напред, за да погледне морския офицер право в очите.

— Капитане, гарантирате ли с честта си на американски офицер, че президентът Харис беше на борда на С-17?

— Не мога...

— *Не!* — кресна Камбъл и Суонсън неволно трепна. — Вашите действия са красноречиви. Искам да ми дадете пряк, официален отговор, гарантиран с вашата чест и авторитета на военния флот и американското правителство. Качи ли се Харис на онзи С-17, или все още е някъде в базата? Ако ми кажете, че е отлетял, ще си тръгна, разчитайки на вашата честна дума.

— Сър... — започна Суонсън, като се поколеба съвсем кратко, колкото да изрази онзи вътрешен конфликт, който очакваше Камбъл. — Местонахождението на президента Харис е секретна военна информация. Не съм упълномощен да го разкривам нито на вас, нито на когото и да било.

Стюарт Камбъл бавно кимна и не пропусна да отбележи ускореното дишане на Суонсън.

— Много добре, капитане. Напълно ви разбирам. Джон Харис все още е тук.

— Не съм казал такова нещо!

— О, напротив, казахте го. Съвсем ясно.

Суонсън тръсна глава, насочи пръст срещу адвоката и гневно присви очи.

— Качвайте се в колата, мистър Камбъл! Веднага! Знам, че върша голяма глупост, но ще наруша правилника и ще ви отведа в самолета. А след това, сър, ще си разкарате достопочтения задник от моята база. Ясно ли е?

— Както желаете, капитане — каза Камбъл.

Забеляза, че радиостанцията на Суонсън лежи върху таблото на автомобила. Нямаше никакъв шанс командирът тайно да предупреди пилотите на „Юро Еър“.

Флотска база „Сигонела“

Пътнически терминал

Един млад военен полицаи пазеше изхода към пистата и боинга. Беше още хлапак в спретната моряшка униформа — най-много на деветнайсет-двайсет години, помисли си генерал Ед Глюк. Няколко минути бе наблюдавал момчето внимателно, опитвайки се да прецени интелектуалното му ниво. Видя го как от време на време вдига глава и

се усмихва на музиката от високоговорителите, когато прозвучи някоя модна мелодия.

Генералът тихо се приближи към него.

— Синко.

— Да, сър? — отговори младият моряк, леко изненадан, че към него се обръща един от пътниците.

— Искам да погледнеш какво пише тук — каза генералът и му подаде сивата си лична карта, издадена от Министерството на отбраната, която го идентифицираше като бригаден генерал в оставка.

Очите на младежа леко се разшириха.

— Да, сър. Какво... какво мога да направя за вас?

Генералът спокойно прибра картата в портфейла си, после се обърна, погледна групата пътници и съзаклятнически изрече с ъгълчето на устните си:

— Трябва да се върна на онзи самолет.

Младият полицаи ахна и изтръпна. Противоречиви чувства се бореха в ума му на фона на строгите заповеди и собствения му ограничен опит.

Това беше *генерал*! Но генерал в оставка.

— Сър, аз... не мога да ви разреша.

Генералът се завъртя и приведе устни към ухото на младежа.

— Въпросът е от изключителна важност за националната сигурност, синко, и нямаме време да търсим официално разрешение. Ако твоят командир е тук, ще поговоря с него. Но трябва да се промъкна на борда незабавно. Това е един от онези моменти, за които са те обучавали, момент, когато трябва да имаш храбростта да извършиш каквото трябва, дори и без формална заповед.

— Но, сър...

— Не нося оръжие, а съпругата ми Джоуни стои ето там. Очевидно никъде няма да избягам без нея, а не мога да сторя кой знае каква беля.

— Да, сър, но заповедите...

— Отпадат пред моята заповед. Упълномощавам те да действаш. Между другото, осъзнаваш ли, че един генерал всъщност никога не напуска реалната служба? — излъга Глюк, макар да знаеше много добре, че само генералите с пет звезди никога не минават в запас, а

след като Омар Бродли бе починал преди десетилетия, вече нямаше нито един такъв генерал.

— Тъй ли, сър?

— Просто отвори вратата. Ще се върна след десет минути. Трябва само да поговоря с командира на онзи самолет. Ако твоят командир се разтревожи, ще му обясня всичко. При всяко положение стоя по-високо от него, нали?

— Да, предполагам.

— Не са ли те учили на това? Една звезда на пагона е повече от един орел.

Младежът кимна, преглътна мъчително, огледа залата, после завъртя зад гърба си дръжката на вратата и пусна Едуин Глюк във влажната и прохладна нощ.

Разстоянието до самолета бе съвсем кратко, а той беше в добра форма и изтича в тръс до стълбата. Предната врата на боинга се оказа затворена, но не съвсем плътно и генералът почука.

Изад вратата надникна някакъв мъж с вид на агент от тайните служби и Глюк подаде през процепа личната си карта. Отвътре долетяха неясни гласове, после вратата се отвори по-широко и мъжът му върна картата.

— Какво искате, генерал Глюк? — попита той.

— Да се срещна с командира на самолета.

— Защо?

— Защото знам, че президентът все още е тук, и имам цял терминал, пълен с американски военни ветерани, готови да го защитят.

21

Ларами, Уайоминг

Понеделник, 11:45 ч местно време

Последният полет за деня от международно летище Денвър за Европа беше след по-малко от три часа, а Джей Райнхарт все още стоеше до кухненската си маса в Ларами, на сто и петдесет километра от аерогарата.

— Трябва да има друг начин — каза той на туристическия агент, с когото се бе свързал по телефона.

— Не, а и едва ли ще стигнете навреме. Заради снежната буря шосе две осем седем е затворено на проходите. Чух, че имало страхотно задръстване на магистралата южно от Чейен.

— А не мога ли да летя през Чикаго? Или... или през Атланта?

— Разбира се, но трансатлантическите връзки вероятно ще потеглят утре сутрин, което означава, че ще пристигнете привечер.

— Далас?

— Същата работа. Не мога дори да ви осигуря местна връзка до Денвър. Но... вижте какво, може ли да направя едно предложение?

— Шегувате ли се? Готов съм на всичко.

— Наемете самолет да ви откара до Денвър. Дори с чесна ще стигнете за час.

— Да наема...

— Самолет. Да, сър. Скъпо е, но ако искате да хванете последния полет, няма друг начин.

Мисълта да се бори с паниката единайсет часа в презокеанския боинг сама по себе си беше ужасна. Сега изведнъж го обзе представата как загива при падането на малък самолет и започна да му призлява.

— Мистър Райнхарт?

— Какво?

— Чухте ли ме?

— Аз... — Той преглътна на сухо. — Да. Да... съжалявам. Значи няма друг начин, а?

Благодари на агента, дръпна от масата телефонния указател и взе да прелиства местните фирми за въздушен транспорт, като се мъчеше да мисли за всичко друго освен за факта, че сам предлага пари, за да бъде натъпкан в малък самолет, който без съмнение при първа възможност ще рухне на земята.

Стегни се. Хората го вършат всеки ден!

В указателя имаше три фирми за даване на самолети под наем, но нито една не бе в състояние да му помогне.

— Съжалявам, сър. Всички машини са ангажирани за деня, включително и ситейшънът.

— Кое?

— Това е марка реактивен самолет.

— Ясно. Бихте ли препоръчали към кого да се обърна в Денвър?

— Преди час опитахме да намерим самолет за друг клиент, мистър Райнхарт. Може и да има свободна машина, но не успяхме да я открием. Светското общество организира някакъв голям купон в Аспен и всички самолети от района са ангажирани.

— Ще платя двойно — чу той собствения си глас и му се зави свят при мисълта, че предлага пари за гибелта си.

— Съжалявам.

Джей остави слушалката. Умът му работеше на трескави обороти. Трябваше да има някакъв друг начин. Нямахше нито време да стигне с кола, нито самолети под наем или местни въздушни връзки...

Внезапно в главата му проблесна спомен за разговора с един студент. Дейвид някой си. Той беше частен пилот, имаше собствен самолет и двамата добродушно спореха дали човек трябва да лети, като Джей категорично поддържаше обратната теза. Запита се дали има поне малък шанс Дейвид да е на разположение. Беше готов да се признае за победен в спора, стига да можеше да стигне в Денвър навреме.

По дяволите! Как му беше фамилията? Дейвид... Дейвид... Кармайкъл! Точно така!

Той набра номера на университетското деловодство и помоли да му дадат телефона на Дейвид Кармайкъл, изтъквайки някакъв нелеп предлог.

— Както кажете, професоре — отвърна чиновничката и му продиктува два номера.

Първият не отговаряше. Вторият беше клетъчен и хвана студента между две лекции. Джей обясни отчаяното си положение.

— Ами... не знам, професор Райнхарт, времето днес малко не ми харесва.

— Не става ли за полет?

— Е... не е чак толкова зле, но имам и лекции.

— Ами ако те освободя от тях? Нямаш представа колко е важно, Дейвид. Въпросът буквално засяга живота на един бивш американски президент.

— Да, казахте го вече. Добре де, ако прогнозата не е прекалено лоша...

— Още ли имаш собствен самолет?

— Да. Екипиран е добре и умея да летя по прибори, но човек все пак трябва да е предпазлив, нали така?

— Абсолютно. Слушай, не искам да те притискам, но няма друг начин да стигна навреме в Денвър. Можеш ли да ми направиш тази услуга?

— Мисля, че имам законно право да возя пътници... Не съм летял от няколко седмици, но сигурно ще успея да се подготвя за час.

— Нека да са четирийсет минути. Ще ти платя колкото кажеш.

— Не мога да приема пари, сър, освен за горивото. Аз съм частен пилот.

— Добре. Само нека да са четирийсет минути, става ли?

— Значи искате да стигнете до международното летище в Денвър?

— Да.

— В такъв случай ще побързам. Трябва да проверя времето и да попълня план на полета. Как мога да ви открия, професоре?

— Да се срещнем направо там, Дейвид.

Настана кратко мълчание.

— А, добре — каза след малко Кармайкъл и му обясни как да намери самолета му на аерогарата. — Аз... аз ще ви чакам там, професоре.

Мисълта да облече официален костюм, без предварително да се изкъпе и избърсне, беше същинска ерес, но нямаше време. Из въздуха в спалнята му се разхвърчаха бельо и чорапи, докато той мятеше в

куфара необходимия минимум. Десет минути по-късно изтича до гаража и скочи в колата.

Внезапно си спомни за клетъчния телефон на кухненската маса и изтича да го вземе заедно със зарядното устройство и резервна батерия, после се върна в гаража и отвори вратата. Пред очите му се разкри сиво облачно небе, но той се помъчи да не му обръща внимание.

Дейвид Кармайкъл беше добър студент. Имаше само шестици. Значи трябваше да е и добър пилот. Сигурно можеше да открие Денвър въпреки плътната облачност. Или пък да се спусне по-ниско и да следва шосето.

Кармайкъл го чакаше до вратата на частния терминал със зелени слушалки в едната ръка и малък пътен сак в другата. Джей се помъчи да не забелязва тревожното изражение на младежа.

— В момента загряват двигателя — съобщи Кармайкъл.

— Не знам какво означава това — каза Джей. — Проблем ли има?

— Не — отвърна младежът. — Но самолетът ми е събирал студ цяла седмица, тъй че това ще помогне да запаля по-лесно двигателя.

— Добре. Реактивен ли е самолетът?

Дейвид Кармайкъл изненадано вдигна вежди.

— Реактивен ли? Де да можех да си го позволя.

— Какъв е тогава?

— Чесна 172, професоре. Едномоторен, витлов, четириместен. Вие какво си мислехте?

— Аз... не разбирам много от частни самолети — промърмори Джей и стомахът му се сви на топка.

Кармайкъл забеляза паниката по лицето на Джей Райнхарт и положи ръка върху рамото му.

— Професоре — заговори той предпазливо, — това е голяма, стабилна машина. Всъщност чесна 172 вероятно е единственият самолет, прониквал някога през съветската въздушна отбрана.

— Извинявай, какво каза? — измънка Джей.

Кармайкъл се усмихна леко и тръсна глава.

— През осемдесетте години един смахнат германец прелетя с чесна до Русия и кацна на Червения площад. Цялата съветска въздушна армада не успя да го свали.

— А, да. Май си спомням нещо такова — каза Джей и в този момент забеляза на пистата малък самолет с високо крило. Изведнъж осъзна, че Дейвид Кармайкъл говори именно за тази машина. *Не изглежда чак толкова голям, че да вози пътници*, помисли си той. *Всъщност не виждам дори къде може да се побере пилотът!* — Какво е времето? — попита с усилие Джей.

— Ами... — започна неуверено Дейвид Кармайкъл. — Ще трябва да летим по прибори. През цялото време ще бъдем в облаците, но не вярвам да имаме затруднения. Според метеоролозите ще има сериозно обледеняване едва над четири хиляди метра, тъй че... ако не срещнем студен фронт, турбуленцията ще е поносима.

— Какво е това обледеняване?

— Не мога да летя, ако съществува опасност самолетът да се покрие с лед. Нямам антиобледенителни ботуши.

— Ботуши?

— Гумирани приспособления на челния ръб на крилото, които се надуват, за да разчупят леда.

— О!

— Ще поискам от Денвър СКП.

Джей кимна, макар да нямаше представа какво означава съкращението.

— Добре.

— Ще ни отнеме около час.

За да не мисли за предстоящия полет, Джей погледна часовника си.

— Да не губим време.

Дейвид Кармайкъл посегна и го хвана за ръката.

— Професоре, много е важно, нали? Нямате време да стигнете с кола, нито да хванете местен полет.

Джей поклати глава. В гласа на Кармайкъл звучеше предупреждение, но той се помъчи да не му обръща внимание, защото се боеше, че може да промени решението си. Представата как Стюарт Камбъл дебне Джон Харис надделяваше над страха му от полети.

Вероятно Дейвид Кармайкъл просто реагираше на пепелявия цвят на лицето му. Един пилот не би летял, ако има сериозна опасност.

Дейвид Кармайкъл въздъхна, озърна се към самолета и отново погледна пътника си.

— Професоре, най-добре отскачете първо до тоалетната.

Джей го изгледа подозрително и се опита да формулира ясен въпрос, а из главата му прелитаха най-невероятни картини.

— Защо? — попита задавено той.

— Защото няма тоалетна на борда — обясни предпазливо Кармайкъл.

— О.

— Самолетът е твърде малък.

— Естествено — чу Джей собствения си глас. — Аз... ще се върна след малко.

— Натам, сър — подсказа Кармайкъл и посочи към мъжката тоалетна.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Обаждането по сателитния телефон дойде внезапно и за секунда Крейг не знаеше как да реагира.

— Какво беше това? — попита Аластър, когато той остави слушалката.

— От тукашната охрана ми съобщиха, че командир Суонсън идва насам заедно с онзи Камбъл.

— Идват на нашия самолет!

— Да... с такова впечатление останах.

— Божичко! — възкликна Аластър. — Отивам да им съобщя.

Той пъргаво се измъкна от креслото и отвори вратата тъкмо в момента, когато Мат Уорд въвеждаше в самолета генерал Глюк.

— Агент Уорд, имаме проблем — каза Аластър и с въпросителен поглед кимна към възрастния непознат.

Уорд също се озърна към генерала, после отново погледна Аластър Чадуик, набързо представи офицера от запаса и обясни, че той иска да помогне. Накрая запита:

— Какъв е проблемът?

Аластър му обясни за обаждането и видя как очите на Уорд се разшириха. Агентът се завъртя и нахълта в салона на първа класа, оставяйки генерала на входа. След няколко секунди се върна.

— Добре, трябва да предположим, че Суонсън е бил принуден да доведе Камбъл тук, за да проверят дали президентът е на борда.

— Ако е тъй — каза Аластър, — Камбъл ще иска да огледа целия самолет и тоалетните.

— Има ли къде да се скрие човек на борда? — попита Уорд, предчувствайки отговора.

— Да. Всъщност, не. Не точно на борда, но... ако успеем да го направим, без някой да забележи, и ако президентът се свие на топка, можем да го вкараме в секцията за електроника зад предното колело.

— Колко е мястото?

Крейг бе излязъл от кабината и слушаше напрегнатия им разговор.

— Ще му е тясно, но може да издържи — каза Аластър. — Но трябва да действаме бързо. Няма как да го скрием, докато се качва там, но затворим ли капака, никой няма да го намери.

— Генерале, изчакайте тук, ако обичате — нареди Мат Уорд и набързо представи Глюк на Крейг, после изтича обратно към президента.

Джон Харис изслуша плана и поклати глава.

— Не. Няма да го направя.

— Какво? Вижте сега, сър — възрази Мат Уорд. — Моята работа е да ви защитавам, но и вие трябва да ми помагате.

— Не сме ли имали подобен разговор вече няколко пъти, Мат?

— Да, господин президент, така е. Но секундите отлитат, а онзи адвокат идва насам.

— А аз няма да се завирам като плъх в някаква дупка под самолета — заяви Харис с твърд и решителен глас.

— Сър... — започна Шери, но той я прекъсна с вдигане на ръка.

— Не! Ако Камбъл дойде на борда, ще го срещна лице в лице. Придружават ли го италианските власти?

— Не знаем, господин президент — отговори Уорд. — Вижте, няма ли поне да минете в някоя от тоалетните отзад... Моля ви, не го

улеснявайте.

Джон Харис се замисли.

— Отивам в задния кухненски бокс да си направя чаша кафе, Мат. Ако онзи желае да претърси самолета, ще го посрещна там. Нямам намерение да се крия като страхливец.

— Никой не ви нарича страхливец, сър. Това е криво разбрана доблест.

— Мат! Стига толкова! — отсече президентът. — Твоя работа е да осигуряваш възможности за защитата ми, а моя — да решавам какво ще приема. Само моя. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Извинете, господин президент — изрече нечий глас изотзад.

Уорд, Дейтън и Чадуик се завъртяха към стария генерал, който бе изслушал краткия спор. Той протегна ръка и президентът я стисна.

— Слушам ви.

Генерал Глюк се представи набързо.

— В терминала, сър, имам на разположение двайсет и трима американци, ветерани от Втората световна война, готови да задържат онзи тип, за когото говорите. Вече ги организирах. Ако някой заповяда на младия пазач да отвори вратата на терминала, гарантирам, че никой няма да ви свали от този самолет.

— Това ли е цялата ви група, генерале?

— Не, сър. Пътуваме със съпруги, приятелки, синове и дъщери. Но организирах мъжете и сме готови да бъдем до вас където и да отидете. Очаквах нещо подобно.

— Благодаря, генерале.

— Няма защо, сър. Да защитаваме президента е наш дълг, а според мен, щом веднъж сте заемали този пост, продължаваме да отговаряме за вашата безопасност.

— Искрено съм ви задължен.

Мат Уорд се завъртя и изтича към изхода, следван от генерала, а президентът стана и мина в задната част на боинга.

Аерогара Ларами, Уайоминг

Понеделник, 12:35 ч местно време

Вестта, че „Юро Еър“ дава съгласие боингът да бъде нает от екипа на президента Харис, пристигна по клетъчния телефон, докато Джей Райнхарт напускаше мъжката тоалетна на аерогарата, а умът и стомахът му все още се бунтуваха срещу идеята да лети със самолетчето на Дейвид Кармайкъл. Той се обади до банката да преведе на „Юро Еър“ исканите четирийсет хиляди долара от сметката на президента, както бе заръчала Шери, после ѝ позвъни.

— Наели са още един самолет, за да откарат другите пътници до Рим — съобщи той. — Цената ще е петнайсет хиляди.

— Кога пристига?

— Казаха ми, че самолетът вече е в „Сигонела“, тъй че могат да ги качат почти веднага.

— Добре. А какво е твоето положение, Джей?

През главата на Джей прелетяха няколко язвителни фрази за неизбежна гибел, но в момента нямаше настроение дори за сарказъм.

— Готвя се да излети за Денвър, а оттам ще хвана прекия полет на „Юнайтед“ за Лондон. Сега слушай, Шери. Размишлявах колкото се може по-бързо. Мисля, че искам да се насочите към Лондон, но най-напред да изчакате, докато стигна в Денвър и хвана международния полет. Тогава ще имам ясно решение и ще ви позвъня.

— Защо точно Лондон? — попита тя.

— Президентът ще разбере. Там ще го предадем на властите и ще се борим според британските съдебни правила.

— Сигурен ли си, че това е най-добрият вариант? — попита тя.

— Не — отговори Джей. — Изобщо не съм сигурен. Затова искам да обмисля въпроса внимателно още час-два. Просто не виждам сериозна алтернатива, а не след дълго светът ще узнае, че той е все още в Сицилия.

Джей се озърна през прозореца на малката чакалня към чесната и му хрумна още нещо.

— Шери, ако до три часа нямаш вест от мен, опитай се да се обадиш. Няма ли отговор, смятайте, че съм катастрофирал, и потегляйте към Лондон.

— Шегата не е смешна, Джей — каза тя.

— Не беше шега — отвърна той.

Приключи разговора и бързо мина през стъклената врата, за да се настани на борда на малката чесна в креслото на втория пилот отдясно на Дейвид Кармайкъл.

— Предпазният колан е стандартен, професоре — каза студентът. — Просто го затегнете.

Таблото изглеждаше загадъчно като надпис на санскритски. Пред Джей се разстилаха циферблати, ръчки и прибори, съобщаващи някаква неразбираема информация, и той за момент се обърка, когато Дейвид му подаде втори комплект слушалки.

— Какво е това?

— Сложете ги, моля, и нагласете микрофона пред устата си. Така ще можем да разговаряме.

— Добре.

Дейвид извади ламиниран пластмасов лист и зачете от него какво трябва да се направи преди включването на двигателя. Пръстите му сръчно натискаха ръчки и въртяха регулатори.

Ревът на двигателя и внезапното разтърсване на малкия самолет потвърдиха най-лошите страхове на Джей: също като човека чесната не бе създадена да лети. Как можеше да издържи във въздуха нещо, което се тресеше така още преди излитането? В мозъка му дори не се оформи ясен въпрос, а само смътно чувство за неизбежна гибел. Той затвори очи и си припомни последния път, когато го бяха уговорили да се качи на влакче на ужасите. От момента, когато започна шеметното спускане и изкачване, той се почувства напълно завладян от тъй могъщи и непознати сили, че просто стана част от пътуването — не изпитваше нито страх, нито вяра, че ще стигне до края жив, и бе напълно лишен от възможност да контролира събитията.

Онзи път Карън го бе подмамила в чудовищната машина. Сега Джей твърдо смяташе, че нейната смърт е дебнела още тогава, просто и двамата не я бяха усетили.

Мислите за Карън разбудиха познатия прилив на скръб и вина, който бързо измести първичния страх.

— Готов ли сте, сър? — изтръгна го от унеса гласът на Дейвид.

Въпросът беше пряк, но в гласа на пилота звучеше колебание и това отново принуди Джей да отговори утвърдително, тъй като се боеше, че Кармайкъл може да отмени полета. Той кимна бодро, доколкото му позволяваха силите, макар да знаеше много добре, че не е способен да заблуди студента, а още по-малко себе си.

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Капитан Суонсън бе откарал Камбъл до терминала по заобиколен път през втора зона. Най-сетне той спря колата пред пътническата зала и посочи вратата.

— Ще минем оттук. От съображения за сигурност предпочитам да не минавам по пистите.

Камбъл мълчаливо извлече едрата си фигура от колата и последва командира на базата през тълпата от любопитни и разтревожени пътници към отсрещната врата. Неволно потърси с очи из навалищата познатия силует на бившия президент, но веднага си каза, че Харис едва ли би се опитал да се измъкне по този начин. Чу как отвън се приближават автобуси и спират зад щабната кола. Същевременно от високоговорителите прозвуча покана към пътниците да се пригответ за качване в самолета.

— С чартърния самолет ли ще отпътуват? — попита Камбъл, като си припомни краткия разговор, който Суонсън бе провел по радиостанцията, докато наближаваха терминала. От „Юро Еър“ бяха наели същия боинг 727, който той бе освободил само преди половин час.

Още по-добре, помисли си Камбъл. Ако Харис е тук, тъкмо пътниците няма да се пречат.

Суонсън размени няколко думи с един от часовите, който отвори вратата към пистата и ги пусна да минат.

Боингът беше на около трийсет метра от терминала, все още обърнат на запад. Камбъл последва Суонсън покрай носа на самолета и се изкачи по подвижната стълба. Предната врата беше притворена и командирът на базата поговори с някого вътре. На горната площадка

излязоха неколцина възрастни мъже. Единият крачеше с усилие под тежестта на годините и вкопчваше пръсти в парапета на стълбата.

— Какво искате, капитане? — попита първият мъж.

— Налага се да въведе този мъж, за да провери самолета — каза безразлично Суонсън, без да коментира появата на групата.

— И кой е той? — попита същият човек, сочейки с пръст юриста.

— Извинете — прекъсна го решително Камбъл, — но вие кой сте?

— Бригаден генерал Едуин Глюк от запаса на американската армия. Питам отново, кой сте вие?

Стюарт Камбъл се поколеба, обмисляйки ситуацията, но така и не успя да разбере какво става. Протегна ръка, но старият генерал отказа да я стисне.

Камбъл все пак се представи.

— Ние наехме този самолет, мистър Камбъл — заяви генерал Глюк. — Туристическата ни обиколка беше прекъсната и бихме искали да я продължим.

— Вие... сте наели...

— Да, сър. Обадохме се на „Юро Еър“ и наехме този самолет, тъй като в момента никой друг не го ползва. Останалите пътници заминават за Рим с друг самолет. Този е наш.

— Разбирам. Е, само бих искал да хвърля поглед в салона.

— Защо?

Камбъл се усмихна и сведе поглед към обувките си. Картината започваше да се прояснява.

— Защо ли? Е, сър, ако наистина сте генерал от запаса, много добре знаете защо. Искам да се уверя, че Джон Харис, бивш президент на Съединените щати, не е на борда.

— На какво основание, мистър Камбъл? — попита генерал Глюк. — Признавам, че не съм адвокат...

— Аз обаче съм — заяви с удивително твърд глас един крехък старец до него.

— А освен това вероятно сте и генерал — усмихна се подигравателно Камбъл.

— Не, сър. Аз съм полковник в оставка от военновъздушните сили и военен юрист, тъй че ако не предявите някакви фантастични

правни претенции, за каквито не съм чувал през живота си, нямате ни най-малко основание да се качите на борда.

Камбъл вложи в смеха си цялото презрение, на което беше способен.

— Много добре, господа. Старческата армия тръгва на бой, а? Всички сте заблудени наивници и оставяте бившия президент да се крие зад гърбовете ви, затова просто ще доведе властите със законна заповед за арест и тогава все пак ще го арестуваме, дори ако се наложи да прегазим всички по пътя си.

— Не, няма да го сторите, Камбъл — отсече командир Суонсън.

— Моля?

— Положението не се е променило. Тази зона е недостъпна за италианските власти и независимо дали на борда има някого, или не, в този самолет никой няма да бъде арестуван без мое разрешение.

— О, стига глупости, капитане! — възкликна Камбъл, раздражен от разочарование и умора.

— Махайте се от нашия самолет — нареди генерал Глюк.

Стюарт Камбъл понечи да тръгне надолу, но внезапно пак се завъртя към Глюк.

— Много добре, генерале. Засега вашата пенсионерска армия свърши работа, но...

— Стига обиди, Стюарт! — долетя решителен глас иззад групата ветерани. Джон Харис излезе на площадката и внимателно си проправи път, за да застане пред Камбъл. — Това са храбри и достойни мъже, опитващи се да защитят не човека, а президентската институция. Не смей да злословиш или да им се подиграваш.

— Я виж ти, Джон. Изглеждаш удивително близо за човек, който би трябвало да е в самолет на две хиляди километра оттук.

— Колко умно, Стюарт! Ако си сметнал, че ме няма, грешката е изцяло твоя.

— О, разбира се. Е, след като вече знам със сигурност, че си тук, просто ще започнем целия цирк отначало.

— Не, няма. Сега се пръждосваш оттук и заминаваш за Лондон с онзи твой самолет. Ще се срещнем там, за да изясним пред британския съд положението с тази нелепа заповед.

За момент Камбъл се стъписа, но веднага си възвърна хладнокръвието.

— Разбирам. В такъв случай...

— Ти *все още* си британски гражданин, нали, Стюарт?

— Естествено.

— Шотландец по рождение и верен, покорен слуга на кралицата.

— Пак ли ще се обиждаме, Джон?

— С мръсна работа си се захванал, Стюарт. Ще подкопаеш именно договора, който уж се опитваш да наложиш.

Стюарт Камбъл огледа пепелявите лица на старците наоколо и реши да отговори по-тихо.

— Е, господин президент, ще видим. Не приемам лондонското ви предложение. Отново ще събера италианските власти и ще ви принудим да се предадете тук. После ще ви екстрадираме от Италия в Перу и колкото по-скоро приемете този факт, толкова по-добре ще е за всички... включително и за президентската институция.

— Само през трупа ми — изръмжа генерал Глюк и другите ветерани замърмориха одобрително.

— Мистър Камбъл — намеси се Суонсън, — посещението приключи. Ще ви придружа, докато напуснете тази зона.

Той хвана Камбъл за лакътя, но юристът раздражено дръпна ръка, завъртя се към Джон Харис и няколко секунди го гледа право в очите. Накрая все пак се овладя и реши да не казва нищо. Обърна се, решително изпъна широките си рамене и бързо слезе надолу по стълбата. Суонсън изтича след него.

Силно развълнуван, Камбъл отново се качи в самолета и почти без да обръща внимание на пилотите, седна в едно от креслата, прелисти черния си бележник и дръпна слушалката на сателитния телефон. Набра дълъг номер и зачака, потропвайки с пръсти по съгваемата масичка.

— Джузепе? Обажда се Стюарт Камбъл. Моля те, слушай внимателно, стари приятелю. Оказва се, че Харис все още е в „Сигонела“, и имам едно предложение.

Летище Ларами, Уайоминг

Понеделник, 12:45 ч местно време

Дейвид Кармайкъл прегледа разрешението за излитане, което бе попълнил, и натисна бутона на предавателя върху малкото контролно табло на чесната.

— Разбрано... Въздушен контрол разрешава излитане на чесна две две пет за летище Денвър. След излитане наберете височина три хиляди и шестстотин метра, поддържайте връзка на честота едно две пет точка девет.

— Какво е това? — попита Джей, който чуваше думите на Кармайкъл в слушалките през рева на двигателя, докато изчакваха в края на пистата.

Дейвид му направи знак да изчака и продължи разговора си с ръководителя полети. После смени честотата и се обърна към Джей.

— Дадоха ни разрешение за полет по прибори до Денвър — обясни той.

— От контролната кула ли?

— Не. Тук няма контролна кула. Разговарях с центъра за въздушен контрол в Денвър. Излитаме самостоятелно, след това ще се свържем с тях.

Джей за пети път провери дали коланът му е добре затегнат и с усилие насочи ума си към по-практичния въпрос как да хване презокеанския полет в Денвър. Ако пътят дотам отнемеше цял час, както бе казал Дейвид, значи щеше да разполага с по-малко от деветдесет минути, за да стигне от частния терминал до огромния пътнически терминал, да си купи билет, да преодолее тайнствените прегради, които авиолиниите издигаха пред своите клиенти, и да се качи в самолета.

— Въздушен контрол на район Ларами, чесна две две пет излиза на писта едно две за излитане на юг.

Звукът на двигателя, набиращ максимални обороти, върна Джей към реалността. Малката чесна потегли напред и се стрелна по пистата, подскачайки леко върху крехкия си колесник, докато Дейвид дръпна щурвала и машината се издигна в небето. Бетонът пропадна надолу с ужасяваща внезапност.

Дейвид направи вираж на югоизток, изравни крилете и машината плавно започна да се изкачва в облачното небе. Светът зад стъклата посивя. Джей видя с растяща тревога как под тях се стопяват пасища, ниви и един товарен влак, пъплещ на запад. Вкопчил ръце в ръба на седалката, той гледаше как пилотът насочва вниманието си към светещите циферблати по таблото и коригира командите и дросела в съответствие с неясната и тайнствена информация, която му даваха приборите.

— Да се лети в подобно време май е нещо като черна магия — проговори с усилие Джей.

— Моля?

— Казах, че... не разбирам как е възможно... да летиш слепешком имам предвид.

Дейвид се пресегна и смени честотата на радиото.

— Денвър, чесна две две пет излетя от Ларами. Издигаме се на три хиляди и шестстотин метра.

Движението на малката чесна, полюшването настрани и нагоре-надолу се превърна за Джей в обвинителен глас, крещящ в ушите му, че дори заради Джон Харис не биваше да принуждава този младеж да лети за Денвър.

— Не сме... не сме се обърнали с главата надолу, нали?

— Не сме — изкиска се Дейвид.

— Няма как да разбере. Тия прибори не ми говорят нищо.

Джей осъзна, че му остава само една опора — фактът, че Дейвид не изглежда разтревожен.

— Не е чак толкова трудно — каза Дейвид, вперил очи в някакъв прибор точно пред себе си. Озърна се към Джей и за миг вдигна ръка от дросела, за да посочи кръглия циферблат в центъра на таблото. — Виждате ли това?

— Да, но сигурен ли си, че трябва да пускаш ръчката?

— Не се безпокойте. Всичко е наред. Този прибор се нарича индикатор за отклонението. Някога са му казвали „изкуствен

хоризонт“. Виждате ли тази чертичка, която прилича на самолет?

— Да.

— Е, аз внимавам крилете на това малко самолетче да съвпадат с линията, която представлява хоризонтът, с други думи, правилното положение, и управлявам почти като в ясен ден, когато наблюдавам истинския хоризонт.

Джей с усилие разхлаби пръсти от ръба на седалката, за да се приведе напред и да се увери в казаното от Дейвид. Видя хоризонталната линия в кръглия прибор и малкото нарисувано самолетче, но все още нямаше ни най-малка представа накъде трябва да се върти лостът, за да бъде запазена правилната позиция.

— Наблюдавам положението на самолета, посоката и скоростта и всичко е наред — добави Дейвид.

Някакво въздушно течение подметна чесната. Джей усети как политат нагоре и същевременно чу промяна в звука на витлото, от която стегнатият му стомах се сви още повече.

Дейвид отново насочи вниманието си към индикатора за отклонението и Джей реши, че не би било твърде разумно да го разсейва с нови въпроси. Насили се да мисли за предстоящата правна битка и къде ще е най-добре да прати президента, ако успеят да го измъкнат от Италия.

— Денвър, чесна две две пет излетя от Ларами и се издига на височина три хиляди и шестстотин метра — изрече отново Дейвид.

Все още нямаше отговор, забеляза Джей и всички останали мисли изхвъркнаха от главата му.

— Наред ли е всичко? — попита той и веднага се упрекна, че отново приказва.

— Да — отговори Дейвид Кармайкъл, като се надяваше пътникът да не забележи колко е нервен. — Сигурно просто още не сме засекли техния предавател.

Дейвид отново побутна дросела и провери височината. Бяха на три хиляди метра и продължаваха да се издигат. Той погледна колкото се може по-небрежно към лявото крило и с облекчение видя, че по него няма натрупан лед. Външната температура бе твърде ниска за обледеняване, но не се знаеше как ще е около Денвър.

Дейвид въздъхна дълбоко и откри, че устата му е пресъхнала. Предстоеше му да прелети сто и четирийсет километра, а после да

направи подход по прибори с мъничък самолет към едно от най-големите летища в света, при което навярно щеше да зърне земята едва когато слезеше под сто метра височина. Освен това болезнено усещаше колко е нов и неопитен в пилотирането по прибори — имаше само шестстотин летателни часа... и не бе летял от два месеца.

Кармайкъл, идеята беше много глупава, помисли си той, докато се опитваше отново да установи връзка с диспечера.

— Въздушен контрол Денвър, тук чесна две две пет, чувате ли ме?

Какво казваше неговият инструктор? Най-важният елемент от пилотирането е здравият разум, а той бе пренебрегнал тъкмо този елемент, бързайки да направи услуга на един преподавател, без изобщо да прецени рисковете.

Това е важна мисия, възрази си той. Заради нея можеш да прескочиш някое и друго правило.

Но именно нарушаването на правилата убиваше хора в авиацията, особено пилоти, опитващи да надхвърлят опита и способностите си.

Той дълбоко си пое дъх и се опита да се успокои, но ръката му леко трепереше върху щурвала. Мъчеше го натрапчивата мисъл, че е забравил нещо.

Боже мой, взех ли плочите за подход към Денвър?

За кацане по прибори трябваше да има на борда съответните страници от наръчника с подобни процедури. „Плочите“, както често наричаха пилотите тези страници, бяха натъпкани с информация за радиочестоти, минимални височини, направления и всичко останало, необходимо на един пилот, за да извърши безопасен заход към летището, без да вижда терена, освен на последните неколкостотин метра от полета.

Дейвид усети как сърцето му подскочи до гърлото. Той извърна глава назад. Нямаше автопилот и трябваше непрекъснато да контролира машината, но кафявата кожена подвързия с необходимите листове — включително инструменталните карти — лежеше на задната седалка, където я бе оставил. Той се пресегна и я дръпна в скута си тъкмо навреме, за да открие, че е оставил чесната рязко да завие надясно.

Коригира курса и стисна здраво щурвала с лява ръка, докато прелистваше папката с дясната, за да открие процедурите за кацане по прибори на международно летище Денвър.

— Може ли да ти помогна? — попита Джей.

— Не, всичко е наред — излъга Дейвид.

Нов неочакван порив леко наклони самолета и стомахът му се сви. Представи си как се чувства професор Райнхарт.

Знаеше, че отпред има възвишения. Минималната безопасна височина беше три хиляди и четиристотин метра, а самолетът едва бе надхвърлил три хиляди и сто и продължаваше да се издига съвсем бавно. Двигателят работеше на пределна мощ, а кумуло-гранитът отпред — както пилотите понякога наричаха планините — достигаше три хиляди метра височина.

Той отново опита да се свърже с Денвър, но не чу нищо, освен атмосферни смущения.

— Нищо не разбирам. Долу действаше съвсем нормално — каза раздражено той и веднага съжали, че е изразил тревогата си.

— Ние... проблем ли имаме? — попита Джей Райнхарт с изтънял глас.

— Не... нищо особено. Просто... би било по-добре, ако можехме да се свържем с Денвър.

Внезапно в двата чифта слушалки прозвуча тих електронен сигнал. Предупредителният звук бе напълно непознат и Дейвид започна да оглежда таблото, търсейки източника на тревогата.

Това е... КАКВО е това всъщност? Предупреждение за блокиране на двигателя ли? Не, той работи нормално. Какво става, по дяволите?

С крайчеца на окото си забеляза движение отдясно. Озърна се и видя, че пътникът е извадил малък клетъчен телефон и му посочва апарата, преди да го вдигне към ухото си.

Дейвид отново насочи очи към таблото и сърцето му се сви. Изкуственият хоризонт бе преминал от хоризонтална в почти вертикална позиция.

Господи! Той завъртя щурвала наляво и тутакси осъзна, че е постъпил неправилно. Бяха завили почти деветдесет градуса наляво и носът рязко клюмна надолу, а височината почна стремително да

намалява, докато той натискаше щурвала надясно, за да изравни самолета.

Три хиляди метра! Нагоре! По дяволите, по дяволите, по дяволите! Овладей се!

Заради кратката загуба на ориентация височината бе спаднала със сто и петдесет метра, но професор Райнхарт, увлечен в разговор по телефона, явно не забеляза това.

Слава богу, помисли си Дейвид. Професорът и без това беше изнервен до крайност.

Божичко! Недей да го правиш отново, заповяда си Дейвид. Дръж непрекъснато под око индикатора за отклонението. Не забравяй, че точно това уби Джон Кенеди младши!

Дейвид погледна един от приборите, за да види колко път са изминали от Ларами. Бяха на около трийсет и пет километра от летището и приближаваха планинския хребет, пресичан от магистрала 287. Той отново провери висотомера. Три хиляди и сто метра и се изкачваха съвсем бавно. Сърцето му подскачаше, но Дейвид се престори на спокоен и огледа таблото, макар че се питаше дали да не завие обратно.

Не, не мога да се върна вече. Имам разрешение за полет до Денвър. Ако не успея да се свържа с кулата, няма начин да получа потвърждение за кацане в Ларами. По-добре да продължа. Освен това на международното летище в Денвър оборудването е далеч по-съвършено, отколкото в Ларами.

* * *

За Джей Райнхарт бе истинска мъка да откъсне ръка от ръба на седалката, за да сграбчи клетъчния телефон, но щом чу гласа на Шери, цялото му внимание се насочи към нейните думи.

— Да, Шери. Аз... в момента летя... към Денвър. Не е много приятно. Какво става при вас?

Тя набързо му съобщи за съгласието на компанията да наемат самолета, за посещението на Камбъл и подозренията, че адвокатът само се е оттеглил за нова атака.

— Не трябва ли да напуснем още сега? — попита тя. — Капитанът казва, че можем да излетим всеки момент.

— Не още, Шери. Не знам къде да ви изпратя.

— Нали говорихме за Англия?

— Да, говорихме и вероятно така е най-правилно, но първо трябва да проверя доста неща, а не мога да го сторя в това самолетче. Има ли някаква причина да смятате, че италианците са размислили и ще се опитат да нахлуят в базата?

В слушалката запращяха смущения и гласът на Шери заглъхна.

— Шери! Ало!

Отново смущения, после дълго писукане и връзката прекъсна.

— Проклети клетъчни телефони!

Очите на Дейвид останаха приковани към таблото, но Джей го видя да кима.

— Те по принцип не са предвидени за използване във въздуха, а и вероятно сме в отдалечен район.

— Още ли няма връзка? — попита Джей.

Дейвид поклати глава и махна с ръка към таблото.

— Опитвах се да превключа на втората радиостанция, но бях забравил, че тя прекъсва. От месец се канех да викна техник. Но ръководителите полети знаят къде сме. Виждате ли тази мигаща лампичка на транспондера?

— На кое?

Дейвид посочи с пръст.

— На това малко табло. Когато минава край нас, радарният лъч на въздушния контрол задейства вградения предавател и той съобщава позицията и височината ни. Мигащата лампичка означава, че ни засичат, макар да нямаме връзка с тях.

— Това вече ме успокоява — каза Джей. — Предполагам.

Дейвид провери разстоянието от радиомаяка в Ларами, с чиято помощ се движеше точно по невидимата небесна линия.

Седемдесет километра. Отминали сме най-високите върхове.

За пръв път от началото на полета му стана малко по-леко.

Белият дом

Началникът на кабинета отново бе заел любимото си място върху предния ръб на бюрото, а секретарката му и още трима сътрудници седяха кой където може в тясното помещение.

— Значи са научили вече? — попита Джак Ролинс.

Преди да отговори, заместник-началникът на комуникациите Ричард Хейли се озърна към секретаря по печата Даян Бийчър. Тя извърна очи и го остави да вземе думата.

— Преди около десет минути италианското Външно министерство бе информирано от юридическия представител на Перу, че президентът Харис все още е в самолета.

— Стюарт Камбъл им е съобщил, няма съмнение — добави друг сътрудник, като провери името в бележника си.

— Така е — кимна Хейли. — Очакваме в най-скоро време да съобщи и на медиите, за да се опита да обвини както Харис, така и нас в целенасочена измама.

— Ясно... — промърмори Ролинс. — Даян, ти как смяташ? Май ще е най-добре веднага да се обърнем към журналистите.

Тя кимна.

— Предвидила съм пресконференция след петнайсет минути.

— Както се уговорихме, нали?

— Да — потвърди Даян. — Много сме разтревожени, че от предишното ни изявление някои представители на медиите може погрешно да са разбрали, че посрещането в базата „Андрюс“ е за президента Харис, докато в действителност ние просто искаме да благодарим на екипажа за бързите и ефикасни действия. Джон Харис изобщо не се е качвал на борда, защото президентът Кавано сметна за неуместно... и тъй нататък, и тъй нататък...

— Ще ни повярват ли? — поклати глава Ролинс.

— Въпросът е риторичен, нали? — отвърна Даян. — Във всеки случай ще имаме изявление черно на бяло.

Съветникът по националната сигурност Майкъл Голдбъро тихо влезе в кабинета.

— Джак — каза той, след като Ролинс му кимна, — Камбъл явно е имал резервен план. Неговите хора са налетели върху един италиански съдия от Касационния съд, това е тамошният вариант на върховен съд по криминални дела. Съдията си е у дома и те се опитват

да изкопчат от него заповед, която на практика би упълномощила полицията да влезе насила в базата „Сигонела“ и да арестува Харис.

— Как така? — попита Ролинс. — Нали според договора нямат това право?

Голдбъро поклати глава.

— Италианското Външно министерство измисли това тълкуване заради нас. И те, и съдиите знаят, че договорът за наемане на базата, официално наричан Споразумение за статута на въоръжените сили, не отменя италианските права върху територията. Останалото са празни приказки. Ако бъде издадена подобна заповед, сицилианската полиция или армия може тутакси да нахлуе през охраната на базата и ние нямаме никакво право да окажем съпротива.

— С други думи, съдебното решение ще реши резултата от битката.

— Точно така. Издадат ли съдебна заповед, Външно министерство незабавно напуска играта.

— Харис знае ли?

Голдбъро се озърна към Даян Бийчър, която вече бе станала на крака.

— Е, за мен това беше всичко, приятели — заяви тя и напусна кабинета на Ролинс, преди да кажат още нещо, което официално не ѝ се полагаше да знае.

— Продължавай, Майкъл — каза Ролинс, след като вратата се затвори.

— Ето за какво трябва да поговорим, Джак. Длъжни ли сме да кажем на Харис, че трябва час по-скоро да се омиа оттам? Или това ще представлява точно онази намеса, която трябва да избягваме според президента Кавано?

— И, разбира се, ти препоръчваш да си мълчим?

— Знаеш мнението ми, Джак — тихо отвърна Голдбъро.

*Център за въздушен контрол Денвър, Колорадо
Понеделник, 13:05 ч*

Блокът с електронни данни за чесна 225 върху екрана беше стабилен, но самите данни пораждаха тревога. Ръководителят полети на малки височини в района на Форт Колинс отново ги погледна, за да провери дали наистина минималната допустима височина е три хиляди и триста метра.

Така беше.

Но транспондерът на чесната сочеше едва три хиляди и височината продължаваше да намалява.

Диспечерът отново включи предавателя, опитвайки се да предупреди пилота.

— Още ли имаш проблеми с този? — изрече някой над рамото му.

Ръководителят се озърна към началник-смяната и кимна.

— Той не ме чува, но аз приемам всяка негова дума.

— Значи има частична повреда на радиото — промърмори началникът.

— Движи се по курса и отмина най-високите планини, но изведнъж започна да слиза без разрешение.

— А и транспондерът не е на седем и седемстотин — каза началникът, намеквайки за транспондерния код, използван при аварийни случаи. — Трябваше поне да подаде сигнал за повреда на радиото.

— Да, но засега не го е направил — отвърна диспечерът.

— Опита ли се да го потърсиш на честотата на летище Ларами?

— Да. Никакъв отговор.

Ръководителят отново провери разрешителното за полета. Ако пилотът не успееше да установи радиовръзка, би трябвало да се насочи към международно летище Денвър, спазвайки точно процедурата, наречена Рам-3, и вероятно да се опита да кацне по прибори на някоя

от пистите. След малко щеше да предупреди колегите си от аерогарата и за да не допуснат сблъсък, те трябваше да пренасочат огромен брой пътнически полети встрани от малката чесна.

— Най-добре да съобщим на аерогарата — каза началникът.

Подчиненият му кимна и неволно изтръпна при мисълта какво объркване щеше да създаде частният самолет. Боинги, дъгласи и всякакви други огромни авиолайнери щяха да прахосат тонове авиационно гориво само защото един-единствен пилот не бе проверил преди излитането дали радиостанцията му е в изправност.

Той отново погледна светещите данни до фигурката на чесната върху компютърния радарен екран.

Вече е слязъл на две хиляди деветстотин и петдесет. Защо? Какво става там горе?

На борда на чесна 225

В полет на сто километра югоизточно от Ларами, Уайоминг

— Какво става, Дейвид? — попита Джей, чиито страхове бяха достигнали нови висоти, докато гледаше как Дейвид непрестанно се озърта към лявото крило, а двигателят бучи задавено и стъклото пред тях се покрива със скреж.

Дейвид провери дросела и го изтласка напред до предел.

— Един... един момент — задавено промърмори той и отново се озърна наляво.

Джей проследи погледа му към лявата странична опора, която излизаше от долната част на корпуса и удържаше крилото в хоризонтално положение. Опората беше здрава, но по предната страна на метала имаше нещо.

Лед, помисли си Джей. Пред очите му ледената кора продължаваше да надебелява. Беше прозрачна, но тук-там се мяркаха бели петна, сякаш по опората се полепваше и сняг от въздуха.

— Аз... — започна Дейвид, продължавайки да гледа навън.

— Какво?

Дейвид се завъртя и погледна Джей.

— Не очаквах това. Машината се покрива с лед. Трябва да направим нещо.

— Какво? — попита Джей и усети как хладна тръпка пробягва по цялото му тяло. — Да се върнем ли?

Дейвид поклати глава.

— Късно е. Намираме се над прохода и теренът под нас вероятно е на височина около хиляда и осемстотин метра. Бавно слизаме, макар че моторът работи на пълна мощност.

— Как... как така „слизаме“? — заекна Джей.

— С допълнителния товар на леда не мога да удържа тази височина — отговори тихо Дейвид.

Досега ревърт на двигателя бе мощен и равномерен, но внезапно се промени в дрезгава кашлица, напрегнат вой и отново кашлица.

Ръката на Дейвид се плъзна към един ключ върху предното табло. Кашлицата престана и отново се раздаде отмереното бучене на буталата.

— Какво беше това? — попита Джей толкова бързо, че думите почти се сливаха една с друга.

— Обледеняване на карбуратора. Трябваше... да включа нагревателя.

— И това... ще помогне ли?

Дейвид кимна.

— О, да. Беше просто... рутинен проблем.

Дори и за мен е ясно, че лъже, помисли си Джей. В този момент клетъчният му телефон извънтя. Той побърза да го измъкне от джоба си.

— Ало?

— Джей, обажда се Шери Линкълн.

— Да... чакай малко, Шери. Тук... тук имаме малка неприятност.

— Какво става? — чу той гласа ѝ, докато отпускате телефона в скута си. Из главата му се въртеше вихър от вълнения и тревоги. Дейвид бе казал, че слизат. Означаваше ли това, че ще се разбият?

— Дейвид... какво ще правиш?

Пилотът му направи знак да изчака, но Джей видя, че вдигнатата ръка трепери. От устата на Дейвид излетяха само няколко разпокъсани думи:

— Аз... ние ще... ще изчакаме... една-две минути...

С отчаяно усилие Джей се откъсна от кошмара и насочи вниманието си към клетъчния телефон, Шери Линкълн и „Сигонела“.

— Слушам те, Шери — каза той.

— Какво става там? — попита тя.

— Нищо особено — отговори Джей. — Скоро ще кацнем в Денвър.

Видя как Дейвид отново натисна дросела, макар и двамата да знаеха, че моторът работи на пълна мощност.

— Когато преди малко прекъсна връзката — каза Шери, — ти питаше дали имаме основания да смятаме, че италианците се канят да променят позицията си. Точно това ни тревожи, Джей. Смятаме, че трябва да излетим и да се насочим към друго място. Когато напусна самолета, Камбъл беше побеснял и нямам представа каква изненада може да ни поднесе. Ти знаеш ли?

За момент се раздаде пронизителният електронен писък на някакъв предупредителен сигнал и Дейвид леко натисна щурвала напред.

Джей поклати глава и си помисли, че Шери не може да види какво става при тях. Наложил си да не гледа цифрите на прибора, който Дейвид бе нарекъл висотомер, макар че с крайчеца на окото си продължаваше да вижда как намаляват бавно.

— Не знам, Шери, но единствената му възможност е да намери съдия от италианския върховен съд, вероятно в Рим, и да се опита да изкопчи решение, че италианското правосъдие има власт и над чуждите военни бази.

— Колко време ще отнеме това?

— Италианските съдии не реагират като нашите, но пък Камбъл е известен и уважаван. Не е изключено някой юрист да го приеме в дома си.

Пред Джей се появи ръката на Дейвид, който смени честотата, превъртя няколко ключа и отново се опита да се свърже с Денвър, но без резултат.

— Какво да правим, Джей? — попита Шери. — Кажи го просто и ясно. Време е за решение.

Той преглътна мъчително, опитвайки се да прецени вариантите, макар че съзнанието му се разкъсваше между Сицилия и възможната скорошна гибел.

— Добре, Шери. Аз... трябва да проведем още няколко разговора, за да се уверя, че британците не са променили отношението си към

екстрадирането и Договора против изтезанията. Поръчай на пилота да подготви план за полет до Лондон, но изчакайте още малко. Обади ми се след един час. Ако не съм... на разположение... излетете за Лондон и нека там президентът се предаде на законните власти, когато му връчат заповедта. Но ако никой не ви посрещне, заредете с гориво и потегляйте незабавно за САЩ. Може и за Канада.

— Как така няма да си на разположение? — попита Шери, доловила тревогата в гласа му.

— Нищо... не се тревожи. Обади ми се след час.

Докато Джей приключваше разговора, Дейвид отново смени честотите и ръката му внезапно се закачи за един от ключовете. Джей го видя как хвана пластмасовия диск около ключа и започна да го върти напред-назад.

— О, по дяволите!

— Какво?

— Денвър, тук чесна две две пет, чувате ли ме сега? Мисля, че отстраних проблемите с радиото.

В слушалките прогърмя мъжки глас и Джей изпита невероятно облекчение, сякаш изведнъж пред тях се бе разкрило ясно небе.

— Чесна две две пет, тук въздушен контрол Денвър. Чувате ли ме, сър?

— Да! Слава богу! — изговори с усилие Дейвид. — Чувам ви отлично, Денвър.

— Аз ви чувах през цялото време, но вие очевидно не приемахте моя сигнал.

— Аз... ключът за усилване някак се беше завъртял до минимум, сър. Извинявайте.

— Височината ви е две хиляди и осемстотин метра и продължава да намалява. Имахте разрешение за три хиляди и триста.

— Не мога да овладя машината, Денвър! Имам обледеняване.

— Разбрано, сър. Налага ли се аварийно кацане?

— Да! Дори на пълна мощност не мога да запазя височина... а преди минута светна предупреждение за блокиране на двигателя.

Гласът на Дейвид бе изтънял, тембърът и скоростта на думите издаваха, че е подложен на изключително напрежение и от земята очевидно усетиха това.

— Добре, запазете спокойствие, ще ви помогнем да кацнете. Продължава ли обледеняването?

— Да! Трябва да се отдалеча от планините.

— Разбрано, сър. Завийте наляво по курс едно нула нула градуса. Ще разчистя движението пред вас и ще ви насоча към Денвър за кацане по прибори на писта девет ляво. Времето в Денвър е следното: висока облачност, видимост две хиляди метра, визуален заход към писта девет ляво от височина деветстотин метра, температура два градуса под нулата, влажност седемдесет процента, висотомер осем девет две, лек вятър.

— Разбрано. Намирам се на две хиляди и седемстотин метра и продължавам да слизам.

— Добре, сър, остават ви още четирийсет и два километра, според моите прибори летите със сто и деветдесет километра в час и губите височина по шейсет метра в минута. Ще се справите.

— Денвър, ледът продължава да се натрупва.

Джей усети как самолетът изведнъж се разтърси.

Дейвид натисна щурвала напред и двамата подскочиха на седалките, когато носът клюмна надолу. Изчака да наберат скорост и бавно изравни самолета.

— Какво... беше това? — попита Джей с едва доловим, изтънял глас.

— Двигателят се задави. Трябва да поддържам по-висока скорост от нормалното, защото носим тежък леден товар и той изкривява крилото.

— О, великолепно.

Дейвид дишаше тежко и не откъсваше очи от таблото. Отново се раздаде гласът на диспечера.

— Добре. Виждам, че внезапно загубихте стотина метра. Наред ли е всичко?

— Аз... двигателят щеше да блокира, Денвър.

— Наричай ме Бил. Твоето име как е?

— Ами... — Дейвид преглътна с усилие. — Дейв... Дейвид.

— Добре, Дейвид, ще те приземим. И аз съм пилот. Само поддържай скоростта с десет километра над тази, при която двигателят щеше да блокира. С каква скорост се спускаш?

Дейвид се приведе напред и огледа някакъв циферблат, преди да отговори.

— Приблизително... деветдесет метра в минута.

— Не е страшно. А сега, Дейвид, не се опитвай да проявяваш инициатива. Ще ти продиктувам честотите и трябва само да извършиш кацане по прибори. Познаваш процедурите, нали?

— Да. Да, не се безпокой. Минал съм курс по международните правила за кацане.

— Добре. Сигурен бях, но сме длъжни да проверим. Сега искам внимателно да настроиш приборите на честота едно едно две точка четири и визуално да провериш дали честотата е въведена в навигационната апаратура, а не в комуникационната радиостанция.

— Готово — съобщи Дейвид, след като завъртя бързо няколко ръчки.

— Височина, Дейвид?

— Височина... две хиляди и петстотин метра. Продължавам да слизам с деветдесет метра в минута, скорост двеста километра в час.

— Много добре. Остават ти трийсет и пет километра и трябва да вземем решение. Мога да се опитам да те приземя на летище Сентениал, което е на около осем километра южно от теб, или да продължиш към Денвър. Може да се добереш до Сентениал без проблеми, но апаратурата им за кацане по прибори е изключена и макар да съобщават, че под сто метра височина има видимост, данните са от автоматичната метеосистема АСОС. Понякога АСОС не засича внезапните промени, тъй че положението може да се окаже много лошо.

— Ясно. — Дейвид се озърна към пътника си, размишлявайки за целта на полета и опасността да се спусне в близост до Скалистите планини над обгърнато в мъгла летище. — Избирам... избирам Денвър.

— Добре. Излезе ли от зоната на обледеняването?

Дейвид огледа внимателно лявото крило и капака на двигателя, преди да отговори.

— Да... мисля, че излязох. Но ледът не се топи.

— Още трийсет километра, Дейвид. Височината ти засега е добра.

— Разбрано.

— Сега нагласи селектора за курса на нула девет нула градуса.

— Разбрано. Готово. Да превключа ли на контролната честота на летище Денвър?

— Не, Дейвид. Аз ще поддържам връзка с теб през цялото време. Летището отстранява всички от пътя ти.

— Съжалявам.

— Не се тревожи. Наближаваш локализатора.

— Какво е локализатор? — чу Джей собствения си глас.

— Ето... тази стрелка. — Дейвид посочи индикатора за хоризонтална позиция върху предното табло. — Когато се плъзне в центъра, значи съм на курса към пистата.

— Разбрах.

Дейвид отново включи предавателя.

— Засичам локализатора, Денвър. Завивам по курса.

— Разбрано. Двайсет и пет километра до пистата.

По целия самолет отново пробяга тръпка и Дейвид пак насочи носа надолу и изчака машината да набере скорост, преди да намали ъгъла на спускане.

— Каква е височината, Дейвид?

— Наложил се да загубя височина, за да не блокира двигателят. Сега съм на две хиляди и двеста.

— Добре, остават ти дваайсет и два километра, изминаваш по три на минута, значи трябва да те поддържаме във въздуха още седем минути. Надморската височина на пистата е хиляда и шестстотин метра, затова не бива да слизаш с повече от деветдесет метра в минута. Като колега пилот на чесна бих те посъветвал да не използваш задкрилките. Не прави нищо, което да увеличи въздушното съпротивление.

— Разбрано — отговори Дейвид със стегнато гърло, докато пресмяташе наум и гледаше как приборите сочат, че самолетът се спуска почти с деветдесет метра в минута.

Център за въздушен контрол Денвър, Колорадо

— Ще се справи — каза шефът.

Бил неуверено кимна, изтръпнал от мисълта, че може да е дал погрешна насока на паникьосания пилот. Но около летище Денвър се

простираха само разорани ниви, тъй че ако не се добереше до пистата, имаше надежда за безопасно кацане в полето.

Той преглътна с усилие и се озърна към шефа си.

— Предупреди летището да подготви пожарни коли за евентуално аварийно кацане пред писта девет ляво.

— Добре.

— Все още има надежда да се добере до пистата.

Без да отговори, шефът взе телефона и набра номера.

*Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия
Понеделник, 21:10 ч*

Неочакваното обаждане от италианския външен министър завари капитан Суонсън в кабинета му, където бе седнал зад бюрото и разтривайки уморено очи, се питаше дали има някакъв начин да облекчи взривоопасната ситуация в базата.

— Слушам, сър.

— Командир Суонсън?

— По-точно капитан.

— Добре. Обажда се Джузепе Анселмо и този разговор изобщо не се е състоял.

— Искате да кажете, че разговаряме неофициално?

— Да, ако това е точният израз.

— Много добре, сър. Слушам ви.

— Ще бъда кратък. Не се съмнявам, че сте в течение на ситуацията. Представители на Камбъл посетиха дома на един от върховните съдии с молба да бъде променено тълкуването на договора за наем на вашата база така, че да включва право на полицейски достъп до летателната зона.

— Продължавайте — каза Суонсън с чувството, че губи почва под краката си.

— Съдията обмисля тази молба. Нямаме контрол над него, както и вие в Съединените щати нямате власт над съдилищата.

— Да, сър, разбирам. Ще протестира ли, ако капитанът на самолета поиска да излети?

— Това е дипломатически въпрос, капитане — отговори Анселмо с тих смях. — Един военен не бива да бъде толкова хитър. Нека ви отговоря по следния начин. Засега всяка молба за въздушно придвижване на въпросния самолет ще бъде разглеждана по обичайните процедури. С други думи, в момента италианското

правителство няма никакъв интерес да блокира въздушното движение над „Сигонела“.

— Но... ако съдията вземе друго решение?

— Тогава ще се съобразим със закона и макар че нашето правителство може да оспори всяко съдебно решение, длъжни сме да го спазваме.

— Колко време остава, сър? Кога очаквате съдията да вземе решение?

— Не по-рано от вдругиден по обяд. Съдията насрочи заседание за тогава и отказва да действа прибързано. Тъй че до вдругиден положението не се променя. А след това... кой знае?

— Разбрано. Благодаря ви.

На борда на чесна 225

На сто километра югоизточно от Ларами, Уайоминг

Дейвид Кармайкъл огледа внимателно скалата на термометъра в края на отдушника над предната преграда и поклати глава.

— Какво? — попита Джей.

— Надявах се да стане по-топло и ледът да падне, но има температурна инверсия и надолу става по-студено.

— Още осем километра, Дейвид — съобщиха от земята.

Дейвид погледна висотомера, който в момента показваше хиляда и седемстотин метра и скорост на спускане шейсет метра в минута. Ако се опиташе да удължи полета, като увеличи оборотите, рискуваше двигателят да блокира, а това без съмнение би било гибелно на толкова малка височина. Но сега трябваше само да се задържи във въздуха още малко.

— С какво мога да помогна? — попита Джей.

— Молете се — отвърна Дейвид.

— Шест километра — обади се Бил. — Може да хванеш лек попътен вятър, който ще ти помогне. Но е съвсем слаб, само три километра в час.

— Добре.

Дейвид отчаяно зашари с поглед по таблото. Знаеше, че е пропуснал нещо, но вълната от паника му пречеше да се сети какво точно. Имаше ли някакъв начин да облекчи движението на самолета?

Чакай малко! Той погледна прибора за контрол на горивната смес. Беше го нагласил веднага след излитането на икономичен режим, макар и не до максимум.

Пресегна се и внимателно завъртя копчето, следейки температурата на цилиндрите. Усети, че мощността на двигателя се увеличава.

— Само три километра, Дейвид — изрече Бил с удивително спокоен глас.

Мощността на двигателя изведнъж намаля и Дейвид леко върна копчето назад. Сърцето му застина, но след миг оборотите пак нараснаха. Той отдръпна ръка и отново се вгледа в циферблатите. Зазвучалият за момент предупредителен сигнал замлъкна.

Сто и деветдесет километра в час, а не мога да намаля скоростта. Сигурно мъкна цял тон лед.

— Още километър и половина, Дейвид. Според моите прибори си точно на осевата линия.

— Разбрано.

— Пистата е огромна и би трябвало да изплува пред теб след двайсетина секунди.

През стъклото не се виждаше нищо друго, освен сива мъгла.

— Не мога ли да помогна с нещо? — попита Джей.

— Можете — отговори Дейвид. — Напрегнете очи. Пистата ще се появи право пред нас.

— Виждам неясни светлини! — възкликна Джей. — Току-що се показаха.

Изведнъж срещу самолета връхлетяха червеникавобели петна и някаква бясно мигаща светлина. Изтръпнал от страховитото видение как малката чесна се врязва сред плетеница от стоманени контролни кули, Дейвид едва устояваше на желанието да дръпне щурвала назад — ход, който незабавно щеше да блокира двигателя и да ги погуби.

— Остава по-малко от километър — съобщи Бил.

Дейвид не намери сили да натисне бутона на радиостанцията, за да отговори. Цялото му внимание бе насочено към едно — да поддържа точно същата скорост, да спазва посоката и да се моли да минат над металните осветителни кули пред полосата, които приближаваха с всяка секунда и сякаш се пресягаха нагоре да сграбчат малкия самолет. Отпред виждаше само техните лампи — цяла

галактика от примигващи пътеводни светлини, разтеглени в далечината.

Няма да успеем, прелетя през главата му тревожна мисъл, но той я отхвърли в следващата секунда.

Последната осветителна кула беше точно отпред, ярките светлини връхлитаха заплашително, безжалостната метална структура се готвеше да разкъса крехката обшивка на чесната. Ако колесникът закачеше върха...

И изведнъж прелетяха над кулата, отсреща се появи бетонната писта, колесникът премина само на половин метър над ръба, преди Дейвид да дръпне щурвала, за да намали скоростта на спускане. Самолетът се разтърси и крилата загубиха битката да го удържат във въздуха, но колелата вече бяха само на петнайсет сантиметра от бетона.

Сетне дойде жестоко разтърсване и чесната се понесе по пистата.

Дейвид напипа с крака кормилните педали и натисна напред, за да включи спирачките, като се чудеше защо треперят, докато осъзна, че всъщност трепери самият той, разтърсван от адреналина в кръвта си.

Отпред се появи отклонение и той насочи малката чесна натам. В същия момент си спомни за Бил, който навярно не смееше да си поеме дъх.

— Денвър... кацнахме благополучно. На пистата сме.

Отсреща не отговориха веднага, но Дейвид и Джей чуха приглушени възторжени викове и дълга въздишка в микрофона.

— Разбрано, Дейвид — отвърна след малко Бил. — Чудесно се справи.

— Ти също — изрече задавено Дейвид. — Благодаря, сър.

— Няма проблеми. Отбий в първото отклонение. Свържи се с контролната кула на честота едно едно девет точка две и им предай, че летището отново е на тяхно разположение.

На борда на „Юро Еър“ 42

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Изправена на горната платформа на подвижната стълба, Шери Линкълн изключи клетъчния телефон и се загледа към звездното небе

над „Сигонела“. Беше излязла навън, за да има по-добра връзка, но въздухът бе захладнял и сега тя трепереше от лекия вятър.

Почти всички облаци бяха изчезнали, оставяйки чист, мастиленочерен небосвод, осеян с безброй звезди. Млечният път се разстилаше в цялото си пищно великолепие, почти незасенчен от блясъка на лампите около пистата.

Шери въздъхна дълбоко. Още ѝ се виеше свят от напрегнатата работа през последните няколко часа. Сега имаха възможност да овладеят ситуацията и в зависимост от отношението на Великобритания може би дори да анулират заповедта след няколко дни. Благодарение на италианските държавници можеха спокойно да отложат излитането за утре без страх, че врагът ще атакува отново.

Помисли си за военнотранспортния самолет, увиснал нейде в мрака над Атлантика на хиляди километри оттук, устремен все по-близо към американския бряг — един напълно безсмислен полет без Джон Харис на борда. Какво ли си мислеха пилотите? Военните — били те мъже или жени — чувстваха болката на една провалена мисия далеч по-дълбоко, отколкото можеха да си представят цивилните. Самият смисъл на тяхното съществуване биваше поставен под въпрос от всяка политическа намеса във военните операции.

Виетнамският синдром още не ни е напуснал, помисли си тя, потискайки внезапния пристъп на гняв.

Сякаш отново чу предупреждението, което ѝ отправи президентът само преди дващест минути: да преразгледа плановете си за кариера, тъй като неговият престой в Англия може да се окаже дълъг.

— Глупости — отвърна му тя. — Докато съм ви потребна, оставам с вас, независимо къде се намирате.

— Потребна? — възкликна Джон Харис. — Шегуваш ли се? Та аз изобщо не бих могъл да се справя без теб, Шери.

Тя се усмихна на спомена, но усмивката бързо посърна пред мисълта, че Харис скоро ще прекрачи към неизвестна съдба и ще се превърне в позлатена пионка върху международното шахматно поле.

После Шери си спомни за току-що приключилия разговор с Джей Райнхарт и бързо влезе в боинга, за да уведоми президента.

— Преди малко Джей хвана полета за Европа от Денвър — съобщи тя. — Каза, че му трябва около два часа проучване, преди да

ни даде зелена светлина за Лондон. Ще се обади от самолета.

— Добре — кимна Джон Харис.

— Гласът му звучеше странно. Имам чувството, че се е случило нещо по време на полета до Денвър, но той не пожела да ми каже какво. Стори ми се много уплашен.

— Джей мрази да лети. Ако имаше начин, би потеглил за Лондон с влак.

— И аз останах с това впечатление.

— Къде са генерал Глюк и хората му?

— Вътре, сър. Капитан Суонсън нареди да им доставят вечеря в терминала, а ще прати храна и за нас.

— Видя ли какво направиха тези хора, Шери?

Тя кимна.

— Да, видях. Не чух целия разговор, но...

— Искам да кажа, че човек неволно изпитва смирение, като види толкова много...

— Доблест?

— Просто обич към родината, Шери. Генерал Глюк убеди всички да не се връщат с онзи самолет в Рим.

— Сър, в известен смисъл за тях това е забавно. Сигурно доста отдавна не са се чувствали потребни.

Харис бавно кимна.

— Да, права си. Трябва да помисля над това. Тревожех се, че искат да дойдат с нас.

Шери се сепна.

— Чакайте малко. С нас ли идват?

— Пътували са за Рим, но според Глюк цялата група... включително и екскурзоводката Ани Форд... иска да остане с нас. Дори си върнаха багажа на борда, когато останалите потеглиха. Да не би... да имаш нещо против?

Тя се усмихна.

— Вие решавате, сър, но на ваше място бих си помислила. Излетим ли оттук, не виждам с какво могат да ни помогнат.

— Е, що се отнася до мен, смятам за чест да бъда до тях, ако желаят това и ако присъствието им няма да навреди. Да, ще си помисля. Питам се обаче защо трябва да чакаме тук до утре следобед.

— Джей Райнхарт настоява да пристигне в Лондон преди нас и да уреди нещата.

— Какво има за уреждане? — попита президентът. — Камбъл вече ще е представил заповедта на някой лондонски съдия. Почти не се съмнявам, че ще ни чакат на летището.

Шери поклати глава.

— Той просто държи да пристигне там пръв, а това ще е само след единайсет часа.

— Колко време ще летим до Лондон? — попита Харис.

— Около час и половина — отговори тя. — Според Джей трябва да излетим утре около четири следобед. Така ще разполага с почти цял ден за уреждане на въпроса.

— Да се предадем на британските власти ли?

— Така смята той.

— Не е изключено — започна Джон Харис, потропвайки с пръсти по бузата си — британското Външно министерство да потърси начин да позабави Стюарт, колкото да презаредим и да потеглим.

— Да, сър, но накъде? — попита Шери, като се настани в съседното кресло. — Капитан Дейтън казва, че можем да се доберем до Исландия или може би до Канада, но няма начин да стигнем от Лондон до Щатите без презареждане, защото моделът „Боинг 737“ не разполага с резервоари за по-дълги полети. Камбъл несъмнено знае това. Някой от неговата банда ще ни чака в Исландия, а Лондон е далеч по-добро място за юридическа схватка.

— Мъдро казано, Шери — отвърна Харис и помълча. — И тъй, летим за Лондон, ако Джей не е измислил някакъв фантастичен план да ни измъкне оттук.

— Британският министър-председател никога няма да ви изпрати в Лима, нали?

— Познавам Маги Тачър, Джон Мейджър и дори Тони Блеър. Но със сегашния премиер не съм се срещал. Тъй че не мога да бъда сигурен. Остава ни само да разчитаме, че схватката ще продължи поне колкото в случая с Пиночет, тоест повече от година. По дяволите, докато се стигне до решение, сигурно и аз ще съм изкуфял старец като него.

Международно летище Денвър, Колорадо

Дейвид Кармайкъл стоеше на прага на частния терминал и гледаше как грамадният боинг 777 на „Юнайтед Еърлайнс“ започва рулирането по пистата. Самолетът постепенно увеличи скоростта, тласкан от два огромни двигателя, работещи на пълна мощ, за да повдигнат товара на пътниците и необходимото гориво за преодоляване на разстоянието от седем хиляди и петстотин километра между Денвър и Лондон.

Дейвид се озърна към малката чесна, спряла в безопасност пред частния терминал. По крилата и кабината вече нямаше и следа от лед. Замисли се за огромната разлика в тежестта на двете метални птици. Едната приближаваше точката за излитане с двеста и петдесет километра в час и тежеше почти триста и петдесет тона. Чесната едва успяваше да достигне подобна скорост във въздуха, а вдигаше най-много петстотин килограма товар.

Носът на пътническият самолет величаво се вирна нагоре, сетне огромното туловище без усилие се издигна във въздуха и почти веднага изчезна в мъглата още преди приглушеният рев на двигателите да стигне до Дейвид.

Младежът знаеше, че това е полетът на професор Райнхарт. Беше изслушал по радиото разрешението за излитане, след като краката му престанаха да се подкосяват.

Обърна се и отново влезе във фоайето.

Трябват ми още няколко минути, за да се опомня, каза си той. После щеше да помоли някой да го откара до най-близкия хотел, където да пренощува. А за утрешното пътуване до Ларами щеше да си наеме кола, освен ако небето се окажеше кристално ясно.

Той се озърна към чесната, твърдо решен да обмисли внимателно всичките си днешни грешки, за да не ги допусне никога вече.

А и скоро щеше да има неприятен разговор с авиационната федерация. Може би вече идваха да го потърсят.

На борда на „Юнайтед Еърлайнс“, полет 958

Джей Райнхарт изключи компютъра и прекъсна модемната връзка с бордовия телефон.

Слава богу, че има съвременни комуникации, компютри и бази данни, помисли си той. За малко повече от два часа ровене из делото на Пиночет, британските съдебни процедури и Договора против изтезанията бе стигнал до бързо и коварно решение. Великобритания беше най-подходящият избор.

Джей дълбоко въздъхна и се облегна назад. Сега, след като бе взел решението, чувстваше, че му олеква. Той погледна към прозореца отдясно и изведнъж със смайване осъзна един потресаващ факт: летеше със самолет, без изобщо да се бои.

При потеглянето от Денвър познатите страхове се разбудиха и свиха стомаха му на топка, но за негово огромно учудване те отслабнаха още преди самолетыт да се откъсне от пистата. Контрастът между станалото преди малко в чесната на Дейвид Кармайкъл и плавното движение на летящия салон, в който седеше сега, бе укротил ужаса, оставяйки от него само някакво замаяно примирение и разбирането, че въздушните полети вече никога няма да го плашат тъй силно както преди, особено сред спокойната обстановка на луксозния авиолайнер.

Изумително, помисли си той. Толкова години да не знам, че за излекуване от страха ми е нужно само да погледна смъртта от кабината на едномоторна летяща браква.

Озърна се из плюшения салон на боинга и спря поглед върху привлекателната фигура на една млада стюардеса, която поднасяше питие на застаряващ английски рокпевец, седнал два реда по-напред.

Но сега нямаше време да се разсейва — предстояха му телефонни разговори и много работа. Той прогони мимолетното сладко видение за една по-близка среща с чернокосата стюардеса и се съсредоточи върху първия разговор, който трябваше да проведе.

Уговарям нещата тук, а се случват там, помисли си той, но усещането за всемогъщество бе помрачено от напрежението, отговорността и риска да сбърка. В края на краищата заставаще срещу един от най-хитрите международни юристи в света — човек, който от трийсет години насам живееше и дишаше почти единствено с международното право и тълкуването на договори.

Пред очите му изплува самоувереното усмихнато лице на Стюарт Камбъл и той усети из жилите си тръпката на адреналина. Близката среща с мъгливите колорадски планини бе притъпила донякъде

страховете му, но мисълта за Камбъл отново оголи острието на тревогата. Нямаше ли Лондон да се окаже наивен избор? Или още по-лошо — глупав избор, с който само да подкрепят плановете на Камбъл.

Джей затвори очи и тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Трябваше да решава въз основа на логиката, а не на собствените си страхове. В края на краищата Камбъл беше само един адвокат като него. Нещата опираха единствено до тълкуване на законите и съдебните процедури на всяка страна, а оттам — до решението къде Джон Харис ще бъде най-добре защитен, докато подготвя защитата си срещу заповедта за арест.

Джей вдигна телефонната слушалка и отново зареди в процепа кредитната си карта, преди да набере номера на Шери Линкълн. Тя отговори след втория сигнал.

— Отлетете за Лондон, Шери. Моля те, предай на президента. Не, всъщност по-добре аз да му кажа лично. Повикай го, ако обичаш.

Последва кратка пауза, докато Шери обясняваше на Джон Харис. Когато той заговори, в дружелюбния му глас не се долавяше и следа от надвисналата над него заплаха.

— Джон, трябва да те предупредя за нещо — каза Джей.

— Слушам те.

— Не е много вероятно, но... не сме сондирали мнението на сегашното правителство и сегашния премиер, а по възгледи те доста се различават от своите предшественици.

— Тоест?

— Не е изключено отношението им към едно спешно изпълнение на заповедта да се различава драстично от реакцията по случая „Пиночет“.

— Искаш да кажеш, че ще подкрепят правата ми на бивш държавен глава, което автоматично прави заповедта невалидна?

— Не, Джон. Искам да кажа, че могат да сметнат за свой дълг едно незабавно екстрадиране без допълнителна съдебна намеса.

— Но не ти се вярва, нали?

— Вероятността е съвсем малка, но точно заради нея трябва да бъда там преди теб.

— А ако Великобритания отпадне, Джей?

— Не знам — каза Джей и в същия миг му хрумна нова възможност. — Не знам, но обмислям резервни варианти. Не

излитайте, преди да се обадя от Лондон, което ще е след около девет часа.

— Усетих, че се запъна — каза Джон Харис. — За какво си мислиш?

Джей изсумтя.

— Хрумна ми нещо... една идея... толкова е нелепа, че не си струва да я обсъждаме в момента.

— От опит знам, Джей, че обикновено тия идеи се оказват най-добри.

„Юнайтед“ 958, в полет — вторник

Джей Райнхарт се сепна в креслото на първа класа и тутакси го обзе тревога, че е спал през последните три часа, вместо да работи. Стюардесите вече разнасяха из салона ароматна закуска и нахлуващите отвън слънчеви лъчи се смесваха с великолепия мирис на прясно кафе.

Той погледна малкия цветен екран пред седалката, който отразяваше хода на полета над Атлантика. До кацането оставаше около час и десет минути.

Джей се разкърши и разтърка очи. Чувстваше се смачкан и мърляв. Докато отиваше към тоалетната, той с изненада откри, че краката му се подгъват, но беше решил твърдо да си придаде поне донякъде обществено приемлив вид — един не особено ефикасен процес, който му отне по-малко от десет минути, най-вече за разглеждане на избора от одеколони и друга козметика, предлагана от авиолинията в малък безплатен комплект. Върна се на място и с радост прие чаша кафе и кифличка, после извади бележниците и се опита да се съсредоточи върху планирането на стремителната поредица от събития, които трябваше да организира в Лондон. Упрекна се, че не е свършил тази работа няколко часа по-рано, още преди смяната на часовите пояси, безсъницата и сухият въздух в салона да замъглят мисленето му.

Първата точка в плана бе да наеме подходящ английски адвокат, който под негово ръководство да защитава интересите на Джон Харис.

Но кого да избере? Трябваше му адвокат, с чиято помощ бързо да установи в кой съд са представили заповедта хората на Камбъл, какви съдебни нареждания са дадени и точно каква е английската процедура за екстрадиране. Освен това трябваше да разбере дали Камбъл вече е в Лондон, или не. Нуждаеше се и от преценка на опитен местен юрист какъв е най-безумният трик, към който би прибегнал Камбъл, за да ускори делото и да убеди съответните органи на британското

правителство да предадат Харис на Перу, след като съдилищата приключат с въпроса. Значи най-вероятно щеше да му трябва международна фирма.

Не, чакай. Най-спешното сега е да се свържеш с тях в „Сигонела“, напомни си той, като погледна часовника. В Италия беше осем часът сутринта, в Англия — седем. Трябваше да им позвъни, преди да потегли към центъра на Лондон, просто за да е сигурен, че няма промени.

След това трябва да разговарям с правителството. Да разбере как ще реагират на едно искане да арестуват и екстрадират бивш президент на Съединените щати.

Нов взрив на съмнение и тревога задейства тревожен сигнал в главата му — почти както предупреждението за блокиране на двигателя в малката чесна бе пронизало право в сърцето надеждата му да оцелее до края на онзи невероятен полет.

Нима беше само преди няколко часа?

Джей с усилие откъсна мислите си от онзи спомен и ги насочи към работата. Безспорно Камбъл беше високопоставена фигура — рицар на Британската империя и елитен юрист от категорията, обозначаваща с инициалите СК, тоест „съветник на кралицата“, — а това поставяше Джей в ужасяващо неизгодна позиция от самото начало. Камбъл имаше безброй познати. Джей не познаваше никого. Как можеше да преодолее всички тези пречки, за да узнае навреме каквото му трябваше?

Все пак въпросът е изцяло правен. Не политически. Съдът би трябвало да е сляп за общественото положение на Камбъл.

Но Джей не си правеше илюзии. В крайна сметка екстрадирането зависеше от британския министър на правосъдието и политиката на правителството.

В ума му изплуваха дълбоко запечатани картини на Парламента, Камарата на общините и полузабравени спомени за някогашни контакти с британските власти. В същото време той осъзна, че отдавна няма никаква връзка с правителството на Нейно Величество.

С кого да се свържеш? Как изобщо да проникна в този лабиринт?

Беше опитал да потърси из интернет имената на опитни юристи с кантори в Лондон, но откри само трима, а в този ранен утринен час лондонските кантори още бяха затворени.

Отново си помисли за Джон Харис и самолета в „Сигонела“. Дали през нощта не се бе случило нещо ново? Знаеше, че донякъде просто се опитва да отклони мисълта си от предстоящата непосилна задача, но не се удържа и грабна слушалката. Вложи в процепа кредитната си карта и набра номера на Шери Линкълн. Когато я чу отсреща, гласът ѝ прозвуча в ушите му като музика. Тя го увери, че нищо не се е променило. Джей обеща редовно да се обажда с вести за хода на работата в Лондон и приключи разговора, после разтвори портативния компютър, включи го към телефона и отново се свърза с интернет, докато боингът започваше да се спуска над Ирландия за кацането в Лондон. Все още трескаво търсеше възможности за правни контакти, когато огромният самолет излезе на правата за финален заход над английското поле. Една от стюардесите се приближи към него, шеговито сложи юмруци на кръста си и му нареди да изключи компютъра.

— Иначе ще избухнем във въздуха по ваша вина и повече няма да ви говоря — заяви тя.

— Наистина ли? Имам предвид избухването.

— Не, шегувам се според добрата английска традиция. Но няма как, в професията ни учат на такива глупости, тъй като шефовете предполагат, че ние, стюардесите, нямаме и грам мозък. Всъщност единственият начин да застрашите полета с тази ваша машинария е, ако халосате някой пилот по главата с нея. Но не ви съветвам. Много се ядосват, когато ги нападат с компютри.

— Ще го имам предвид — отговори Джей и неволно се усмихна въпреки умората.

— Но сега наистина трябва да го изключите, сър, иначе ще се наложи да ви убия.

— Дадено. Сигурна ли сте, че не работите за „Саутуест Еърлайнс“? Там имат подобно чувство за хумор.

— Бих работила, но страдам от алергия към фъстъците.

Джей почти не усети кацането и само разсеяно се запита дали след преживяното край Денвър страхът му от летене не е отлетял веднъж завинаги — макар и нелепо оформена, мисълта беше твърде приятна.

Едва ли. Просто съм толкова изтощен и замаян, че не ми пука.

Бързото минаване през британските гранични и митнически проверки на Хийтроу се сля в поредица от мъгливи образи и петнайсет минути по-късно той стоеше в багажната зала, едва удържайки желанието незабавно да хукне към Лондон. Забеляза наблизомат и след като изчака да минат няколко души, въведе основната си кредитна карта и набра кода.

— Картата, която въведохте, не се обслужва от тази фирма — обяви глас от екрана.

Джей порови из портфейла си и извади карта VISA, с която рядко си служеше.

— Неверен ПИН код. Наберете верния ПИН.

Той опита отново, като напрягаше памет да си припомни кода, който смяташе, че е научил наизуст. Машината отново отказа. Джей извади картата на „Американ Експрес“.

— Вашата сметка не обхваща тази услуга.

Джей разтвори портфейла си и преброи оставащите банкноти — около петдесет долара. Сигурно нямаше да му стигнат и за такси, камо ли за всичко друго, което възнамеряваше да направи.

Той погледна часовника си, който показваше малко след девет сутринта, и усети, че времето вече му се изплъзва. Наблизомат имаше валутно гише и той обмени петдесетте долара в английски лири, като взе една част в монети, за да се свърже от телефонния автомат с трите адвокатски кантори.

— Ужасно съжалявам, сър, мистър Томпкинс не поема международни дела.

— Искрено съжалявам, мистър Райнхарт, но не съм специалист по международно право. Откровено казано, не знам кого бих могъл да ви препоръчам.

— Мистър Блайстоун е извън страната до края на седмицата.

Джей разгърна телефонния указател на Лондон и започна да прелиства специализираните страници в търсене на адвокати. Записа си номерата на няколко фирми и им позвъни, но откри само една с опит в международното право.

— Само че мистър Смит няма да дойде в кантората преди десет сутринта.

— Няма значение — отвърна Джей. — Продиктувайте ми адреса си и в десет ще бъда при вас. Налага се да ползвам телефона в

кантората ви.

Джей си записа адреса и на път към изхода спря в едно бюро за клетъчни телефони, което бе забелязал. Набързо попълни документите и използва една от кредитните си карти, за да наеме телефон. После се отправи към билетното гише за новия високоскоростен „Хийтроу Експрес“, където с облекчение забеляза емблемите на познати кредитни карти.

Слава богу, помисли си той. Приемат „Американ Експрес“.

Купи двупосочен билет и след по-малко от двацет минути пристигна на гара Падингтън, оттам се прехвърли на метрото и излезе навън под ситния студен дъждец. Джей закопча палтото си и решително тръгна да търси кантората.

Бяха му казали, че адресът е само на няколко пресечки от Олд Бейли, както наричаха Лондонския криминален съд. Но след като обиколи няколко пъти напред-назад и прахоса половин час, Джей най-сетне се видя принуден да потърси помощ от полицаи. Черната му коса беше подгизнала, а крачолите — мокри почти до коляното, когато отново разгъна листчето, за да го покаже на служителя на реда.

— А, това ли било, сър — заяви полицаят с възмутителна жизнерадост. — Ще го откриете зад тази улица вляво. Просто вървете напред, при „Виадукт Пъб“ завийте отново наляво и няма начин да сбъркате.

— Имате предвид едно от онези ресторанчета, които ме подлудяват с благоуханията си? — попита Джей.

— Точно така. За ваше сведение именно с тази цел монтират вентилаторите над входа.

Върху тухлената стена на сградата имаше лъскава медна табелка с името на фирмата, а кантората се намираше на втория етаж. Личеше, че зданието е било старо още по времето на кралица Виктория, но модерното обзавеждане вътре стопли надеждите на Джей да открие възможности за съвременни комуникации и бърз достъп до данни.

Докато жената в приемната се свързваше със съответната секретарка, Джей погледна часовника си. Беше точно десет сутринта.

— Още не е пристигнал, мистър Райнхарт, но разполагаме с офис, който можете да използвате до идването на мистър Смит.

Една консервативно облечена млада жена със снизходителна усмивка дойде да го придружи до тясна стаичка в съседство с

библиотеката на фирмата.

— Надявам се да водите само градски разговори — каза тя.

— Да, но ще компенсирам всички разходи.

— Разбира се, мистър Райнхарт, но вие несъмнено разбирате, че ни трябва одобрението на мистър Смит, преди...

— Преди да ме смятате за клиент ли? Да. Аз съм американски юрист. Разбирам как стоят нещата.

— Много добре, сър.

— Има ли мистър Смит връзки с държавни служители по външните работи, международните договори и тъй нататък?

— Да, разбира се. Той беше ЧП.

— Добре.

— Член на парламента, искам да кажа — обясни секретарката.

— Да, разбрах. Чудесно. О, щях да забравя още нещо. Трябва да бъда сигурен, че няма сблъсък на интересите. Нали вашата фирма не поддържа преки връзки със сър Уилям Стюарт Камбъл от Брюксел?

Върху сдържано любезното лице на жената изведнъж цъфна широка усмивка.

— Проверявате ли ни? — попита тя.

— Моля? — сепна се Джей.

Усмивката охладня.

— Мистър Райнхарт, ние водим всички служебни дела на сър Уилям в Лондон. Всъщност той е собственик на сградата.

— Аз... аз смятах, че той има собствена фирма.

— Съвършено вярно. Именно затова ние се грижим за финансовите му интереси. Смуцава ли ви това?

* * *

Дъждът се бе засилил, когато Джей отново излезе на улицата с намерение да намери такси и да стигне до фирмата на Джефри Уолас, която му бяха препоръчали. Адресът беше нейде отвъд центъра на Лондон и той спря в един вход, за да позвъни по телефона. Загуби още петнайсет минути, докато най-сетне Уолас вдигна слушалката, увери го, че няма никакви връзки със Стюарт Камбъл, и изслуша молбата му.

— Извънредно интересно, мистър Райнхарт. А аз си мислех, че ме чака поредният скучен ден.

— Можете ли да ми помогнете?

— Не виждам никакви пречки. Доколкото си спомням, през последните няколко десетилетия не ми се е случвало да работя за американски президент.

— Чудесно. Ето какво трябва да направите, докато пристигна при вас.

Джей продиктува серия от въпроси, като спомена за необходимостта да намерят връзка с някого от правителството.

— В това отношение едва ли ще ви помогна особено — каза адвокатът. — Но можем да почнем от един мой познат във Форин Офис. Докато аз уреждам останалото, вие ще се срещнете с него.

— Как да стигна дотам?

— Това е на Сейнт Джордж стрийт, близо до парка Сейнт Джеймс. На две крачки от Парламента. Но непременно хванете такси. Шофьорът ще знае как да намери адреса.

Джей продиктува номера на наетия клетъчен телефон и приключи разговора, след като накара адвоката да обещае, че веднага ще се свърже с познатия си от Външно министерство.

Докато прибираше телефона, Джей изведнъж осъзна, че се е облегал до банкомат. Той изрови от джоба на палтото си листче и провери отново ПИН кода, който си бе припомнил във влака от Хийтроу. Вложи кредитната карта, набра цифрите и с облекчение чу шумоленето на отброявани банкноти.

Пътуването до невзрачната правителствена сграда отне почти трийсет минути сред металния поток на лондонското автомобилно движение. Джей влезе в масивното здание, усещайки болезнено собствената си незначителност. Пред него се разкри лабиринт от зали, коридори, стълбища и врати, и той се опита да носи багажа си невъзмутимо, сякаш бе свикнал винаги да ходи с куфар на служебни срещи. Куфарът имаше колелца, но Джей не си позволи да ги използва. Стигаше му и това, че носи проклетото нещо. Да го влачи щеше окончателно да срине образа му на „мъжко момче“, както се изразяваше Линда.

Стройна секретарка го въведе в един кабинет и докато я следваше, той неволно си припомни колко изкусителна походка има

Линда.

Джей тръсна глава, за да прогони мисълта, и с усилие се съсредоточи върху предстоящата задача.

— Джефри Уолас ме уведоми, че идвате — каза заместник-министърът, който се занимаваше с международните договори, след като Джей се представи и седна. — Боя се обаче, че не мога да ви помогна пряко. Естествено, знаем за случая с Пиночет, но нямам пряка връзка с Министерството на правосъдието, нито пък с която и да било друга официална инстанция по вашия хипотетичен въпрос.

— Кой има връзка?

— Между другото, мога ли да ви предложа чай или кафе?

— Не, благодаря — излъга Джей, потискайки отчаяното си желание за чаша кафе. — Кой може да ми помогне, ако вие не сте в състояние?

Заместник-министърът се усмихна, наклони глава настрани, скръсти ръце върху солидния си корем и се облегна назад.

— Предполагам, че мога да ви пусна да обикаляте с този въпрос из цялата държавна машина, мистър Райнхарт...

Джей опря длани в ръба на бюрото и се приведе напред.

— Вижте какво, този проблем скоро ще нахлуе във вашето въздушно пространство, а решението му ще засегне много сериозно висшата международна политика, договорните отношения, а и рискува сериозно да застраши връзките между САЩ и Великобритания. Необходима ми е вашата помощ, за да открия кой може да каже недвусмислено как ще постъпи британското правителство, когато получи заповедта за арест.

Човекът зад бюрото бавно кимна.

— Е, мистър Райнхарт, току-що обяснихте съвсем ясно и точно защо вашите въпроси са дотолкова над нивото ми, че на практика просто не мога да отговоря. — Той с усилие се изправи, заобиколи бюрото и протегна ръка. — Съжалявам, че не успях да помогна, старче. Между другото, винаги съм се възхищавал на президента Харис. Има стил на истински джентълмен. — Заместник-министърът въздъхна. — Добре. Нека да ви запиша четири имена. Разбира се, вероятно просто ще си прахосате времето.

— Поемам този риск.

Заместник-министърът придърпа бележника си, развинти капачката на писалка „Монблан“, записа имената и разположението на службите, после откъсна листа и го подаде през бюрото.

Джей му благодари и излезе. Посети един след друг първите три кабинета, но навсякъде получи същия сдържан и неопределен отговор.

Когато отново се озова в поредния коридор, той погледна табелката с четвъртото име и реши, че му стига толкова. Вмъкна се напосоки в един кабинет, поиска да види служебния указател и след това помоли да ползва телефона.

Онова, което смяташе да извърши, вероятно също щеше да се окаже загуба на време. Беше чист плод на отчаянието. А може би и проява на бунт.

Но твърдо смяташе да опита.

Джей набра номера и зачака.

— Кабинетът на министър-председателя — изрече любезен женски глас.

— Моля ви, слушайте внимателно — започна Джей. — Аз съм Джей Райнхарт, адвокат на мистър Джон Харис, бивш президент на Съединените американски щати. Занимавам се с въпрос от извънредно значение за националната сигурност на Съединените щати и Великобритания и трябва лично да дойда, за да го обсъдя колкото се може по-скоро с премиера или някой от преките му помощници.

Предполагаше, че ще последва дълго мълчание или просто ще му затворят телефона, но жената отвърна бодро:

— Очаквахме да се обадите, мистър Райнхарт.

— Моля?

— Един момент, ако обичате.

Джей постоя съвсем объркан със слушалка в ръката. След по-малко от минута помощник на вицепремиера се обади и му определи незабавна среща.

— Разбрах, че ме очакват — каза все още обърканият Джей. — Мога ли да попитам кой точно ме чака и как е разбрал?

— Бих предпочел да обсъдим това на четири очи, когато пристигнете, мистър Райнхарт. Не се доверявам особено на откритите телефонни линии.

— Да, разбира се. Как да ви намеря? — попита Джей, след като обясни къде е.

— След пет минути пред сградата ще ви чака кола, мистър Райнхарт. Името на шофьора е Алфред. Кара черен даймлер.

— Много ви благодаря — каза Джей, после остави слушалката и въздъхна дълбоко. Виеше му се свят от въпроси без отговор.

*В полет, на 8 километра южно от Лондон
Вторник, 11:45 ч*

Стюарт Камбъл приклепна в прохода зад седалките на двамата пилоти и навъсено се вгледа в червените петна по радарния екран върху предното табло.

— Нямам време за това, Жан-Пол — каза той на капитана.

— Съжалявам, сър Уилям — отговори пилотът, — но буреносният фронт отива право към летище Лутън и просто е неразумно да се приближаваме. В Станстед също има буря с пороен дъжд, но ако искате, можем да продължим към Лутън и да изчакаме.

— Нямам време — отсече отново Камбъл. — Трябва незабавно да стигна до Ковънт Гардън. При тая скорост на буреносния фронт ние вече отдавна ще сме кацнали, преди той да обхване летището.

— Забравяте ветровете, които се движат пред бурята. Такива ветрове могат да бъдат много опасни.

— По дяволите, тогава да се насочим към Хийтроу.

— Хийтроу няма възможност да ни приеме.

— Значи нямаме друг избор, освен да чакаме за Лутън?

— Боя се, че е така.

— За бога, Жан-Пол, та ние сме само на осем километра от пистата! Бъди така добър да направиш поне опит за кацане, ако обичаш.

— Поеми самолета, Джина — подхвърли тихо на френски Жан-Пол Шара към съпругата си.

— Да — отговори тя. — Продължаваме ли да изчакаме?

— Да.

Жан-Пол изтласка креслото си назад, разкопча колана и се озърна към своя работодател.

— Сър Уилям, може ли да поговорим в салона?

— Защо? И тук можеш да говориш открито — изръмжа Стюарт Камбъл, докато отстъпваше назад, но изведнъж осъзна, че пилотът

няма намерение да се пазари.

Жан-Пол пъргаво се измъкна от пилотското кресло, а Камбъл се оттегли в салона, седна и видя, че пилотът е разярен.

— Приеми извиненията ми, Жан-Пол — започна Камбъл.

Пилотът обаче поклати глава и стисна зъби, докато седнаше на малкото канапе срещу креслото на Камбъл.

— Произшествието е много сериозно, сър Уилям. Когато наехте Джина и мен, вие дадохте дума, че никога няма да ни оказвате натиск за едно или друго решение, противоречащо на здравия разум. А преди малко се опитахте да направите точно това.

— Вече се извиних, старче. Няма да се повтори.

— Този път искам тържествена клетва, сър Уилям, иначе още след кацането напускаме и двамата.

Стюарт Камбъл кимна и вдигна ръка.

— Най-смирено моля за извинение, Жан-Пол! Имаш право. Бях обещал, а заради служебните тревоги си позволих да забравя дадената дума.

— Искам да повторите обещанието — каза пилотът, гледайки Стюарт Камбъл право в очите.

— Имаш го — отвърна Камбъл и протегна ръка. — Давам дума, че това повече няма да се повтори. — Той понечи да стане от креслото. — Отивам да се извиня и на Джина.

Жан-Пол попречи на Камбъл да се изправи и съдържано стисна ръката му.

— Не. Аз ще успокоя Джина. Но трябва да вземете решение, сър Уилям. Остава ни гориво за още час и десет минути. Ако бурята отmine, ще можем да кацнем в Лутън. А можем още сега да се отправим към Гатуик и да ви поръчаме кола или хеликоптер.

— Към Гатуик — нареди Камбъл без колебание.

— Добре. Да поръчам ли хеликоптер?

— Не. И кола ще ми свърши работа.

Жан-Пол кимна. Докато се изправяше, Камбъл леко докосна ръкава му.

— Жан-Пол, наистина оценявам твоя професионализъм и консервативното ти мислене. Благодаря, че ни предпази от рискове.

— Няма защо, сър Уилям — отвърна спокойно Жан-Пол. Той погледна лицето на своя работодател и се поколеба. — Този случай... с

американския президент... много ви развълнува, нали?

— Да — потвърди Камбъл с въздишка. — Случаят е извънредно сериозен, безпрецедентен. Има огромно значение за развитието на международното право.

— А и лично за вас, струва ми се — подхвърли капитанът.

— Питаш дали нямам стари сметки за уреждане? Да, ще има подобни критики, но истината е съвсем проста, Жан-Пол. Джон Харис е виновен... макар че не съм сигурен дали го знае.

Стюарт Камбъл изчака Жан-Пол да се върне в кабината, после вдигна телефонната слушалка. Набра поредица от цифри и след малко отсреща се обади мъжки глас.

— Какво е положението, Хенри? — попита Камбъл.

— Имаме насрочена среща със съдията за четири следобед в съда на Боу стрийт. Именно там би трябвало да се разгледа въпросът за екстрадирането.

— Тоест на заседанието за установяване на виновност, нали? — вметна Камбъл.

— Точно така.

— Хенри, моля те, нека да проверим дали си спомням добре процеса на екстрадиране. Най-напред молим общинската полиция да представи заповедта от Интерпол на британски съдия и да поиска разрешение за арест.

— Правилно, сър Уилям. Когато получим разрешение, полицията извършва ареста, после Перу трябва да изпрати до министъра на правосъдието молба за екстрадиране...

— Вече е сторено — прекъсна го Камбъл.

— Наистина ли?

— Да. Миналата седмица. Продължавай.

— Много добре. След като арестът бъде извършен, министърът ще реши дали да подпише така нареченото пълномощно за действие.

— Ще го подпише.

— И... после стигаме до заседанието за установяване на виновност, което може да продължи няколко дни. При случая „Пиночет“ съдът на Боу стрийт се мота цяла седмица.

— Вярно, но тогава присъстваха „Амнести Интернешънъл“ и Испания, представени от цяла тълпа видни лондонски адвокати.

— Е, след като се приключи с това и бъде взето решение срещу Харис, адвокатът му може да поиска от районния съд заповед за принудително довеждане.

— Няма да го получи.

— Сър Уилям, след като Харис все още е в „Сигонела“, има ли някакъв шанс италианците да променят решението си?

Камбъл се разсмя.

— Никакъв. Анселмо се моли Харис да избяга час по-скоро. Той изобщо не подозира, че аз се надявам на същото.

— Досега не е попълнен план за полета. Сигурен ли сте, че ще дойдат в Лондон?

— Идеята беше лично на Джон Харис — изкиска се Камбъл, — макар че той очевидно няма ясна представа за политическия климат.

— Да, бих казал, че е преценил доста зле. Има ли вероятност да го разбере навреме?

— Не ми се вярва. Засега искам да продължаваш по плана, който ти дадох тази сутрин.

— Още сега ли?

— Да, Хенри. Още сега. Колкото по-скоро ги изхвърлим оттам, толкова по-малко време ще имат за размисъл. Хващай телефона.

Резиденцията на министър-председателя

Лондон, Англия

Твърде озадачаващ развой на събитията — да те докарат с лимузина на Даунинг стрийт 10, помисли си Джей Райнхарт, докато излизаше от колата и тръгнаше след някакъв мрачен мъж в сив костюм към малката заседателна зала, където трябваше да изчака вицепремиера. Причината да го очакват си оставаше все тъй загадъчна, макар той да предполагаше, че вероятно е резултат от опитите на Белия дом да помогне.

Дано да е така, каза си той. Да се надяваме, че и англичаните искат да помогнат на Джон Харис.

Може би имаше надежда тихомълком да се споразумее за презареждане на чартърния самолет в някое английско летище, тъй че президентът да отлети преди намесата на съдилищата. Това му се струваше напълно възможно, стига Стюарт Камбъл да не бе

представил вече заповедта на някой британски съдия. В противен случай правителството едва ли щеше да се изправи срещу собствената си съдебна система.

Сериозен проблем представляваше и фактът, че самолетът не можеше да стигне до Съединените щати без още едно презареждане в Исландия или Гренландия. Джей се питаше дали да не наемат друга, по-голяма машина, или дори да прехвърлят президента на редовен полет от Хийтроу.

Ако не, може би щяха да се доберат без междинно кацане до Канада, макар че не биваше безрезервно да се осланят на реакцията на тамошното правителство. То също бе ратифицирало договора.

Вицепремиерът Антъни Шефилд влезе внезапно в залата заедно с двама сътрудници и сърдечно се ръкува с Джей, преди да седне от другия край на масата.

— Позволете ми да говоря направо, мистър Райнхарт. Правителството на Нейно Величество знае за задачата ви да защитавате мистър Харис от международната заповед за арест, издадена по настояване на Перу. Знаем къде е в момента и как е попаднал там. Разбираме позицията на италианското правителство и узнахме, че проучвате каква ще е нашата официална реакция спрямо перуанската заповед, ако мистър Харис пристигне на британска територия.

Джей кимна.

— Напълно сте прав.

— Много добре. За официален отговор ще ни бъдат потребни няколко часа, но като адвокат вие несъмнено разбирате, че нашите съдилища са точно толкова независими, колкото и американските. Въпросът ще бъде решен от съдиите.

— Е, сър, ако през последните седмици не е извършена някаква драстична промяна, последната дума остава за министъра на правосъдието.

— Да, но едва след решението на съдебната власт.

— Представена ли е вече заповедта на съдия, мистър Шефилд?

— Откровено казано, не знам — отговори Шефилд. — Но според мен най-разумното ще е да очаквате подобен ход всеки момент.

— Вярвам, че отношението на правителството и степента на проявения интерес ще повлияе върху преценката на съдията, комуто

бъде възложено делото.

— Дълбоко се съмнявам — отвърна Шефилд. — Позволете да ви попитам дали смятате днес следобед да насочите самолета на мистър Харис към Лондон?

— Да — предпазливо призна Джей. — Естествено, ако...

— Ако нашето отношение не ви се стори опасно?

— Да.

— Разбирате, че не мога да гарантирам нищо. Не мога дори да намекна каква ще е реакцията ни, преди премиерът задълбочено да обсъди положението. Разбира се, ние поддържаме връзка с Белия дом.

— Така и предполагах.

— Както навярно се досещате, ние сме дълбоко разтревожени, че срещу бивш американски президент е започнато съдебно преследване в съответствие с подписан от нас международен договор, по който имаме неотменими задължения.

Джей се вгледа в очите на Шефилд, опитвайки се да открие нещо повече зад хладните и отмерени думи.

— Вие без съмнение се досещате, че президентът Харис е също тъй разтревожен — отговори той. — Мистър Шефилд, позволете да подчертая, че по своята същност тази... тази *заповед* е нелеп и злонамерен инструмент, който в крайна сметка ще бъде отхвърлен поради липса на основателни обвинения. Но... междувременно се налага да ви помолим да не подкрепяте евентуални опити за претупване или ускоряване на процеса по екстрадирането. Това вече *изцяло* попада в рамките на правителствените пълномощия, а правосъдният министър несъмнено е член на правителството.

— Разбирам.

— Да кажа ли на президента, че може да разчита на вас?

— Не, мистър Райнхарт. Само министър-председателят има правото да реши как ще постъпим на правителствено ниво и дали изобщо да съобщим нещо на министъра на правосъдието, чиито задължения са предимно правни, а не политически. А сега, как бих могъл да се свържа с вас днес следобед?

Джей се поколеба няколко секунди, преди да приеме факта, че вече няма какво да си кажат. Започваше да изпитва тревога от чертата, която бе теглил Шефилд между Джон Харис и британското държавно ръководство.

— Имам клетъчен телефон — каза най-сетне Джей.

— Великолепно — отвърна вицепремиерът и кимна на един от сътрудниците си да запише номера. — Къде сте отседнали, мистър Райнхарт?

— Аз... все още нямам хотел. Пристигнах направо от аерогарата.

— Е, с удоволствие ще ви уредя резервация и транспорт до хотела. — Шефилд се изправи. — Ще ви позвъня след няколко часа.

Той понечи да се обърне.

— Извинете, мистър Шефилд.

Шефилд отново се завъртя и опря ръка върху масата, изчаквайки епилога на разговора.

— Да?

— Вие... споменахте, че ще ми отговорите, когато пристигна. Как разбрахте, че ще позвъня в кабинета на премиера?

Шефилд се разсмя.

— О, това ли! Е, мистър Райнхарт, нека просто кажем, че разполагахме с предварителна информация как ви е наел президентът Харис и знаехме за пристигането ви в Лондон, а нито един адвокат във вашето положение не би пропуснал да се обърне към правителството на Нейно Величество. Тъй че...

Джей се вгледа в очите му и изтръпна от очевидното увъртане.

— Кой ви каза, сър?

— Не съм упълномощен да отговоря, мистър Райнхарт. Но това всъщност няма значение за цялостния развой на събитията, нали? Приятен ден, мистър Райнхарт.

Преди Джей да отговори, Шефилд се завъртя и излезе.

На борда на „Юро Еър“

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

— Господин президент.

Джон Харис се размърда в мекото кресло, отвори дясното си око и тутакси разпозна надвесеното над него лице на Шери Линкълн.

— Какво има, Шери?

— Извинявайте, че ви събуждам.

Харис надигна глава и се разкърши.

— Не знам дали изобщо съм спал. Кое време е?

Шери седна до него.

— Минава три следобед. Току-що разговарях с Джей Райнхарт, който чака да му позвънят от кабинета на британския премиер. Казано накратко, той смята, че след разговора на италианския външен министър с капитан Суонсън ние сме в безопасност до утре, и се тревожи от предстоящото решение на англичаните. Затова иска да отложим излитането за Лондон до утре сутрин.

— О, превъзходно! Още една нощ в хотел „Боинг“.

Шери се разсмя и шеговито изви очи към тавана.

— Знам, знам! И отгоре на всичко в целия самолет няма нито един душ.

— Суонсън съгласен ли е?

— Това е една от причините да ви събудя, сър. В момента командир Суонсън идва насам. Преди десет минути позвъни и заръча да събудим пилотите и да чакаме. Не пожела да каже защо.

Крейг Дейтън посрещна командир Суонсън на стълбата и незабавно го придружи до президента.

— Трябва да ви измъкнем оттук, сър — заяви Суонсън. — Изглежда, мистър Камбъл е убедил някакъв съдия да вземе решение, че базата се намира изцяло под италиански контрол. Вече няма какво да ги спре.

— Не се очакваше да има решение по-рано от утре! Защо съдията е избързал с решението?

— Не знам, господин президент, но ми казаха, че вероятно съдията вече е подписал заповедта или както там го наричат в Италия. Когато Пентагонът и преките ми шефове научат за това, със сигурност ще ми заповядат да стоя настрана и да позволя на италианците да ви арестуват.

— Кой ви съобщи всичко това, капитане — попита президентът.

— Един сътрудник на италианския външен министър. За жалост забравих името му, но го имам записано в кабинета си.

— Няма значение. — Харис замислено разтърка брадата си, после погледна втренчено Глен Суонсън. — Сигурен ли сте, че информацията е достоверна?

— Да, сър. Човекът явно знаеше всичко, което се полага да знае сътрудник на външния министър. Знаеше и за разговора ми с мистър Анселмо.

— Добре.

— Освен това от централата потвърдиха, че се обажда от Рим.

— С колко време разполагаме? — попита Харис.

— Не знам, но очаквам да действат бързо. Вчерашното безславно оттегляне беше оскърбление за местния командир на карабинерите.

Застанал зад Суонсън, Крейг Дейтън слушаше внимателно всяка дума.

— Значи можем да потеглим? — попита той, като се обърна и направи знак на президента. — Разбира се, ако сте готов, сър.

— Можете да излетите по всяко време — отвърна Суонсън. — Вече заредихме самолета с гориво, нали?

Крейг кимна.

— Да, късно снощи. Но, капитане, трябва да знам дали ще имам проблеми с получаването на разрешение за полет до Лондон. Разбирате ли, самото разрешение идва от европейския контрол, който е в Брюксел, но Рим може да ги помоли да ни задържат.

— Не вярвам да го направят — каза Суонсън, — но не бих ви съветвал да чакате, за да видите докъде ще стигне търпението на Рим. А според мен има и още една причина да потеглите незабавно. Това тук е Сицилия и... откровено казано, Рим има само частичен контрол по тия места. Когато някой се опълчи на карабинерите, резултатът може да бъде непредвидим.

— Не разбирам — каза президентът.

— Имайте предвид, сър, че все още сме под тяхна юрисдикция. Бих предпочел да ви измъкнем оттук час по-скоро.

Крейг огледа Джон Харис, Шери Линкълн и Мат Уорд, после пак се обърна към президента.

— Господин президент? — попита той и зачака отговор.

Джон Харис седеше дълбоко замислен, подпрял с длани брадата си. След малко той въздъхна дълбоко и вдигна очи към Крейг.

— Добре. Готов съм. Дори ако тревогите на Джей за Лондон са основателни, предпочитам да поема този риск, отколкото да остана в Италия. Остава само да наемем още един самолет, който да откара ветераните и семействата им до Рим.

— Имам грижата за това, сър — каза Суонсън.

Президентът се обърна към него.

— Ако смятате, че е безопасно, бих искал да отида до терминала и да поговоря с генерал Глюк и групата му.

— Ще наредя всички входове да бъдат охранявани, сър. Няма да има опасност.

Суонсън даде по радиостанцията необходимите заповеди, после придружи президента до терминала и му подаде микрофона на озвучителната система.

Приятели, моля ви за внимание.

Джон Харис стоеше с микрофон в ръка до един от изходите към пистата и гласът му се разнесе из просторния пасажерски салон. Повечето от четирийсет и четиримата участници в групата се бяха скупчили около шведска маса в дъното на терминала. Още при първите думи на президента те започнаха да се събират около него.

Исках лично да дойда и да поговоря с вас. Реших да замина за Лондон и там да се боря срещу злонамерената перуанска заповед. Знам, че всички изразихте желание да дойдете с мен, но това вече не е необходимо, благодарение на вашата доблестна помощ. Уреждаме друг чартърен самолет тази вечер да ви откара до Рим, но искам отново да изразя колко високо оценявам вашата вяност към службата, която заемах, към страната, а оттам и към мен лично. Решението да се откажете от полета за Рим и да ме подкрепите имаше огромно значение. Възхитен съм, че бяхте готови да пожертвате тази чудесна екскурзия, каквато се пада веднъж в живота, за да застанете до мен в тежък час.

Наоколо веднага се разнесе одобрително мърморене, последвано от ръкопляскания. Джон Харис размаха ръка.

Моля... оставете ме да довърша. Знам... съществуваше сериозно безпокойство, че Белият дом ме е изоставил, но това не е вярно. Президентът Кавано бе изправен пред тежко решение, което взе за доброто на нацията, и аз горещо го поздравявам за избора. Би било по-лесно да отлетя с онзи С-17, но той осъзна, че в такъв случай както Съединените щати, така и аз, като бивш президент, ще бъдем сметнати за цинични бегълци от една международна правна процедура, в чието създаване сме взели пряко участие. Прав е.

Харис забеляза генерал Глюк и му кимна.

Преди да си тръгна, искам да стисна ръката на всеки от вас и да благодаря най-вече на генерал Глюк за това, че ви поведе в тази проява на солидарност.

Искам да знаете, че защитавахте не лично мен, а правото на всеки бивш президент да пътува по света без страх от арест въз основа на фалшифицирани обвинения. И... тъй като самият аз съм ветеран, макар и от по-младо поколение, искам да знаете колко високо ценя вашата саможертва. Това се отнася в еднаква сила до всичките двацет и двама мъже и една жена от морската пехота, до вашите съпруги и приятелки, които стояха край вас, до трите деца и едното внуче, взели участие в пътешествието.

Той остави микрофона и изръкопляска, докато генерал Глюк пристъпваше към него.

— Сигурен ли сте, че не се налага да дойдем, сър? Разпитах всички. Готови сме.

Джон Харис положи ръка върху рамото на генерала.

— Не, от тук нататък всичко ще бъде наред.

— Приберете се у дома колкото е възможно по-скоро, господин президент. Моля ви.

Харис кимна.

— И аз го искам, повярвайте ми.

Той стисна ръката на Глюк, после се ръкува с останалите и прегърна неколцина, преди да се върне при командира на базата, който го изведе навън.

— Много ви благодаря, капитане — каза Джон Харис и му подаде ръка. — Сега ще е най-добре да тръгвам.

— Да, сър, но смятам, че положението е овладяно. Кой знае защо, имам странното предчувствие, че ще възникнат проблеми с външните телефонни линии на базата. Жалко, защото, докато оправим повредата, няма да можем да приемаме обаждания от Рим.

— Та това може да отнеме няколко часа — усмихна се Харис.

— Да, сър, не е изключено — отвърна Суонсън.

— Благодаря, капитане — каза Джон Харис.

Морският офицер се обърна и започна да се отдалечава, но внезапно спря.

— И... може ли да ви кажа нещо лично, господин президент?

— Слушам.

— Когато напуснахте поста по този начин... за да останете верен на идеята си за един шестгодишен мандат... почувствах се неудобно, защото...

— Искрено съжалявам, че съм ви разочаровал, капитане — прекъсна го Харис.

Суонсън тревожно вдигна вежди и размаха ръка.

— Не, не! Не се срамувах заради вас, сър. Срамувах се от себе си, защото не гласувах за вас. Отказът да се кандидатираме повторно беше най-достойната президентска постъпка, която съм виждал някога.

Лондон, Англия

Вторник, 14:45 ч

При нормални обстоятелства луксозната обстановка на многоетапния хотелски апартамент, осигурен от английското правителство, би приковала вниманието на Джей поне за час. Обичта му към антиките и изящната мебел обикновено го караше с радост да предприема проучване по произхода на всеки предмет в една добре обзаведена стая. Но сега умората и сюрреалистичният характер на мисията го бяха зашеметили дотолкова, че почти не обърна внимание на заобикалящия го разкош.

Джей хвърли пътната чанта, мина в спалнята, просна се на двойното легло и потъна в дълбок размисъл.

А сега накъде, Дон Кихоте?

Докато пътуваше с колата към хотела, Шери Линкълн му бе позвънила, за да съобщи за предстоящото излитане.

— Нервен съм — каза ѝ той, — че довеждаме президента в Лондон, преди да съм уверен в позицията на правителството, но споделям вашето мнение. По-добре да се махате оттам.

— В момента включват двигателите — каза Шери и помълча за малко. В слушалката се раздаде приглушен вой на реактивни двигатели. — Можеш ли да ми кажеш какво точно те плаши, Джей?

— Ами... — започна той колебливо, като се питаше доколко да сподели с нея мъчителното си безпокойство. — Не се боя, че Лондон ще побърза да го изпрати в Лима, както биха сторили италианците, но... британските процедури за екстрадиране предоставят на съда твърде широка възможност за лична преценка и това ме тревожи. Ако сегашното правителство по една или друга причина реши да го екстрадира, разполага с всички шансове за успех. Просто не знам каква е официалната позиция, а не бих искал да рискувам на сляпо.

— Струваш ми се уморен, Джей — каза внезапно Шери. — Добре ли си?

— Аз... — запъна се Джей.

— Знам, че е малко нахално от моя страна да питам — продължи тя, — след като изобщо не сме се срещали.

Гласът ѝ звучеше невероятно успокоително и Джей за секунда почти забрави, че тя очаква отговор на въпроса си.

— Какво? О, не, Шери. Изобщо не е нахално. Дори съм ти благодарен, че се интересуваш.

— Добре тогава, какъв е отговорът? — подкани го тя.

— Ами... отговорът е „не“ — отвърна решително Джей. — Не мога да бъда уморен, защото съм на крак само от двацет и осем часа. Леко съм замаян, това е.

— Дори и да рухнеш след малко — заяви тя, — трябва да ти продиктувам номера на сателитния телефон в самолета, тъй като клетъчните телефони, които използвахме досега, няма да действат във въздуха. На този номер отговаря екипажът в кабината.

Джей грабна бележник от леглото зад себе си и записа номера.

— Мога ли да се свържа с вас по време на полета? — попита той.

— Да — отговори Шери. — Между другото, очаква се да кацнем на летище Хийтроу около пет и половина следобед ваше време. Ще ни чакаш ли? И ако не, какво предлагаш да предприемем след кацането?

— Ще ви дам инструкции по телефона, преди да пристигнете.

— А ако не се обадиш?

— Тогава... кажи на президента, че решението зависи от него, но ако никой не ви спре, заредете веднага и излитайте за Исландия, там заредете отново и потегляйте час по-скоро към Мейн. Но можете да разчитате на мен, Шери. Ще ви посрещна на летището.

— Надявах се да го кажеш. Изгарям от нетърпение да те видя.

— Аз също.

Джей остави слушалката и няколко секунди седя мълчаливо, обмисляйки кое е по-спешно — да позвъни в кабинета на вицепремиера, или да се чуе с адвоката Джефри Уолас, за да разбере какво е открил. Въпреки обещанието си, Уолас все още не се беше обадил.

Джей набра номера на кантората.

— В момента не е тук — каза секретарката. — Сигурна съм обаче, че скоро ще ви потърси, мистър Райнхарт.

Той ѝ благодари и едва бе оставил слушалката, когато телефонът звънна отново.

— Мистър Райнхарт? Ако обичате, изчакайте да ви свържа с посланик Джеймсън.

— С кого?

— Посланик Ричард Джеймсън, сър. Американският посланик във Великобритания.

— О, разбира се — отговори Джей, опитвайки да си припомни лицето на Джеймсън, чиято снимка неведнъж бе виждал по телевизията.

Защо ме търси, запита се той и го загложди смътно чувство за вина. Дали не трябваше аз да му се обадя като адвокат на Джон Харис?

— Мистър Райнхарт, не се познаваме лично, но исках да ви благодаря за онова, което вършите за президента Харис.

— Това е мой дълг, господин посланик. В края на краищата аз съм му адвокат.

— Разбирам. Можете ли да ми съобщите кога пристига в Лондон? От Вашингтон казва да го чакам по някое време тази вечер.

— Всъщност... — започна Джей, но предпазливостта надделя. — Още не знам със сигурност. Затова ли се обаждате?

— Е, основните причини са две — отвърна посланикът с енергичен глас, в който се долавяше лек акцент от Нова Англия. — Първо, трябва да уточним какво смятате да предприемете, и второ — да ви съобщя, че екипът от Вашингтон ще пристигне след около два часа.

— Какъв екип?

— Държавният секретар, няколко души от Министерството на правосъдието и неколцина други. Президентът Кавано ги праща, за да ви помогнат да подготвите защитата на президента Харис след казането му тук. Предполагах, че знаете.

— Не, сър, не знаех. Разбира се, от все сърце приветствам тази подкрепа, но не подозирах за нея. Два часа ли казахте?

— Дори по-малко. Пристигат на терминала за частни самолети в Хийтроу. Ако желаете, ще изпратя кола от посолството да ви вземе.

— Да, ще ви бъда благодарен.

— А сега за англичаните. Знам за днешната ви среща с Тони Шефилд.

— Мога ли да попитам откъде знаете, сър?

— Аз съм посланик на дружеска страна. Когато американски юрист идва да се консултира с британското правителство относно съдбата на бивш американски президент след пристигането му в Англия, Външно министерство се смята за длъжно да ме държи в течение.

Чувството за вина се превърна в мрачен облак. В края на краищата случаят засягаше отношенията на две велики държави, а Джей бе действал така, сякаш ставаше дума за най-обикновен личен въпрос.

— Извинявайте, че не ви се обадох, господин посланик.

— Няма проблеми. Мога ли да ви наричам Джей?

— Да, сър.

— Добре. Казвай ми Ричард. Виж сега, Джей. Нито Шефилд, нито министър-председателят ще държат пряка връзка с мен. Ще се обадят на теб, ако са обещали. Затова ще ти бъда много благодарен, ако си запишеш моя личен номер и ми звънеш веднага щом узнаеш нещо съществено.

Той продиктува номера и Джей го записа.

— Според вас, господин посла... Ричард, какво можем да очакваме от британците?

— Откровено казано, не знам. Това, което мога да кажа, е, че сегашното правителство се отнесе критично към действията на съдебните власти по случая „Пиночет“.

— С други думи, според сегашните управници правителството на Блеър е трябвало да подкрепи твърдението на Пиночет, че като бивш държавен глава притежава имунитет и не може да бъде арестуван или екстрадиран?

— Не. Точно обратното. Някои представители на сегашната администрация явно смятат, че е трябвало в срок от двайсет и четири часа след арестуването Пиночет да бъде екстрадиран в Испания, макар че от правна гледна точка това просто не е възможно.

За момент Джей се обърка.

— Значи те... *подкрепят* бързото екстрадиране?

— Не бих казал, че го подкрепят по принцип или че са готови да прескочат нормалните правни процедури, Джей. Но те предупреждавам: някои от съветниците на премиера му нашепват, че Великобритания няма правото да отлага екстрадиране по политически съображения. С други думи, президентът Кавано спешно изпрати насам държавния секретар по редица причини и една от най-важните е да се опита да убеди премиера, че Великобритания не бива да се меси по какъвто и да било начин в работата на съдилищата си.

— Това донякъде ме смущава — каза Джей. — Нима наистина смятат, че има пряка връзка между случая с Пиночет и президента Харис? За Пиночет целият свят знаеше твърдо, че обвинението в прилагане на изтезания е основателно. Скалъпените обвинения срещу Джон Харис са нещо съвсем различно. Те са напълно безпочвени.

— Да, добре изтъкнато, но има и друг проблем. В случая с Пиночет опитът за арест бе предприет от трета страна, Испания. Дори правителството на Блеър би подкрепило едно изпращане на генерала обратно в Чили, ако смяташе, че родината му се готви да започне съдебен процес срещу него. Но всички усещаха нещо гнило около факта, че жалбата идва от трета страна. Испания настояваше англичаните да изпратят чилиец в Испания, където да бъде съден, защото е убивал предимно чилийци в Чили. Цялата работа изглеждаше изсмукала от пръстите. — Посланикът помълча и продължи: — В случая с Джон Харис проблемът е там, че именно нацията, която смята свои граждани за жертви на изтезания и убийства, подписа заповедта за арест и иска екстрадирането му. С други думи, Перу иска той да бъде изпратен в Перу, за да отговаря по обвиненията, че е дал заповед за измъчване и убиване на перуанци. Играта става съвсем различна.

— Моят проблем, сър, е там, че ми трябва време, за да докажа пред съда цялата несъстоятелност на обвиненията. Перуанците очевидно искат да го съдят в Перу, където обвиненията ще се смятат за основателни, независимо дали са доказани, или не.

— Признавам, дилемата е наистина тежка и нямам представа дали британският премиер ще сметне различията от случая с Пиночет за толкова съществени, че да оправдаят една намеса в наша полза. Просто не знам и затова със затаен дъх ще чакаме да чуем думата му.

Посланикът приключи разговора и Джей отново се опита да се свърже с кантората на Уолас. Оттам отговориха, че Уолас още не е

дошъл, и Джей му остави кратко съобщение, сетне затвори телефона, скоочи на крака и закричи напред-назад из стаята, потънал в размисъл.

От Вашингтон пристигаше цяла делегация големи играчи. Защо никой не си бе направил труда да уведоми адвоката на президента? Дребен служебен пропуск или умишлено действие? Не знаеше и затова над приятната перспектива да получи сериозна подкрепа в предстоящата битка падаше сянката на далеч по-мрачен вариант — целият контрол да бъде поет от пратениците на действащия президент, който вече бе взел решението да се дистанцира от дилемата на Джон Харис.

Джей погледна часовника и си представи как боингът на „Юро Еър“ вече лети към Лондон. Трябваше ли да им се обади? Дали да не ги пренасочи към някоя друга столица?

Джей мина в най-голямата стая на апартамента и разгърна трите си бележника върху изящна махагонова маса. В единия бележник ясно се виждаше как са протичали мислите му преди няколко часа в Ларами и по време на полета над Атлантика. Имената на столиците бяха зачеркнати едно по едно. Оставаше само Лондон.

Дали не съм сбъркал? Мили боже, залогът е прекалено голям, нямам право да сгреша!

Джей мина в кухненския бокс и докато зареждаше кафеварката, мислите му се рееха в другия край на континента. Ако премиерът решише да окаже правителствен натиск за бързо екстрадиране, имаше ли начин да прескочи правните процедури? И ако да, то до каква степен?

Трябва да знам докъде е стигнала заповедта, помисли си Джей.

Разбира се, нямаше как да спре съдебната машина, но щом президентът бъдеше арестуван, Джефри Уолас можеше незабавно да се намеси, за да оспори законността на ареста, на заповедта и на всяко взето решение.

Успокой се! Няма начин британският премиер да окове Джон Харис и да го прати в Перу без многомесечни съдебни дела и обжалвания.

Сигурен беше в това. Почти сигурен.

Телефонът иззвъня. Джей грабна слушалката и с облекчение чу отсреща гласа на Уолас.

— Ужасно съжалявам, мистър Райнхарт, но се оказа малко трудничко да изясня какво става. Вече знам и ще е най-добре час по-скоро да дойдете тук.

— Къде е това „тук“ и за какво точно говорите? От няколко часа насам се мъча да ви открия.

— Прав сте. Намирам се в съда на Боу стрийт, близо до Ковънт Гардън. Ще ви продиктувам адреса. Камбъл вече пристигна, но заседанието ще започне не по-рано от половин час. Имате време да дойдете.

— Заседание за заповедта от Интерпол ли?

— Точно така. За свой срам признавам, че загубих доста време, докато открия, че с екстрадиране се занимава единствено съдът на Боу стрийт. А когато проверих днешния график, погрешно ме информираха, че заседанието още не било насрочено. Пълна измама. Още тази сутрин е било насрочено за три и половина днес следобед, тоест до началото остава половин час. Може и да е просто служебна грешка, но определено ми намирисва на нечия приятелска услуга. — Уолас набързо продиктува адреса и добави: — Надявам се, разбирате, че почти няма как да се противопоставим на този начален етап.

— Да, разбирам.

— Позвъних на един приятел, който познава съдията. Според него засега може да бъде издадена само спешна заповед за арест. Въпросът за екстрадирането ще се реши на следващо заседание.

— Мога ли да говоря пред съда?

— Заседанието е неофициално, тъй че не вярвам съдията да ви хвърли в тъмница, ако вметнете някоя дума. Но каквото и да кажете, то едва ли ще има правна стойност на този етап. В момента се предприемат чисто формални действия за преобразуване на перуанската международна заповед във временно британско разрешение за арест. Ако съдията ви разреши, можете да протестирате, но само в много тесни рамки. Нали разбирате, например дали заповедта *наистина* е издадена от Перу и тъй нататък.

Джей остави слушалката, грабна куфарчето и изтича към асансьора. Натисна няколко пъти бутона, после се отказа да чака и тичешком мина шестте етажа до фоайето, където портиерът му спря такси. Пътуването до съда отне по-малко от петнайсет минути. Джефри Уолас го чакаше на тротоара.

— Мистър Райнхарт?

— Да. Как ме познахте? — попита Джей.

— Изглеждате силно разтревожен — отвърна Уолас, после представи Джей на охраната и го поведе през тясно занемарено фоайе.

Юристът беше на около шейсет години, висок почти метър и осемдесет. Джей се постара да запомни добре веселото му кръгло лице с буйна и четинеста русолява коса. Минаха настрани и насреща им се зададе мъж с очила.

— Позволете да ви запозная със защитника — каза Джефри Уолас. — Найджъл Уайт, това е Джей Райнхарт, американският адвокат на твоя клиент Джон Харис.

Докато Джей и Уайт се ръкуваха, Уолас посочи с пръст към дъното на залата.

— Онзи там е Камбъл — каза той и кимна към Стюарт Камбъл, който си шушукаше с неколцина мъже, облечени в черно.

— Познах го, макар че отдавна не сме се срещали — каза Джей.

— Така ли? — изненада се Уолас. — Значи познавате стария негодник?

Найджъл Уайт бе започнал да прелиства записките си и не обръщаше внимание на разговора. Джей кимна.

— С колко време разполагаме до откриването на заседанието? — обърна се той към Уайт.

— Може би десет минути — отвърна адвокатът, без да вдига глава.

— Ако обичате, изчакайте тук, господа — каза Джей, после изпъчи гърди и тръгна към Камбъл, усещайки как стомахът му се свива на топка.

Сър Уилям Камбъл бе не само негов противник, но и легендарна фигура в международното право. Да загубиш срещу такъв човек би било почти чест.

Почти.

За момент мисълта го развесели, макар да имаше чувството, че цяла армия пеперуди упражняват в корема му фигури от висшия пилотаж. Нямахше намерение да остави Джон Харис в лапите на Стюарт Камбъл.

— Извинете ме, господа — изрече с отмерен глас Джей, когато стигна до групата.

Тримата събеседници на Камбъл се обърнаха и леко отстъпиха настрана, когато видяха, че Джей гледа втренчено едрия шотландец.

— Здравейте, слушам ви — каза любезно Стюарт и леко вдигна вежди.

Джей протегна ръка. Стюарт енергично я стисна.

— Извинете, не чух името ви — каза той и леко приведе глава, сякаш искаше да се приспособи към по-ниския ръст на Джей.

— Как, сър Уилям, не ме ли помните?

Широката усмивка, която бе хипнотизирала и укротявала безброй съдебни заседатели и свидетели, пробяга за миг по лицето на Камбъл, прикривайки растящото му объркване. Той пусна ръката на Джей.

— Много съжалявам, но се боя, че наистина не ви помня.

— Така значи? Е, тогава ще ви подсказа. Годиinata беше хиляда деветстотин седемдесет и девета. Като представител на „Бритиш Еървейс“ вие се опитвахте да попречите на малката тексаска авиокомпания „Браниф“ да извършва полети до Гатуик. За жалост загубихте.

— О, да! Тогава мисис Тачър си позволи да заобиколи закона. Помня случая, но...

— А дали си спомняте и младия адвокат от една вашингтонска фирма, който дойде да вземе участие в делото?

— Да, но не може това да сте вие — каза Камбъл. — Доколкото си спомням, по-късно онзи тип стана съдия нейде в Щатите, а след това беше изхвърлен и лишен от право да практикува.

— Точно за мен става дума, сър Уилям, но правата ми не бяха отнети, а само временно замразени. Сега ги получих отново.

— Нима? А името ви...

— Райнхарт. Джей Райнхарт.

При това име веждите на Камбъл отново подскочиха.

— Да, разбира се. Е, мистър Райнхарт, какво ви води в този скромнен съд?

— Ако си спомняте, вчера разговаряхме по телефона — отвърна спокойно Джей, следейки с удоволствие как чувствата по лицето на Камбъл се сменят едно след друго, докато международният юрист се мъчеше да прецени своя противник.

Внезапно Камбъл се усмихна, извърна очи настрани и отново погледна Джей.

— Нима искате да ми кажете, че вие сте адвокатът, защитаващ президента Джон Харис?

— Именно. Ако си спомняте, Джон беше старши съдружник в моята фирма.

— Да. Сега си спомням. Все още ли работите за онази фирма?

— Не. Работя на свободна практика и разбира се, наех местни юристи.

Джей махна с ръка към Джефри Уолас и Найджъл Уайт. Камбъл ги погледна и кимна с надменна любезност.

— Изненадан сте да ме видите тук, нали, сър Уилям?

— Малко неща ме изненадват на тази възраст, мистър Райнхарт. Признавам обаче, *наистина* съм изненадан, че адвокатът на Джон Харис си губи времето тук. Както без съмнение знаете, днес само ще преобразуваме заповедта от Интерпол във временно разрешение за арест. Молбата се внася от името на Лондонската градска полиция и след като първоначалната заповед е законна, едва ли има повод за възражения.

— Разбира се. И все пак дойдох тук, за да възразя.

Стюарт Камбъл леко сведе глава настрани и му хвърли снизходителен поглед, сякаш не можеше да повярва, че е чул нещо толкова глупаво. Той заби поглед в отсрещната стена, тръсна глава, приведе се напред и заговори толкова тихо, че да не чуе никой друг, освен Джей.

— Чувствам се длъжен да ви помогна, драги, за да не се излагате. Това тук е обикновен съд и просто няма публика за вашите протести въпреки целия цирк, който разиграха около случая „Пиночет“. Жалко, че мистър Уолас не ви е осветлил по въпроса, но като американски юрист нямате право да говорите пред съда от името на клиента си. Сигурен съм, че не искате да бъдете порицан от някакъв английски съдия.

— Бил съм порицаван и от най-добрите съдии, сър Уилям. Какво значение има, че този тук носи перука и раздава правосъдие на дребно в една полузабравена юридическа област?

Камбъл вдигна глава и гласът му си възвърна предишната мощ.

— Тъй значи? Добре, само внимавайте да не проявите пред почитаемия магистрат вроденото си високомерие към неговия дребен съд. А, и между другото, районните съдии не носят перуки.

— Това не е високомерие, а реализъм. Говорим за най-основното ниво на английската съдебна система. Ако си спомням добре, преди няколко века щяха да го наричат „съд за общи жалби“, а хората около нас щяха да носят гъски и да се карат за откраднати пилета.

— Не съвсем. Съдилищата за общи жалби са били на доста по-ниско ниво. Но както желаете, мистър Райнхарт. Надявам се да бъде забавно. С удоволствие ще застана срещу вас пред съдията.

— Щом е тъй, довиждане — отвърна Джей и едва удържа усмивката си, докато се връщаше при Джефри Уолас.

*На борда на „Юро Еър“ 1010
Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия
Вторник, 16:50 ч*

Крейг Дейтън погледна часовника си и нервно въздъхна. Бяха приключили рулирането и чакаха с включени двигатели в края на пистата.

— Мисля, че пак загазихме, Аластър — каза той, гледайки кулата в далечината. — Някой нарочно не ни дава разрешение за излитане.

Вторият пилот вдигна вежди многозначително и се озърна към своя партньор.

— И ако ми разрешите да говоря открито, доблестни капитане, това безкрайно ни изненадва, нали?

Крейг го погледна с усмивка.

— Май си позволих да повярвам, че всичко е уредено. Попитай отново.

— Вашето желание е мой свещен дълг, сир — заяви Аластър и натисна бутона, за да поиска за трети път разрешение от наземния контрол.

— Разбрано, „Юро Еър“ — отговори младият служител от базата. — От Рим казват, че все още координират полета. Моля, изчакайте.

— Тук „Юро Еър“ четири две... тоест десет десет, благодаря — каза Аластър и мислено си напомни още веднъж, че позивните им вече са променени с номера на чартърния полет на „Юро Еър“ десет десет. Озърна се към Крейг и забеляза, че командирът е натиснал бутона за повикване на старшата стюардеса.

След трийсет секунди Джилиан отвори вратата на кабината и Крейг ѝ заръча да повика Шери Линкълн.

— Искал си да ме видиш — каза след малко Шери, подавайки глава през вратата.

— Бавят ни с разрешението за излитане, Шери. Мисля, че трябва да позвъня на капитан Суонсън.

Тя се замисли, после поклати глава.

— Просто ни бавят по вина на Рим. Изчакай. Ще се върна след няколко минути. Ако междувременно получиш разрешение, приеми и излитай.

Шери се върна при Джон Харис и му обясни положението, докато търсеше името и телефонния номер, които ѝ бе дал капитан Суонсън. Набра дългата поредица от цифри и зачака. След малко се обади мъжки глас.

— Ало.

— Обажда се Шери Линкълн, помощничка на президента Джон Харис. Бих искала да разговарям с външния министър Анселмо, ако е възможно.

— Моля ви, изчакайте, синьорина — отвърна спокойно гласът.

Отсреща настана мълчание, но не се чуха звуци от прехвърляне на връзката.

— Искате да говорите с министър Анселмо, нали? — попита мъжът отсреща тъй внезапно, че леко я стресна.

— Да. Ще може ли да се обади?

— Очевидно ще може, мис Линкълн, тъй като в момента е на телефона. Говорите с Джузепе Анселмо.

Шери побърза да се извини и изложи опасенията си.

— Трябва да ви попитам, сър, дали италианското правителство възнамерява да попречи на заминаването ни.

Отсреща отново настана мълчание, преди Анселмо да отговори.

— Ще проверя този въпрос, мис Линкълн — отвърна той с явно нежелание да се ангажира. — Как да се свържа с вас?

Тя продиктува номера на клетъчния си телефон, благодари и приключи разговора.

— И какво? — попита Джон Харис, когато тя прибра телефона.

— Странно — отговори Шери. — Изглеждаше изненадан, което означава, че може би някой друг командва парада.

Извънредна въздушнотранспортна мисия на ВВС на САЩ (ИВТМ 52)

В полет, на 990 километра от Лондон

Шестима мъже и една жена се бяха настанили удобно в луксозния заседателен салон на военния боинг 757 от президентското ято на Осемдесет и девета военнотранспортна ескадрила към базата „Андрюс“. Всички наблюдаваха държавния секретар Джоузеф Байър, който приключваше разговора си по един от сателитните телефони.

— И тъй — каза Байър, след като остави слушалката, — онова съдебно заседание в Лондон току-що е започнало. Чиста формалност. Ще издадат английски вариант на заповедта за арест и след това просто ще чакат Харис да слезе от самолета.

— Самолетът още е на пистата в „Сигонела“, сър — уточни един от мъжете, — но очакваме всеки момент да излети за Лондон.

— Разговаряхте ли с хората на министър Анселмо? — попита заместник-министърът на правосъдието Алекс Маклафлин.

— Разговарях лично с Джузепе Анселмо. Цялото италианско правителство ликува. — Байър огледа всички около масата. — Добре, първа точка от дневния ред е да укротим онзи пропъден тексаски съдия и да го отстраним от пътя си. На Харис не му трябва такъв адвокат, а и не искам някакъв си провинциален каубой да нахълта в Бъкингамския дворец и да потърси помощ от слисаната кралица, с което окончателно ще обърка положението.

— Объркал ли е нещо? — попита с изненада Маклафлин. — Знам, че малко прилича на карикатура, но разговарях с него и проверих проявите му в международното право преди сблъсъка с комисията по съдебна етика. Не ми се видя глупав. Няколко години е работил с Джон Харис.

За момент държавният секретар се втренчи в Маклафлин.

— Наистина ли?

— Да. И между другото, съсипал е съдийската си кариера, защото се влюбил в една обвиняема, с която, бих добавил, по-късно сключили брак.

— Е, само преди няколко часа този твой влюбчив и способен международен юрист нахълта на Даунинг стрийт десет и на практика притисна британското правителство до стената, настоявайки да узнае какво ще предприемат.

— Следва ли да разбирам, че това не е правилният подход? — попита Маклафлин.

— Шегуваш ли се? — отвърна с усмивка държавният секретар.

— Аз съм юрист, а не дипломат, господин държавен секретар. Без съмнение двамата с мистър Райнхарт споделяме убеждението, че правата линия е най-краткото разстояние между две точки. Не го оправдавам, разбира се.

— И с право. — Държавният секретар възмутено извъртя очи към тавана, после отново огледа групата. — Ако искате, оправдавайте мистър Райнхарт, ваша си работа. Само го махнете от пътя ми. Разбрано? Пратете го на екскурзия, водете го по заведения, купувайте му бисквитки, напийте го... както решите. Стига да не ми се пречка. Случаят не е за аматьори.

Всички кимнаха мълчаливо.

— Добре — каза Байър. — Всемогъщото божество от Овалния кабинет ни изпраща на мисия със задачата да удържаме положението, докато перуанците вдигнат ръце или умрат от старост. Никакво екстрадиране, никакви отстъпки, само дълго, усърдно, отегчително и в крайна сметка полезно трупане на формалности.

— Ами ако британският премиер и министърът на правосъдието не ни подкрепят? — попита Маклафлин.

Американският държавен секретар го погледна в очите.

— Тази вечер сте истински извор на остроумия, нали, господин заместник-министър?

— Просто се питам какво смятаме да правим, ако британските съдебни власти щракнат белезници на нашия бивш президент и с благословията на премиера го пратят да чака самолет за Перу.

— Това никога няма да стане.

— Сигурен ли сте? Ами върховенството на закона? Британците уважават тази идея. От тях сме я взели, по дяволите!

— Няма да стане, Алекс. Преди всичко, ти сам ме осведоми за процедурите по екстрадирането. За тях трябва време. Знам, че сегашният министър-председател е малко неуправляем, но все пак Британия е твърде заинтересована от дипломатическото и военното сътрудничество с Америка, за да ни погоди такъв номер. Екстрадирането не ме плаши. За разлика от онзи Райнхарт.

Кабинетът на външния министър, Рим, Италия

Джузепе Анселмо остави слушалката и няколко секунди я притиска на място, после се завъртя към секретарката си и изрева на италиански:

— Свържете ме с шефа на въздушния контрол. Бързо, ако обичате!

В приемната се развихри трескава дейност и върху телефона присветнаха няколко лампички. Най-сетне звънна сигналът на вътрешната уредба.

— На трета линия, господин министър — съобщи секретарката, добавяйки името и поста на човека отсреща.

Анселмо стовари показалец върху бутона и се представи без излишни любезности.

— Защо вашите хора бавят разрешението за излитане на „Юро Еър“ от „Сигонела“?

Отсреща прозвуча смутен отговор, после го помолиха да изчака.

— Аз... аз си мислех, министър Анселмо, че не бива да го освобождаваме. Затова разрешението бе... отложено.

— *Кой* ви е наредил да мислите? — попита Анселмо.

— Ами... господин министър, вашите сътрудници ми казаха, че не желаете да го пуснем.

— *Моите* сътрудници ли? Кой по-точно?

— Вашият заместник Руфоло Росини. Той не каза точно какво да правя, но от думите му предположих, че желаете да се намесим. Звучеше логично.

— Значи *предположихте*? Да не би въздушният контрол напоследък да се е заел с външната и вътрешната политика?

— Не, господин министър, аз...

— Незабавно пуснете онзи самолет. Изкарайте го час по-скоро от италианското въздушно пространство.

— Но, господин министър, нали Италия се опитва да арестува пътника от самолета?

— След като явно държите да се месите в националната политика, позволете да ви обясня какво желаем и аз, и президентът. Искаме самолетът на „Юро Еър“ и бившият американски президент да напуснат Италия колкото е възможно по-скоро! Само това ни липсваше — световните медии да вдигнат шумотевица по въпроса дали спрямо Харис постъпваме правилно, или не. Ако го задържим, губим. Ако го

екстрадираме, губим. Ако го съдим, пак губим. Но ако по своя воля избяга от заповедта, поне ще се измъкнем невредими в дипломатическо отношение. За къде е решил да лети?

— За Лондон.

— Чудесно. Нека англичаните да си блъскат главите. Махайте го от Италия!

— Много съжалявам, господине. Ако разрешите да приключа с разговора, незабавно ще издадем разрешение.

— Погрижете се! И да не сте посмели повече да правите подобни предположения.

Анселмо тръшна слушалката с такава сила, че стресна секретарката си, която надничаше откъм приемната.

— Господин министър?

— Намери Росини и го докарай тук незабавно! Трябва да разбере кой още върти игри зад гърба ми.

Съдът на Боу стрийт, Лондон, Англия

Найджъл Уайт бе обяснил на Джефри Уолас и Джей Райнхарт, че всеки опит за оспорване на заповедта от Интерпол пред съда най-вероятно ще се окаже безсмислен.

— По принцип можем само да слушаме и тихичко да мърморим, освен ако не разполагате с доказателства, че заповедта наистина е фалшива — уточни Уайт.

Сър Уилям Стюарт Камбъл представи перуанската заповед точно както можеше да се очаква. Но далеч по-неочаквано бе внезапното ставане на Найджъл Уайт.

— Моля почитаемия съд да ми разреши да говоря — изрече Найджъл, следейки внимателно как съдията му хвърли строг поглед над полукръглите стъкла на очилата си.

— Мистър Уайт? Какво е *вашето мнение* по въпроса?

Леко изненадан, Стюарт Камбъл извърна глава.

— От името на Джон Харис, бивш президент на Съединените американски щати — продължи Уайт, — моля съда да изслуша важни доказателства, че разглежданата заповед, макар и наистина издадена от Перу, представлява нарушение не само на британските, но и на перуанските закони.

Съдията свъси вежди и се приведе напред.

— Мистър Уайт, по мнение на съда не е тук мястото да оспорвате обвиненията. Освен това бих добавил, че току-що вие сам потвърдихте произхода на заповедта, а за момента това е единственото, което ме интересува.

— Има ли по-добро място, сър? Трябва ли да изчакаме да бъде арестуван несправедливо един бивш държавен глава на най-могъщата нация в света, а чак след това да изясним, че на практика заповедта е лъжлива и приписва на Джон Харис престъпление, каквото в никакъв случай не би могъл да извърши? Така не се раздава правосъдие.

— Може би, мистър Уайт, но така се прилагат британските закони за арест и екстрадиране според определения правен ред. Седнете, ако обичате.

— Не, сър, няма да седна. Моля за разрешение по въпроса да се изкаже мистър Джейсън Райнхарт, американският адвокат на мистър Харис.

Съдията раздражено поклати глава и посочи с чукчето си Стюарт Камбъл, който стоеше прав до своята маса и се усмихваше иронично.

— Мистър Уайт, ако не успеете да убедите сър Уилям Камбъл да подкрепи подобен безплоден спор, който в никакъв случай няма да промени решението ми, настоявам да седнете, сър!

Стюарт Камбъл се завъртя към съдията и вдигна пръст.

— Разрешете, сър.

— Сър Уилям? Нима ще кажете, че подобни твърдения са приемливи за клиента ви?

— Напротив. Перуанското правителство обаче не желае да има и сянка на съмнение относно представянето на пълни и цялостни доказателства. Въпреки цялата безпочвеност на твърдението аз с удоволствие ще изслушам мистър Райнхарт от Америка, ако съдът му разреши да говори.

Потресеният съдия се облегна назад.

— Гледай ти. Тъкмо бях взел да очаквам от вас, господа, да се придържате към досадните процедури, предписани от закона. Но какво ни интересува законите, а? Това тук да не би да е съд? Много добре, сър Уилям, ще отпусна на мистър Райнхарт пет минути, не повече. Мистър Райнхарт?

Джей стана. Чувстваше се в чужди води и напълно неподготвен.

— Да, Ваша Светлост... искам да кажа Ваше Превъзходителство. Съдията се приведе напред и размаха чукчето.

— Към мен не се обръщат с „Ваше Превъзходителство“, мистър Райнхарт, а и няма смисъл да се задълбочавате в съдебните формалности, тъй като не сте британски юрист и не сте длъжен да ги спазвате. Каквото и да кажете, в правно отношение няма да струва пукната пара, но в знак на любезност към вас и клиента ви разрешавам да говорите пред съда пет минути.

— Благодаря, сър — каза Джей.

Съдията се облегна назад с леко заинтригувана физиономия.

— Най-напред искам да изразя дълбокото си уважение към съда — започна Джей. — Благодаря за предоставената ми възможност да се изкажа по въпроса. Ще бъда съвсем кратък. Трябва да кажа, че имам богат опит в международното право и напълно разбирам целите на Договора против изтезанията, въз основа на който е издадена заповедта на Интерпол. Не твърдим, че президентът Харис притежава съдебен имунитет като бивш държавен глава. Както бе доказано в случая „Пиночет“, тази доктрина не се отнася до престъпления срещу човечеството. Съдът обаче трябва да има предвид, че изложените в заповедта обвинения са очевидно неверни и не дават законни основания за издаване на британско разрешение за арест. Перу твърди, че президентът Харис лично е наредил на полувоенна групировка да извърши нападение срещу нелегална фабрика за наркотици на перуанска територия, което довело до жестоката смърт на осемдесет и четирима мъже, жени и деца. Престъплението, разбира се, е ужасно. Но Перу не представя нито на този съд, нито на която и да било друга инстанция абсолютно никакви доказателства за наличието на връзка между заповедта за нападението и евентуално знание на президента Харис, че използваните за акцията наемници ще си послужат с изтезания и убийства. Президентът Харис е издал на Централното разузнавателно управление секретна заповед да открие и унищожи въпросната фабрика. Заповедта се съхранява в американските архиви. Както в тази заповед, така и във всички представени от Перу документи няма буквално никакви доказателства, че президентът Харис е знаел или би могъл да знае за намеренията на перуанския резидент на ЦРУ да наеме банда главорези и да им нареди онова, което

са извършили. Сър, поради пълната липса на доказателства за деянието, посочено в заповедта, британското законодателство изисква от Перу да представи обвинение, свързано по някакъв начин с престъпния акт. Това не е извършено. След като не са посочени елементарни основания за арест, съдът би трябвало да отхвърли заповедта.

— Това ли е изявлението ви, мистър Райнхарт? — попита съдията, продължавайки да седи облегнат назад.

— Да, сър — отговори Джей с чувството, че се е провалил най-позорно.

— Благодаря. — Съдията подпря лакти на масата. — А сега, господа, ако няма много да протестираме, смятам да взема решение и след това да се заема със скучните всекидневни задачи на този съд.

Докато Джей говореше, Стюарт Камбъл бе седнал. Сега той внезапно стана.

— Моля, сър.

По лицето на съдията се изписа дълбока изненада.

— Сър Уилям? Какво повече може да се каже, сър?

— Ще бъда благодарен, ако ми разрешите официално да оборя възраженията на скъпия мистър Райнхарт срещу очевидните основания за арест.

— Необходимо ли е, сър Уилям?

— Да, сър, крайно необходимо.

— Длъжен съм отново да ви предупредя, че това няма да се отрази върху решението ми. Не сте длъжен да отговаряте на казаното. То не засяга по същество целта на съдебното заседание. Трябва ли да ви напомням, че разглеждаме само заповедта за арест, а не екстрадирането?

— Разбирам, сър, но става дума за извънредно сериозен прецедент в международното право, който ще бъде наблюдаван с огромен интерес от целия свят. В наш интерес е да не оставяме неизяснени въпроси.

— Е, добре. Говорете — отвърна съдията и отново се облегна назад, оставяйки чукчето пред себе си.

— Благодаря. — Камбъл вдигна от масата дебел сноп листове и се обърна към Джей. — Ще осигуря копие от този доклад за съда и за мистър Райнхарт, но позволете да изложа накратко фактите. Мистър

Райнхарт твърди, че нямало връзка между заповедта на президента Харис до ЦРУ и прилагането на изтезания спрямо обитателите на една сграда, която наистина е използвана за нелегално производство на наркотици, но същевременно е подслонявала жените и децата на мнозина от работниците... и всички те са били инквизирани. В хода на двудневните разпити някои мъже, жени и дори деца били обезглавени, много от жените и момичетата пребити и изнасилени, а накрая всички оцелели били заключени в сградата и изгорени живи. Оцеляло е само едно петнайсетгодишно момиче, сметнато за мъртво и изоставено между трупите.

Найджъл Уайт скочи на крака.

— Сър, длъжен съм да протестирам срещу тази безсрамна замяна на правните доказателства със страховити, но напълно безпочвени приказки!

— Приема се! — отсече съдията. — Сър Уилям, никакви волности повече!

— Да, сър. Исках само да изтъкна следното. Перуанското правителство откри доказателства, че на деветнайсети ноември, четиринайсет дни преди началото на операцията, президентът Джон Харис е имал среща в Овалния кабинет с високопоставен служител на ЦРУ. Този служител на име Бари Ренълдс го уведоми, че група наемници от бившата партизанска организация „Сендеро Луминосо“ са се съгласили да нападнат и унищожат фабриката за наркотици срещу един милион долара. Трийсет минути по-късно мистър Ренълдс напуснал Белия дом с устното разрешение на американския президент да организира нападението и да плати от секретни фондове на ЦРУ. На тази среща мистър Ренълдс изрично е подчертал, че подобна акция може да се осъществи единствено от професионални главорези, при което съществува сериозен риск те да се окажат жестоки и кръвожадни, да пренебрегнат заповедите и да се стигне до инквизиции на хората във фабриката, а после всички свидетели да бъдат избити. Уведомен за това и посъветван от мистър Ренълдс да отмени нападението, президентът Харис въпреки всичко заповядал акцията да бъде проведена, защото смятал, че да се прекрати непрестанният приток на обработен кокаин и хероин от тази област е далеч по-важно, отколкото да се съхрани животът на шепа местни жители. Разбира се, президентът едва ли е очаквал да пострадат жени и деца, но е знаел, че

при одобрената от него операция ще загинат човешки същества. Разполагаме с копие от дневника за срещите на президента през този ден. В графика липсват трийсет минути. Макар че никъде не се споменава за посещението на мистър Ренълдс, перуанското разследване откри безспорни доказателства за това посещение, провери ги най-щателно и именно върху тях се гради заповедта за арест.

Найджъл Уайт понечи да стане, но Джей го хвана за рамото и се изправи вместо него.

— Господин съдия, може ли да задам един въпрос?

— Не виждам причини да ви откажа, мистър Райнхарт — отвърна саркастично съдията, — след като явно сме се захванали да създадем нова съдебна процедура. Моля, заповядайте.

— Сър Уилям, какво представляват тези така наречени безспорни доказателства? — попита Джей.

С безкрайно самоуверено изражение, от което по гърба на Джей пробягаха хладни тръпки, Стюарт Камбъл се завъртя към него и помълча.

— За ваше огромно съжаление, мистър Райнхарт, разполагаме с тези сведения от самия източник. Виждате ли, мистър Ренълдс бил отвратен от станалото. Той е почтен човек с дълга и достойна кариера в Централното разузнавателно управление. Шефовете му го изпратили да обясни на президента Харис деликатното положение. Той се съгласил неохотно, защото смятал, че един президент на Съединените щати никога няма да одобри използването на главорези и всички опасности, следващи от подобен акт. След нападението той страдал жестоко от угризения на съвестта и се чувствал лично отговорен за станалото. Официалните архиви ще потвърдят, че Ренълдс напуснал ЦРУ, а след това лично се свързал с перуанския президент, за да му съобщи за участието си в нападението и да осигури доказателства, че заповедта е дошла от Овалния кабинет.

Джей дълбоко въздъхна и се помъчи да изглежда невъзмутим,

— Всичко това са само приказки в стил „чул-недочул“, сър Уилям. Не можете да издадете подобна заповед само заради недоказаните твърдения на един-единствен човек, още повече, че не знаем доколко може да се вярва на този Ренълдс.

— Мистър Райнхарт, искрено съжалявам, че не ви е останало време да проучите случая. Ренълдс знаел, че заповедите от Белия дом ще бъдат потулени и според официалната линия той изобщо не се е срещал с президента. Знаел още, че ако нещо се обърка, положението му ще бъде много опасно. Затова взел една незаконна и рискована, но ефикасна предпазна мярка — да запази запис от разговора в случай, че по-късно го обвинят в самоволни действия. Използвал модерно електронно устройство, с което направил таен видеозапис на срещата си с президента. С други думи, сър, доказателство има, то е у нас и сме готови да го представим на съда.

Смутеният Джей седна, опитвайки се да прикрие доколко е зашеметен. Ако наистина съществуваше видеозапис, дори и незаконен, цялото уравнение се променяше.

Но онзи Джон Харис, когото познаваше, бе неспособен да одобри подобна жестокост! А дори и видеозапис може да бъде изтълкуван погрешно.

— Господа — намеси се съдията, — ако ми разрешите, смятам да си възвърна властта над тази скромна съдебна зала и да пристъпя към онова, което трябваше да сторя от самото начало, тоест да съобщя решението си. Смятам, че заповедта от Интерпол отговаря на всички изисквания за основателност и достоверност, и поради това ще подпиша временно разрешение за арест на Джон Б. Харис, известен като бивш президент на Съединените щати, по обвинение в множество нарушения на международния Договор против изтезанията. Арестът може да бъде извършен незабавно, щом мистър Харис попадне под териториалната юрисдикция на Обединеното кралство. А сега ще дам десет минути почивка, за да се опитам да си припомня защо изобщо приех назначение в този съд.

Докато съдията се изправяше, всички станаха на крака и го изчакаха да изчезне в кабинета си. Когато вратата се затвори, Стюарт Камбъл пристъпи към Джей и остави пред него копие от доклада си.

— Ще ми трябва и копие от видеозаписа — каза Джей с почти нормален глас.

— Е, за това ще е нужно известно време, ако изобщо решим да го представим на толкова ранен етап. Ще ви съобщя, след като взема решение. Къде сте отседнали? Ако обнародваме записа, ще имам грижата да го получите.

— Искам го още днес.

Стюарт Камбъл се обърна към един от своите придружители.

— Джеймс, възможно ли е изобщо да осигурим записа днес, ако имаме такова желание?

— Може би — отговори адвокатът.

Камбъл пак се обърна към Джей.

— Ако сметна, че трябва да имате записа, за което не гарантирам, ще положа всички усилия да го получите бързо, мистър Райнхарт.

— Наясно ли сте, че този запис вероятно не може да бъде приет за доказателство?

— Тема за важен спор, нали? — отвърна Камбъл. — Но това зависи изцяло от мястото, където ще съдят Харис, прав ли съм?

— Още нищо не е приключило — каза Джей.

— Да, така е — съгласи се Камбъл и му протегна ръка, без да се усмихва. После въздъхна и продължи: — Моля ви, разберете едно, мистър Райнхарт. Аз се възхищавам на вашия клиент, но дори и титаните трябва да отговарят пред закона. Ако си спомняте, тръгнахме към тази скромна традиция преди деветстотин години с Магна харта и правните ограничения, които тя е наложила на крал Джон. Премахването на правния имунитет за държавниците чрез този договор е огромна крачка към върховенството на закона и аз нямам намерение да застраша деветстотин години напредък заради *вашия* крал Джон.

*На борда на „Юро Еър“ 1010
Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия
Вторник, 17:15 ч*

Аластър повтори текста на разрешението за излитане и с усмивка се обърна към Крейг, докато натискаше с лявата си ръка бутона на предавателя.

— Контролна кула „Сигонела“, десет десет моли за незабавно излитане.

— Адски си прав — подметна Крейг. — Да се махаме час по-скоро.

— Разбрано, десет десет — отговори от кулата младият военен. — Имате разрешение за незабавно излитане... почакайте малко, сър.

Аластър завъртя очи към кулата.

— Повторете, моля.

Крейг бе започнал да рулира напред, но сега натисна спирачките и задържа самолета малко преди бялата линия, която го отделяше от пистата за излитане.

— Какво става? — попита той.

— Не знам...

Аластър не довърши, защото бе проследил погледа на Крейг надясно. На около километър и половина от тях по отсрещния край на пистата се движеха светлини.

— Коли? — изрече въпросително Аластър.

Крейг кимна.

— Така ми се струва.

В ушите им прогърмя изненадан глас.

— Десет десет, на пистата са излезли неидентифицирани автомобили. Задръжте позицията.

Левият показалец на Крейг натисна бутона за радиостанцията върху щурвала.

— Какво означава това, кула? Какви автомобили?

— Още не знаем, десет десет. Изглежда, че са минали през някой от служебните портали. Изчакайте.

Светлините на фаровете се разтегляха в редица и потегляха право към тях. Две, три, четири коли с тревожно мигащи червени и сини лампи.

— Казано на простонароден език, Крейг, мамка му!

— Подкрепям изказването — отвърна Крейг, като се озърна към Аластър. — Накарай го да ни даде разрешение за излитане.

Аластър кимна и натисна бутона на предавателя.

— Кула, ние поемаме отговорността, но искаме разрешение за излитане при първа възможност.

За двадесетина секунди настана мълчание, после прозвуча предизвикателен глас:

— Разбрано, десет десет, имате разрешение да излетите на свой риск и по преценка на пилота. Внимавайте за самоволно нахлули хора и машини на пистата.

— Свържи се с командир Суонсън по телефона! — нареди Крейг на Аластър. — Знаеш ли номера?

— Да.

Аластър измъкна с едната ръка листче от джоба си, а с другата грабна слушалката на сателитния телефон. Набра номера и зачака. Пред тях колите спираха по централната линия на разстояние шестстотин метра една от друга. Сега всеки опит за излитане би бил равносителен на самоубийство.

Аластър имаше чувството, че е минала цяла вечност, преди командирът на базата да отговори.

— Капитан Суонсън? Обажда се Аластър Чадуик. Имаме проблеми. — Той обясни набързо какво е станало, после се обърна към Крейг. — Суонсън казва, че току-що е научил. Карабинерите са. Излезли на пистата, след като разбили един от служебните портали. — Аластър отново притисна слушалката до ухото си. — Да, сър? — Той помълча, кимайки от време на време. — Разбирам. Ще изчакаме.

— Какво? — попита Крейг.

— Опитва се да се свърже с Рим, за да разбере какво става. Казва, че не е получил нови заповеди.

Най-близката кола отново потегли напред, ускори и когато достигна началото на пистата, рязко спря отстрани. Фаровете сочеха

право към кабината на боинга. Крейг видя как вратите на полицейския автомобил се отварят и отвътре излизат неколцина мъже с автомати в ръцете.

Кабинетът на външния министър, Рим, Италия

Когато го повикаха, заместник външният министър Руфоло Росини бе на път към дома си. Той веднага потегли обратно към министерството, където Анселмо го чакаше с лютата ярост на подведен бюрократ.

— Разбрали са ме погрешно, Джузепе.

Преди Анселмо да отговори, секретарката му се подаде иззад ъгъла и размаха ръце.

— Господине, мисля, че трябва да разговаряте с командир Суонсън от „Сигонела“.

Анселмо се завъртя с вдигнат пръст, за да я скастри, но в последния момент се удържа.

— Защо?

— Карабинерите превземат базата.

— Карабинерите... *какво?*

Тя посочи телефона и Анселмо се хвърли натам, правейки на Росини знак да седне.

— И това ли е твоя работа?

Росини бе пребледнял като платно и едва говореше.

— Аз... аз... не знам как...

Анселмо ядосано махна с ръка, после грабна слушалката и изслуша жалбата на командир Суонсън.

— Останете на телефона, капитане. Всичко това се върши зад гърба ни. Преди малко лично аз наредих на въздушния контрол да разреши излитането.

Той остави слушалката и изрева на секретарката си да го свърже с командира на карабинерите в района на базата, после насочи цялата мощ на гнева си срещу Росини.

— Какво *точно* им каза?

— Имате предвид...

— Знаеш много добре какво имам предвид! Защо са нахлули в американската база?

— Казах само, че ние... им благодарим за помощта и все още търсим начин да задържим мистър Харис заедно със самолета.

— Чудесно! Казал си това на един сицилианец?

— Да.

— И то сицилианец, който вчера едва се примири със заповедта да напусне базата. Да не си полудял?

Телефонът извънтя и Анселмо се пресегна да дръпне слушалката.

— Командирът ли е? Добре. Обажда се външният министър на Италия. Слушайте много, много внимателно!

На борда на „Юро Еър“ 1010

Флотска авиобаза „Сигонела“, Сицилия

Четирима въоръжени мъже с униформи застанаха пред боинга. Единият плъзна показалец през гърлото си и посочи крилете на самолета.

— Искате да изключим двигателите — преведе Аластър.

— Тая няма да стане! — отсече Крейг.

— Да, но той размахва картечен пистолет.

— Нека си го размахва. Няма да изключи двигателите.

Аластър притисна слушалката към ухото си, очаквайки капитан Суонсън отново да се обади.

— Аластър, провери схемата на летището. Виж следващия вход към пистата. Как е дължината?

— Ще ни стигне — отвърна Аластър.

Крейг завъртя надясно лоста за предния колесник на самолета. С другата ръка плавно натисна дроселите и четиримата полицаи пред самолета побързаха да отскочат. Боингът рязко зави надясно, после изравни и обърна наляво, сякаш пилотът бе решил да рулира обратно към терминала. Крейг се озърна през рамо и присви очи да види реакцията на карабинерите.

— Няма ли да стрелят? — попита спокойно Аластър.

— Не... стоят като втрещени.

— Крейг, те все още имат три коли на пистата.

— Чувал ли си за добрата стара американска игра „кой ще завие пръв“?

— Божичко, сериозно ли говориш?

— И още питаш?

— Не ми обръщай внимание. Глупав въпрос.

Крейг увеличи скоростта до петдесет километра в час, после натисна спирачките и рязко отби по следващия вход към пистата. Излезе в средата, зави надясно и изравни самолета с осевата линия. По дългата бетонна лента предизвикателно мигаха лампите на трите полицейски коли.

Продължавайки да натиска спирачките, Крейг тласна дроселите напред, включвайки двигателите на пълна мощност. Боингът се разтресе, едва удържан на място от триенето на гумите по бетона.

— Премигай три пъти с фаровете, после кажи на кулата, че излитаме.

Докато Аластър изпълняваше нареждането, Крейг плавно освободи спирачките и усети как машината се стрелва напред.

Фаровете огряха първата полицейска кола на по-малко от километър пред самолета. Беше спряла неподвижно на сред пистата, обърната срещу връхлитащата машина. Крейг забеляза, че и четирите врати са затворени.

— Не мърдат — каза Аластър. — Петдесет километра в час.

— Ще мръднат.

— Осемдесет километра... сто... остават ни триста метра.

— Виждам.

Изведнъж колата пред тях бясно потегли, свърна надясно и освободи пистата само миг преди сблъсъка.

— Сто и трийсет в час, Крейг. Останаха още две коли.

— Разбрано.

Ускорението понамаля и аеродинамичните сили плавно подхванаха боинга, но фаровете на следващия автомобил стояха като заковани върху пистата. Оставаше само половин километър и разстоянието намаляваше с всяка секунда.

— Размърдай се, дявол да те вземе! — изръмжа тихичко Аластър.

В същия миг полицейската кола стремително се оттегли наляво.

— И третата бяга! — злорадо възкликна Аластър. — Имаме скорост за излитане!

Крейг лекичко придърпа щурвала, увеличавайки ъгъла на атака, докато подезната сила преодоля теглото и мощната машина се отлепи от пистата, устремена на запад.

— Режим на полет, вдигни колесника — нареди Крейг.

— Дадено, режим на полет, вдигам проклетия колесник. Браво, мой човек! Само не разбирам откъде знаеше, че ще се дръпнат?

— Това тук е Италия. Ако някой беше оставил да му потрошим колата, после трябваше да я плаща от джоба си. Нямахме начин да останат на пистата.

Съдът на Боу стрийт, Лондон, Англия

Джей Райнхарт напусна съдебната зала зашеметен, макар че се мъчеше да го прикрие. Възмутеният стомах му напомняше с тъпа болка, че от няколко часа насам не е ял и пил нищо. Той пропъди тази мисъл и насочи вниманието си към клетъчния телефон.

Не след дълго се обади Шери Линкълн.

— Току-що излетяхме от „Сигонела“ — съобщи тя, после разказа за деветдесетте минути изчакване и за разговора си с италианския външен министър, който явно бе успял да изкопчи съгласие от въздушния контрол в Рим.

— А аз си мислех, че вече приближавате Хийтроу — каза Джей, като притисна с длан другото си ухо и беззвучно изрече „чакайте“ към Найджъл Уайт и Джефри Уолас. Двамата кимнаха и се отдръпнаха настрани.

— Не — отговори Шери, — доколкото разбрах, ще наближим Лондон след около час и четирийсет и пет минути. Какво е положението *при теб*?

Той описа накратко как е минало съдебното заседание, но не спомена нито дума за зловещото разкритие на Камбъл, че съществува видеозапис, който може да докаже вината на президента.

— Значи са издали заповед за арест? — попита Шери.

— Да, и вероятно ще ви чакат веднага след кацането.

— Започва се, нали?

Джей въздъхна.

— Все още не виждам разумна алтернатива, Шери... но мисля, че трябва да поговоря с президента.

След малко отсреща се раздаде гласът на Джон Харис и Джей повтори разказа си.

— Сър, трябва да ви попитам нещо.

— Казвай, Джей.

— Познато ли ви е името Бари Ренълдс?

След съвсем кратко колебание в слушалката прозвуча презрително сумтене.

— Разбира се. Ренълдс беше специалистът от ЦРУ по тайните операции, който организира цялото онова клане в Перу. Защо? Да не би днес в съда да е станало дума за него?

Това е открита линия, напомни си Джей. Може да ни подслушват.

— Да, Джон, стана дума. Стюарт Камбъл твърди, че разполага с видеозапис от половинчасов разговор между Ренълдс и теб в Овалния кабинет... В момента не мога да погледна записките си, но той каза, че срещата се състояла две седмици преди нападението.

— *Какво?*

— Запис. Видеозапис. Изглежда, че Ренълдс е носил миниатюрна камера.

— *В Овалния кабинет?* — почти изрева Джон Харис.

— Да.

— Мили боже!

— Слушай, Джон — побърза да го прекъсне Джей. — Мисля, че ще е най-добре да отложим разговора, докато се срещнем лично. Не знам доколко можем да разчитаме на телефонните линии.

— Блъфират, Джей! Уверявам те.

— Значи не е имало подобна среща?

— Аз... ще поговорим по-късно. Прав си, не бива да го обсъждаме по телефона. Ще кацнем след по-малко от два часа, нали, Шери? Да, точно така.

— Добре, господин президент. Ще ви чакам. Англичаните също.

— По дяволите! — изръмжа Харис.

Вероятно си мислеше за предстоящия арест. Но мисълта за Ренълдс явно не му даваше мира.

— Не мога да повярвам, че Камбъл ще падне толкова ниско — добави президентът, но веднага побърза да се поправи. — Не, взимам си думите назад. Мога да повярвам и би трябвало да ти кажа защо. —

Гласът на Джон Харис звучеше напрегнато, а задавеното му дишане се чуваше съвсем ясно въпреки шумотевицата в съдебното фоайе. — Просто досега нямаше време да ти обясня.

Джей сведе поглед към пода и цял се превърна в слух.

— Моля?

— Между мен и Стюарт има една история, за която не знаеш дори ти.

— История ли?

— Попречих на нещо, което се опитваше да постигне. Още преди да постъпиш във фирмата.

— Разбирам.

— Мисля, че сега иска да си разчисти сметките.

Двама мъже, увлечени в оживен разговор, минаха плътно до Джей и едва не избиха телефона от ръката му. Единият промърмори „Съжалявам“ и продължи, докато Джей отново насочваше вниманието си към разговора.

— Доста пресилено отмъщение заради някакъв загубен съдебен процес! — каза той.

— Не беше съдебен процес — възрази президентът.

Около входа бе настанало раздвижване. Джей се озърна натам. Неколцина добре облечени мъже обикаляха из фоайето и разпитваха хората за нещо. Джей им обърна гръб, опитвайки се да се съсредоточи върху реакцията на Харис.

— Давам ти дума, Джей — продължаваше да говори Джон Харис. — Нещата не са такива, каквито изглеждат. Не прибързвай с изводите.

— Какво представлява онзи Ренълдс?

— Питаш дали е от лошите? Не е.

— Камбъл каза, че имал дълга и достойна кариера в разузнаването.

— Така е, Джей. Точно затова допуснах грешката да му се доверя.

Джей съобщи новината, че президентът Кавано е изпратил делегация, ръководена от държавния секретар.

— Добре — каза Харис. — Очаквах нещо подобно.

— Но едно ме тревожи, Джон. Боя се, че имат намерение да поемат изцяло командването. И не бих имал нищо против, ако бях

сигурен, че ще се грижат само за твоите интереси.

— Но се съмняваш.

— Да.

— Не се тревожи, Джей. *Ти* си мой адвокат и сам решаваш дали да приемеш тяхната помощ.

— Да, но дали *трябва* да бъде така? — каза Джей, усещайки как върху плещите му отново пада огромната тежест на риска. — Сам разбираш, една малка грешка стига, за да потеглиш с белезници към Лима. Все още се тревожа за позицията на британското правителство. Нямам никакви вести от кабинета на премиера.

— Мистър Райнхарт? — прекъсна го мъжки глас.

Джей надигна глава и видя пред себе си един от новодошлите. Той закри телефона с длан.

— Моля ви... изчакайте малко.

— Добре — отговори непознатият с явен американски акцент.

— Джон, трябва да свършваме — каза Джей. — Сега... сега се връщам в хотела. Не, размислих... Тръгвам направо за Хийтроу. Знаеш ли точно къде ще слезеш от самолета?

— Мисля, че на терминал четири, той приема частните полети — отговори Харис.

Джей си записа сведението, после се обърна към непознатия.

— Извинявайте.

— Няма защо, мистър Райнхарт. Държавният секретар пристигна и би искал да поговори с вас в хотела си. Колата чака отвън.

— Идвам след минута — каза Джей.

Той махна с ръка на Найджъл Уайт и Джефри Уолас, за да им благодари и да си уговори нова среща с тях привечер.

— Разбирате — каза Джефри, — че ако го арестуват днес, Камбъл ще се опита и вероятно ще успее да насрочи за утре съдебно заседание за установяване на вината. Разбира се, ако министърът на вътрешните работи подпише необходимите документи и ако от Перу е изпратена официална молба.

— Тук ли ще бъде заседанието?

— Да. Тези въпроси се разглеждат само на Боу стрийт.

— Но ние просто ще подадем молба за хабеас корпус до...

— До следващата инстанция. Но могат да ускорят и нея.

— Чували ли сте някога съдебен спор за екстрадиране да приключи за по-малко от два месеца?

Джефри поклати глава.

— Но имай предвид едно, Джей. Всичко зависи от правителството. Ако смажат колелото, така да се каже, и ако районният съд реши да не предава случая за разглеждане в Камарата на лордовете, нещата могат да тръгнат невероятно бързо.

— Все пак остава правото на обжалване.

— По-добре да не нагазваме в тия води. Виж какво, сигурно разполагаме поне с два-три месеца, но аз просто отговарям на въпроса, който ми зададе днес. Може ли да се ускори процедурата? Да, може.

— Започва да става по-опасно, отколкото предполагах — каза тихо Джей.

— Така е — отговори Найджъл Уайт. — Особено ако правителството на Нейно Величество вземе решение да се намеси. Е, твоят човек не е кръволок като Пиночет, тъй че едва ли ще стигнем дотам, но все пак...

— Но все пак не си сигурен, нали?

— Чувал съм да разправят, че премиерът бил много ядосан от мекото отношение към Пиночет.

— Смяташ ли, че трябва да го отпратя към друга държава?

Уолас поклати глава.

— Не сме казали такова нещо. Просто трябва да те предупредим, че дори ако всички обвинения са фалшиви, оборването на тая заповед няма да е... как го казвахте в Щатите? Бобена работа?

— Какво? — сепна се Джей и завъртя поглед към Джефри Уолас. — А, не. Казваме „фасулска работа“.

— Именно — кимна Уолас.

— Е, ако пратят твоя клиент зад решетките в Лима, менюто му май наистина ще е фасулско — пошегува се Найджъл. Той се изкашля и продължи. — За утре ще гледам да се освободя от всички други ангажименти.

Джей погледна групата мъже, които го чакаха до вратата, после пак се обърна към Найджъл и Джефри.

— Добре. Ще ви позвъня довечера, след като получа новини от кабинета на премиера.

Петнайсет минути пътуваха мълчаливо към хотела на държавния секретар. След като не успя да изкопчи от спътниците си и най-елементарни сведения, Джей реши, че вероятно са дребни чиновници.

Шофьорът спря до страничния вход на хотела. Човек от охраната отведе Джей към служебния асансьор и го придружи до петнайсетия етаж, където чакаше делегацията.

След като Джей се представи на държавния секретар и на заместник-министъра на правосъдието, с когото бе разговарял от Ларами, всички насядаха около изящна заседателна маса.

Един сътрудник на държавния секретар обрисова накратко ситуацията: британското правителство не желае да подлива вода на американците; контакти с кабинета на премиера извън установените дипломатически канали са крайно нежелателни; вече се уговаря наемането на луксозна частна резиденция за престоя на Джон Харис под домашен арест.

— Господин държавен секретар — отговори Джей, — вицепремиерът Шефилд обеща да ми се обади. Все още държа да го изслушам.

Държавният секретар Джоузеф Байър кимна и вдигна ръка с дланта нагоре.

— Мистър Райнхарт... може ли да ви наричам Джей?

— Разбира се — отговори Джей.

— Добре, Джей, вече обяснихме на мистър Шефилд, че сме дошли да осигурим дипломатическа връзка между двете страни, тъй че на твое място не бих се тревожил особено, ако няма вести от него. Всъщност именно затова исках да дойдеш тук — за да те предам лично в ръцете на мистър Маклафлин...

— Искам да проведа обещания разговор, господин държавен секретар.

Байър се усмихна.

— Знаем, че искаш, Джей. Всеки добър адвокат би се вкопчил със зъби и нокти в подобно дело, но сегашният президент на Съединените щати не ме е пратил тук, за да седя на резервната скамейка. Той знае не по-зле от президента Харис колко е важно да се постигне пряка дипломатическа връзка между правителствата по подобни въпроси, а твоето посредничество мъти водата.

— Тоест?

— Тоест в съответствие с условностите на дипломацията Шефилд ще говори пред теб едно, а пред мен — и още повече пред министър-председателя — съвсем друго. С мен, като с най-близък съюзник на Великобритания, ще сподели истината. Това са държавни дела, Джей. Знаем, че си опитен международен юрист, но сегашната сцена е безкрайно различна от онази, която познаваш.

— Какво предлагате, господин държавен секретар? Докато ние тук си говорим, президентът Харис лети насам и след час несъмнено ще бъде посрещнат на Хийтроу от полицейски служители със заповед за арест.

— Предвидили сме това.

Джей с усилие потисна гнева си от този снизходителен тон. *Нуждая се от помощта му, макар че е самодоволен пуяк!*

— Добре, а какво ще кажете утре, когато узнаем, че Стюарт Камбъл урежда съдебно заседание за установяване на вината, тъй че после да настоява за спешно екстрадиране? Аз ще се боря срещу подобно решение и ще обжалвам веднага, ако загубим, но трябва на всяка цена да узная мнението на премиера. *Вие* имате ли някакви уверения?

Байър се озърна към двамата от сътрудниците, сякаш се мъчеше да преглътне някаква хаплива забележка, после отново погледна Джей.

— Вече знаем какво смята това правителство, Джей. На думи най-усърдно ще подкрепят необходимостта от спазване на международното законодателство, ще оставят съда да вземе решение за екстрадиране, а после тихомълком ще уведомят съдиите, че очакват Харис да получи право на обжалване, което може да се проточи до второ пришествие. След това Британия ще постъпи както в случая с Пиночет — отлагане, отлагане и пак отлагане. Ще пишат мъдри слова, ще заглаждат задкулисно дипломатическите проблеми и ще публикуват тържествени изявления за закона и отговорностите спрямо международните договори. С други думи, започва се един безконечен процес, който в крайна сметка ще приключи с разрешение Харис да се прибере в Съединените щати. Няма никакъв повод да се вълнуваме.

— Получихте ли уверение за това от английския премиер, господин държавен секретар?

— Виж какво, в дипломатическите дела...

— Не, по дяволите! — прекъсна го Джей. — Като адвокат на президента Харис задавам ясен въпрос с много сериозно правно значение. Моите уважения, господин държавен секретар, но имате ли личното уверение на английския премиер, че описаният от вас сценарий ще бъде изпълнен?

Байър се облегна назад и въздъхна презрително.

— Нещата не стават така, Джей.

— Значи имаме много сериозен проблем.

— Лично аз не съм на това мнение.

— Първо на първо, господин държавен секретар, нито на вас, нито на когото и да било в тази зала ще позволя да ме отстрани от случая в името на някакви си държавни дела. Разбира се, признавам високия ранг и уменията ви, благодаря от сърце за подкрепата и ще се възползвам от нея, но сега трябва да взема едно важно решение по защитата на Джон Харис, а именно дали той да кацне в Обединеното кралство, или да продължи към друга страна.

— Би било глупаво... — започна Байър.

— Кое би било глупаво? Да кацне тук или другаде?

— Да кацне където и да било освен в Щатите, но самолетът не може да стигне дотам. За Харис няма по-приятелска страна от Великобритания, Джей. И официално ще заявя, че не се опитваме, както казваш, да те отстраним. Просто знаем по-добре как да ти помогнем и трябва да ни се довериш. Алекс Маклафлин вече го каза: ние не можем да бъдем адвокати на Харис в прекия смисъл, но можем да направляваме играта иззад кулисите.

— Аз ще я направлявам с ваше съдействие. Няма да позволя да изместите нито мен, нито президента.

— Не се изразих добре, Джей — каза държавният секретар, опитвайки се да смекчи позицията си. — Естествено, че ти си адвокат на президента. Никой не го оспорва.

— Но все пак взехте решението президентът да дойде тук, без да се посъветвате с нас, нали?

— Е, Джей, ти явно бе взел това решение още преди да пристигнем. Просто те съветваме да не го променяш.

Джей стана от масата.

— Извинете ме за момент, господа.

Той се отдалечи в ъгъла на залата, извади листчето със сателитния телефон на „Юро Еър“ и набра номера.

Минаха няколко минути, докато повикат президента в кабината на самолета, и през цялото това време Джей усещаше с гърба си как вълна от високомерно презрение го залива откъм заседателната маса като мощно инфрачервено излъчване — осезаемо, но невидимо.

Най-сетне Харис се обади и Джей набързо му обясни какво става.

— Добре, Джей — каза президентът. — Предай телефона на Джо Байър, ако обичаш. Като свърша с него, искам пак да се чуем.

— Да, сър.

Джей прекоси залата, обясни какво иска президентът и подаде клетъчния телефон на държавния секретар, който го вдигна към ухото си, но така и не успя да произнесе едно цялостно изречение.

— Здравейте, господин прези... да, аз... ние... Президентът Кавано много се тревожи за... да. Разбирам. Да, сър, осъзнавам напълно. — Байър се изчерви като домати, прехвърли телефона на другото си ухо и кимна. — Господин президент, разговаряте с държавния секретар на Съединените... Да, сър. Разбирам. Да. — Байър хвърли свиреп поглед на един от помощниците си, после пак се обърна към масата. — Да, сър. Непременно.

Той върна телефона на Джей.

— Джей, чуваш ли ме? — попита президентът.

— Да, сър.

— Има ли някой друг близо до телефона?

— Не, сър.

— Добре. Току-що здравата издърпах ушите на Байър и го поставих на мястото му. В момента е побеснял, тъй че ти препоръчвам да си го представяш като буре барут със запален фитил. Не го предизвиквай. Казах му, че командваш защитата и твоята дума е закон. И освен това му заръчах незабавно да ти уреди разговор с мистър Шефилд.

— Много добре, господин президент.

— Остават ни още четирийсет минути полет, Джей. Време е да тръгваш към аерогарата.

Джей прибра телефона, върна се към масата и застана срещу Джо Байър.

— Господин държавен секретар, предстои ми тежка борба и съм благодарен за помощта на всички в тази зала. Но сега трябва да тръгна за Хийтроу. И още нещо...

— Знам, да се чуеш с Шефилд! — прекъсна го Байър и докато ставаше на крака, по лицето му се изписа примирено, но сравнително дружелюбно изражение. — Дай ми пет минути да го открия, Джей, след това ще се видим в колата.

Джей се поколеба и го погледна в очите, които бяха все тъй строги и решителни. Обзе го тревога при мисълта, че ще остави този могъщ и високомерен човек да разговаря насаме с Шефилд, но знаеше, че не бива да прекалява с натиска върху държавния секретар.

Впрочем същото се отнасяше и до Шефилд.

Каквото и да знае, помисли си Джей, трябва да е луд, ако си въобразява, че може да изкомандва англичаните.

Лондон, Англия, 17:35 ч

Антъни Шефилд се обади по телефона, когато потегляха от хотела.

— Извинявайте, че не ви позвъних по-рано, мистър Райнхарт. Бях останал с впечатлението, че вашингтонската делегация говори от ваше име.

— Не, сър. Работим в най-тясно сътрудничество, но защитник на президента съм аз.

— Много добре. Разговарях надълго с министър-председателя и мога да ви кажа, че смятаме задълженията си по Договора против изтезанията за съвършено ясни и неизбежни. Премиерът е убеден, че в случая с Пиночет е било крайно безотговорно да се въздържим от категорична изява на отношението си по въпросите на съдебния имунитет и екстрадирането.

Джей усети лека тръпка на облекчение.

— Значи според вас премиерът Блеър е трябвало по-решително да се противопостави на молбата за екстрадиране и да подкрепи идеята, че Пиночет притежава имунитет срещу съдебно преследване в Англия?

— Не, за бога. Точно обратното. Правителството на Блеър трябваше на всяка цена да убеди британския съд незабавно да екстрадира Пиночет в Испания. Заповедта и молбата за екстрадиране бяха напълно законни, а съдебният имунитет вече просто не съществува. Ако позволим на бившите президенти да се укриват зад подобна остаряла идея, това ще унищожи самия договор, защото кой друг, освен най-висшият държавен ръководител би могъл официално да разпорежи употребата на изтезания? Допуснем ли такава глупост, по-добре да зачеркнем договора. В края на краищата разни престъпни отрепки като Милошевич и Саддам Хюсеин също ще поискат имунитет, а това е абсурдно.

Джей се приведе напред и лицето му пламна.

— Един момент, мистър Шефилд. Разбирате ли, че ние изобщо не претендираме за съдебен имунитет?

— Но ще стигнете и дотам, нали, мистър Райнхарт?

— Не знам. Рано е да се каже. Та той дори не е пристигнал в страната! Основният ни аргумент е, че в заповедта се изтъкват престъпления, които нямат никаква връзка с президента Харис.

— Но нали тъкмо това е същността на всеки съдебен процес? Липсата или наличието на доказателства трябва да се прецени от компетентните съдебни власти. Аз също съм професионален юрист, мистър Райнхарт.

Джей забеляза, че Джо Байър е протегнал шия напред и се мъчи да разбере по думите му какво казват отсреща. Изглеждаше разтревожен от вълнението на Джей.

— Мистър Шефилд, моля ви да разберете, че в Лима няма да има компетентни съдебни власти, а марионетен процес, организиран от един кръвожаден диктатор на име Мирафлорес, който е решил на всяка цена да хвърли Джон Харис в затвора.

— Моля ви, мистър Райнхарт! — отвърна Шефилд със снизходителен смях. — Говорите за една суверенна държава, която между другото ратифицира Договора против изтезанията няколко години преди Съединените щати. В Перу уважават закона и сега ще ви посоча една от причините да смятаме вашите твърдения за неоснователни. Премиерът току-що получи уверения от перуанското правителство и лично от мистър Мирафлорес, че отношението към мистър Харис ще бъде в най-строгото съответствие с установените съдебни процедури и че вратите ще бъдат широко отворени за международно наблюдение и надзор над процеса. Следователно тревогите ви са напълно безпочвени.

— Премиерът е разговарял с Мирафлорес?

— Да, разбира се. Както става между държавни глави.

Джей набързо благодари, приключи разговора и като се обърна към държавния секретар, обясни какво е казал Шефилд.

— Донякъде съм шокиран, Джей, но така става, когато притиснеш в ъгъла хора като Шефилд и неговия шеф.

— Нима наистина вярвате на тези уверения? — рязко попита Джей и в гласа му звучеше горчивото осъзнаване, че боингът приближава, а минутите безвъзвратно изтичат.

— Ясно е, че не са говорили искрено — кимна Байър.

— Защо са се свързали с Перу? Само не казвайте, че подобен контакт е чисто формално изискване на дипломацията.

— Да, наистина е малко... малко необичайно, а знаем, че на Мирафлорес не може да се вярва.

Джей затвори очи и прогони от главата си всички мисли освен главната: да кацне ли Харис в Лондон, или не.

— Спрете колата, моля — каза внезапно той.

Шофьорът извърна глава.

— Моля, сър?

— Спрете, ако обичате. Трябва да слеза за малко.

Байър видя, че шофьорът го гледа, и кимна.

— Спрете.

Колата се плъзна към банкета на магистралата и Джей дръпна ръчката.

— Изчакайте, моля. Нужни са ми пет минути.

Шумът на движението по магистралата за Хийтроу бе оглушителен. Джей мина зад колата, извади телефона, набра номер и зачака.

— Тук „Юро Еър“ десет десет — изрече отсреща глас с английски акцент.

— Обажда се Джей Райнхарт. Докъде стигнахте?

— В момента сме над Ламанша, мистър Райнхарт. Говори вторият пилот. Започваме снижаване.

— Значи сте над морето?

— Преди малко прекосихме френската брегова линия.

— Трябва да разговарям с президента, а след това с командира.

— Президентът Харис все още седи при нас в кабината. Изчакайте.

— Казвай, Джей — обади се след малко Харис.

— Имам само броени секунди за обяснение, Джон, но не можеш да кацнеш в Англия.

— Какво? Мислех си...

— Всичко се промени, сър. Повярвай ми. Сведенията идват направо от премиерския кабинет. Смятат, че са сключили с Мирафлорес споразумение в стил Чембърлейн. Той обещава да се

отнася почтено към вас, а те са решили твърдо да ускорят процеса на екстрадиране.

— Но, Джей, съдът няма да им позволи.

— Не мога да поема такъв риск, Джон! Изучавал съм правните процедури и в тях има дупки, през които перуанците могат да те измъкнат.

Отсреща настана тишина. Джей запуши ухото си с длан и с всичка сила притисна телефона към другото.

— Чуваш ли ме, Джон?

— Да... Мъча се да осмисля положението. Какво друго можем да сторим?

— Аз... имам идея, но най-напред трябва да те измъкнем от Англия.

От кабината на боинга долетя горчив смях.

— Джей, не можем просто да увиснем тук.

— Знам! Слушай, Джон, дай ми съгласието си и остави да говоря с капитана.

Стори му се, че чу как Джон Харис въздъхна.

— В някои отношения — каза президентът — се чувствам толкова изморен, че просто бих искал всичко да свърши веднъж завинаги.

— Джон! Сър! Не можем да поемем риска наистина да те пратят в Лима. Знам какво ще се случи там. Докато летях за Лондон, проучих нещата около Мирафлорес. Той иска да те обеси, Джон. А британците са просто смешни, че му се доверяват. И... и...

— И след като Камбъл спомена за Бари Ренълдс, изведнъж вече не си съвсем сигурен дали можеш да спечелиш, нали, Джей?

Думите прозвучаха като плесница, но Джон Харис бе налучкал с един безпогрешен удар ядрото на неговите тревоги и сега нямаше време за увъртане. Джей неволно кимна, преди да отговори.

— Да.

Отсреща отново настана мълчание. Цяла вечност мълчание сред оглушителния шум на магистралата, докато часовникът в главата на Джей неумолимо тиктакаше, а в колата го чакаше самият държавен секретар на Съединените щати. Съчетано с умората, глада и замайването, всичко това превръщаше положението му в кошмарна сцена, измислена сякаш от самия Данте.

Най-сетне Харис заговори.

— Предавам телефона на командира, Джей. Съгласен съм. Постъпи както сметнеш за най-добре.

След кратка пауза се раздаде енергичният глас на Крейг Дейтън.

— Да, мистър Райнхарт?

— Капитане, ето какво е положението в най-общи линии. Ако се приземите тук, президентът не само ще бъде арестуван още щом слезе, но има и много голяма вероятност да го изпратят в Лима след броени дни или най-късно след няколко седмици. Грешка беше, че се доверих на британците. Изобщо не съм бил наясно.

— Какво да направим в такъв случай, мистър Райнхарт? — попита спокойно Дейтън.

— Променете посоката. Не бива да кацате в Лондон.

— Осъзнавате ли колко трудно беше да получим спешно разрешение за полет до Хийтроу?

— Съжалявам, това е положението — отговори Джей.

— А ще бъде ли нахално от моя страна, ако попитам къде точно искате да отидем? — каза Дейтън и веднага побърза да добави: — Не че искам да се правя на остроумен, но вече приближаваме британското въздушно пространство и сме под контрол на автоматичната система за кацане.

— Аз... не разбирам много от тия неща, капитане, но не може ли да измените сегашния план на полета и да продължите накъдето си искате?

— Не и без целият свят да разбере къде се намираме. Самолетът е твърде голям, за да изчезне току-така... а и времето ни изтича. Разбирате ли, вероятно мога да пренасоча към всяко летище в Обединеното кралство, Холандия или Дания, но ако си мислите за Исландия или Гренландия, просто няма да ни стигне горивото.

— Не, Европа отпада. Просто целият съдебен кошмар ще започне отново.

— Добре.

Джей чу някакви приглушени гласове в кабината.

— Какво беше това?

— Току-що ни разрешиха да слезем на три хиляди метра и да се насочим към Лондон.

— Можете ли да стигнете до Шотландия?

— Да, но Шотландия е в Обединеното кралство. Онзи, който ни чака в Лондон, просто ще си наеме самолет и ще долети почти веднага след нас.

Джей облиза пресъхналите си устни, затвори очи и напрегна мислите си до предел. Ирландската република беше един от възможните варианти, но не искаше да я спомене, защото не бе имал време да проучи отношението на Ирландия към Договора против изтезанията. Не можеше да рискува да прати Джон Харис в Дъблин, без да знае дали това няма да се окаже безсмислен скок от английската Сцила към ирландската Харибда.

Какво да правим?

Гласът на Дейтън прекъсна мислите му.

— Мистър Райнхарт, имам идея, но е малко рискована.

— Кажете! — отвърна Джей, като се питаше какво точно означава „рискована“.

Но не получи отговор и разбра, че връзката е прекъсната.

— По дяволите!

Джей отново набра номера. Чу само равномерен телефонен сигнал.

Лондон, Англия

Вторник, 17:50 ч

Джей се върна на задната седалка и затвори вратата.

— Към аерогарата ли, сър? — попита шофьорът.

Държавният секретар кимна и шофьорът плавно потегли.

— Имаше ли в разговора ви нещо, което би трябвало да знаем?
— попита Байър.

— Да, сър. Но сега не е моментът да го обсъждаме.

Байър въздъхна и кимна.

— Добре.

Той мълчаливо се облегна назад и замислено се загледа през прозореца. Десет минути по-късно колата спря пред терминала за частни полети.

— Ще ви помоля да ме изчакате тук, господа — каза Джей. —
Имам да проведа още един-два разговора.

Той бързо се измъкна навън и влезе в разкошната зала на малкия терминал. От двете страни имаше остъклени чакални с множество телефони и Джей използва един от тях, за да набере номера на Джефри Уолас.

До ушите му най-напред долетя звукът на бутната и изтървана слушалка, после дрезгав глас:

— Ало? Уолас на телефона.

— Джефри, обажда се Джей Райнхарт. На какво мнение са ирландците?

— Моля? Питаш какво е мнението им за президента Харис и заповедта?

— Какво би било, ако той изведнъж им се натресе, гонен от Интерпол по петите?

Отсреща долетя кратък смях.

— Е, нали ги знаеш ирландците.

— Всъщност не ги знам. Би трябвало, защото баба ми е била емигрантка от Галуей, но никога не съм ходил там.

— Те са чудесни хора, но адски непокорни, понякога дори към собствените си власти. Много е трудно да се предскаже как ще постъпят в даден момент.

— Все пак Ирландия е правова държава и участва в договора, нали?

— О, да. Разбира се. Както знаете, правната им система до голяма степен съвпада с нашата. Но, типично за тях, ирландците подписаха договора преди повече от десетилетие, а се накулиха да го ратифицират едва миналата година.

— Така ли? Мислех, че още не са го ратифицирали.

— Трябваша им само дванайсет години. Но, така или иначе, вече са изцяло в играта.

С крайчеца на окото си Джей забеляза раздвижване в по-голямата чакалня. Озърна се и видя, че Байър оживено разговаря с помощника си, а останалите служители обикалят наоколо.

Джей отново насочи вниманието си към телефона.

— Познаваш ли практикуващи адвокати в Ирландия?

— Да, струва ми се, но първо трябва да потърся номера му. Ще ти позвъня по-късно.

— Не, остави линията отворена. Ще изчакам.

— Ами... добре.

Джей чу шумолене на отметнати завивки и недоволен женски глас.

— Извинявай, че те засякох в неподходящ момент — подхвърли той, леко развеселен.

Джефри още не бе оставил слушалката.

— О, беше си много подходящ, уверявам те! — изкиска се той. — Жалко само, че трябваше да го приключача. Мислех, че за днес сме свършили. Изчакай така. Веднага се връщам.

Уолас остави телефона и след три минути пак се обади.

— Добре, Джей. Преди няколко години бях в Единбург на семинар по международно право и човекът, чието име си записах, изнесе много впечатляващ доклад за Договора против изтезанията. Помня, че след това разговаряхме. Оказа се весел и много умен, макар че не знам доколко го бива.

— Значи е ирландски юрист?

— Адвокат.

— От Дъблин?

— Да. Интересен образ. Не пие, представи си. Дори и бира, поне така твърдеше. Предложих да го почерпя, но...

— Извинявай, Джефри — прекъсна го Джей, — но имам спешни задачи.

— Разбира се. Аз също... Чакай сега... — Уолас продиктува телефонните номера. — С какво друго да ти помогна, Джей? Искаш ли... искаш ли да му позвъня?

— Не, ще му се обадя отгук.

— Добре. Първият номер е домашен, сигурен съм.

— Джефри... ако в близките няколко часа чуеш нещо странно за президента Харис, не бързай да повярваш.

— Падам си по загадките, Джей. Няма ли поне да намекнеш какво става?

— Не, дори и толкова не биваше да ти казвам.

— Добре де, разбрах те.

Джей приключи разговора и набра домашния номер в Дъблин. Докато чакаше, той се озърна към дъното на салона, изненадан от внезапното раздвижване сред групата американски служители. Държавният секретар Байър кресна нещо на един от помощниците си и извади клетъчен телефон. В същото време се появи нова група, водена от Стюарт Камбъл.

— Майкъл Гарити слуша — раздаде се мъжки глас и Джей отново насочи вниманието си към телефона.

— Мистър Гарити, вие сте адвокат, нали?

— Носят се подобни скандални слухове, но в Дъблин малцина им вярват. А кой сте вие, сър?

Джей се представи и набързо обясни положението, като в същото време наблюдаваше все по-оживената активност из фоайето. Хората на Байър наблюдаваха групата на Камбъл, без да влизат в контакт.

— И тъй, вие сте американски адвокат, натоварен със защитата на бивш президент. Доста интригуващо начало. С какво мога да ви помогна, мистър Райнхарт?

Джей неволно се усмихна на топлия, дружелюбен баритон с лек ирландски акцент.

— Трябва ми спешен съвет — каза той, — а след това може би ще се наложи да ви наема. А междуременно можем ли да смятаме разговора си за адвокатска тайна?

— Е... — Гарити се поколеба за миг. — Строго погледнато, би трябвало да ме наемете чрез адвокатска кантора, преди да приема каквито и да било инструкции, но това може да се уреди и по-късно. Нищо не ми забранява да давам съвети по телефона. Колкото до адвокатската тайна... Дадено! Питайте.

Джей потърси с поглед държавния секретар Байър, който в момента стоеше до едно разкошно тапицирано канапе, после се зае да описва ситуацията, без да пропуска мнението на английското правителство и необходимостта президентът да бъде отведен в държава, която не е решила на всяка цена да го изпрати в Перу.

— Как смятате, мистър Гарити, умен ход ли ще бъде да го насочим към Дъблин, или пълна лудост?

— О, зависи. Бих казал, че нито един съдия от Върховния съд в Дъблин няма да екстрадира американски президент в Перу, но това си е мое мнение. Може би не знаете, че миналата година ратифицирахме проклетия договор и сега сме обвързани както от него, така и от европейските споразумения по тези въпроси. При все това, ако питате мен, най-вероятно заповедта от Интерпол ще бъде призната, ще се издаде ирландско разрешение за арест и някой смахнат гард...

— Моля?

— Гардове, това са нашите полицейски сили. Охраняват обществения ред. Мразят да ги наричат полицаи, макар че с удоволствие подражават на нюйоркските ченгета от началото на века. Та смятам, че някой смахнат гард може дори да арестува президента, но всеки опит за екстрадиране ще отнеме невероятно много време, през което ще разполагате с безброй възможности за обжалване. Откровено казано, дори не съм сигурен дали с перуанците сме подписали договор за екстрадиране.

— Има ли значение?

— Вероятно не. Ако мистър Харис подлежи на екстрадиране по обвиненията, за които споменахте, то това ще стане според Договора против изтезанията, дори и да нямаме междудържавно споразумение.

— А позицията на правителството?

— По принцип тя не е особено важна. Е, някои юристи може и да се позамислят, но като цяло съдиите ни са крайно свободомислещи, а министър-председателят ще бъде много предпазлив в изказванията си.

— Можем ли да си изберем съдията? — попита Джей.

— По-добре питайте можем ли да впрегнем вятъра. Не, в Ирландия няма начин. Просто хвърляш заровете и чакаш. Имаме всякакви съдии. Добри, лоши, изкукуруигали, та дори и двама-трима, дете не могат да спят в собствените си спални.

— Също като у нас.

— Тъй ли?

— Аз съм бивш съдия. Но това е дълга история.

— Става все по-интересно, мистър Райнхарт. Между другото, немски произход ли имате?

— Доста далечен, по бащина линия. Ако искате, смятайте ме за тексаски германец.

— Господи, каква комбинация!

— Така си е.

— Като Уолтър Кронкайт.

— Аз... да, прав сте. Но баба ми по майчина линия е емигрантка от Галуей. Вижте, мистър Гарити, имам още един важен въпрос. За да представят перуанците заповедта, трябва ли президентът непременно да е на ирландска земя?

— Не. Трябва само да кажат на съдията, че го очакват да се появи някой ден, и ще си получат разрешение за арест.

— Можете ли да обмислите това много внимателно, сър? Проучете го колкото се може по-скоро и нека пак да се чуем след няколко часа.

— Добре, само никога вече не ме наричайте „сър“, мистър Райнхарт. Да не си мислите, че съм някакъв скапан английски лорд?

— Добре. Дадено. За хонорара нямайте грижа, а ако намерите юрист, който да познава добре тази област, и го наемете от мое име, ще ви бъде дълбоко признателен.

Гарити се изкиска.

— Нямайте представа колко бих искал да го направя. Чудесно ще е поне веднъж *и аз* да наема някого за разнообразие, но... боя се, че няма да бъде много етично. Мога да ви насоча, дори да помоля някого да

има готовност, но за съжаление трябва лично да проведете деловите разговори.

Джей изслуша имената на двама юристи с опит в международното право и избра първия.

— Превъзходен избор — заяви Гарити с такъв тон, сякаш Джей бе избрал добра марка вино.

Той продиктува телефона на юриста и обеща да му се обади с подробности по случая.

— Мистър Гарити, трябва ли веднага да получите авансов хонорар? — попита Джей.

— Винаги оставяме това решение на юридическия посредник.

— Добре. Просто ще трябва да прехвърля известна сума...

— Няма да стане по-рано от четвъртък, защото утре е Денят на свети Патрик. Но няма значение. Посредниците винаги намират начин да изцедят необходимата сума, а междувременно аз съм изцяло на вашите услуги.

Джей изключи телефона и напусна малката чакалня, леко смутен от обсъждането на хонорара. Приблужи се към сътрудниците на държавния секретар, които разговаряха напрегнато.

— Извинете, какво става? — попита Джей.

Държавният секретар Байър се обърна, хвана Джей за ръката и го дръпна към ъгъла.

— Самолетът на президента е изчезнал от радара над Ламанша, близо до английския бряг. Пилотът споменал, че опитва да се справи с някакъв проблем и отменил плана на полета.

Джей се обърка напълно.

— Какво?

— От въздушен контрол казват, че преди да загубят контакт, самолетът изпаднал в свредел. Спасителните екипи вече летят натам.

— Значи смятат... че е катастрофирал?

— Не знаят, но казват, че всичко било много странно — отвърна Байър, като гледаше Джей право в очите. — Трябва ли да смятаме другояче?

— Наистина нямам представа. Когато спряхме край магистралата, разговарях по телефона с тях, после връзката прекъсна... и оттогава не мога да се свържа.

За миг целият разговор прелетя през главата му и той сякаш отново чу думите на капитана: „Имам идея, но е малко рискована“. Побиха го тръпки.

— Подозирах, че се обаждате на президента — каза Байър. — Обещахте по-късно да споделите подробности. Мисля, че моментът е подходящ.

Джей се помъчи да преглътне. Устата му беше суха като памук.

— Аз... казах му, че не бива да кацат в Лондон, господин държавен секретар.

Думите увиснаха във въздуха между двамата. Държавният секретар мълчаливо се вгледа в Джей, после кимна.

— Разбирам. Нека се молим нещата да не излязат такива, каквито изглеждат.

— Амин — изрече Джей.

Постепенно той прогони обзелото го съмнение. Можеше *наистина* да се е случило нещо, но засега нямаше никакви доказателства. Питаше се какъв план е имал предвид Дейтън.

— Какво смятате да правите сега, господин държавен секретар? — попита Джей.

— Ще се върнем в хотела да чакаме вести. Не виждам какво бихме спечелили, ако останем тук. Да ви откарам ли?

Джей си припомни за багажа в „Савой“ и кимна.

— Бих приел с удоволствие, но засега предпочитам да остана. Имам да проведа няколко спешни разговора с Щатите.

По лицето на Байър отново се изписа въпросително изражение.

— С близките на президента — добави Джей.

Байър кимна.

— О, разбира се.

Той стисна ръката на Джей и тръгна към изхода.

Джей отиде до една масичка с напитки и докато си наливаше чаша кафе, забеляза, че ръцете му треперят. Почти физически усещаше как Камбъл и неговият екип действат някъде в сградата. Изчака колата на Байър да потегли, после излезе навън в нощта въпреки студа. Искаше да размисли на спокойствие. Естествено, самолетът все още беше във въздуха. Отказваше да приеме всяка друга възможност. Сега трябваше да се съсредоточи върху предстоящите задачи.

33

„Юро Еър“ 1010, в полет

Вторник, 17:50 ч

Когато телефонната връзка с Джей Райнхарт прекъсна, Крейг Дейтън извърна глава към Аластър и се вгледа в лицето му.

— Какво? — попита Аластър.

— Готов ли си да поемеш риска да се разбием?

— Моля?

Крейг въздъхна дълбоко.

— За Бог и родината, Аластър.

— Дявол да го вземе, май изобщо не ми се полага да знам какви ще ги забъркаш, а?

— Бъди готов да изключиш транспондера.

— Отговори ми, Крейг. Искам да знам.

Крейг набързо обясни плана си: да се спуснат към земята, да останат под обсега на радарите и да се насочат над Ламанша към Северно море, а оттам към някое летище в Шотландия.

— Вероятно Инвърнес — добави той.

— О, добрата стара маневра „мелница“ — каза Аластър. — Отлично. С теб съм, но при едно условие.

— Какво?

— Отменяме разрешението за кацане по прибори, тъй че ако направят някакви изводи за съдбата ни, това да си е тяхна работа. Иначе пилотските ни права окончателно отиват в кошчето.

— Дадено.

Крейг уведоми всички в салона да затегнат коланите и да се подготвят за необичайни маневри, после изключи автопилота и рязко вкара боинга в ляв низходящ вираж. В същото време Аластър включи предавателя.

— Лондон, тук „Юро Еър“ десет десет, моля ви отменете разрешението за кацане по прибори и часа за приземяване на Хийтроу.

Преминаваме на ръчно управление и намаляваме височината, за да се справим с възникнали проблеми.

В гласа на диспечера прозвуча изненада.

— „Юро Еър“ десет десет... разбрано, отменям кацането по прибори. Можем ли с нещо да ви помогнем, сър?

Висотомерът сочеше, че са на четири хиляди метра височина над Ламанша, а според сателитните координатни прибори самолетът се намираше само на петнайсет километра от брега сред гъстеещия здрач.

Крейг натисна бутона на радиопредавателя върху щурвала и изрече с напрегнат, задавен глас:

— Лондон... тук „Юро Еър“... десет десет... ние сме... трябва да...

Той отпусна бутона и зачака неизбежния отговор, като поддържаше левия вираж и в същото време увеличи скоростта на спускане до хиляда и двеста метра в минута.

— Моля, повторете, „Юро Еър“ десет десет.

Вече се бяха отклонили на деветдесет градуса от първоначалния курс. Крейг намали мощността на двигателите.

— Не му отговаряй, Аластър! И ми съобщавай височината на всеки триста метра.

— Разбрано. Височина три хиляди, спускане с хиляда и петстотин в минута — докладва Аластър със спокоен и ясен глас, но присвитите очи издаваха тревогата му.

Крейг се озърна към него с усмивка, после пак погледна пребледнелия Джон Харис.

— Дръжте се.

— Две и седемстотин, слизане с хиляда и осемстотин в минута. Недей да увеличаваш скоростта на спускане! — предупреди го Аластър.

— Няма — отговори Крейг, наблюдавайки внимателно приборите.

Самолетът бе завършил първата пълна обиколка и продължаваше да се върти.

— „Юро Еър“ десет десет, тук Лондон, внимавайте за посоката и височината, сър! Повреда ли имате?

— Две хиляди и четиристотин метра, Крейг.

— Има ли в Ламанша нефтени платформи или други подобни структури, Аластър?

— Не ми се вярва, но не бих рискувал да кажа, че ще сме в безопасност под хиляда и петстотин метра.

— Не е достатъчно.

— Две хиляди и сто, слизаме с хиляда и осемстотин в минута.

— Разбрано.

— „Юро Еър“ десет десет, тук Лондон. Авария ли имате, сър?

— Не пипай бутона, Аластър. Знам, че се изкушаваш.

Аластър кимна и преглътна с усилие.

— Хиляда и осемстотин, Крейг. Много ясно, че се изкушавам. Горкият човечец седи на тръни.

— Височина?

— Току-що минахме хиляда и шестстотин.

— Бъди готов по моя команда да изключиш транспондера и всички външни светлини.

— Хей, момчета... недейте да прекалявате — едва избъбри Харис с широко разтворени очи.

Гласът на лондончанина отдолу ставаше все по-отчаян.

— Наистина ми е жал за него! — каза Крейг. — Той вижда на екрана как нашият самолет губи контрол и пада.

— Добре, Крейг, минахме деветстотин и продължаваме да слизаме с хиляда и осемстотин метра в минута. Започвай да изравняваш.

— Скорост?

— Четиристотин и петдесет километра в час.

— Добре. Имаме предостатъчно енергия. Ще изравня, като стигнем на триста метра.

— Това е ужасно ниско, Крейг! Вече е тъмно, няма да виждаш водата.

— Каж ми, когато слезем на триста.

— Разбрано... четиристотин и петдесет... четиристотин... триста и петдесет... триста и двайсет... *Триста!*

Крейг започна да изтегля назад контролния лост — твърде бавно според Аластър. Боингът лениво се подчини и скоростта на спускане започна да намалява.

— Крейг! Дърпай!

— Точно това правя. Гаси транспондера и светлините.
— Готово! — Пръстите на Аластър бързо натиснаха ключовете.
— Прекалено ниско сме, Крейг! Мили боже...

*Бизнес терминал, летище Хийтроу
Лондон, Англия*

Стюарт Камбъл си бе намерил временно пристанище в едно от малките сепарета, предвидени за богатите собственици на частни реактивни самолети. Докато той се мъчеше да подреди мислите си, отвън в коридора двама от неговите сътрудници разговаряха по клетъчните си телефони. След малко единият подаде глава през вратата.

— Стюарт.

Камбъл надигна глава и с усилие се върна към настоящето.

— Влизай. Какво има?

Анри Рену седна в отсрещното кресло и заговори с напрегнат глас:

— Хеликоптерите вече са над мястото на катастрофата.

— Да не би наистина да е катастрофа? — изненада се Камбъл.

Анри поклати глава.

— Извинявай. Неточно се изразих. Хеликоптерите са в предполагаемата зона на произшествието, на около петнайсет километра от Дувър. Приближават се и няколко кораба. Засега не са открили нищо.

Камбъл кимна.

— Е, толкова голям самолет не може да падне в морето, без да остави следи.

— Ще им трябва известно време. Вече е тъмно.

Стюарт поклати глава.

— Няма какво да намерят, Анри. Само си губят времето. Хитро го е измислил — първо да отмени разрешението за кацане по прибори. Ще се оправдае с повреда на предавателя и няма да му отнемат правата.

Рену леко изви глава настрани, сякаш се мъчеше да разгадае репликата на шефа си.

— Аз... нали току-що казахте...

Стюарт стана на крака и направи няколко крачки към дъното на сепарето, след това се обърна.

— Това е хитрост, и то много ефективна.

— Хитрост?

— Прекалено удобно се нагласиха нещата, Анри. Първо онова измислено отвличане вчера. После побъркаха въздушния контрол в Рим, като се спуснаха към онази сицилианска база. Това беше генерална репетиция за сегашното изпълнение. Щом получихме заповед за арест и мистър Райнхарт внезапно откри, че клиентът му може и да не е чак толкова чист, ето ти нова изненада — самолетът, който носеше Харис към неминуем арест, падна в морето тъкмо на най-удобното място, малко преди да навлезе в британското въздушно пространство.

— Но... видели са ги да падат в неконтролиран свредел...

— Не знаем дали наистина не е контролиран. Всичко е било нагласено от един много изобретателен пилот, за да заблуди въздушния контрол в Лондон, и точно така се получи. Имаме работа с много умен противник. Харис едва ли би могъл да си намери по-добър съюзник.

— Извинявай, Стюарт, но не пренебрегваш ли факта, че самолетът изчезна и не се появи повече?

Камбъл се изкиска тихичко и погледна през стъклото към коридора.

— Не, не го пренебрегвам, Анри. Просто съм сигурен, че Джон Харис и неговият чартърен самолет непременно ще се появят на някое летище. — Той посочи картата. — Дай да повикаме неколцина пилоти с карти на Европа и Обединеното кралство и да проучим къде би могъл да отиде.

— Божичко, Стюарт, в радиус от неколкостотин километра има стотици летища.

— Но не всички могат да приемат боинг 737, нали? А с горивото в резервоарите няма да стигнат до Щатите, нито дори до Кефлавик.

Анри вече бе скочил на крака и бързаше към вратата.

— Още нещо, Анри — добави Стюарт. — Свържи се с контролния център. Подхвърли им тази идея и виж дали няма да засекат слаб радарен сигнал, който се отдалечава от предполагаемото място на катастрофата.

— Добре.

— И... нуждаем се спешно от още една група сътрудници с телефони. Трябва да се свържем с всички летища във Великобритания, като разширяваме кръга постепенно, в съответствие с времето, от което летят.

— Искаш ли Жан-Пол и Джина да имат готовност със самолета?

Стюарт решително кимна.

— Да. Не се знае накъде може да излетим.

Той се усмихна на Рену.

— Не бой се, Анри, ще открием Харис и ще спечелим играта. Просто ни изненадаха с неочакван царски гамбит. Точно когато си мисля, че го държа в шах, той се изплъзва от моята царица. — Камбъл се разсмия оглушително. — Добра аналогия, нищо че звучи като самохвалство.

Анри бе спрял на вратата с леко разтревожено изражение.

— Не те разбирам.

— Шахматна аналогия, Анри. Нямах представа колко полезни могат да бъдат в правото тези сравнения.

В коридора се появи стройна млада жена с буйна черна коса и плътно прилепнала черна рокля. Когато видя Камбъл, тя се усмихна и изтича към сепарето.

— Сър Уилям, търсят ви спешно по телефона на оперативния отдел. Това е в края на коридора.

— Колко мило, че дойде да ме потърсиш, скъпа. Благодаря ти — каза Стюарт с най-любезната си усмивка.

Младата жена леко се изчерви под пронизателния му поглед и понечи да излезе от сепарето.

— Името ти беше Дирдри, нали? — попита Камбъл.

Тя се озърна с усмивка.

— Да. Благодаря, че ме помните.

— Как бих могъл да забравя красивото име на една тъй красива дама? — подхвърли Стюарт и докато отиваше към бюрото, проследи с възхитен поглед как младата жена изчезва зад ъгъла с изкусително плавна походка.

— Стюарт Камбъл на телефона — изрече в слушалката той и веднага разпозна гласа отсреща. — Господин министър-председател! Благодаря, че ми се обадохте. Трябва спешно да поговорим.

„Юро Еър“ 1010 в полет

Вторник, 18:05 ч

Аластър бе сериозно изплашен от усилието, с което едва удържаха боинга над водата.

— Божичко, Крейг!

— Трийсет метра! Изравнихме. Спокойно, Аластър! Обучен съм за подобен полет.

— Да, само че с изстребител, а не с боинг! Мислех си, че ще загинем.

— Височина?

— Трийсет метра.

— Курс?

— Курс... нула шест нула градуса.

— Добре... погледни сателитните координати и ми дай курс по средата на канала, без да се доближаваме до бреговете, а после на север към Северно море. Ще заобиколим Шотландия и от морето ще се насочим към Инвърнес. Дръж под око радарния висотомер. Не бива да слизаме нито сантиметър под трийсетте метра, а ако няма мъгла, наблюдавай и да не се появи някой кораб с висока мачта.

— Да бе! Всичко мога! Имаш ли представа какво си замислил? Това са стотици километри полет под височината на радарите!

— Какво? Май те стреснах, приятел?

Вторият пилот въздъхна и поклати глава с убийствено сериозно лице.

— Ти *наистина* си бил смахнат, Дейтън!

— Може би, но междувременно трябва да се свържем с Райнхарт по телефона — каза Крейг Дейтън и за момент вдигна дясната си ръка от дроселите, за да избърше потта от очите си. Задачата да поддържа боинга точно на трийсет метра над водата — по-малко от размаха на крилете — вече бе станала мъчително тежка и той почваше сериозно

да се пита дали да не се издигне малко по-високо въпреки риска да бъдат засечени от радарите на въздушния контрол.

— Това е много опасно, Крейг — напомни му Аластър.

— Като минем още двайсетина километра, може малко да се издигнем.

— Знаеш, че има кораби с по-високи надстройки.

— Но видимостта е добра, Аластър. Нали забелязахме онзи кораб.

— Още сме на трийсет метра — каза Аластър. Ръцете му лежаха върху втория щурвал и следваха всяко движение на Крейг.

— Мислиш ли, че ги заблудихме? — попита Крейг.

— Вероятно. Поне засега. Докато открият, че няма отломки. Знаеш ли, че всичко това навярно ще стигне до близките ни и резултатът ще бъде катастрофален?

— Знам. Предлагам да се обадиш у дома веднага щом кацнем.

— Обзалагам се, че дори на трийсет метра ни засича поне един военен радар.

— Щом въздушният контрол не ни хваща и не летим към Англия... — каза Крейг.

— ... всичко ще бъде наред — довърши Аластър. — Направих сметка на горивото. При сегашната консумация ще ни стигне до Инвърнес. Дори ще остане за още един час полет.

В далечината право пред тях блеснаха светлини, които стремглаво се приближаваха сред здрача.

— Какво е това? — попита Крейг, прехвърляйки поглед от радарния висотомер към индикатора за вертикална скорост и после към предното стъкло.

— Вероятно кораб.

— Виждам много светлини — обади се президентът Харис. Гласът му стресна Аластър, който почти бе забравил, че имат гост в кабината. — Не знам какво е, приятели, но ми се струва високо.

— Крейг, вдигни самолета.

— Секунда — отвърна Крейг.

— *Не*, по дяволите! — кресна Аластър. — Никаква секунда! Сега!

— Виж какво...

— Крейг, прекаляваш! Това е безумие и повече няма да го търпя!

— Знам какво правя — отсече Крейг.

— Не, мътните да те вземат, не знаеш! Вторачил си се в една-единствена цел като кон с капаци. А това убива дори смахнати военни пилоти като теб! Постъпваш безразсъдно.

Крейг хвърли бърз поглед към лицето на Аластър и плавно придърпа щурвала назад.

— Сто и петдесет, добре ли е?

— Засега, да.

— Добре — тихо каза Крейг.

— Добре — повтори Аластър, следейки как височината постепенно расте, докато Крейг изравни на петстотин.

— Извинявай — каза Крейг, когато светлините на кораба минаха под самолета. Вгледа се в Аластър и забеляза, че тревогата не е напуснала очите му. — Още ли си с мен, приятел?

— Да, но се чудя защо — гласеше отговорът.

Летище Хийтроу, Лондон, Англия

Джей откри малка скамейка отвън до вратата на частния терминал. Седна и набра първия телефонен номер. След третия сигнал в слушалката се раздаде спокойният глас на Майкъл Гарити.

— Пак се обажда Джей Райнхарт.

— Здравейте. Малко е рано за отговор на въпросите ви, мистър Райнхарт, но...

— Имам само един въпрос — прекъсна го Джей. — Ако тази вечер докарам самолета на президента в Дъблин и противникът пристигне със заповедта, кога ще получи разрешение да го арестува?

— Утре в Ирландската република е Денят на свети Патрик и съдилищата няма да работят. Вярно, не си падаме по празненствата чак толкова като вас, американците, но Денят на свети Патрик е голям официален празник. Тъй че ако вашият президент не привлече вниманието на гардовете с някакво чудовищно престъпление, вероятно ще остане на свобода до четвъртък. Дотогава определено нито един съдия няма да си мръдне и пръста.

— Наистина ли?

— Заповедта от Интерпол ще се разглежда в районен съд, мистър Райнхарт, а дори и Скотланд Ярд не би успял да открие наш районен

съдия по празниците. Особено пък в Деня на свети Патрик. Убеден съм, че минават в нелегалност.

— Значи... можем спокойно да настаним президента в хотел?

— Не виждам никакви пречки. Но не би ли предпочел да отседне в резиденцията на вашия посланик? Тя е много голяма и знам, че имат апартамент, достоен за тъй висок гост.

— Не — каза Джей. — Мисля, че е по-добре да не замесваме официални лица. Освен това подобен жест може да се изтълкува като търсене на убежище и да създаде дипломатически неприятности.

— Добре, значи хотел. Имате ли кредитна карта, която да използвам?

— Да.

Джей порови из джоба си, измъкна картата на „Американ Експрес“ и продиктува номера.

— Много добре, мистър Райнхарт. Ще видя какво може да се направи.

— Ще ви се обадя по-късно — каза Джей. — Сега трябва да променя плановете.

Той изключи, после набра номера на боинга и въздъхна от облекчение, когато чу отговор.

— Капитан Дейтън? Великолепно се справихте! Не знам как го постигнахте, но заблудихте всички. Камбъл и Байър вярват, че сте катастрофирали.

— На телефона е вторият пилот, мистър Райнхарт... и както се казва, слуховете за нашата смърт са леко преувеличени.

— Несъмнено — отвърна Джей. — Спечелихме време, но сега имам нов план.

В гласа отсреща прозвуча дълбока тревога.

— Казвайте.

— Първо, къде се намирате.

— Летим само на сто и петдесет метра над Северно море с безумната надежда да се промъкнем тайно в Шотландия.

— Трябва да промените посоката.

Аластър погледна Крейг, после се озърна през рамо към Джон Харис, повтори думите на Джей и накрая попита:

— И къде искате да отидем сега, мистър Райнхарт?

— В Дъблин, Ирландия. Можете ли да стигнете дотам?

— Можем, разбира се, но въпросът е как.

Крейг се обърна към Аластър и изрече беззвучно: „Накъде?“.

— Сега пък иска да летим за Дъблин — обясни Аластър и пак заговори в слушалката. — Вижте, мистър Райнхарт, дъблинското летище е голямо и има въздушен контрол. Малките летища, като това в Инвърнес, нямат контролна кула, за която да се тревожим, но да се промъкнем в Дъблин е невъзможно. Там ще сме като слон в стъklarски магазин.

— Не ме интересува как ще го направите, стига да бъдете в безопасност — каза Джей. — Фиктивната катастрофа трябваше да ви осигури време, за да стигнете до Шотландия и да презаредите за полет до Исландия или Канада, преди да е пристигнала заповедта. Но сега това отпада. Президентът Харис не може да кацне никъде в пределите на Великобритания.

— А в Ирландия няма ли да го преследват? — попита Аластър.

— Не и в близките дни. Ако обичате, дайте да поговоря с президента, докато вие обмисляте как да се справите.

Аластър подаде слушалката през рамо.

— Слушам те, Джей.

— Наех адвокатски екип в Дъблин, Джон. Ирландия е ратифицирала договора, но утре е празник и съдилищата ще бъдат празни. Освен това, както знаеш, ирландците са добри приятели на Съединените щати и за разлика от англичаните нямат лична вражда с Пиночет, тъй че според мен там ще сме много по-добре.

— Оставям се в ръцете ти, Джей.

— Правя всичко възможно, но засега просто не виждам по-добър вариант.

— Разбирам.

— Ще ти наемем хотелска стая близо до аерогарата, за да можеш да си починеш. Нашият адвокат смята, че няма начин Камбъл да представи заповедта по-рано от вдругиден. А според мен, Джон, не е изключено просто да ти купим билет за първия пътнически полет до Ню Йорк.

— Идеята ми харесва, Джей. Колкото до хотела... ще ни трябват стаи за пилотите и трите стюардеси плюс Шери и агента от тайните служби. — Харис помълча. — Наистина ли смяташ, че мога просто да хвана първия самолет и да се прибера?

— Възможно е, но ако не стане, ще се опитаме да презаредим боинга, да удължим чартърния договор и да отлетим за Мейн. Още не съм говорил с пилотите по този въпрос. Знам само, че не бива да кацаш на британска територия.

— Чакай малко — каза президентът и се приведе напред. — Крейг, Аластър, можем ли да го направим и ако да, как точно?

Крейг кимна.

— Мисля да продължим по същия начин и след като заобиколим северния бряг на Шотландия, да завием на югозапад. Като останат стотина километра до Дъблин, ще се свържем с летището и ще поискаме разрешение за приземяване. И без това вече вдигнахме на крак спасителните екипи. Ако сега опитаме да установим връзка с въздушния контрол, нищо чудно английските изстребители да се опитат да ни приземят насила.

Джон Харис погледна втория пилот, който кимна мълчаливо.

— Кога очаквате да пристигнете? — попита Джей.

Харис пак се приведе напред.

— Колко остава до Дъблин?

— Около два часа и двацет минути при тази скорост — каза Аластър и президентът повтори отговора.

— Когато кацнете — каза Джей, — ако не съм пристигнал, обадете се на Майкъл Гарити. Той е нашият адвокат. — Джей продиктува телефонния номер. — Ще долетя с първия възможен полет.

— Наеми самолет, Джей — каза президентът.

— Ще го направя, ако не намеря редовен полет — отвърна Джей. — Когато уредя въпроса, ще се обадя отново.

Джей приключи разговора, след това позвъни в хотел „Савой“ и помоли незабавно да пратят с такси багажа му до частния терминал на летище Хийтроу.

С едно бързо обаждане до кантората на „Аер Лингус“ Джей откри, че само след час ще има полет от Хийтроу за Дъблин. Облекчен, той реши засега да не си резервира място и позвъни отново в хотела, за да пренасочи багажа си към гишетото на „Аер Лингус“.

— Тъкмо навреме се обадохте, сър — каза портиерът. — Държа го в ръката си и шофьорът чака.

— Според вас кога ще пристигне?

— По това време — за трийсет минути, ако имате късмет.

Един от служителите се съгласи да го откара до терминал 4 и Джей тихомълком се вмъкна в колата. Не искаше да го забележи Стюарт Камбъл или някой от хората му.

— Към терминала на „Аер Лингус“, ако обичате.

Шофьорът кимна и подкара толкова рязко, че Джей не успя да забележи мъжа с черен костюм, който го наблюдаваше от сенките край входа. Когато колата се отдалечи, мъжът бързо влезе във фоайето.

Фактът, че таксито с багажа му наистина пристигна пред терминал 4 след половин час, изненада Джей. Той благодари и плати на шофьора, после забързано мина през охраната и безкрайните формалности. Когато най-сетне се качи на самолета за Дъблин, до излитането оставаха десет минути. Мина му през ума, че Камбъл може вече да знае какво е намислил, но това не променяше нещата. Благодарение на празника щяха да бъдат в безопасност до четвъртък въпреки неминуемата поява на Камбъл.

Светлините на Хийтроу вече изчезваха под излитащия самолет, когато Джей осъзна, че за втори път през живота си не изпитва страх от полета. Той извади бележник от куфарчето, остави го в скута си, пригответи се да пише и изведнъж си спомни, че не е резервирал стаи за екипажа. Освен това бе пропуснал да се свърже с митническите и емиграционните власти в Ирландия.

Вече бе забелязал липсата на вградени телефони в салона, а знаеше, че екипажът не разрешава използването на клетъчни телефони поради недоказаните предположения, че могат да предизвикат смущения в навигационната система — пълен абсурд, както твърдеше един негов познат от телекомуникациите. Но в момента нямаше избор.

Трябваше да проведе разговорите.

Салонът бе полупразен и Джей изчака, докато стюардесите минат с количките, после взе одеяло, загърна се плътно и отново набра номера на Майкъл Гарити. След кратка пауза отсреща се раздаде гласът на адвоката.

— Налага се отново да ви обезпокоя, мистър Гарити — каза Джей.

— За бога, човече, наричай ме Майкъл! — отвърна Гарити. — На тоя свят никой не ми вика „мистър Гарити“ освен жената, и то само когато е сърдита.

— Извинявай, Майкъл.

— И ти извинявай — разсмя се Гарити. — Май напоследък се случиха много неща.

— Слушай, налага се да ти прехвърля резервирането на стаи за хората от самолета. Освен това трябва да се обадиш на митницата и граничния контрол.

Джей продиктува необходимите данни.

— Имам грижата, Джей, стига кредитната ти карта да издържи — отговори весело Гарити.

— Добре. След един час пристигам.

— Ще те чакам — каза Майкъл Гарити.

Бизнес терминал, летище Хийтроу

Лондон, Англия

Стюарт Камбъл бе избрал за временен команден пункт една малка заседателна зала. Седнал наблизко, Анри Рену го наблюдаваше внимателно. Сред елегантната обстановка звучеше подходяща тиха музика — концерт на Вивалди — и Анри забеляза, че осветлението е намалено, което придаваше на залата още по-изискан вид.

Облегнат назад, Камбъл се бе опрял върху подлакътника на креслото и подпираше брадичката си с юмрук. Погледът му се впиваше в стената пред него.

— Стюарт? — подхвърли неуверено Анри.

— Да? — отговори бавно Камбъл, без да се обръща.

— Мисля, че си прав. Лондонският контролен център е проследил неясен радарен сигнал, летящ на североизток, но след около шейсет километра обектът излязъл от обсега на апаратурата.

— Много добре — каза безразлично Стюарт, увлечен в мислите си. — Нещо друго?

— Да — отговори Анри и тихичко потропа с пръсти по масата. — Мисля, че знам къде отива.

Стюарт рязко се завъртя към сътрудника си.

— Дъблин, предполагам. Прав ли съм?

Анри се усмихна и кимна.

— Как разбра?

— Аз бих сторил същото, Анри. Къде другаде би избягал един преследван американски президент освен в държава, където най-много

обичат американците. Ако беше избрал друга посока, добрият мистър Райнхарт щеше да ми падне в очите.

— Пътува за Дъблин. Разбрано.

— Очаквах това и след петнайсет минути ще го последваме — каза Стюарт, после отново зае предишната поза и замислено впери поглед в стената. — Знаеш ли какво иска нашият уважаван премиер, Анри?

— Не, сър.

— Нали ти е известно, че имах доста дълъг разговор с него?

— Разбрах, че се е обадил.

Стюарт едва забележимо поклати глава.

— Мислех си, че го познавам. Знаех, че беше възмутен от плахото поведение на Тони Блеър по случая „Пиночет“. Затова му позвъних от Сицилия, за да го пришпоря. Знаех, че ще ни помогне да уредим преследването на Джон Харис.

— Разбирам.

— Но нямах представа доколко е превъртял на тази тема. Той наистина иска да прати Харис в Лима. Представяш ли си?

— Искате да кажете, още преди съда...

— Не, не. Никакви беззакония. Естествено, не може да се намеси в съдебния процес. Но е притиснал вътрешния министър, външния министър, полицията... всички, върху които има влияние, да сведат сроковете за екстрадиране до абсолютния минимум.

— Кое то вече едва ли ще стане — подхвърли Анри. — Изненадан ли си, Стюарт?

Камбъл се облегна назад и погледна Анри.

— Смаян съм. Откровено казано, не го очаквах.

— Значи бяхме на крачка? — попита Анри.

— От кое?

— От успеха. В името на клиентите.

— О, кръвожадния Мирафлорес — изсумтя презрително Камбъл и пак се завъртя към стената. — Да, сигурно сме били на крачка. И уредихме на Джон Харис еднопосочен билет за Лима.

— Тревожи ли те това?

След няколко секунди мълчание Стюарт Камбъл въздъхна и кимна.

— Да, много.

Международно летище Дъблин, Ирландия

Вторник, 20:40 ч

Майкъл Гарити чакаше пред изхода от митницата с малка табелка, върху която бе изписано „РАЙНХАРТ“. Оказа се по-нисък, отколкото предполагаше Джей, а буйната посребрена коса му предаваше вид на римски император. Имаше сбръчкано лице и грамадна уста, извита във вечна усмивка.

Ръкуваха се и Гарити посочи към микробуса, който чакаше да ги откара до пистата.

— Радвам се да те видя — каза той с плътен глас.

— Пристигнаха ли вече? — попита Джей.

Гарити отвори вратата на терминала и тръгна към микробуса с емблемата на „Парк Авиейшън“.

— Още не. Преди десет минути хората от въздушен контрол едва не ме нарекоха луд, задето им се обаждам за трети път. Не бяха чували нищо за „Юро Еър“ десет десет.

Джей го погледна стреснато.

— На твоето място не бих се тревожил — бързо добави Гарити, докато се качваше в микробуса.

Шофьорът се представи и посочи с ръка към един далечен изход.

— Ще ви отведе там да ги изчакате.

— Вашата компания ли обслужва частните самолети? — попита Джей.

— Да, ако не са много големи. За вашия трябваше да вземем специално разрешение.

Джей извади клетъчния телефон и набра номер.

Между сигналите учтив женски глас съобщаваше очевидния факт, че номерът не отговаря. Накрая Джей с въздишка изключи телефона.

— Между другото, Джей — обади се Майкъл, — вдигнах по тревога една от секретарките си. Тя осигури хотелски резервации,

транспорт и един леко изнервен инспектор от емиграцията, който да посрещне самолета.

— Само един ли?

— От митничари няма нужда, тъй като твоите хора не са напусkali Европейския съюз.

— Да, разбира се. Бях забравил, а толкова се улисах с пътуването дотук, че не ми дойде наум да попитам.

Двамата се унесоха в мисли. След като прекосиха няколко портала, Майкъл Гарити наруши мълчанието.

— Джей, ти спомена по телефона, че имаш баба ирландка. Никога ли не си идвал в Ирландия?

— Не, за съжаление.

— Е, утре ще имаме доста работа, а и твоят противник Стюарт Камбъл ще ни гони по петите, но все пак трябва по някое време да те разведе из нашия хубав град.

Джей се усмихна и поклати глава.

— Аз... едва ли ще имам време, Майкъл.

— О, поне някои от най-важните туристически забележителности. Чувал ли си за Моли Малоун?

— За кого?

Гарити пропя няколко реда от песента и Джей със смях вдигна ръка.

— А, да. Хубавата рибарка, която умряла от треска...

— В центъра на града има чудесна нейна статуя. Не е много далеч от Четирите съдилища, както наричаме нашата старинна съдебна сграда, където се трудя всеки божи ден и където ще водим сегашната битка.

Микробусът спря край пистата и шофьорът изключи двигателя. Гарити извади клетъчния телефон и отново набра номера на дъблинския въздушен контрол.

— Пак съм аз, досадникът. Значи се обадиха? Чудесно. По кое време? — Той кимна. — Значи петнайсет минути? Благодаря. — Гарити прибра телефона и се обърна към Джей. — Чу ли?

Джей се усмихна и въздъхна от облекчение.

— Да. Петнайсет минути. Камък ми падна от сърцето.

— Откъде идвате? — попита шофьорът.

— От Лондон — отговори разсеяно Джей, обмисляйки предстоящите задачи.

— А, значи сте втората група. Ако търсите другите, те си тръгнаха преди малко.

Джей го погледна с леко раздражение.

— Какво?

— Реактивният „Лиър 35“. Пристигна от Лондон преди около половин час и хората споменаха, че чакат още една група. Помислих си... нали разбирате, че сте заедно.

— Не — поклати глава Джей. — Аз пристигнах с редовен полет. Значи от Лондон казвате?

— Да, сър. Онзи, едрият тип и пилотите потеглиха преди няколко минути с хората, дето дойдоха да ги посрещнат. Рекох си, че може да сте закъснели. Извинявайте.

Джей изведнъж осъзна какво е чул и по гърба му пробягаха тръпки.

— Едър тип? — повтори той. — Чухте ли името му?

Шофьорът порови из джоба си и извади визитна картичка.

— Не разбрах как се казваше, но имам сведения за пилота, ако ви трябва. Името му е Жан-Пол. — Той се усмихна и подаде визитката. — Само че ще ми трябва после, като попълвам документите.

Джей погледна картичката и раменете му провиснаха.

— Какво има, Джей? — попита Майкъл Гарити.

— Как, по дяволите... — промърмори тихичко Джей.

— Какво? — повтори Майкъл, като приведе глава към него и се опита да разчете името.

— Уилям Стюарт Камбъл — каза Джей. — Вече е тук. Този човек или е ясновидец, или държи в джоба си цялото ЦРУ.

Хотел „Шелбърн“, Сейнт Стивънс Грийн

Дъблин, Ирландия

Докато лимузината му се носеше в нощта от дъблинското летище към хотела в центъра на града, Стюарт Камбъл усети тежестта на умората, но не биваше да ѝ се поддава. Предстояха твърде много задачи, а като водач трябваше да подава ритъм — и пример — на целия екип.

Наложи си да поддържа разговора с тримата сътрудници, които го бяха посрещнали. При толкова много предстоящи задачи старанието им тази нощ щеше да бъде изключително важно и трябваше спешно да спечели техните симпатии.

Досега Стюарт Камбъл се бе срещал само с дъблинския партньор на своята фирма и усещаше с болезнена яснота над главата си ореола на достойнство и предполагаема непогрешимост, заради който подчинените не смееха да му възразят и да посочат допуснатите грешки. Създаването на лични дружески връзки със сътрудници и противници бе стар и изпитан похват — един от многото навици, които неизменно му носеха успех в преговорите.

Особено срещу противници.

Край стъклата на лимузината премина позната сграда и Стюарт за момент се загледа навън, сверявайки спомените си с разгърнатата карта на Дъблин.

Сякаш отново чу гласа на отдавна починалия си наставник в професията — един от най-изтъкнатите английски юристи след Втората световна война — глас, който тъй силно му липсваше в истинския живот.

— Стюарт — бе казал сър Хенри Делапорт в ония далечни години, когато Стюарт едва започваше адвокатската си кариера, — трудно е да откажеш на човек, когото харесваш. Изграждай мостове към онези, с които си имаш работа, накарай ги да те харесват и те неволно ще идват при теб при всеки възможен случай. Но никога не допускай грешката сам да минеш по тези мостове!

Старият адвокат Уилям Стюарт Камбъл бе ненадминат в изкуството на пресметливото манипулиране. Знаеше как да печели доверието на противника и да го използва, без сам да се поддава на подобни чувства.

Но като човек Уилям Стюарт Камбъл винаги бе изпитвал леко смущение от този похват и според него това беше добро — особено за човек, който искрено обича хората. Прикритото вътрешно неудобство никога не му пречеше да влияе на другите, за да постигне своето, но тези задръжки бяха неговото изкупление — едно неостаряващо лично разкаяние, че тъй цинично използва ближните си. Поддържането на това леко неудобство се бе превърнало в спасително въже, вързано за котвата на неговата човечност.

— Готови ли сме да се хвърлим надолу с главата? — попита Камбъл, когато заедно с тримата мъже и двете жени от екипа пристигна в разкошния стар хотел и всички насядаха в заседателната зала на президентския апартамент, наричана често „стаята на принцеса Грейс“.

Всички кимнаха.

— Добре. Първо, къде да намерим съдия?

— Вероятно няма да стане тази нощ или утре — отговори едната жена и обясни, че по традиция повечето юристи изчезват през празниците. — Но трябва да привлечем и гардовете. Именно те ще представят заповедта от Интерпол на съдията, стига да го намерим.

— Имаме ли списък на всички съдии? — попита Стюарт. — С адрес, телефон и тъй нататък.

— Да — отговори жената.

— Тогава почвайте да въртите и се опитайте да откриете някого.

— Ако намерим — каза жената, — смятам, че ще го убедим да подпише документите у дома си, за да осъществим ареста. Но нищо не гарантирам.

— Нямаме много време — каза Стюарт, после се облегна с ръце зад тила и огледа сътрудниците един по един. — Нека не забравяме, че главната ни задача е да арестуваме президента Харис и да започнем процеса срещу него. Това очакват клиентите ни и биха платили скъпо, за да го постигнем.

Патрик Нолан, неговият партньор в Дъблин, кимна.

— Когато ни нареди да бъдем в готовност, Стюарт, не очаквах историята да стигне дотук.

— Аз също — отвърна Стюарт. — Смятах, че е възможно Харис да се изплъзне в Атина, но не очаквах да избяга и от Италия.

— Нали се канеше да го отмъкнеш от Рим? — попита Нолан.

— Имаш предвид, че съм смятал да го кача в онзи самолет, който наехме от Лисабон?

Нолан кимна и видя как старшият му партньор с усмивка поклати глава.

— Изобщо не съм разглеждал сериозно такъв вариант. Самолетът беше нает само за да замажа очите на президента

Мирафлорес. Италианците нямаше да ми позволят подобно нещо, а и аз нямаше да го сторя. Би засегнало твърде болезнено добрите ми отношения с италианските власти. Но после се появи неочаквана възможност да прогоним Харис към Лондон и аз *наистина* съм изненадан, че планът не проработи.

— Защо? — попита Нолан.

— Защото Джон Харис е много умен, Пади. Има таланта да събира около себе си верни хора. — Камбъл се разсмя и поклати глава. — Включително и цял самолет престарели американски ветерани, които се готвеха при необходимост да ме нападнат с голи ръце. Верността им към Харис беше *наистина* впечатляваща.

Околните го изгледаха озадачено и Стюарт махна с ръка.

— Когато работата приключи и всички се съберем да празнуваме в някоя местна кръчма, ще ви разкажа историята. — Той се приведе напред и опря едрите си длани върху масата. — Добре. Да се захващаме с работа. Ще ми трябва здравият разум на всеки от вас. В тази стая всички сме равни, разбрахме ли се? Работим в екип и трябва да мислим като екип, защото Джон Харис ще кацне всеки момент, а времето не чака. Можете да ми кажете каквото и да било, без страх, че ще нарушите протокола. — Той помълча и се усмихна, за да подчертае думите си. — Е, *почти* каквото и да било!

Всички се разсмяха и Стюарт забеляза, че започват да се отпускат.

— И тъй, Харис без съмнение би желал да презареди в Дъблин и отново да излети, но боингът не може да стигне до Щатите без междинно кацане. Това означава, че ако се опита да излети, той ще трябва да спре за презареждане в Исландия или Канада, а и на двете места имаме хора, готови за действие. Разбира се, бих предпочел да не подлагам канадците на изпитание, като се има предвид, че грамадната горила ги дебне от юг, а тя иска Джон Харис да се прибере у дома без произшествия.

— Сър Уилям — обади се една от жените.

— Стюарт — поправи я той.

— Да, сър... Стюарт. Искях да кажа, че ако само заредят с гориво и излетят веднага, няма начин да осигурим навреме заповед за арест.

— Разбирам, Орла. Но пилотите са уморени и едва ли биха пожелали да излетят, преди да си починат. А мистър Райнхарт сигурно

е наел местен адвокат, който ще му каже същото, което казвате и вие — че няма начин спешно да намерим съдия. Харис ще пресметне съвсем правилно, че не можем да му щракнем белезниците по-рано от утре следобед, тъй че има няколко часа отсрочка. И тъй, ето го предизвикателството: по колко начина може да напусне Ирландия, без да броим наетия боинг, и как да му попречим, без да прекрачим закона?

Патрик Нолан огледа останалите, прелисти записките в бележника си и се обърна към Стюарт.

— Е, поне в едно съм сигурен: че не може да избяга с влак.

Сред дружния смях на останалите Патрик продължи:

— Знаем, че са резервирали стаи в хотел, което означава, че имаш право, Стюарт. Искат да си починат. Но най-голямата ни тревога са пътническите авиокомпаниии.

Стюарт кимна одобрително.

— И аз помислих за това. Той може просто да си купи билет от „Аер Лингус“ и да отлети директно за Ню Йорк.

— Още в седем сутринта — потвърди един от мъжете. — Но допреди два часа нямаше резервация на негово име в нито една от компаниите с преки полети до Щатите. Това обаче не означава, че няма да се опитат.

— Познавам лично директора на „Аер Лингус“ — каза Стюарт. — Може би си струва да му позвъня и да обясня каква правна и политическа отговорност поемат, ако осигурят пътуването на Харис. Но трябва спешно да откриете телефона му.

Сътрудниците надраскаха поръчката в бележниците си. След малко Нолан вдигна пръст.

— Има още една линия с преки полети до Щатите, Стюарт.

— За „Делта“ ли говориш?

Патрик кимна.

— Директорът им е ирландец, нали?

Всички около масата се спогледаха, после Патрик пак се обърна към Камбъл.

— Да... така ми се струва.

— И те се нуждаят от разрешение на правителството, за да летят до Ирландия. Лицензи и сертификати. Предполагам, че ако много ядосат правителството, никак няма да им е леко.

Един от мъжете вече бе станал от масата и вадеше клетъчния си телефон, но Камбъл му направи знак да изчака.

— Бил, ще ни трябва името на директора, домашният му телефон и всички лични сведения, които успееш да намериш.

— Какво ще му кажеш? — попита Нолан.

Стюарт Камбъл се усмихна широко.

— Нищо, Пади, защото ти ще му позвъниш от мое име.

— Добре, Стюарт, но може ли да попитам защо точно аз?

— Ти си ирландец, той също, а аз съм скапан британски благородник. Кой от двама ни има по-добър шанс?

Патрик кимна.

— Разбрано.

*В близост до международно летище Дъблин, Ирландия
Вторник, 21:05 ч*

— Външните светлини работят, височината проверена, всички показатели в норма — докладва Аластър, докато Крейг Дейтън изключваше автопилота на боинга и леко изтласкваше щурвала напред, за да започне плавното спускане според системата за кацане по прибори.

— Насочваме се за приземяване. Задкрилки на двайсет и пет, спусни колесника, започни проверката — нареди Крейг.

— Разбрано — отвърна Аластър. — Задкрилки на двайсет и пет... колесникът спуснат.

Той премести лоста за колесника в долно положение и пое в скута си ламинирания списък, за да изчете проверката преди кацане.

— Задкрилки надолу, Крейг.

— Разбрано. Летището се вижда, задкрилки на трийсет — отговори Крейг.

На шест километра пред тях блеснаха светлините на пистата.

— Задкрилките приближават трийсет. Готово. Повторна проверка на задкрилките и колесника, имаме разрешение за кацане. Скорост сто деветдесет и осем километра в час.

Боингът беше на петнайсет метра височина, когато достигна началото на пистата. Крейг увеличи мощността и спря спускането миг преди колелата да докоснат бетона, после остави самолета лекичко да се спусне сред пронизително скърцане и струи дим от изгоряла гума.

Ръката на Крейг се стрелна напред, за да сграбчи спирачния лост и да го дръпне преди намесата на автоматичната система — състезание, което не бе спечелил нито веднъж, но то все пак предоставяше допълнителна осигуровка.

Той хвана лостовете на реверса и обърна напред реактивните струи, като по този начин намали скоростта на тежката машина.

— „Юро Еър“ десет десет, отклонете към изход Браво, свържете се с наземните служби — обади се глас от кулата.

— Тук десет десет, разбрано, сър. Моля ви да проверите дали въздушен контрол Дъблин е съобщил в Лондон, че сме добре.

— Лондон вече знае, десет десет. Доста вълнения предизвикахте тази вечер.

— В превод — усмихна се Аластър, докато ръцете му сръчно изпълняваха процедурите след кацане — това означава: „Тепърва има да обяснявате до преграждане, момчета“.

— Сигурно е прав — каза Крейг и отби към изхода от пистата.

В това време Аластър превключи на честотата на наземния контрол, свърза се и след като отпусна бутона на предавателя, обърна глава към Крейг.

— Нашият почитаем главен пилот сигурно ще е във възторг от последния ни фокус.

— Може още да не е чул — отвърна с усмивка Крейг, без да откъсва очи от пистата.

— А утре слънцето може да изгрее от запад, славни мой капитане. Сигурен съм, че това ще е последната капка.

— Десет десет, тук наземен контрол Дъблин. Рулирайте към стоянка осемдесет и три, моля. Това е до отклонение Папа.

— Чудя се кой умник е измислил тая дума „стоянка“ — промърмори Аластър.

Крейг спря боинга и включи спирачките на колесника. Докато правеха финалната проверка, той видя отляво да се приближава подвижна стълба. Джилиан подаде глава в кабината.

— Може ли да отворя външната врата, Крейг?

— Да, ако Мат Уорд и Шери не възразяват — каза Крейг.

— Съгласни са.

— Тогава да се махаме час по-скоро.

Шери Линкълн излезе на стъпалата сред ирландската нощ и с удоволствие вдъхна дълбоко прохладния влажен въздух. С нетърпение чакаше да си легне в истинско легло за пръв път от четирийсет и осем часа насам.

Мат Уорд застана зад нея.

— Хубава нощ, нали? — подхвърли той.

— Да. Освен това няма и помен от войници, полицаи или някаква друга заплаха.

— Поне засега — уточни Мат, като посочи четирима мъже, които заобиколиха носа на боинга и се отправиха към подножието на стълбата.

Мат изтича надолу и спря групата. Шери чу да споменават името „Джей“. В това време излязоха Крейг Дейтън и президентът Харис, следвани от Джилиан, Урсула и Ели.

Шери слезе по стъпалата, без да откъсва очи от двамата мъже, които разговаряха с агента. Питаше се на кого от тях принадлежи сериозният отмерен глас, който звучеше тъй успокояващо в най-тежките мигове.

Първият от двамата беше нисичък и закръглен, с широка усмивка и буйна бяла коса; вторият имаше атлетична фигура и ръст малко под метър и осемдесет, гъста черна коса и изразително лице с големи черни очи.

Шери усети лека тръпка на облекчение, когато вторият пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Мис Линкълн, предполагам.

— Мистър Райнхарт?

— Или може би трябваше да кажа „мисис Линкълн“?

Тя се усмихна.

— Не, бяхте прав от първия път. А най-добре ми казвайте просто Шери.

— Чудесно е да ви срещна най-сетне, и то в безопасност — каза Джей и леко стисна ръката ѝ, после погледна зад нея, където Джон Харис бе слязъл от стълбата и се приближаваше с бърза крачка.

— Джей!

Джей се усмихна, стисна още веднъж ръката на Шери и я пусна, за да се здрависа с Харис.

— Толкова неприятности не съм виждал от вас дори когато ми бяхте шеф, господин президент.

— В Белия дом ни учат как да торМОЗИМ всички едновременно — каза президентът, после се обърна, за да го запознае с Крейг Дейтън и Аластър Чадуик.

Джей на свой ред представи Майкъл Гарити, после кимна към двамата мъже, които стояха настрана.

— Господата са от ирландските емиграционни служби.
Единият служител се усмихна и посочи групата.
— Е, добри хора, кой от вас е бил президент на Съединените щати?

* * *

Когато приключиха с формалностите и документите, Джон Харис кимна на Джей и посочи друг самолет, спрял наблизо.

— Виждам, че Камбъл е тук.

— Нима... познавате самолета? — изненада се Джей.

Харис се навъси и кимна.

— Да, от „Сигонела“. Беше паркиран доста далеч, но цветовете на емблемата са характерни.

— Пристигна почти преди час — каза Джей. — Недоумявам как е разбрал, че сте още във въздуха и летите точно към Дъблин.

Президентът поведе групата към терминала.

— Никога не подценявай Стюарт Камбъл, Джей. Звучи банално, но едва ли бих могъл да ти дам по-ценен съвет.

— Напълно вярвам — отговори Джей. — И предполагам, че сега е вдигнал на крак всичките си сътрудници да търсят съдия. По пътя към хотела Майкъл ще те запознае с подробностите, но смятам, че до утре сутрин сме в безопасност. Нещо повече, едва ли ще успеят да предявят заповедта преди четвъртък сутринта, защото утре е Денят на свети Патрик. Но, Джон, ако има възможност утре сутрин да те измъкнем оттук с редовен полет, трябва да го направим. Непременно.

— Възможно ли е? — попита президентът, докато Джей отваряше вратата на терминала пред него и Шери.

— Нямах време да проверя — каза Джей, когато го догони, след като бе оставил Гарити да държи вратата за останалите. — А и, честно казано, не ми се искаше да правя резервация на твое име. Боях се, че хората на Камбъл ще забележат.

— Но имаш списък на полетите, нали? — попита Шери.

Джей кимна.

— Да. Преките полети са на „Аер Лингус“ и „Делта“, макар че „Делта“ има междинно кацане в Шанън. Мислех си, че можеш да

използваш моя паспорт, Джон...

Президентът спря, поклати глава и се озърна към Шери.

— Няма да постъпя така, Джей. Човек все някъде трябва да тегли чертата. Освен това използването на чужд паспорт е престъпление в почти всяка държава. Знаеш го.

— Аз... да, знам, но просто искам да се прибереш у дома.

— Е, *и аз* искам да се прибера у дома, но не с помощта на евтини хитрости.

Той видя как Джей болезнено присви очи и бързо го хвана за ръката.

— Не те подигравам, Джей. Ти вършиш точно това, което бих искал — проучваш всеки възможен вариант, но аз трябва да сложа юзда на собствените си страхове.

Джей кимна.

— Разбирам.

— Много съм разтревожен — продължи Харис, като кимна към Крейг Дейтън и Аластър Чадуик, които чакаха на почтително разстояние, — че позволих на тези двама чудесни пилоти да застрашат професионалното си бъдеще заради мен. Ако останат без работа, ще трябва да им помогна.

— Налагаше се да те измъкнем от Италия, Джон.

— Знам. Но с всеки изминал час ставам все по-нервен, защото най-сетне започвам да осъзнавам каква колосална мрежа е заложил за мен Мирафлорес по целия свят. Сигурен съм, че Стюарт разполага с неограничени финансови средства и неограничен брой помощници.

Нов пристъп на съмнение разтърси Джей. Пред чудовищната правна машина, водена от Стюарт Камбъл, екипът на Джон Харис се състоеше от един ирландски адвокат с неизвестни способности, един местен юрист, с когото тепърва трябваше да се срещне, и един злополучен тексаски съдия, опитващ се да си възвърне отдавна загубеното място в международното право. Съотношението на силите бе убийствено и сега трябваше да използва всяка минута, за да се подготви за схватката в ирландския съд.

Крейг Дейтън догони Джей тъкмо преди да се качи в първата от двете наети коли, които щяха да ги откарат до хотела.

— А сега накъде, мистър Райнхарт?

— Моля?

— Ще ви трябваме ли? Имам предвид самолета и екипажа.

— Не знам. Можете ли да изчакате до вдругиден?

Крейг се озърна към Аластър, който се задаваше с пътна чанта в ръка, после отново погледна Джей.

— Вижте какво, нас вероятно ще ни уволнят и... трябва да знам, защото ако чартърът продължи, сигурно мога да убедя „Юро Еър“ да ни задържи като пилоти. Единствената причина да дадат под наем самолета беше натискът от Белия дом, но когато натискът спре и парите свършат, ще ни заповядат незабавно да излетим за Франкфурт.

— Предайте им, че чартърът продължава и парите няма да спрат — отговори веднага Джей.

Крейг кимна.

— Добре. Аз... може би пак ще ми трябва помощ от Вашингтон, ако разни хора поискат да ни скалпират заради онази лудория над Ламанша. Бяха повярвали, че сме катастрофирали и организираха спасителна операция.

— Ако се наложи, кажете. Ще се свържа с Вашингтон и ще сторя каквото мога.

— Още нещо. Може би ще ни трябва натиск от Вашингтон и за да отлетим до Щатите.

Джей смаяно вдигна вежди.

— Наистина ли *можете* да стигнете до Щатите? Без презареждане в Исландия или Канада?

Крейг кимна и пак се озърна към Аластър.

— Нека да го кажем така. От Дъблин до Мейн са около четири хиляди и петстотин километра, а максималният обseg на този самолет е малко над четири хиляди и осемстотин. Това означава, че ако насрещните ветрове не са прекалено силни, ако летим с така наречената максимално икономична въздушна скорост и ако не ни бъде забранено алтернативно кацане в Исландия, Гренландия или Канада, можем да успеем. Но има една голяма юридическа пречка.

— И то каква! — обади се Аластър.

— Каква? — попита Джей.

— Нашият самолет не е ЧПМДП.

Джей уморено се облегна на колата.

— Нищо не разбрах от това съкращение.

— В авиацията страшно си падаме по странните съкращения — каза Крейг. — ЧПМДП означава четиримоторна презокеанска машина за далечни полети. А за да стигнем от тук до територията на Съединените щати, ще трябва да летим далеч навътре в Атлантика, вместо да оставаме на петстотин километра от най-близкото летище, както е обичайната практика.

— Значи... ще извършите нещо незаконно?

— По-скоро ще бъде нарушение на правилниците, отколкото на закона... в строгия смисъл на думата — обясни Крейг.

— Мистър Райнхарт — намеси се Аластър, — моят колега се опитва да каже по най-мекия начин, че на практика не ни е разрешено да превозваме пътници направо през Атлантика, макар че наистина сме оборудвани с всичко необходимо за подобни полети: надуваеми лодки, спасителни жилетки, аварийни комплекти и тъй нататък. Разбирате ли, има си официална процедура за одобряване на самолети по определени маршрути, а нашият модел не е одобрен. Вече си докарахме ужасни неприятности с компанията, но дори и да не беше така, уверявам ви, че „Юро Еър“ за нищо на света няма да одобри такова отклонение от правилата.

— Няма и да им се наложи — каза Крейг. — Ще подадем заявка за полет през Кефлавик в Исландия, Гандер в Нюфаундленд и оттам до Мейн. Само че след излитането ще променим маршрута и ще летим по права линия или поне доколкото ни позволят. Над Северния Атлантис има строго определени маршрути.

— Мисля, че разбирам — каза Джей.

— Доколкото разбирам, все още не желаете да кацате в друга страна освен Съединените щати, включително и в Канада.

— Така е... а ще се справите ли с навигацията над океана? — попита Джей.

— Лесна работа — отговори Крейг, като видя болезнената гримаса на Аластър.

— Мразя този израз — промърмори Аластър.

— Той мрази този израз — повтори Крейг, сочейки с палец втория си пилот. — Имаме две спътникови координатни системи. Във всеки момент знаем позицията си с точност до метър.

— Да, така е — потвърди Аластър. — В този момент например знаем, че кариерата ни е точно на метър от пресечката между Мразени

и Безработни. Защо тогава да не се повеселим още малко?

— С други думи... — започна съвсем обърканият Джей.

— С други думи — прекъсна го Крейг, — можем да го направим, ако президентът се нуждае от нас. Стига да не налетят някакви невиджани ветрове.

— Опитайте се да го уредите, момчета — каза Джей. — Ако не успее да го измъкна по друг начин, ще се наложи да търся помощ от вас.

*Хотел „Грейт Съдърн“, летище Дъблин, Ирландия
Вторник, 21:50 ч*

Пътуването до хотела край летището бе кратко, а изборият от Гарити ресторант се оказа опушена и толкова шумна кръчма, че за сериозни разговори не можеше да става и дума. Наближаваше единайсет, когато се върнаха в хотела, пожелаха „лека ноц“ на екипажа и се събраха в стаята на Джон Харис. Президентът, Шери Линкълн и Джей седяха на двата стола и отоманката, а Мат Уорд и Майкъл Гарити стояха прави.

— Надявам се, че настаняването е задоволително, господин президент — каза Гарити. — Мистър Райнхарт искаше да останете колкото се може по-близо до аерогарата.

— Всичко е наред, Майкъл — каза президентът. — Не държа непременно да спя в апартамент с пет-шест стаи.

Майкъл Гарити се зае да обяснява основните принципи на екстрадирането в Ирландската република.

— Гардовете, тоест нашите полицейски сили, трябва официално да представят заповедта от Интерпол, но вероятно ще приемат Камбъл да им помогне в търсенето на съдия. Ако не успее да намери районен съдия, екипът на Камбъл има само една възможност и това е дежурният съдия от Върховния съд. По празниците един от тях винаги носи клетъчен телефон или си стои у дома. Този факт е благоприятен за Камбъл, но съдията може да заяви, че въпросът не е от негова компетентност. За нас пък доброто е там, че един съдия от Върховния съд би приел много по-благосклонно нашите възражения, че липсват доказателства в подкрепа на обвинението.

Джон Харис видя как лицето на Джей посърна от нова тревога и за момент двамата се спогледаха.

— Преди да продължим, трябва да поговоря с Джей, мистър Гарити — каза президентът.

— Така ли? — отвърна Гарити, озадачен от внезапното усещане за всеобщ смут.

Шери също изглеждаше разстроена.

— Джон — каза Джей, — смятам, че трябва да споделим с всички. — Той погледна Джон Харис право в очите. — Майкъл ще трябва да води защитата ти, а Шери и Мат са неразделна част от екипа. Всички имат право да знаят.

— За какво говориш, Джей? — попита Шери.

Президентът понечи да стане, но отново се отпусна на ръба на стола, въздъхна дълбоко и кимна.

— Добре, Джей. Вероятно си прав.

— Джей, какво става? — настоя Шери, гледайки ту него, ту президента.

— Става това, Шери — отвърна Харис, — че Стюарт Камбъл е пуснал едно твърдение като малка бомба в лондонския съд. Продължавай, Джей.

Джей описа подробно твърдението на Камбъл, че служителят на ЦРУ Бари Ренълдс се е срещал с президента в Овалния кабинет и го предупредил, че хората, които възнамеряват да наемат за перуанската операция, вероятно ще инквизират и избият всички пленници.

— И вие сте одобрили официално подобна акция? — попита Гарити с безизразен глас.

— В никакъв случай! — възрази Джон Харис. — Искам да кажа... добре, слушайте. Стана съвсем другояче. Ренълдс лично разработваше операцията и се отчиташе само пред директора на ЦРУ, който докладваше пряко на мен. Получих известие, че операцията за унищожаване на наркобазата е навлязла в критична фаза и Ренълдс трябва да докладва лично на мен. Спомням си, че ми се стори странно, защото обикновено това е работа на директора или неговия заместник.

— Значи мистър Ренълдс наистина е идвал в Овалния кабинет? — попита Джей.

Джон Харис въздъхна и кимна.

— Да, дойде. Понякога такива неофициални срещи са необходими. Провеждаме ги и с представители на военните. Не се води протокол и не се отбелязват в графика за срещи. Не остават никакви следи от провеждането им. Правим го по политически причини и от съображения за националната сигурност.

— Разбирам — каза Гарити, без да откъсва поглед от президента.
— Ако може да се вярва на холивудските филми, наричат го „правдоподобно отричане“.

— Почти не се различава от истинския термин — отвърна Харис.
— И тъй, съгласих се да приема Ренълдс, той пристигна навреме и секретните служби го вмъкнаха през западния вход на Овалния кабинет. Мат, ти ли беше дежурен през онзи ден?

— Не, сър. Аз... въвеждам съм посетители през западната врата, но точно този не си го спомням — каза агентът, като подбираше думите много внимателно. За момент каменната му физиономия леко се промени.

— Няма значение. Ренълдс... спомням си го много, много ясно, защото по-късно бях потресен, когато получих доклад за последвалата кървава баня... Ренълдс ми каза, че имат екип, готов да нападне и унищожи фабриката за наркотици. Знаехме, че не можем да използваме американци, дори и живеещи в други страни. Трябваша ни наемници и точно такава група намерихме. Попитах го дали са минали военно обучение и той ме увери, че са обучени ветерани с военен опит. Увери ме още, че ще се придържат към заповедите, ще убиват само при необходимост и че отлично разбират каква е целта — фабриката, а не хората, работещи в нея. Знаех, че тези хора са campesinos... обикновени селяни, каквито наемат насила по тия места. Но трябваше да прекъснем канала.

— Значи ти одобри нападението? — попита Джей.

— Да. Като главнокомандващ и върховен ръководител на специалните операции и всички други държавни функции. Бях длъжен да действам. Притокът на хероин в Съединените щати взимаше епидемични размери и огромната част от него идваше точно от тази фабрика, а тогавашното правителство на Фухимори не взимаше абсолютно никакви мерки.

— Но, Джон — прекъсна го Джей, — тук стигаме до най-важния въпрос: дали Ренълдс по някакъв начин, какъвто и да било, ти е посочил, че наемниците, които го упълномощаваш да привлече, ще измъчват и убиват работниците?

— Не, не ми го посочи. Дори напротив, както вече казах, той ме увери, че ще се придържат към заповедите. А моите заповеди бяха да не закачат работниците и да убиват единствено при самозащита.

— Тогава — продължи Джей, гледайки втренчено Джон Харис — защо Стюарт Камбъл твърди, че Бари Ренълдс е направил по време на срещата видеозапис, който доказва точно обратното?

Джон Харис отчаяно разпери ръце.

— *Не знам!* По дяволите, Джей, имаш ли представа какво изпитвам от това обвинение? Знаем, че не страдам от алцхаймер като горкия Рони Рейгън. Слава богу, засега помня съвсем ясно и знам с абсолютна сигурност, че не може да има подобен запис, защото като президент никога, повтарям, никога не съм изслушвал подобни обяснения от Ренълдс. Разбираш ли, не бих могъл дори да прочета такава неща между редовете, защото изрично го попитах дали е сигурен, че хората му няма да озвереят!

Джей кимна.

— Поисках копие от записа.

— И какво? — кресна Джон Харис задъхан, с пламнало лице.

— Камбъл така и не ми го даде. Вероятно защото не се задържахме в Лондон.

— Боя се, че трябва на всяка цена да получим копие от този запис — каза Майкъл Гарити.

— Адски сте прав, че трябва! — кимна Джон Харис. — Само по себе си това невероятно твърдение, че някой е направил запис на разговор с президента на Съединените щати в Овалния кабинет, звучи смехотворно.

— Знаете ли, когато... въвеждахме хора през онази врата — намеси се Мат, — обикновено имахме ясна престава кои са. Обискирахме ги, но не минаваха през металдетектора.

— Тоест? — попита Джей.

— Тоест не е невъзможно висш служител на ЦРУ да влезе със скрита миниатюрна камера. Никой не би очаквал подобно нещо.

Джон Харис погледна Джей в очите и бавно изрече:

— Ако съществува запис, в който аз или Ренълдс говорим не както ти го описах, значи е изфабрикуван или променен по електронен път.

Джей бавно кимна.

— Напълно възможно. Но как да го докажем?

— Именно — каза Гарити и се загледа замислено в отсрещната стена. — На един истински съдебен процес подобен запис може да се

оспори, но на обикновено заседание...

— *Може* да се оспори и тук — възрази Шери и се надигна от стола с разширени очи. — Помните ли случая с Родни Кинг? Онези полицаи пребиха човека на живо, пред камерата, а защитата пусна такава мъгла, че накрая ги оправдаха. Кой ще повярва на някаква си нелепа фалшификация?

— Говориш не с разума, а със сърцето си, Шери, за което ти благодаря — каза печално президентът.

— Той е прав, мис Линкълн — добави Гарити. — На сегашния етап ще е много трудно да оспорим подобен запис пред съдията.

— Не можем ли да го атакуваме като недопустим, тъй като е направен незаконно? — попита Джей.

— Може би, но това зависи изцяло от съдията, а в случая става дума за причудлива комбинация от бивш американски президент, Белия дом и шеф на ЦРУ, тъй че не съм сигурен дали дори в Щатите биха обявили веднага записа за недопустим. Не забравяй, ти сам ми каза, че Ренълдс бил уважаван висш служител от Централното разузнавателно управление.

— Значи ако Камбъл предяви касетата пред съда в Дъблин, ще си имаме проблеми? — попита Джей.

— Не — предпазливо отвърна Майкъл Гарити. — Не, Джей, изразяваш се твърде меко. При сегашното положение това ще е истинска катастрофа.

*Хотел „Шелбърн“, Сейнт Стивънс Грийн
Дъблин, Ирландия*

Стюарт Камбъл приключи последното телефонно обаждане и отвори прозореца към Сейнт Стивънс Грийн, за да се разведри.

Температурата беше умерена и лек ветрец полюшваше завесите. Струваше му се, че усеща присъствието на Четирите съдилища на Инс Кей край река Лифи — сградата не се виждаше, но бе само на километър от хотела. Историята ѝ го привличаше открай време като символ на непокорство, каквото родната му Шотландия никога не бе проявила. По време на Ирландската гражданска война през април 1922 г. от зданието бяха останали само руини след тежък артилерийски обстрел. Желязната ирландска решителност го бе възстановила, за да

се превърне в символ на законността и републиката, и оттогава Четирите съдилища бяха станали център на правосъдието в Ирландия.

Сега тази сграда щеше да се превърне за него в бойно поле, и то не за пръв път. Поради сходството между британската и ирландската правна система преди много години го бяха „призовали“ — така се изразяваха тук — пред Ирландската правна асоциация по едно дело, засягащо британските интереси. Тогава Камбъл изпита вълнение, за което никога не разказваше на английските си колеги — обикновено те вдигаха подигравателно очи към тавана, щом чуеха за нещо ирландско.

За момент Камбъл се обърна да хвърли поглед към трескавата дейност зад себе си. Президентският апартамент беше само централният му команден пункт. В другия край на града дъблинската кантора на фирмата му също не спеше. Екип от шестнайсет адвокати, секретарки и служители работеха напрегнато по задачата, която им бе възложил: да приготвят всяка възможна заповед на всеки възможен съд за всяка възможна ситуация.

През последния час между телефонните си разговори с високопоставени личности Стюарт получаваше обезкуражаващи новини за търсенето на съдия. Както се бе опасявал, сякаш в цялата Ирландска република нямаше нито един магистрат, склонен да приеме заповедта в дома си.

— По едно време си мислех, че ще успеем — бе казал преди двайсет минути Патрик. — Открих съдия О’Мали на клетъчния му телефон. Каза, че можем да му занесем заповедта, но после разбра, че става дума за Джон Харис, бивш президент на Съединените щати.

— И какво стана? — попита Стюарт.

— Е, не мога да цитирам точните думи, защото онзи фъфлеше и се смееше... пусна и няколко епитета... но в общи линии заяви, че съм луд за връзване, ако очаквам да приеме в дома си заповед за арест на бивш президент на Съединените щати, цитирам, „най-добрият приятел, който е имала Ирландия“. Каза, че ще приеме само на съдебно заседание, организирано по всички изисквания на закона, с необходимата правна закрила на обвиняемия и надлежно връчена призовка, без да признава никакви оправдания, че въпросът бил спешен.

— Това ли е всичко? — разсмя се Стюарт.

— Не, той сякаш се засегна лично от намека ми, че бивш американски президент би могъл да избяга. След това му пожелах „лека нощ“, тъй като предположих, че перспективите да получим от него благоприятно решение са, меко казано, незначителни.

— Мисля, че народът го е казал по-простичко, Пади: „на куково лято“.

— Да. В най-добрия случай.

Търсенето продължаваше, но малцината, които успяха да открият, не проявяваха интерес да организират съдилище в хола си. Един съдия не повярва, че бивш президент е способен да избяга от правосъдието, а друг заяви, че това ще е най-доброто, което може да стане.

— Наближава единайсет — обяви Камбъл, когато се върна в приемната на апартамента, която вече приличаше на военен щаб. — Мисля, че за тази нощ трябва да спрем търсенето на съдии. Предлагам до два след полунощ да обмислим стратегията си, после да дремнем и утре да продължим около осем. — Той седна на масата и огледа лицата наоколо. — Какво ще кажете?

— Добра идея — обади се единият от мъжете. — Ние не постигнахме нищо. А вие?

Стюарт погледна записките си и отново вдигна глава.

— Да, постигнах. И се обзалагам, че мистър Харис и мистър Райнхарт ще бъдат силно изненадани утре сутрин, ако се опитат да постъпят както очаквам.

*Хотел „Грейт Съдърн“, летище Дъблин, Ирландия
Сряда, 0:20 ч*

Минаваше полунощ, когато Джей Райнхарт, Шери Линкълн и Майкъл Гарити оставиха президента в стаята му, свързана със стаята на агента Мат Уорд.

В коридора Гарити им пожела „лека нощ“ и се отправи към стълбището, оставяйки Джей и Шери да вървят сами към асансьора.

— Преди да си легна, ще проверя още веднъж полетите — каза Шери.

Джей кимна.

— Първият е в десет, нали?

— Да. На „Аер Лингус“.

— Ако не успеят да получат разрешение за арест тук, в Дъблин, няма как да го спрат, преди да стигне до Шанън. Просто трябва да го отведем на летището около девет, нито много рано, нито много късно. Можем тихомълком да купим билета от гишето на аерогарата. Без заповед за арест нито гардовете, нито граничните власти имат правото да му забранят достъп до самолета.

— Звучи разумно — каза Шери. — Ще го събудя навреме.

Срещу асансьорите имаше скамейка и двамата се отпуснаха на нея.

— Изглеждаш изтощен, Джей — каза Шери с уморена усмивка.

Той също се усмихна.

— Така е, но по-скоро от тревоги, отколкото от работа. Аз... просто не искам да се издъня.

— Аз също — каза тя, после млъкна смутено и погледна към асансьорите. — Той е добър човек, Джей.

— Знам.

— От четири години работя с него и той е най-внимателният, най-почтеният...

— Позволи ми да те прекъсна, Шери. Знам всички хубави думи и съм напълно съгласен. Когато всичко свърши, някой ден трябва... да се съберем и да си разправяме истории за Джон Харис — добави със смях той.

Тя кимна.

— Да, би ми харесало. Между другото, спокойният ти глас по телефона ми беше голяма утеха, особено през първите часове на цялата история.

Джей се разсмя.

— Нямах да е такава утеха, ако беше видяла импровизирания ми команден пункт в Ларами, щат Уайоминг.

— Тъй ли?

— Представи си кухненска маса, два телефона и аз по халат.

Шери се усмихна и наостри уши.

— По халат ли?

Джей се поколеба и за пръв път я погледна право в очите.

Наистина е красива, помисли си той, като си спомни впечатлението от първата им среща.

— Да, по халат. Но това е дълга история.

— Би ми се искало да я чуя. Много екзотично звучи — практикуващ адвокат по халат.

— Да, като ме видят, съдиите губят ума и дума — разсмя се той, после си спомни рискования полет до Денвър. — Това беше навярно най-фантастичното ми преживяване. Опитвах се да овладея положението от Ларами, да поддържам връзка, да общувам с хора на най-високо ниво.

За момент в паметта му изплува споменът как Линда тръшна вратата зад гърба си, но той побърза да го прогони.

— Белия дом ли имаш предвид? — попита Шери.

— Да, и Държавния департамент, и Министерството на правосъдието, да не говорим за срещата с британското правителство. Още не съм сигурен дали всичко това не е просто кошмарен сън след пиянска вечер в мексикански ресторант.

— Има ли мексикански ресторанти в Ларами? — попита Шери.

— Въобразяват си, че са мексикански. Всъщност предлагат обикновена тексаска кухня.

— Как ще свърши всичко, Джей?

Той отново я погледна в очите и леко изтръпна, после осъзна, че сега тя изобщо не мисли за него, а само за Джон Харис.

— Де да знаех. Ако успеем да го изпратим в Щатите, сигурно ще ви е много трудно да обясните на медиите как и защо е напуснал Ирландия.

— Ще се справим. Хората обичат Джон Харис.

Джей кимна.

— Но ако не успеем да го измъкнем, очертава му се дълъг престой в Ирландия. Твърдо вярвам обаче, че перуанците няма да се докопат до него.

— Това исках да чуя — каза Шери. — Че си уверен в крайния изход.

— Имах известни съмнения в Лондон, когато Камбъл ме халоса с разкритието за записа, но непрекъснато си повтарям, че характерът на Джон Харис не се е променил в Овалния кабинет. Не си го представям да приеме подобно предложение.

— Имаш предвид изтезания и убийства?

— Точно така. Той приема смъртното наказание само когато обществото трябва да бъде освободено от най-свирепите зверове, но дори и тогава страда дълбоко от мисълта, че няма друг разумен изход освен лишаването на човешко същество от живот. Толкова се вълнува...

Шери вдигна ръка.

— Ето, че *и ти* подхвана *моята* песен.

Джей се разсмя весело и внезапно осъзна колко спокоен се чувства в нейно присъствие.

— Права си. — Той погледна часовника. — Шери, смятам, че...

Тя вече бе станала и му протегна ръка — обикновен всекидневен жест, който изведнъж се превърна в нещо различно, когато той хвана и другата ѝ ръка, а погледите им се срещнаха за миг.

Джей неохотно пусна ръцете на Шери и натисна бутона на асансьора. Вратата се отвори почти веднага и двамата влязоха смутено в кабината. На втория етаж Джей ѝ пожела „лека нощ“ и продължи към стаята си на третия. За няколко минути мислите му отлетяха надалеч от законите и международните договори.

И неизвестно защо, колкото и да се опитваше, не успя да си припомни лицето на Линда от Ларами, а когато помисли за Карън, не

изпита добре познатото чувство за вина.

За пръв път, откакто бе починала съпругата му, не усещаше мъчителната разкъсваща болка при спомена за нея. Останала бе само простичка сладка печал. Защо? Може би просто от преумора или пък от прекаленото съсредоточаване върху най-неотложните проблеми. А може би вече беше съзрял да приеме баналния съвет, който му даваха всички — че е крайно време да се върне към живота.

Джей закачи костюма си в гардероба, съблече всичко останало, изми си зъбите и рухна в леглото. Сънливо се наслаждаваше на меките чаршафи, когато си спомни, че има още една недовършена работа.

С усилие на волята се надигна, седна гол на ръба на леглото, придърпа дъблинския телефонен указател и потърси страниците с хотели.

Нито едно от имената не му направи впечатление.

Обади се на дежурния администратор.

— Бих искал да знам кой дъблински хотел е най-добър, най-люксозен, най-скъп и най-нашумял в Ирландия.

— Божичко, сър, зле ли ви е при нас?

Джей се разсмя и разтърка очи.

— Не, не! Тук е чудесно. Просто трябва да открия един човек, който избира само най-скъпите хотели.

— Е, отдъхнах си. Сигурно говорите за хотел „Шелбърн“. Приятелят ви американец ли е?

— Британец.

— Значи сигурно ще е там. Затворете, аз ще ви свържа.

Когато се обади телефонистката на „Шелбърн“, Джей помоли да го свържат със стаята на Стюарт Камбъл и не се изненада, че връзката бе осъществена веднага. След малко отсреща отговори непознат глас. Чуваха се и други приглушени гласове, което отново разбуди угризенията му, че се кани да спи, вместо да изпълнява задълженията си.

— Стюарт Камбъл на телефона.

— Обажда се Джей Райнхарт, сър Уилям.

— А, да! Мистър Райнхарт. Доста работа имате тази вечер, нали?

— Вижте, и двамата се готвим за битка, но трябва официално да ви уведомя за нещо.

— Казвайте.

— Първо, настоявам незабавно да ми съобщите, ако влезете в контакт със съдия по какъвто и да било въпрос, свързан със случая. И, разбира се, настоявам да присъствам на съдебното заседание, било то формално или неформално. Ще ви продиктувам номера на клетъчния си телефон и хотела, където съм отседнал.

— Разбира се, мистър Райнхарт. Това изобщо не е стояло под въпрос. Не бойте се, ще ви уведомя в съответствие с правилата.

— Най-много се боя от клиента ви, сър Уилям. Имам обаче и още една молба. Разбирам, че вината не е ваша, тъй като нямахме време да се свържем в Лондон, но трябва да получа копие от онзи запис. Ще протестирам гръмогласно пред всички възможни инстанции, ако не ми осигурите един екземпляр за предварително проучване.

— Всъщност нямах много време за обмисляне, но съм склонен да се съглася, че *би трябвало* да видите записа. Кажете името на хотела си и ще ви пратя копие утре следобед или привечер.

— Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Мистър Райнхарт, форматът на касетата е много особен и за копирането ѝ е нужна специална апаратура. Имам камера, на която мога да гледам записа, но не знам дали ще успея да го копирам. Уверен съм обаче, че най-късно до утре вечер ще разполагате с копие. Стандартния VHS формат ли предпочитате?

— Да.

— Много добре. Както виждам, май и на вас не ви се спи.

Джей се поколеба, но раздразнението го накара да отстъпи от истината.

— Така е. Рискове на професията.

— Добре казано. Е, лека нощ, макар че не знам доколко ще е лека.

Джей внимателно остави слушалката и отново повтори в ума си целия разговор, търсейки скрити намеци. Може би трябваше да се заеме с проучване, но какво да проучва? Всичко опираше до съдържанието на онзи запис и докато не го видеше с очите си, можеше само да остави нещата в ръцете на Гарити и неговия колега. Освен това се нуждаеше от физическа и духовна енергия, която щяха да му осигурят няколко часа сън.

Нагласи будилника на нощното шкафче за шест сутринта, изгаси лампата и заспа почти мигновено.

Международно летище Дъблин, Ирландия

Сряда, 9:05 ч

Представителката на „Аер Лингус“ подаде билетите през гишето и кимна на следващия клиент — Джей.

— Правилно ли разбрах, че все още имате свободни места за прекия полет до Ню Йорк в десет? — попита Джей.

— Да, сър, мисля, че имаме. Един момент.

Младата жена почти цяла минута трака по клавиатурата на компютъра, преди отново да вдигне глава.

— Да, имаме места в туристическа и първа класа.

— Два еднопосочни билета, първа класа, ако обичате.

— Името ви, моля.

— Джон Харис — каза Джей.

Ново тракане по клавишите.

— Много добре, мистър Харис. Сега трябва да видя паспорта и кредитната ви карта.

Джей подаде кредитната карта, после се завъртя и хвърли поглед към Шери, която стоеше до вратата на терминала. Тя кимна, изчезна за около минута и се върна заедно с президента. Двамата тихо застанаха до Джей.

— Трябва да покажете паспортите си — каза той.

Харис се усмихна. Двамата с Шери подадоха сините си американски паспорти и видяха как представителката ги разлисти, после вдигна глава с непроницаема усмивка.

— Момент, моля. Веднага се връщам.

Тя напусна гишето и мина през една странична врата.

— Лоша работа — промърмори Джей.

— Виждам — отвърна Джон Харис. — Отнесе паспорта ми.

След минута младата жена се върна, следвана от мъж на средна възраст. Представителката отново седна зад гишето, а мъжът заобиколи и върна паспорта на президента.

— Добро утро. Аз съм Ричард Лейси, управител на бюрото — започна той, шарейки нервно с очи от Джон Харис към Джей Райнхарт и Шери. — Ще бъдете ли така добри да ме последвате?

— Мистър Лейси — каза Джей, — опитваме се да купим билет и да отпътуваме. Какво има?

— Аз... ще ви бъда задължен, ако ме последвате — каза Лейси и ги поведе през няколко врати към малка заседателна зала.

— Каква е тази история? — попита Джон Харис, когато вратата се затвори зад тях.

— Моля, седнете, сър.

— Не желая да сядам, мистър Лейси — каза Харис. — Желая да излятя с вашия самолет.

Лейси наведе очи към масата и дълбоко въздъхна.

— Знам това, господин президент.

— Добре — намеси се Джей. — Щом знаете кой е президентът Харис, значи имате определена причина да разговаряте с нас насаме. Каква е тя?

Лейси най-сетне вдигна глава.

— Ужасно съжалявам, но днес не можем да ви предложим пътуване по нашата авиолиния.

— И защо, мистър Лейси? — попита Джей, опитвайки се безуспешно да смекчи язвителните нотки в гласа си. — Да не би някой официален представител на ирландското правителство да е дал подобна директива? Ако е така, уверявам ви, че нарушава закона.

— Не е правителството.

— Тогава кой?

Лейси се обливаше в пот.

— Моля ви, няма ли да седнете за малко?

— Не — отсече Джей. — Вие ръководите авиолиния, а президентът Харис като гражданин се опитва да ви плати няколко хиляди долара. Нямате законно право да му откажете място. Рискувате да си навлечете огромен съдебен процес, сър.

— Решенията тук не зависят от мен, мистър...

— Райнхарт. Джей Райнхарт. Аз съм адвокат на президента.

— Да. Разбира се, мистър Райнхарт.

Той протегна ръка, но Джей отказа да я поеме.

— Разберете ме, директорът на компанията нареди независимо от заплахите и последствията да не продавам днес билети на президента Харис.

— А утре? — попита Джей.

— До второ нареждане. Не знам защо.

— Много удобно — отсече Джей.

Джон Харис леко положи ръка върху рамото му.

— Разбираме, че не зависи от вас, мистър Лейси — заяви президентът. — Но ще кажете ли, че не сте упълномощен да ми дадете обяснение?

Лейси извади от джоба си листче и му го подаде с разтреперана ръка.

— Наредиха да ви помоля да се свържете с мистър О'Дей на този номер. Това е нашият директор, той ще ви обясни.

— Много добре.

— Чакай малко, Джон. Не е добре! Ще подам съдебен иск и...

— Не, Джей. Да вървим. Благодаря, мистър Лейси.

— Можете да използвате телефона тук — предложи Лейси.

Джон Харис поклати глава.

— Не виждам смисъл да говоря с вашия директор или с когото и да било от авиолинията, сър. Или съм добре дошъл, или не. Вие очевидно смятате второто и също тъй очевидно приемате възможността за сериозни съдебни последствия.

— Да... струва ми се — измънка Лейси.

Той ги изведе в терминала, измънка още едно извинение и се отдалечи. Шери ги чакаше до вратата. Джей разгорещено ѝ обясни положението.

— Ще разговарям с „Делта“ — каза той. — Чакайте тук.

Петнайсет минути по-късно Джей се върна изчервен и ядосан.

— Дъблинският управител на „Делта“ твърди, че ирландските гранични власти щели да ги глобят, ако ти разрешат да напуснеш страната с висящо съдебно дело, но не можа да ми каже с кого точно е разговарял. Не пожела и да ми даде телефонния номер на централното ръководство в Атланта. Будалкаше ме, разбира се.

— Очаквах нещо подобно, Джей — тихо каза Джон Харис.

— А аз не. Възмутително е!

Джон Харис кимна на Джей и Шери да го последват до една ниша в предната част на терминала, където президентът се обърна и приведе глава към тях.

— Да, възмутително е, но всички знаем, че зад цялата работа стои Стюарт. Можехме да очакваме нещо подобно. Успял е да ги сплаши с едва завоалирани заплахи за съдебни процеси или евентуални правителствени санкции и, разбира се, те ще извършат онова, което върши всяка компания в миг на съмнение — ще се презастраховат.

— Ти сякаш ги оправдаваш, Джон — каза Джей.

Президентът поклати глава.

— Както ти казах снощи, никога не подценявай Стюарт Камбъл. Той е същински Ламонт Кранстън и умее да замъглява умовете на хората.

Джей го погледна озадачено.

— Кой?

Джон Харис се усмихна.

— Ламонт Кранстън. За да го помниш, трябва да си прехвърлил петдесетте, Джей. Герой от една стара радиопиеса.

— Аха.

Джон Харис се озърна през рамо към изхода, после пак ги погледна.

— Да се връщаме в хотела. Там ще обсъдим следващия ход.

— Радвам се, че говорите тъй спокойно, господин президент — каза Джей.

Харис го погледна в очите.

— Така изглежда отстрани, Джей. Само аз си знам какво ми е.

Хотел „Грейт Съдърн“, летище Дъблин, Ирландия

Аластър Чадуик пиеше чаша портокалов сок, когато видя Крейг Дейтън, по джинси и бяла риза, да влиза в хотелския ресторант. Изглеждаше много доволен.

— Усмиваш се — отбеляза Аластър.

— Да — лаконично отвърна Крейг.

— Ще дойдат ли Джилиан, Урсула и Ели?

— Джилиан ще слезе след малко — каза Крейг. — За останалите не знам.

— Струва ли ми се, или наистина забелязвам перца от канарче по устата ти? — попита Аластър с подчертано сух глас.

Крейг седна, кимна на сервитьора и посочи чашата си за кафе, после се обърна към Аластър.

— Перца от канарче ли?

— Да, като на котарак, който току-що е излапал канарчето. С други думи, изглеждаш непоносимо самодоволен.

— Тъй ли? Е, преди малко имах много странен разговор с нашия главен пилот.

— Нима? Странен? Крейг, всеки разговор с хер Вуртшмит е странен по дефиниция. Човекът е чист параноик с мания за нормалност.

— Може би, но той ми каза да продължавам и обеща да ми прати по факса чартърните документи за митниците в Исландия, Канада и Щатите, ако нашият клиент реши да продължи полета.

Аластър се смая.

— Просто така?

— Да, просто така.

Вторият пилот седна по-удобно и се покашля.

— Крейг, съвсем меко казано, снощи прахосахме доста хилядарки на британците, като ги пратихме да търсят катастрофирал самолет, който не беше катастрофирал. Знае ли Вуртшмит?

Крейг задигна една от препечените филийки на Аластър и наля сметана в кафето си.

— О, знае, но прие моето обяснение.

— Аха! — възкликна Аластър и за по-изразително размаха последната филийка. — Ето че си дойдохме на думата! Пак си му скроил шапка!

— Извинявай, какво? Пак ли говориш на британски жаргон?

— Скроил си му шапка. На ливада си го направил. Пратил си за зелен хайвер горкия човечец.

— А, да. Това, последното го разбрах.

— За бога, Крейг, какво му каза?

— Казах му... — За да засили напрежението, Крейг не довърши и разгърна менюто.

— Да? Какво?

— Казах му, че сме отменили разрешението за кацане по прибори, за да останем в международно въздушно пространство и да избегнем евентуални дипломатически проблеми, а после по някаква неизвестна причина въздушният контрол в Лондон не е приел обажданията ни.

— Само това ли?

— Е, може... може и да съм му казал... или някак да съм намекнал... че сме действали по преки заповеди от Кралските военновъздушни сили и Белия дом.

— Преки...

— Преки заповеди. Казах му, че е секретно. Той отвърна, че не иска да знае повече.

— Да, представям си. И аз не бих искал.

— Напоследък почва да се държи като Шулц от „Героите на Хоган“. Гледал ли си го? Помниш ли стария Шулц? Щом Хоган или неговите момчета врътнеха някой номер, Шулц се провикваше: „Нищо не знам!“.

— Завиждам на Шулц. И тъй... в близките няколко часа няма да изхвъркнем на улицата.

— Да, поне дотогава. Лети ли ти се до Мейн?

— Имам ли избор?

— Не.

— В такъв случай от какво зависи дали ще летим, или не?

— Най-вече от това дали президентът Харис ще успее да си осигури билет за редовен полет. Ако не успее, тогава нещата опират до времето, ветровете в горните слоеве на атмосферата, грижливото планиране и възможността някой да ни откаже разрешение за излитане.

— Смяташ ли го за сериозна заплаха?

— Да, така смятам. Засега нямам никакви вести от въздушния контрол, но за пряк полет ще трябва да използваме Северноатлантическата навигационна система, а това могат да ни откажат без каквито и да било обяснения.

Аластър кимна.

— Ще бъде точно толкова лесно, колкото да се сплаши един въздушен инспектор с обаждане от американски сенатор. Едно

телефонно обаждане на Камбъл до съответните хора, и изобщо няма да се отлепим от земята.

Лондон, Англия

Държавният секретар Джоузеф Байър остави слушалката и се облегна назад с ръце зад тила, докато седналият наблизо сътрудник го гледаше въпросително. Цяла минута Байър не му обърна внимание, отмервайки грижливо необходимото време, за да подчертае, че е водач на глутницата, както обичаше да се нарича.

— Чудиш ли се какво искаше този път президентът, Андрю? — попита накрая той, без да откъсва поглед от отсрещната стена.

— Да, сър.

— Искаше да знае защо, след като вече знаем, че Харис и Райнхарт са в Дъблин, не сме там да им държим ръцете.

— Да, сър.

— Знаеш ли защо?

— Не, сър. По-точно, струва ми се, че знам, но не чух какво му отговорихте.

— Казах му, че адвокатът на Харис настоява да командва парада, а Харис настоява да оставим нещата в негови ръце, тъй че просто ще изчакаме да го арестуват, а после ще отлетим да оправим положението. Щом не иска помощ от нас, тъй да бъде. Само ще следим ситуацията. А дотогава нека Харис се поизпоти.

— Да, сър.

— Междувременно повикай останалите. Трябва да се свържем с Ирландия по официалните канали.

— Вие не обичате Харис, нали, сър?

— Няма нищо общо с политиката, Андрю. Чух какво е заявил мистър Камбъл на онова заседание — че Харис съзнателно одобрил използването на изтезания и убийства. Дълбоко съм разтревожен, че може наистина да има подобен запис.

— И ако има?

Байър отпусна ръце и се завъртя към сътрудника си.

— Ако има, Джон Харис дори не си и представя как е загазил, а нас ще ввлече в ужасен скандал. Нямам думи да ти опиша каква вреда може да нанесе на американската външна политика.

Дън Логер, Ирландия — Южен Дъблин

Почитаемият съдия Джералд О'Конъл бе запокитил малкия електронен будилник в отсрещния ъгъл на стаята, защото проклетата машинка най-нагло си позволяваше да буди един висш магистрат от Върховния съд, преди да е готов за връщане към реалния свят.

Трийсет минути по-късно той неохотно си призна, че дори и в празник някак не върви човек да се въргаля самичък в леглото до десет часа.

Съдията се извъртя, седна и провери настроението си. То се оказа необичайно кисело. Да спи сам бе едновременно мъчение и разкош. Откакто съпругата му замина на екскурзия до Съединените щати, можеше да се излежава на воля, но липсата на женска компания го дразнеше. Мисис Елизабет О'Конъл беше все още хубава, секси и силно желана — особено в този момент, по дяволите. А какво правеше тя? Вместо да изпълнява съпружеските си задължения, хойкаше нейде на другия край на света заедно с шантавата си сестра.

Ще я тикна на топло за оскърбление на съда, непременно ще го направя, помисли си той, доволен, че жена му няма как да узнае за тази мисъл. Макар и не червенокоса, тя бе ужасна в гнева си, а желанията му понякога я вбесяваха.

— Значи ме искаш сега, а, господин съдия? — викна тя една сутрин преди няколко месеца, след което смъкна нощницата и застана величествено пред големия прозорец на спалнята, та да я видят съседите. — Щом е тъй, давай, проклетнико! Тук и сега! Или предпочиташ да го направиш на масата в съдебната зала?

Той разтърка очи и си припомни също тъй досадния факт, че днес е дежурен и трябва да търпи всеки скапан адвокат или друг некадърен защитник на ирландското право, който не може да се справи с вълната от престъпления и наказания без благословията на съдия с бяла перука.

— По дяволите! — изръмжа О'Конъл просто за да чуе как протестът отеква между стените.

Докато си вареше яйца и препичаше филийки в кухнята, той свирепо чакаше телефонът да зазвъни и провокацията не закъсния.

— Ало.

— Съдия О'Конъл?

— Да не мислите, че някой друг ще се върже да ми виси на телефона по празниците?

— Извинявайте, господин съдия. Предполагах, че сте дежурен.

— Да, мътните да го вземат. Кой се обажда?

— Патрик Нолан, сър, от фирмата „Маккълу, Малоун и Бърк“. Боя се, че имаме спешен случай, свързан с бивш президент на Съединените щати, а изчерпахме всички възможности да открием районен съдия.

— Не ще и дума — изсумтя О'Конъл. — Всички са се изпокрили. Значи президент на Съединените щати? Това да не е майтап?

— Не, милорд.

Нолан набързо обясни случая. Седнал до кухненската маса, О'Конъл го изслуша внимателно и накрая попита:

— Значи искате да бъде издадено разрешение за арест въз основа на заповед от Интерпол?

— Да, милорд.

— А къде са гардовете? Подобна заповед трябва да бъде представена от тях, а не от частна кантора.

— Ще я представят, милорд. Аз само им помагам.

— Ще протестира ли адвокатите на мистър Харис?

— Сигурни сме, че ще протестира, господин съдия, и сме готови да ги уведомим, щом дадете съгласие да ни приемете.

— Откъде ви хрумна, за бога, че имам юрисдикция над подобен случай? Та това е просто заповед за арест!

Патрик Нолан бързо и предпазливо изложи аргумента си:

— Според закона, милорд, при отсъствието на районен съдия вие имате право да вземете решение, ако желаете.

— Е, мога и да разгледам случая, но си избийте от главата всякакви фантазии, че ще идвате днес у дома.

— Моля за извинение, господин съдия, но има опасност обвиняемият да избяга.

— От Ирландия ли?

— Да.

О'Конъл се позамисли.

— Казахте, че този човек е бивш президент на Съединените щати. Спомням си името.

— Да, господин съдия.

— Имате ли *сериозни* опасения, че може пак да извърши престъпление нейде другаде?

— Не, господин съдия, но може да излезе извън нашата юрисдикция.

— Какво? Казахте, че предполагаемото престъпление е извършено в Перу, нали така?

— Да, милорд.

— Онова Перу, с индианците и ламите, дето е на другия край на скапания глобус?

— Да, милорд.

— А ние тук все още живеем в Ирландската република, ако не се е случило нещо, откакто си легнах снощи, нали?

— Тъъ... да, милорд.

— Тогава за какъв дявол се тревожите?

— Ами...

— Питам ви, има ли опасност този човек тепърва да инквизира някого, ако не броим мен, разбира се?

— Не, господин съдия, но...

— В такъв случай заповядайте утре сутрин, господин адвокат! Ще разгледам случая точно в единайсет. Не, в десет сутринта. Ще уведомите ли адвоката на Харис?

— Да, милорд.

— Добре. А сега ме оставете на мира.

Той тръшна слушалката и замислено захапа препечената филийка. Един случай с участието на толкова високопоставена личност щеше да предизвика голямо внимание. Репортажи в медиите, държавни служители, дипломати и гръмогласни тълпи от заинтересовани лица.

Интересно дали има нещо вярно в това обвинение, запита се той, опитвайки се да потисне старата си неприязън към нахалния стремеж на американското правителство да се меси навсякъде.

Може да се окаже адски интересно!

Дъблин, Ирландия

Сряда, 11:00 ч

Джей бе насрочил среща в адвокатската кантора за единайсет сутринта, осъзнавайки много добре, че разговорите стават безпредметни, ако по това време Джон Харис вече лети за Ню Йорк. Сега, след като този вариант бе пропаднал, той държеше да се яви навреме. Щом щяха да се сражават, трябваше да се подготвят колкото се може по-добре.

В часовете преди срещата двамата с Шери се опитаха да наемат малък реактивен самолет, който да отведе президента до Ню Йорк, но усилията им се провалиха. Никой не можеше да организира презокеански полет в толкова кратък срок. Единственият вариант, който предложиха на Шери, беше да си поръчат презокеански „Гълфстрийм“ от Чикаго на безумна цена, но дори и тогава най-ранният срок за излитане от Дъблин щеше да е в четвъртък малко преди обяд.

— Свършиха ми се хитрините — каза Джей на Джон Харис в десет и четвърт. — Или ще оспорим тук проклетата заповед, или излиташ с боинга.

— Екипажът още ли е съгласен? — попита президентът.

Джей кимна.

— Разговарях с тях преди петнайсет минути. Отпочинали са и имат готовност да потеглят, когато решим. Рисковано е, разбира се. Може да им се наложи да завият обратно, ако насрещните ветрове са прекалено силни, или пък да отбият към Исландия или Канада, което ще предизвика нови неприятности.

Джон Харис седя мълчаливо почти цяла минута и накрая с въздишка поклати глава.

— Не, Джей, мисля да изчакам тук. Твоят Гарити ми харесва, а ако съдя по думите му... и по факта, че бих предпочел да атакувам,

вместо да бягам... може би трябва просто да отпратя онези приятели във Франкфурт. Тук ще си намеря предостатъчно защитници.

— Не е сигурно, Джон. Още не е насрочено заседание, няма дори съдия.

— Все пак аз знам най-добре какво е станало в Овалния кабинет и какво не и вярвам, че ирландският съдия ще ми даде възможността да докажа, че записът е фалшив.

За няколко напрегнати секунди Джей се вгледа втренчено в президента. Джон Харис седеше на ръба на леглото, забил поглед в килима.

— Джон, парите са твои, но бих искал тези момчета да чакат в пълна готовност, докато разберем какво точно става.

Харис бавно кимна.

— Добре. Но не смятам да ги използвам.

Кантората на Шомъс Дънам от фирмата „Дънам и Макбрайд“, чиито услуги бе наел Джей по съвет на Майкъл Гарити, се намираше в невзрачна сграда в работнически квартал на няколко километра от центъра.

Майкъл Гарити вече ги чакаше, когато Джей, Шери и президентът влязоха в малката, леко занемарена заседателна зала, а Мат Уорд остана да пази в коридора.

След като приключиха с представянето, Гарити отново изложи накратко случая, като наблегна особено върху предполагаемото съществуване на запис. Изненада се от новината, че Камбъл е обещал до вечерта да осигури копие на Джей.

Шомъс Дънам бе започнал да обсъжда стратегията, когато повикаха Гарити на телефона. Няколко минути по-късно адвокатът се върна пребледнял и необичайно тих. Без да каже нито дума, той се отпусна на един стол в края на масата, но всички го забелязаха.

— Майкъл, зле ли ти е? — попита Шомъс Дънам.

Гарити хвърли поглед наоколо и се опита да се усмихне.

— Да, вероятно може и така да се каже.

— Какво има? — попита Джей от другия край на масата.

— Обади се Стюарт Камбъл. Имаме съдия.

— Как е разбрал къде си? — попита Джей.

— Очевидно Камбъл знае телефонните номера на целия западен свят — отговори Гарити. — Както предполагам, намерил е съдия от Върховния съд. Заседанието ще се състои утре сутрин в Четирите съдилища.

— А съдията? — обади се Дънам.

Гарити потропа с пръсти по брадичката си и за няколко секунди заби поглед в стената, преди да отговори.

— Наистина не знаех, че точно той е дежурен днес. Не ми и хрумна... не че бих могъл да променя нещо...

— Какво говориш? — попита Джей малко по-рязко, отколкото искаше.

Гарити извърна очи към него.

— Паднал се е най-лошият съдия, който можехме да получим в подобно дело. Съдия О'Конъл.

Челюстта на Шомъс Дънам провисна.

— Същият съдия О'Конъл — продължи Майкъл Гарити, — който никак не обича Съединените щати и който не прощава никому, освен на господата, с когото явно обича да се сравнява.

— Не можем ли... да му направим отвод? — попита Джей. — Ако и тук употребявате този термин... с други думи, да поискаме да се откаже от случая, защото има предубеждения спрямо американците.

— О, той няма предубеждения към самите американци, Джей — каза Гарити. — Просто има зъб на американското правителство по най-различни поводи. Понякога се чудя дали не го е яд и на Джон Кенеди, че се остави да го застрелят.

— Но Джон Харис е бил глава на американското правителство — възрази Джей. — Това прави отвода още по-наложителен.

— Джей, не помня съдия О'Конъл някога да си е правил отвод и не вярвам тепърва да го направи. Бих казал, че маниакално вярва в своята безпристрастност. Можем да подадем жалба, но тя неминуемо ще се провали, ако не цитираме някое негово ужасно предубедено изказване, а той е прекалено предпазлив, за да допусне подобно нещо.

Шомъс Дънам кимна.

— Не ще и дума, тежък удар. Той е горещ привърженик на Договора против изтезанията. Дори написа няколко статии. Навремето побесня, когато Вашингтон се опита да се намеси в случая „Пиночет“.

— Не можем ли да си изберем друг съдия? — попита Джей.

— Тук не правим така — обясни Майкъл. — Каквото ти дадат, това е, тъй че още отначало си имаме сериозен проблем.

Джон Харис се приведе напред и привлече погледа на Майкъл Гарити.

— Очаквате ли да стори нещо, което не би сторил друг съдия?

Майкъл печално поклати глава.

— Той е тиран в съдебната зала, господин президент. Много е непредвидим и с него се работи ужасно трудно. Ядосва се от всяка дреболия и може да съсипе най-добрата адвокатска реч, като се разкрещи без никакъв повод. С други думи, нравът и щуротиите му не оставят шанс дори и на най-добрите адвокати.

— Често ли се случва Върховният съд да отмени решенията му? — попита Джей.

Гарити и Дънам поклатиха глави едновременно.

— Много рядко.

— Което подсказва — намеси се Джон Харис, — че тиран или не, той познава закона.

— Не ме тревожи тълкуването на закона — каза Майкъл Гарити. — Боя се, че в случая има прекалено голяма свобода за лична преценка.

— В такъв случай какво препоръчвате? — попита Джон Харис.

— Препоръчвам — започна Майкъл — да посветим остатъка от деня на сериозна работа по издирване на законни основания да отхвърлим идеята, че един случаен видеозапис и нечии непотвърдени изявления могат да представляват основа за арест.

— И какви са перспективите за успех? — попита президентът, гледайки втренчено двамата юристи.

Шомъс Дънам въздъхна и се озърна към Майкъл Гарити, после отново погледна президента в очите.

— Господин президент, настоятелно ви съветвам да бъдете готов за всичко. Срещу нас играят с белязани карти.

*Хотел „Шелбърн“, Сейнт Стивънс Грийн
Дъблин, Ирландия*

Стюарт Камбъл напусна трескавата дейност в президентския апартамент и се оттегли в спалнята си с видеокасетофона, за да

направи копие от записа.

— Никой друг не бива да има достъп до това доказателство освен мен — предупреди той екипа. — Разполагам с необходимата апаратура и ще извърша копирането сам.

Часовникът на нощното шкафче показваше 16:30 часа, когато той отвори куфарчето си и извади добре опаковано пакетче. Сложи го на леглото и извади отвътре малка дигитална видеокамера и миниатюрна касета. Включи камерата, зареди касетата, седна на ръба на леглото и се загледа в черното екранче. След малко на него се появи черно-бяло изображение на мъжки гръб. Мъжът заобиколи някакво бюро и изчезна от кадъра. После човекът с камерата явно седна на диван и фокусира обектива. Изображението се проясни. Камерата показваше най-известния кабинет на света.

Звукът беше глух, но не прекалено. Както в Лима, когато видя записа за пръв път, Камбъл го изгледа от началото до края, за да е сигурен, че помни всяка казана дума.

В края на записа Ренълдс явно бе изключил камерата малко след напускане на Овалния кабинет. Последните кадри показваха подскачащо изображение на дългия коридор откъм източната врата. Отстрани се виждаше огледало и застанал до него униформен пазач.

Стюарт отдавна бе подготвил нотариално заверена фонограма на разговора. След като се срещна с Ренълдс и записа показанията му, той разполагаше с доказателство, че гласът от Овалния кабинет е негов.

Камбъл отвори куфарчето си, за да провери дали вътре лежи другата касета с многобройни записи от телевизионни изяви на Джон Харис — добра основа за първоначално сравнение с образа и гласа на събеседника от записа на Ренълдс. Извади фонограмата от разговора, като се питаше дали Джон Харис наистина си спомня изречените думи, или през онзи ден е чувал само онова, което би искал да чуе. Така или иначе, фонограмата щеше да го погуби.

Стюарт внимателно сложи настрана втората касета и фонограмата.

Помисли си, че правилно бе настоял Бари Ренълдс да му предаде оригиналната касета. Едно копие би имало много по-малка стойност пред експертите.

Спомни си как за пръв път се срещна с Ренълдс в Балтимор и колко бе изненадан от неговото убеждение, че президентът

Мирафлорес е заповядал да го убият заради перуанската акция.

— Мирафлорес знаеше, че аз съм организиран цялата операция — каза тогава Ренълдс. — Но не подозираше, че съм действал по лична заповед на президента.

— Кой му каза? — попита Стюарт.

— Аз — отговори тихо Ренълдс в сумрака зад дръпнатите пердета на апартамента си. — Преди да напусна Управлението, колегите потвърдиха, че за главата ми има обявена награда. Знаех, че убийците на Мирафлорес ще ме очистят рано или късно, ако той не отмени заповедта, но знаех също така, че той никога не би се опитал да убие един бивш президент.

— И макар че на практика вие поръчахте нападението, вярвахте, че Мирафлорес ще ви прости?

— Знаех, че Мирафлорес мрази Джон Харис, защото при онова нападение убиха брат му. Знаех, че е готов да размени моя скалп срещу скалпа на Харис.

— И му дадохте видеозаписа, с който искахте да се подсигурите.

— Пратих му копие — потвърди Ренълдс — и се съгласих да свидетелствам, ако Харис бъде изправен на съд по международните закони и ако Мирафлорес оттегли убийците. Дотук всичко върви добре.

Това беше преди два месеца.

Камбъл отново погледна видеокамерата — модел от края на деветдесетте години. Не бе подозирал, че подобна технология е съществувала преди мандата на Харис, особено пък в такъв вид: миниатюрна камера, скрита в щипка за вратовръзка, а записващото устройство — в куфарче. Но в Балтимор Ренълдс му показва камерата. Изглеждаше грубовата, но вършеше работа.

Дъблин, Ирландия

Джон Харис стоеше до прозореца на кантората, без да слуша напрегнатия правен спор зад гърба си. Мислите му се рееха в другия край на света.

Мислеше си за Алис, както му се случваше по няколко пъти на ден. Загубата ѝ преди три години поради глупава и убийствена лекарска грешка щеше да го преследва вечно заедно с нелепото

чувство, че ако бе стоял до нея в операционната, нямаше да ѝ инжектират погрешно лекарство.

Той стисна зъби, за да удържи сълзите. Привидно бе посрещнал нейната смърт с достойнство. Отказа да съди лекарския екип, прости на хирурга, анестезиолога и трите сестри както публично, така и насаме, опита се да им помогне сред адската буря от обществено възмущение и неразбиране. И без това вече имаше национална кампания за предотвратяване на лекарските грешки, но смъртта на Алис — на една бивша първа дама — се превърна в катализатор и тя би се гордяла... не, *тя се гордее*, поправи се той, с напредъка, постигнат след нейната смърт, и с огромния брой хора, спасени през следващите години благодарение на реформите в здравеопазването.

А сега, помисли си той, ето ме пред ново лично предизвикателство. Как да постъпя, скъпа? Да бягам? Да остана? Да се боря? Да отстъпя? Вариантите бяха тъй ужасно объркващи, а на всеки няколко часа черната топка на страха в стомаха му изплуваше, за да го обгърне и да замъгли неговите решения.

Но нима чувството за дълг имаше някаква стойност, когато срещу него бе организиран опит за убийство, пременен нескопосно в одеждите на закона?

В този момент се нуждаеше до болка от Алис. Искаше тя отново да го упъти в правилната посока, както бе правила неведнъж в най-решителните моменти през онези четири невероятни години в Белия дом. Например в нощта, когато също като днес се двоумеше дали да не избяга. Как, попита я той, как да изостави партията си, след като преизбирането му е буквално гарантирано? Но нима не бе заложил цялата си репутация върху идеята за един-единствен шестгодишен мандат — промяна, която изискваше промяна в конституцията, но би донесла огромна полза на нацията? Беше дал това обещание пред американския народ по време на кампанията си. Как да му обърне гръб?

Тогава Алис дойде при него в Овалния кабинет, изгони секретаря и затвори вратата. Двамата застанаха заедно пред прозореца към Розовата градина и дълго гледаха далечния фонтан и паметника на Вашингтон. Алис стискаше ръката му и не казваше нищо.

— Какво да правя? — попита накрая той. — Как да обърна гръб на отговорностите си?

Алис се усмихна и посочи блестящия връх на паметника.

— Джордж е дал пример, нали? — каза тя. — Неговото величие ни учи, че принципите ще водят и защитават тази страна дори когато днешните политици бъдат забравени.

Помнеше какъв товар падна от плещите му в онзи миг и с каква лекота обяви новината, която потресе нацията и го превърна в изгнаник от собствената му партия.

Делото още не е приключило, напомни си той. Все още нямаше шестгодишен президентски мандат. Може би си заслужаваше да избяга, за да живее и да продължи битката. А може би не.

Но една истина винаги оставаше в мислите му — приета, неоспорима и безутешна: колко пуст е светът без нея.

Липсваш ми, скъпа, помисли си той и този път едва не загуби борбата срещу сълзите.

Дъблин, Ирландия

Сряда, 17:30 ч

Слънцето клонеше към хоризонта на запад, когато Джей Райнхарт напусна сградата на Шомъс Дънам, следван от останалите. С усилие си наложи да забележи красотата пред себе си — бледорозовия оттенък на косо падащите слънчеви лъчи, които обливаха с огнена червенина тухлените стени, хвърляха ярки отблясъци по пътните знаци и караха минувачите да крачат едва ли не слепешком, засенчили очите си с длани. Градът преминаваше от летаргията на ленивия следобед към буйния празник на свети Патрик, хората бързаха по улиците със заразителен оптимизъм, сякаш забравили факта, че далеч не всичко е розово в красивия Дъблин. Привечер щеше да има величествени фойерверки над източния край на града, където река Лифи се влива в залива, и движението в центъра вече ставаше натоварено.

Джей обичаше да гледа залеза, но човек рядко е настроен за красиви природни картини, когато над главата му се задават буреносни облаци. И все пак обагреният в червено град просто настояваше за възхищение, та макар и по-късно, в спомените, след като дойде мечтаното време на мир и покой.

Президентът учтиво отхвърли предложението на Гарити да отидат на фойерверките и предпочете да се прибере в хотела и да си поръча сандвич в стаята, а бдителният Мат Уорд се престори на очарован от подобна перспектива.

Шомъс Дънам отиде при съпругата и децата си, тъй че Шери и Джей останаха в здравите ръце на Майкъл Гарити, който явно не познаваше думата „не“.

— Глупости! — весело заяви той, когато Джей се опита да се измъкне от предстоящата обиколка на дъблинските кръчми. — Каквото и да стане утре, местните закони повеляват да ви покажа Дъблин. Не искам да ме сочат с пръст като враг на туризма.

— Майкъл, наистина съм ти благодарен, но...

— Никакви възражения! — гръмогласно отсече Гарити, после кимна на Шери. — Това се отнася и до вас, млада госпожице!

Очевидно възраженията бяха безсмислени, тъй че двамата неохотно се съгласиха да направят бърза обиколка на града и да похапнат в едно от любимите заведения на Майкъл.

Нищо повече, предупреди Джей. Сега не им беше до веселби.

Колата на Майкъл Гарити се оказа истинско изпитание. Беше скъпа, но прекалено малка, за да се настани удобно Джей отпред или отзад. Реши да бъде галантен и отстъпи предната седалка на Шери. В крайна сметка се озова седнал на една страна, защото нямаше място за краката му дори когато Шери изтегли седалката си напред.

Тя настоя да се сменят при първото спиране и Джей колебливо прие. Майкъл спря колата и Шери се премести, забелязвайки как Джей ѝ хвърли благодарен поглед, преди да заеме предната седалка. Майкъл отново натисна газта със самочувствието на автомобилен състезател.

— Винаги ли карате така в Дъблин? — попита задавено Джей, след като сърцето му бе подскочило в гърлото при една близка среща с насрещен камион.

— Как, Джей? — попита невинно Майкъл и Джей се отказа да разисква темата.

Четирите съдилища задължително влязоха в обиколката, макар че в момента вратата беше затворена.

— Утре ще гледате колкото ви се иска — обеща Майкъл, сякаш ставаше дума за някаква радостна перспектива.

Сетне той отново подкара колата с безумна скорост покрай Тринити Колидж, Дъблинския замък и О'Конъл стрийт, „наречена с името на патриота, а не на нашия скапан съдия“, както обясни Майкъл, докато взимаше поредния завой със свръхзвукова скорост, или поне такова чувство имаше Джей.

— Виждате ли онази бронзова статуя там? — попита той, протягайки безразсъдно показалец навън през стъклото, докато колата прелиташе покрай грамадната фигура на гола русалка, изтегната блажено сред струите на голям фонтан. — Повечето дъблинчани не показват на туристите тия неща, но аз смятам, че те са част от нашата култура. Казват, че това била богинята на река Лифи, или нещо такова. Вече съм забравил историята. Ние я наричаме простичко „Флузи в джакузито“.

Майкъл направи обратен завой със сръчността на пилот изтребител и отново подкара на юг, към центъра, после отби надясно покрай южния бряг на реката и докато отминаваха някаква гара, отново размаха показалец навън.

— За нас, дъблинчаните, това е нещо като Мека — обяви той, сочейки пивоварната „Гинес“. После печално добави: — Вече не правят туристически обиколки из предприятието, но все още черпят безплатно туристите. И знаете ли, до портата на пивоварната бирата наистина е по-вкусна, отколкото където и да било другаде.

— Чувал съм го — избъбри с усилие Джей, вкопчил до болка пръсти в седалката. Когато се озърна към Шери, видя, че и тя прави същото, а очите ѝ са с един размер по-широки от обичайното.

— Е, така си е, няма лъжа. Пил съм този еликсир къде ли не, но се кълна, че можеш безпогрешно да определиш направлението към Дъблин, като опитваш къде бирата е най-сладка.

И Майкъл погледна назад, за да види дали го слушат.

— Вярно ли е, че в някогашните реклами са обявявали „Гинес“ едва ли не за лекарство? — попита Джей.

Майкъл извърна глава и се ухили.

— Как тъй „обявявали“, момко? Бирата *наистина* е полезна. Тукашните доктори дори я предписват на кърмачки.

— Какво? — разсмя се Шери. — Давате на кърмачетата по половинка дневно?

— Не, не, Шери. Даваме *на кърмачките*, за да имат повече мляко.

— Само в Ирландия — пак се разсмя тя.

След малко влетяха в един гараж западно от района Темпъл Бар. Джей се извлече от предната седалка, помогна на Шери да слезе и двамата последваха Майкъл към една кръчма, наречена „Бронзовата глава“, от която се виждаха Четирите съдилища на другия бряг на Лифи. Опушена, шумна и тясна, кръчмата бе претъпкана с клиенти от юридическото братство. Преди да бутне вратата, Майкъл се завъртя и обяви, че това е една от най-старите кръчми в Дъблин, а местните адвокати я смятат за своя „библиотека“.

— Това достопочтено заведение е отворило врати още през седемнайсети век — добави той.

— Библиотека ли?

— О, значи не съм ви споменал за библиотеката? В Четирите съдилища използваме вместо кабинети главната юридическа библиотека. Утре ще ви покажа. Много е стара. Вътре допускат само адвокати, а вие може да стоите отвън и да надничате. Струва си да видите как се мъчим да си закрепим перуките, когато ни викнат да се явим пред съда.

Откриха свободна масичка в дъното и Майкъл поръча тъмен „Гинес“, като го обяви за национално питие, когато трите халби пристигнаха с великолепни корони от кафява пяна.

— А сега да се споразумеем, ако нямате нищо против. Никакви приказки за утре.

— Подкрепям идеята — каза Джей и се почувства почти спокоен. Очите му жадно погълнаха кротката усмивка на Шери, която кимна одобрително.

— Много обичаш този град, нали, Майкъл? — попита Шери, но заради шумотевицата ѝ се наложи да повтори въпроса.

— Дума да няма, обичам го, особено откакто светът се промени толкова много. Преди по-малко от петнайсет години бяхме все същата малка бедна страна на факти и фантазии, на хора с храбри сърца и празни джобове, сетне изведнъж светът ни откри. И ето... огледайте се. Днес се наричаме „келтските тигри“. И дори казваме: келтският тигър пристигна. Благоденствието приижда, а ние се щипем, за да повярваме, и постепенно привикваме с представата за една икономически силна Ирландия. Представете си само! Напоследък *приемаме* емигранти в Ирландия, можете ли да го повярвате?

— Радвам се да го чуя — каза Шери.

— Джей, ти спомена, че имаш ирландски произход — каза Майкъл. — Как ти се струваме засега?

Джей се усмихна.

— Нямах много време да ви преценявам, Майкъл, но...

— Но... ако не беше толкова разтревожен за Джон Харис, щяхме много да ти харесаме, особено пък ако пуснем твоя клиент да си върви.

— Да, нещо такова.

— Бива — одобри Майкъл и вдигна халбата. — Сленте!

Джей и Шери повториха наздравницата и жеста. Пред смаяните им погледи Майкъл изпразни половината халба на един дъх.

— Казаха ми, че не пиеш, Майкъл — отбеляза Джей и видя как веждите на адвоката подскочиха смаяно, преди да отлепи халбата от устата си.

— *Какво?* За бога, кой ти е казал тази скандална лъжа? — попита Майкъл със скептична усмивка.

— Лондонският юрист, който те препоръча. Джефри Уолас.

— А, Уолас! Това му е спомен от срещата в Единбург. По принцип не пия много, Джей, но тогава просто си направих майтап.

— Майтап ли?

— Да. Скапаният британец взе да разправя, че всички ирландци са пияндета, което е най-срамна заблуда, и затова реших да го опровергая. Явно се е хванал на въдицата.

— Майкъл! — извика някой от другия край на залата.

Майкъл Гарити енергично размаха ръка, после направи знак на човека да се приближи.

— Страхотно! — възкликна Майкъл, когато непознатият започна да се провира между масите в тяхна посока. — Този приятел е Бърн Макхенри, вероятно най-добрият комик и имитатор в Ирландия. Като почне да имитира Роналд Рейгън, дори и Нанси може да се припознае.

Макхенри се добра до масата, енергично стисна ръката на Майкъл и му подхвърли няколко закачки, докато адвокатът го запознаваше със спътниците си.

— Значи всички сте от Тексас? — попита Макхенри, имитирайки удивително точно гласа на Джордж Буш.

— Как я караш, Бърн? — попита Майкъл.

Двамата си побъбриха две-три минути, после Макхенри погледна часовника.

— След един час имам представление, тъй че трябва да бягам, приятели. Беше ми много приятно.

Докаато ставаше, двама адвокати дойдоха да поздравят Гарити, а сервитьорката донесе сандвичи и още три халби тъмно пиво.

Джей ухапа сандвича, отпи малка глътка бира и мислите му се зареяха надалеч от оживения разговор на Шери и Майкъл за келтското изкуство. Детайлите от интериора на старата кръчма и разговорите на клиентите му се струваха много по-интересни. Таванските греди вероятно датираха от средата на деветнайсети век — личеше си по характерната сглобка и по грижливото налагане на корнизите.

Самият бар не можеше да се похвали с прекомерна резба или украса като някои други барове в Англия или източните щати, но в него имаше нещо типично, някаква майсторска изработка, личаща дори след век и половина непрекъснатата употреба.

Джей с усмивка си спомни, че малко преди да влязат, бе забелязал наблизко истински магазин за юзди и хамути. На тезгяха в дъното лежаха все същите сурови кожи и стари инструменти, които някога бяха обслужвали дъблинските кочияши.

Ненадейно Джей осъзна, че някой е произнесъл името му сред глъчката.

— Извинявай, какво?

— Още ли си при нас, Джей? — попита със смях Майкъл.

Джей се усмихна, кимна и бавно избута стола си назад.

— Просто си мислех, Майкъл. За съжаление трябва да се прибираме в хотела.

— Ще изпуснете представлението — възрази Майкъл. — А фойерверките са невероятна гледка. С всяка година стават все по-внушителни, но и навалицата е ужасна. Не се излагай, приятел, нощта едва започва.

— Не и за мен — отвърна усмихнат Джей и докато ставаше, забеляза със задоволство, че Майкъл се изправя без повече възражения. — Имам много работа, Майкъл, а и все още не съм се опомнил от смяната на времето.

— О, разбира се! Извинявай, трябваше да се сетя.

Майкъл грабна сметката и махна с ръка на сервитьорката.

Четирийсет и пет минути по-късно Майкъл остави Джей и Шери пред хотела. Двамата изпроводиха с развеселени погледи пълничкия адвокат.

— Свестен човек — каза Джей.

— Добре си го избрал — кимна Шери. — За кога си уговорихме среща?

— За девет и половина сутринта в Четирите съдилища.

Тя се разсмя.

— Нямах представа колко съм ти благодарна, че не прие предложението му да ни вземе утре с колата.

Джей също се разкиска и едва на рецепцията сдържа смеха си, за да попита дали има нещо за него.

Дежурният му подаде запечатан плик от дебела хартия.

— Какво е това, Джей? — попита Шери.

— Това — отвърна той, като се вгледа в надписа — е копие от видеозаписа, който Бари Ренълдс твърди, че е направил в Овалния кабинет.

— Как ще го изгледаме?

— Днес наех от хотела видеокасетофон и поръчах да го занесат в стаята ми. Ти... искаш ли да го видиш? — попита Джей, докато натискаше бутона на асансьора.

Шери кимна.

— В моята стая, ако нямаш нищо против — добави той.

Вратата на асансьора се отвори. Шери влезе в кабината и като хвърли предизвикателен поглед през рамо, изрече със зле имитиран немски акцент:

— Значи смятате, че ще ми трябва и придружителка, хер Райнхарт?

— А, не... искам да кажа...

— Значи все пак намеренията ви не са били почтени? — закачи го тя.

— Намеренията ми?

— Точно така. Както рекла мухата на паяка: „На каква точно вечеря ме каните?“.

По лицето на Джей плъзна смутена усмивка и той леко се изчерви, преди да схване закачката.

— О! Не, исках да кажа...

Шери се усмихна.

— Няма нищо, Джей. Беше просто шега. Не се опитвам да кокетнича.

Той объркано тръсна глава, осъзнавайки със закъснение накъде е тръгнал разговорът.

— Нямах намерение да те подмамя в леглото си, Шери.

— По дяволите! — ухили се тя и Джей тутакси млъкна.

След малко измънка неуверено:

— Какво...

— Джей, ало! Наистина се шегувах. Не, че аз... нали разбираш, не че не би ми било...

Изведнъж и тя започна да се изчервява.

— Добре де — каза Джей, ядосан на себе си, че не може да измисли по-умен отговор.

Асансьорът спря на третия етаж и двамата излязоха в коридора.

— Ама че сме двойка! — разсмя се Шери, докато вървяха към стаята на Джей. — И армейските свързочници едва ли биха разгадали тая бърканица от сигнали, които си подадохме.

— Права си — изкиска се Джей, докато отключваше вратата и й правеше път да влезе.

Шери обаче спря и се обърна към него.

— Добре. Дай да започнем отначало. — Тя посегна и стисна ръката му. — Привет на симпатичния адвокат. Аз съм Шери и бих желала да вляза в стаята ти, за да седна на благопристойна дистанция и да изгледам със служебна цел един видеозапис. После ще побързам да се прибера, преди да е почнало нещо по-романтично... без да коментирам дали изобщо има шансове да започне.

Джей я погледна в очите и се усмихна.

— Казано в най-общи линии, смятам формулировката ти за изчерпателна.

*Хотел „Грейт Съдърн“, летище Дъблин, Ирландия
Сряда, 20:15 ч*

Лентата се въртя почти минута, преди на екрана да просветне изображение. Картината беше черно-бяла и зърнеста. Миниатюрната камера, закачена очевидно върху дрехите на Ренълдс, даваше размазан, подскачащ образ. Докато Ренълдс вървеше, почти всичко се губеше в мъгла, но на втори план се виждаха смътно познати очертания. Сетне изображението се успокои. Ренълдс бе седнал на едно от двете срещуположни канапета и скритата камера се насочи към източната врата точно в момента, когато някой я затвори отвън.

Внезапно кадърът се измести и обхвана фигурата на мъж, застанал пред президентското бюро. Вече нямаше съмнение, че на екрана се вижда Овалният кабинет. През прозорците зад човека нахлуваше ярка светлина.

Засега не се чуваха други звуци освен стържене по микрофона, приглушени далечни гласове, нечии стъпки и шумолене на тапицерия.

Камерата се насочи към краката на президента и в същия момент прозвуча познат глас:

„Добре, Бари, докъде стигнахме? Готови ли сме?“

Джей се озърна към Шери с лека тревога. Тя кимна. Твърде добре познаваше тона, акцента и тембъра. Характерният глас на Джон Харис не можеше да се сбърка, макар че някои от думите звучаха глухо и едва се разбираха.

— Е, сър — започна друг глас, по-близък до микрофона и поради това по-силен, — готови сме, но ще е... скъпичко.

— Колко... искат? — гласеше отговорът, прекъснат отново от шумолене на плат по микрофона.

— Наистина ли искате да знаете, господин президент?

— Това — ново шумолене — никога не се е случвало, Бари. Ето защо искам да чуя сега, тъй като официално няма да узная никога.

— Много добре, сър. Те искат един милион долара.

Началото на отговора бе заглушено.

— ... сделка, ако могат да свършат работата.

— Да, господин президент, могат. Но трябва да ви предупредя за нещо.

— Това вече... — Гласът заглъхна, после отново се проясни. — ... друг въпрос. Желателно ли е да чуя за какво искаш да ме предупредиш? Дори и неофициално?

След кратко колебание Ренълдс пак заговори:

— Сър, аз искам да ви кажа, защото не бих желал да задействам цялата операция, преди да съм сигурен, че разбирате възможните последици, и сте готов да ги приемете. Не искам сам да решавам. Нещо повече, настоятелно ви съветвам да отмените операцията.

Президентът въздъхна и скръсти ръце.

— Добре. Слушам те.

— Във фабриката и склада ще има около шейсет-седемдесет човека, повечето от тях цивилни.

— Работниците ли? — попита президентът.

— Да, сър. Ако наемем тази самозвана армия, тези наемници, дезертъори от „Сендеро Луминосо“ и перуанската армия, ако ги наемем, те ще нахълтат с намерението да не оставят жива душа, независимо какво ще открият. Друга уговорка не биха приели.

— Що се отнася... Бари, хората в тази фабрика нямат свършено никаква стойност. Те убиват американци с... отрова, която произвеждат...

Гласът отново стана неразбираем.

— Да, сър. Но почти със сигурност ще се стигне до кървава баня, а правителството ще бъде силно засегнато, особено ако успеят да докажат, че зад цялата работа стои управлението. Затова бих казал, че не бива да го вършим. Рискът е твърде голям. Искам да ме разберете добре.

— Разбирам, Бари.

— Както казах, сър, те са истински главорези. Вие дори не подозирате, че съществуват такива хора. Тая паплач преспокойно може да накълца човек на парчета просто за забавление. Не съм срещал хора, които тъй точно да заслужават прозвището двуноги зверове и... откровено казано... сигурен съм, че ще изпитат истинско удоволствие от задачата.

Президентът зададе някакъв неясен въпрос.

— Намеквам за инквизиции — отговори Ренълдс. — Ние ги упълномощаваме да измъчват хора. Пускаме ги да си играят с разрешение за убийства и те вероятно ще ги извършат по най-мъчителния начин, за да се забавляват.

Ренълдс се поколеба, после стана на крака и пристъпи към камината. Когато се обърна, камерата хвана президента в другия край на кабинета.

— Сър, тези типове биха изплашили дори есесовци от нацистка Германия. Искам да знаете, че перуанските селяни, които работят във фабриката, може да са довели и близките си.

— Близките...

Не се чу нищо повече, президентът беше твърде далеч от микрофона.

— Може би — отговори Ренълдс. — Не мога да гарантирам кой ще е там. Но всеки открит във фабриката ще бъде елиминиран.

Нов неясен коментар на президента завърши с думата „препоръка“.

— Зависи какво искате да постигнете, сър — отговори Ренълдс. — Ако искате да затворите онази фабрика веднъж завинаги, да унищожите ръководството, да подплашите всички други желаещи да организират промишлено производство на наркотици и незабавно да пресечете хероиновия поток, вероятно няма друг начин. Но цената е ужасна. Много хора ще заплатят с живота си.

Президентът отстъпи назад и изчезна от кадъра. Ренълдс очевидно пак седна на дивана и се завъртя към бюрото. Кадърът се изтегли нагоре и хвана държавния глава с гръб към камерата, до прозореца с изглед към Розовата градина.

Камерата отново се отпусна надолу, когато президентът се обърна към Ренълдс и главата му остана извън кадъра.

— ... че нямаме избор — изрече той едва чуто. — ... зелена светлина. Но никога не сме разговаряли за това и... — За момент думите заглъхнаха. — Не се опитвай да ги предупреждаваш или ограничаваш по какъвто и да било начин. Не им казвай „да не измъчват“, защото така няма да ни дадеш възможност да заявим, че не сме знаели.

— Разбрано, сър.

— А сега дай насам... и ми покажи подробностите.

Останалата част от записа съдържаше подробно описание на плановете. Накрая Ренълдс се ръкува с президента и излезе през източната врата.

Екранът потъмня, но едва след няколко секунди Джей се пресегна и изключи видеокасетофона. Почти цяла минута седя мълчаливо, сетне въздъхна дълбоко и поклати глава.

— О, боже.

Замаяна и вцепенена, Шери Линкълн продължаваше да гледа изгасналия екран. Джей я чу как преглътна мъчително, но не каза нито дума. Той стана и се подпря на телевизора.

— Шери... не мога да повярвам на ушите си.

— И аз — тихо отвърна тя.

— Това беше... поне доколкото мога да преценя... гласът на Джон Харис — каза Джей. — Не познавам нито Ренълдс, нито гласа му, но няколко години съм работил с Джон и...

— Той е, Джей. Няма грешка. Разпознавам изразите, ритъма на речта, всичко.

Джей отново седна, поклати глава и безпомощно разпери ръце.

— Аз... няма как да се преборя утре срещу това, освен ако евентуално се опитам да заложа на факта, че записът може да бъде фалшифициран.

— Не е — каза Шери.

Джей се обърна към нея.

— Забеляза ли нещо, което да те убеди?

Тя вдигна към него очи, изпълнени с искрена болка.

— Знам как изглежда Овалният кабинет. Не видях лицето му в едър план, но гласът беше негов, а всичко друго съвпада напълно и в крайна сметка съществува само един Овален кабинет, дявол да го вземе!

В гласа ѝ се прокраднаха гневни нотки, но въпреки това Джей изрече съдбоносните думи.

— Значи... той ни е излъгал, Шери.

— Да, излъгал е.

— Аз... никога не бих повярвал, но... това е положението. А в един момент се видя и лицето му, когато Ренълдс стоеше отсреща.

— Не забелязах — каза Шери. — Просто познавам гласа му.

Няколко минути седяха мълчаливи и зашеметени. Най-сетне Шери се изправи.

— Какво си мислиш? — попита Джей, когато тя вдигна слушалката на телефона и набра номер.

— Обаждам му се. Искам да дойде тук. Искам обяснение, макар да не вярвам, че ще може да го даде.

Думите ѝ към президента бяха кратки, точни и без съмнение го оставиха озадачен. Тя затвори телефона и се обърна към Джей с просълзени очи.

— Облича се и след десет минути ще бъде тук — каза тя и пак седна. — Какво да правим, Джей? Утре ще го размажат с този запис.

— Да. Няма как да го защитя. Разговорът доказва престъпен умисъл.

— Тогава какво да правим? Мисля, че ако остане в Ирландия, с него е свършено.

Джей отново въздъхна и посегна към телефона.

— Остава ни само едно. Трябва да рискуваме директен полет до Мейн.

Фактът, че от една година Крейг Дейтън и старшата стюардеса Джилиан Уолц са любовници, бе широко известен в „Юро Еър“, но дискретността им по време на полет обикновено прикриваше връзката дори когато Крейг отговаряше на обажданията в ранните вечерни часове с дрезгав и разсеян глас.

Този път го търсеше Джей Райнхарт. Гласът му звучеше много сериозно и разговорът не трая дълго.

След няколко кратки думи Крейг остави слушалката, сгуши се отново зад Джилиан и погали копирената ѝ коса, докато ѝ предаваше разговора.

Тя леко извърна глава към него.

— Сигурен ли си, че ще е безопасно, Крейг?

— Няма проблеми, скъпа. Дватамата с Аластър го обмислихме много внимателно и както му казах, просто ще стигнем до половината

път, а там ще проверим ветровете и ако има съмнение, че горивото няма да стигне, правим обратен завой.

— Ще ми се да освободя двете момичета.

Крейг леко поклати глава.

— Няма да е законно, освен ако свалим част от креслата. При толкова много места трябва да летите и трите.

— Знам, знам.

— Искаш ли да се прибереш?

— Искам да останеш в компанията и много се страхувам. Пак ще нарушиш правилата.

— Мисля, че успешно забаламосах началството във Франкфурт, Джил.

— Няма да получат сметки за зареждането в Исландия и Канада. Ще разберат, че летиш директно.

— Ще си помислят, че го правя по заповед на американското правителство. Така или иначе, Джон Харис все още е на свобода само благодарение на нас и не смятам тепърва да го изоставя.

— Добре се наредихме — промърмори Джилиан. — Е, в колко часа?

— Излитаме точно в седем сутринта, скъпа. Това означава, че трябва да напуснем хотела не по-късно от четири и половина.

Ръката му лекичко плъзна по бедрото ѝ. Джилиан се завъртя и обхвана лицето му с длани.

— Трябва да заспиваме, Крейг.

— Оу... — изстена той.

— Край за тази вечер! — отсече тя.

— Ами ако бъда много мил?

— Не. Вече беше. Молбите действат само веднъж на... няколко часа. — Тя го целуна. — Обади се на Аластър. Нагласи будилника. Заспивай. Точно в този порядък.

— Тъй вярно!

Двайсет и пет минути след телефонния разговор с първия пилот Джей Райнхарт застана мълчаливо до седналия Джон Харис и изключи видеото, след като бяха изгледали същия запис.

— Всемогъщи боже — едва избъбри президентът.

— Струва ми се, че и аз казах същото, Джон. Каква е тази история?

Седнала в ъгъла, Шери мълчеше мрачно и гледаше как Джон Харис бавно клати глава.

— Джей... — Той се обърна към нея. — Шери... Искам да ме изслушате много внимателно. Или съм претърпял тежка психическа травма и губя не само значителна част от спомените си, но и връзка с реалността, или... това, което ми показахте, е безсрамна фалшификация.

— Джон, това беше *твоят* глас! — каза Джей по-рязко, отколкото искаше.

— И беше заснето в Овалния кабинет, сър — добави Шери.

Джон Харис прехапа устни и се вгледа в тъмния екран.

— Знам, че това, което видяхте, прилича на истина, но аз... *не* съм... изричал тези думи. Не съм *чувал* такива думи от Ренълдс. Дори не съм сигурен дали видях лицето си.

— Има го на един от кадрите, Джон — тихо каза Джей.

Президентът вдигна очи към него с изкривено от болка лице.

— Не ми вярваш, нали, Джей?

— Искрено казано, не знам на какво да вярвам, Джон. Искам да ти вярвам, че това е фалшификация, но... дори и да вярвам, утре сутрин в съда този запис ще ме унищожи. Камбъл ще го пусне, а при подобно доказателство дори американски съдия би сметнал заповедта за основателна.

— Ще имаме време за оспорване, Джей — каза Харис. — Трябва да поръчаме експертиза на записа и да докажем как е фалшифициран. Не знам къде точно съм стоял в кабинета... искам да кажа, образът вероятно е истински, но някак са подправили гласовете. В края на краищата има хора, които много умело имитират президенти.

— Нямаме време за проучване и научен анализ, заседанието е утре! — отговори Джей. — Разбира се, по-късно можем да направим дигитален анализ на гласа и да докажем, че не си ти, но за това се изисква време. Най-напред трябва да убедя съдията, че в никакъв случай не може да смята записа за достоверен. Бъди сигурен, че Стюарт Камбъл е изпитал най-старателно произхода на касетата: от кого е получена, кому е предадена, клетвени декларации — с две думи, всичко необходимо, за да убеди съдиите. Това означава гарантиран

арест и начало на дълъг кървав процес, а и не мога да съм сигурен — след като Гарити толкова се бои от съдията — че няма да стигнем до екстрадиция по бързата процедура.

Джон Харис въздъхна задавено и поклати глава.

— Прилича на кошмар, от който не можеш да се събудиш, нали, Джей?

— Така изглежда.

Тримата мълчаха повече от минута.

— Сър — обади се от ъгъла Шери с пресекващ от вълнение глас.

— Да, Шери?

— Искам да ми кажете абсолютната истина.

— Винаги съм ти я казвал, Шери — отвърна президентът с нескрита горчивина.

— Знам... досега е било така... и винаги съм ви вярвала. Кажете ми, че думите на този запис не са произнесени от вас, ако такава е истината.

Президентът стана, пристъпи към нея, положи едната си ръка върху рамото ѝ, а с другата я хвана под брадичката и вдигна лицето ѝ към себе си.

— Шери, кълна ти се, че онова, което чу, не е моят глас и не са моите думи. Разговорът е бил подправен по някакъв начин.

Шери кимна, примига с просълзени очи, стана и го прегърна, така че и двамата едва не паднаха. После отново седна, а той се върна на ръба на леглото.

— Добре, Джей. Какво ще правим сега?

— Ще бягаме. По-точно ти ще избягаш. Самолетът излита в седем сутринта. Крейг Дейтън се съгласи да лети до половината път и ако няма проблеми с ветровете и горивото, да те откара до летището Преск Айл в Мейн. Това е най-близкото американско летище.

— А ти?

— Аз... ще остана да се боря доколкото мога. Трябва да бъда тук, защото не е изключено да се върнеш.

— Разбирам. — Президентът стана на крака и потупа Джей по рамото. — Ако това ще помогне, опитай се да си представиш как би фалшифицирал подобен запис, Джей.

— Опитвам се, сър. Най-много ме плаши това, че някой може да е подправил гласа дигитално. В такъв случай гласът и думите може

наистина да са твои, само че наредени по нов начин.

— Не губи вяра в мен, Джей. Нещата рядко са такива, каквито изглеждат.

Джей се вгледа за дълго в президента, преди да отговори.

— Точно това ме плаши — каза той.

Джон Харис се върна в стаята си, а Шери пожела „лека нощ“ на Джей, след като се споразумяха, че тя ще придружи президента с боинга. На прага спряха за миг, хванати за ръце, и тя обеща да позвъни незабавно щом кацнат в Щатите.

Джей се върна в празната стая смутен, грохнал за сън, замаян от двете халби тъмно пиво и твърдо решен да намери изход от безнадеждната ситуация. Включи видеокасетофона и отново прегледа записа, търсейки нещо, което му бе направило впечатление предния път — нещо смътно, което му се струваше не на място. Но каквото и да бе то, не успя да го открие.

Седна на ръба на леглото и се замисли дълбоко. Сега съжаляваше за времето, загубено в кръчмата, макар че Майкъл и неговите приятели бяха чудесна компания.

Майкъл и неговите приятели.

Джей трескаво измъкна от джоба си шепа визитни картички, хвърли се към телефона и набра номера на Майкъл Гарити.

— Какво има, момко? — попита Майкъл.

Джей разказа подробно какво е видял на записа.

— Олеле! Нещата определено стават ужасно трудни.

— Можем ли да осуетим приемането на записа за доказателство?

— И да, и не. Не забравяй, имаме работа със съдия О'Конъл, а той върши каквото си знае, без да приема чужди съвети. Според нашето криминално законодателство всичко зависи от съдията. Не можем автоматично да отхвърлим доказателството — в случая видеокасета — само защото е получено в нарушение на американските закони. — Майкъл помълча. — Мога само да се боря като лъв срещу записа под претекст, че ще създаде ужасно предубеждение спрямо президента Харис.

— Майкъл — каза Джей, — имам идея как да го убедим... ако си съгласен да не спиш тази нощ и ако успееш да привлечеш един от

приятелите си.

Международно летище Дъблин, Ирландия

Четвъртък, 5:45 ч

Почти от половин час насам Аластър Чадуик събираше метеорологични бюлетини и проучваше плана за полета, когато Крейг влезе в предполетната зала на службата за информация, разположена на долния етаж на централния терминал.

— Привет, Магелане, какви са новините?

Аластър го погледна над очилата за четене.

— Страховити, струва ми се.

— Изразът не е от най-приятните в авиацията, стари друже — отвърна Крейг и се вгледа в метеорологичната карта върху екрана на компютъра.

Аластър посочи листовете пред себе си.

— Казано в най-общи линии, Крейг, в интересуващата ни област има два фронта и един бързодвижещ се въздушен поток.

Той проследи с показалец лъкатушната линия на реката от бурни ветрове, описващи огромна дъга в стратосферата над Атлантика. От Канада и Хъдсъновия залив мощното течение се носеше на североизток, но южно от Гренландия завиваше на юг под прав ъгъл към техния маршрут.

— Каква е скоростта? — попита Крейг.

— В средата на потока от сто и трийсет до сто и петдесет километра в час, но почти не ни засяга, освен ако онази горна дъга около Гренландия се изпъне и дойде на юг. Тогава вятърът може да ни пресрещне, а стане ли това, няма начин да стигнем до Мейн с разумен резерв от гориво.

— Ами прогнозите?

— Не очакват да се раздвижи чак толкова, но не е изключено за три часа да се превърне в проблем. Трябва да го следим много внимателно.

— Добре. Между другото, знам, че пилотирах по последните два маршрута, но ще имаш ли нещо против, ако поема щурвала и този път?

— Не, разбира се — ухили се Аластър. — Фактът, че прогресивно забравям как се пилотира, защото командирът не ми поверява самолета, едва ли има съществено значение. Пестя си парички и като се прибера, ще отида на курс в някой местен аероклуб.

— А разправяш, че аз съм бил майстор да внушавам вина! — разсмя се Крейг.

— Сега — продължи Аластър, без да обръща внимание на коментара — гледайте много внимателно, мистър Бонд.

— Разбира се, шефе.

— Над Исландия има област на ниско налягане, а Кефлавик е много встрани от курса... всъщност едва влизаме в изискванията на правилника. Освен това трябва да имаме предвид, че ветровете могат да променят изчисленията ни за средната точка, когато ще трябва да вземем решение.

— Разбрано — кимна Крейг и пристъпи по-близо да огледа картата. Чувстваше се бодър и съсредоточен.

— Гандер на остров Ньюфаундленд е прилична алтернатива. Времето там е добро, а и тук би трябвало да се задържи до довечера в случай, че решим да се върнем.

— С други думи, не виждаш метеорологични причини да се откажем?

— Нищо сериозно — усмихна се Аластър. — Добре сме, ако не броим факта, че целият план е безумен от край до край.

Въпреки хубавото време Крейг очакваше нещо да се обърка. Просто имаше прекалено много възможности за осуетяване на полета с ново название — „Юро Еър“ 1020. Струваше му се твърде оптимистично да вярва, че наистина ще излетят или изобщо ще получат разрешение за четири хиляди и петстотин километра полет от Дъблин до Мейн. Предвид досегашния развой на събитията той очакваше противникът да узнае техните планове и да намери начин да им попречи — или чрез „Евроконтрол“ в Брюксел, или като притисне съответните компании да им откажат гориво за презареждане.

Но предполетната подготовка приключи по график. В шест и петнайсет самолетът беше зареден, проверен и готов за полет. В шест и двайсет и пет Джон Харис, Шери Линкълн и Мат Уорд се качиха на борда, където вече ги чакаха трите стюардеси и двамата пилоти.

Крейг силно се изненада, когато получи от въздушния контрол разрешение за полет до Съединените щати. Но все още оставаше да получат разрешение за излитане и когато от кулата им го дадоха без забавяне, той зяпна от изумление.

Крейг се поколеба, после хвърли поглед към Аластър.

— *Наистина ли?* Да не съм чул погрешно?

— Нейна светлост кулата рече, а аз повтарям дословно: „Юро Еър“ десет двайсет, имате разрешение за излитане.

Крейг премести дроселите напред, за да придвижи боинга по пистата за рулиране.

— Как ще го направим сега? — попита той.

— Кое?

— Излитането.

— И това ли си забравил? Леле, колко се радвам, че не пускаме външни лица в кабината. Ако можеха да те чуят...

— Добре де, дай да видим дали помня добре, Аластър. Ако дръпна щурвала назад, къщичките се смаляват, ако го бутна напред — растат.

— Стига преди това да си изтласкал дроселите напред, за да имаш тяга.

— А, да. Сега си го спомних. Трябваше да кажа: „Увеличи мощността, задействай автоматичните дросели“.

— Джордж да ни е на помощ, ти май наистина го знаеш.

— Аластър! — възкликна Крейг с престорена изненада, докато двигателите набираха мощ и боингът потегляше напред. — Впечатлен съм, че в труден час споменавах основателя на Съединените щати, президента Вашингтон.

Крейг посегна нагоре да провери дали външните светлини са включени, а Аластър се разсмя.

— Държа да те уведомя, че ставаше дума за достопочтения английски крал Джордж.

— Не се и съмнявам — отвърна Крейг. — Сто и трийсет километра в час.

— Това аз трябваше да го кажа, по дяволите!

— Ами кажи го де!

— Сто и трийсет.

— По-добре ли ти е сега?

— Много. — Аластър следеше внимателно как скоростта наближава посочените от бордовия компютър двеста и дваайсет километра в час. — Имаме скорост за излитане! — обяви той.

Крейг плавно придърпа щурвала и издигна самолета във въздуха. Мислите му вече се бяха насочили към предстоящото получаване на разрешение за презокеански полет и тежката задача да следи непрекъснато ветровете и метеорологичните условия.

— Във въздуха сме. Вдигни колесника — нареди Крейг.

— Разбрано, вдигам колесника — отговори Аластър и бутна лоста нагоре.

— Колко е часът по местно време? — попита Крейг.

— Седем без десет. Изпреварваме графика с десет минути.

Крейг кимна.

— Само дано не се хабим напразно.

Хотел „Грейт Съдърн“, летище Дъблин, Ирландия

Будилникът стресна Джей в осем и десет след по-малко от три часа сън. Вероятно Майкъл Гарити се чувстваше също тъй гроги в другия край на града, ако изобщо бе успял да се добере до дома си. Перспективата да води съдебна битка, когато очите му сами се затваряха, вече тревожеше Джей, но го крепеше мисълта, че усилията от тази нощ може да им осигурят оръжие срещу добре смазаната машина на Стюарт Камбъл.

Той скочи на крака и залитайки, се отправи към банята с желанието да остане под горещия душ поне месец-два.

Трудно му беше да се откъсне от мислите за боинга на „Юро Еър“. Около седем и половина бе позвънил на летището, откъдето потвърдиха, че е излетял навреме. Шери не се обаждаше, което би трябвало да означава, че всичко върви нормално.

Джей подаде глава от кабинката и се помъчи да фокусира поглед върху часовника си на тоалетната масичка. *Осем и дваайсет и три!* Крейг го бе предупредил, че моментът за взимане на решение ще

настъпи около три часа след излитането, тоест горе-долу по времето на съдебното заседание.

Той се върна под горещата струя и постоя така със затворени очи, като се наслаждаваше на спомена за усмивката на Шери Линкълн.

Може би привличането е взаимно, помисли си той.

А може би не. Във всеки случай бих... бих искал да... е, ще видим...

Джей енергично тръсна глава и насочи мислите си към предстоящата задача. Пред съдията щеше да говори Майкъл Гарити, но Джей решаваше как да пледират, затова трябваше да се съсредоточи. Ако Джон Харис се върнеше на ирландска земя, това щеше да стане около един следобед. И ако съдебната защита се провалеше, гардовете щяха да го чакат с току-що издадена заповед за арест.

През ума му прелетя смътен спомен за нещо, което бе сънувал. Въпрос ли беше или фантазия? Споменът се въртеше из мислите му — почти достъпен, но не съвсем, докато накрая той стисна здраво клепачи и се съсредоточи.

Джей излезе изпод душа, избърса се, после бързо пристъпи към телефона и измъкна от джоба на ризата си листче със записан на него лондонски номер. Ако имаше късмет, можеше да се свърже с държавния секретар.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Аластър натисна бутона на преподавателя върху щурвала.

— Разбрано, Шануик, „Юро Еър“ десет дваисет изравнява на височина единайсет и сто.

Той хвърли поглед към висотомера, за да се увери, че Крейг е достигнал оптималната височина за полет. После взе в скута си портативното координатно устройство, натрака няколко цифри и закрепил антената за страничното стъкло на кабината.

— Какво? — изненада се Крейг. — Не ти ли стигат компютърът и бордовата спътникова система?

— Аз обичам да проверявам всичко по два пъти, сър — отвърна Аластър. — Освен това нямам търпение да изпробвам новата си играчка.

Вратата зад тях щракна и Джилиан Уолц подаде на Аластър поръчаната бутилка кока-кола, след това изчезна за момент и се върна с кафе за Крейг. Поколеба се с чаша в ръка и погледна Аластър.

— След като полетът е чартърен... и ти знаеш за нас... ще имаш ли нещо против, ако целуна командира?

Аластър вдигна вежди и се престори на възмутен.

— И къде точно възнамерявате да го целунете, млада госпожице?
— запита той с глас на превзета стара мома.

— Мислех си за пилотската кабина.

— *По пилотската кабина?* Само безсрамница би сторила подобно нещо.

— Добре. Безсрамница съм. *Сега* може ли да го целуна?

Аластър вдигна ръка, размърда пръсти, сякаш изтръскваше невидима пура, сбръчка вежди и се опита да изиграе някаква нелепа имитация на Граучо Маркс с британски акцент:

— Да, стига да не вършите нещо повече в присъствието на един самотен втори пилот!

Джилиан целуна Крейг по бузата и му подаде кафето, после погали Аластър по рамото.

— Горкичкият! Никой не го обича, няма си нито другарчета, нито жени.

— Как са пътниците? — попита Крейг.

— Шери Линкълн и Мат Уорд дремят, но президентът е буден и крачи напред-назад като тигър в клетка.

— А Ели и Урсула?

— Нали знаеш кое е любимото занимание на стюардесите в полет?

— Бъбрят ли?

— Бъбрят. Хайде, момчета, довиждане засега. Позвънете, ако ви трябва нещо... в рамките на разумното, разбира се.

Когато Джилиан излезе, Аластър отпи голяма глътка кока-кола и извади от служебната си папка бележник.

— Добре. Ето какво е положението. По мои сметки моментът за взимане на решение ще дойде три часа и двайсет и четири минути след излитането. Продължим ли след него на запад, по-добре да не се връщаме. Засега летим на максимално икономичен режим, скоростта съвпада с предвиденото, а ветровете са на наша страна.

Крейг кимна.

— По твоя преценка с какво ще разполагаме, когато стигнем до Преск Айл?

— Чакай да видим... около тон и половина гориво. Не е много, но и не е прекалено малко.

— Само че не остава резерв за насрещните ветрове.

— Това е лошата новина — каза Аластър.

— И колко време вече летим в това направление?

Аластър погледна един от екраните.

— Във въздуха сме от два часа и четирийсет и осем минути. С други думи, трябва да изкопча от радиото последни вести за времето и ветровете, та храбрият ми командир да реши дали ще черпи десетина халби „Гинес“ в Галуей, или кофа „Будвайзер“ нейде около Бангор.

Няколко секунди Крейг го гледа с разширени очи, преди да проговори.

— Аластър, *моля те*, обещавай ми в името на човечеството, че никога, ама *никога* няма да пишеш поезия!

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Таксито на Джей удари спирачки пред Четирите съдилища точно когато Майкъл Гарити бе почнал да се изкачва по стъпалата.

Джей плати на шофьора, изтича и догони адвоката, докато минаваше през огромната врата.

— Майкъл!

— А, ето те и теб — намигна му Майкъл. — Отпочинал и готов за сражение, а?

— Че как иначе!

Влязоха в ротондата, наречена Кръглата зала, и Майкъл спря, за да посочи входовете към четирите съдебни зали.

— Ела. Имаме още няколко минути. Искам да видиш библиотеката, а после ще проверим в коя зала е заседанието.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Джон Харис стигна до предния край на първа класа и тръгна обратно навярно за десети път от половин час насам. Погледна

часовника си, който още показваше дъблинско време.

9:48.

Представи си как адвокатите се събират за заседанието в десет и отново го жегна мисълта, че те влизат в схватка, докато той се измъква тихомълком.

Хвана те страх, Джон, каза си той. Уплаши се, като видя онзи запис. Не биваше да бягаш така!

Той се озърна към Шери, която дремеше, подпряна до прозореца. Помисли си, че нейната помощ през последните четири години беше безценна, и се почувства виновен, че не ѝ е оставял повече време за личен живот. Тя рядко се срещаше с мъже. Беше прекалено ангажирана със задачи и напоследък бащинското чувство, което изпитваше към нея, го караше да се пита дали да не я насочи към по-добра работа, оставяща малко повече свободно време.

Но просто не можеше да си представи как би се справил без нея с безбройните задължения на един бивш президент.

Едно е сигурно, каза си той. Животът вече няма да бъде същият. Независимо какво ще се случи в Дъблин.

В кабината на „Юро Еър“ 1020 Аластър внезапно възкликна и откъсна очи от бележника.

— Какво? — попита Крейг.

— Стигнахме точката за взимане на решение. Карай обратно, Крейг.

— *Какво?*

— Обръщай проклетия самолет. Няма да успеем.

— Чакай малко. Как така няма да успеем?

Аластър поклати глава.

— Стратосферният поток се е изместил на юг! Погледни скоростта. Спадна с шейсет километра, а вятърът идва право насреща.

— А скоростта му увеличи ли се?

— Да! В последния бюлетин скапаните данни изведнъж се променят... към много по-лошо. А в Гандер внезапно е паднала мъгла! Както е тръгнало, не само че няма да стигнем до Преск Айл, но не се знае и дали ще се доберем до Гандер с приличен резерв. Ако можехме

наистина да летим направо, вместо да се съобразяваме със Северноатлантическите трасета...

— Как са ветровете зад нас?

Аластър поклати глава.

— Казват, че няма промяна. Дотук всичко беше нормално, но зоната на ниско налягане над Исландия се измества на юг, тъй че по-добре да побързаме.

— Обади им се — каза Крейг.

— Шануик, тук „Юро Еър“ десет двайсет. Нуждаем се от незабавно разрешение да променим курса и да се върнем в Дъблин поради влошени метеорологични условия и проблеми с горивото.

— Изчакайте, десет двайсет.

— Не, Шануик. Нямаме време да чакаме. Трябва да слезем на безопасна височина и незабавно да поемем по обратния курс, докато вие координирате подробностите.

— Аварийно кацане ли искате, десет двайсет?

— Не, освен ако не ни принудите, сър.

— Ако промените курса без разрешение и без сигнал за аварийно кацане, нарушавате правилника, сър.

Крейг кимна.

— Обяви го! Обръщам и намалявам височината с триста метра.

Аластър кимна и натисна бутона.

— „Юро Еър“ десет двайсет се нуждае от аварийно кацане поради недостиг на гориво. Летим по обратния курс и слизаме на десет и осемстотин. Очакваме разрешение и молим да се отклоним от трасето, за да се насочим директно към Дъблин.

— Разбрано, десет двайсет, прието. Засега поддържайте същия транспондериращ код и променете курса. Потвърждавам нова височина десет и осемстотин. Докладвайте, когато бъде достигната.

Крейг вече бе завъртял ключа за посоката и автопилотът насочи самолета обратно на изток. Същевременно промени височината и въведе курс 085, докато от Шануик официално потвърждаваха новите данни.

— Аластър, ще се доберем ли до Дъблин?

— Проверявам. Положението с горивото не е много розово, но ако по пътният вятър не ни изостави... всичко ще бъде наред.

— По дяволите! А започна така добре!

— Или съм оплескал сметките, или времето се е променило ужасно бързо. А може да е и едното, и другото. Предвиждахме насрещни ветрове със средна скорост петдесет километра в час, максимум до шейсет и пет. А ето ти изведнъж ново сведение — насрещен вятър над двеста и десет!

— Нещо сме сбъркали! Ветровете не могат да се променят толкова бързо!

— Промениха се, както виждаш. Но имаш право. Някъде в изчисленията...

— Дявол да го вземе!

— Знам. Извинявай, Крейг.

— Няма защо. Хора сме. Сега важното е да кацнем здрави и читави.

— Да кажа ли на Джилиан?

Крейг кимна.

— Да. А тя непременно да каже на президента. Изглежда, че ще го върнем обратно в казана.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Четвъртък, 9:50 ч

— А това е бърлогата на лъва — прошепна Майкъл Гарити на Джей, докато влизаха в трета зала.

Зад съдийската маса седеше само съдебната секретарка, която подреждаше документи и проверяваше нещо из папките си. Стюарт Камбъл все още беше отвън в ротондата, където водеше оживен разговор с цели седем адвокати и сътрудници.

Джей погледна часовника си със замъглени от умора очи. *Десет без десет. Трябва да се съсредоточа.*

— Да те предупредя, Джей — каза Майкъл. — Съдия О'Конъл се слави най-вече с факта, че изпада в ярост, когато някой вземе думата без разрешение. Ти ще седиш точно зад мен и можеш да ми шепнеш, но запомни много добре какво ще ти кажа.

— Слушам те.

— Първо, много внимавай шепотът да не се чува на повече от метър, иначе съдията непременно ще се развика.

— Добре.

— И второ, много те моля, не ми събаряй перуката.

Джей се разсмя.

— И това ли става?

— О, много е неприятно, когато клиентът се приведе да ти прошепне нещо, а после се дръпне назад заедно с перуката или я килне накриво. Съдията само това чака.

— Ще внимавам.

— Няма да ти даде думата, но Камбъл ще бъде пълноправен участник, тъй като вече поне веднъж е бил призоваван пред нашия съд.

— Разбирам.

— Освен това аз съм старши съветник, както казваме тук, и ще ми помага един колега Том Дуган, който би трябвало да пристигне всеки момент. Ще ви запозная.

— И вие ли имате титли като английските „съветници на кралицата“?

Майкъл се усмихна накриво.

— Ние нямаме кралица, момко. Тук е Република Ирландия.

— Извинявай.

— Не ме разбирай погрешно, смятаме Лизи за чудесно старо момиче, просто не сме ѝ поданици, камо ли съветници.

Един служител на съда мина край тях с голям телевизор и видеокасетофон върху метална количка, сложи ги близо до заседателската ложа и включи апаратурата. Майкъл и Джей го наблюдаваха мълчаливо. Знаеха много добре какво ще им покаже Стюарт Камбъл. От зловещото присъствие на телевизора Джей усети как в корема му всичко се свива на хладна топка.

„Юро Еър“ 1020, в полет

— Как са ветровете, Аластър? — попита Крейг.

Вторият пилот хапеше устни и драскаше изчисления, използвайки джобния си калкулатор, за да провери данните на бордовия компютър.

— Попътният вятър почти изчезна, Крейг, а според последния бюлетин онази зона на ниско налягане се носи стремглаво на юг.

— Дали да не опитаме с Рейкявик в Исландия?

Аластър поклати глава.

— На тази ширина пак ще се сблъскаме с жесток насрещен вятър, а не можем да поемем риска да слезем по-ниско, където ще увеличим разхода на гориво.

— Още ли сме на максимално икономичен режим?

— Да. В момента всичко зависи от ветровете, но... — Аластър погледна Крейг и въздъхна. — Трябва да ти кажа, Крейг, че не ми се вярва да стигнем до Дъблин с приличен резерв от гориво. Може би трябва да си помислим за отклонение към Галуей.

Крейг поклати глава и се разсмя мрачно.

— Защо ти трябваше одеде да викаш дявола с онова споменаване за Галуей?

— Извинявай.

Аластър наведе глава и пак се захвана с изчисленията. С лека изненада Крейг осъзна, че Аластър за пръв път отвърща на шегата с искрено извинение. Дотолкова не бе в негов стил, че издаваше колко е разтревожен.

И от този факт тревогата на Крейг също нарасна.

— Провери за всеки случай как е времето в Галуей — предложи той.

Аластър кимна.

— Вече ги питах. А засега дръж дроселите на икономичен режим. Ще трябва да пестим всяка капка гориво.

Четири съдилища, Дъблин, Ирландия

Джей за пореден път погледна нервно часовника си и се опита да се успокои. Озърна се наоколо, спирайки поглед върху старинните детайли на богато украсената съдебна зала.

Най-напред го заинтригува избелелият зелен килим, осеян с бели точки или ситни цветчета. По тъканта не личаха протрити пътеки, но килимът явно не ставаше за нищо поне от десетина години.

Залата имаше правоъгълна форма с дължина около петнайсет метра от вратата до съдийската маса. Овехтялата дървена ламперия и корнизите се крепяха със сложна жлебова сглобка за ъгловите тавански греди. Съдийската маса и останалите мебели в залата също бяха потъмнели от времето. Столът на съдията се издигаше над секретарското място, а зад него избеляла виненочервена завеса се спускаше от голяма дърворезба, изобразяваща арфа — символа на Ирландската република.

За свидетеля имаше обикновен стол отдясно на съдията, което напомняше по-скоро американските съдилища, отколкото британските. Заседателската ложа се намираще край стената отляво, а пред нея бяха масите и скамейките на защитата. Скамейката за публиката беше до входа.

Съдебната зала се отопляваше със старомодни радиатори, а средата на високия таван бе остъклена, като зад някои от стъклата светеха електрически лампи.

Вратата в дъното се отвори шумно. Джей извърна глава и видя да влиза сър Уилям Стюарт Камбъл заедно със свитата си. Камбъл вече

беше с перука и тога. Освен сътрудниците го придружаваха още двама адвокати. Той пристъпи към стола си и за момент се обърна да кимне с усмивка на Джей и Майкъл, докато в залата влизаха още хора и се настаняваха по скамейките.

Внезапно секретарката обяви делото и съдия О'Конъл енергично се зададе откъм кабинета, за да поеме съда в свои ръце.

— Мистър Камбъл, познах ви, сър — каза О'Конъл, докато седнаше. — Много ми е приятно. Силно съм впечатлен от вашите неуморни усилия за благото на международното право и най-вече от дългогодишния ви труд за създаване и приемане на Договора против изтезанията.

Камбъл леко се поклони, без да крие, че е приятно изненадан.

— Благодаря за любезните думи, милорд.

— Добре дошли и на вас, мистър Гарити. Запомнил съм ви отдавна.

— Не с лошо, надявам се, милорд — отвърна с усмивка Майкъл.

— В никакъв случай — отсече О'Конъл и млъкна.

Камбъл взе думата пръв и изложи подробно как и защо е издадена заповедта на Интерпол. Майкъл Гарити и Джей Райнхарт слушаха, водеха си бележки и чакаха своя ред, за да му възразят.

— Мистър Камбъл — попита О'Конъл, — намира ли се в момента обвиняемият Джон Харис на територията на Република Ирландия и ако не, имате ли основания да предполагате, че ще пристигне в близко бъдеще?

— Отговорът и на двата въпроса е „да“, милорд. Във вторник вечерта Джон Харис пристигна в Дъблин.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Президентът бе решил да остави Шери да си поспи, но по някое време тя се размърда, отвори очи и се протегна с усмивка, преди да забележи тревожното му лице.

— Какво става, Джон?

Той въздъхна.

— Връщаме се, Шери. Ветровете са прекалено силни.

Той описа какво бяха казали Крейг и Аластър в пилотската кабина, след като Джилиан му предаде тяхното съобщение.

— О, боже.

— Няма нищо, Шери. Сигурно е за добро. И без това много се колебаех дали да бягам.

— А аз не — каза тя.

— Така или иначе... вече нямаме избор.

Шери стана и посочи към кабината.

— Ще използвам сателитния телефон. Обещах на Джей да му съобща, ако решим да се върнем.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Джей се изненада от новината, че Стюарт Камбъл не знае за полета на Джон Харис. Бе очаквал Камбъл да прати някого да следи боинга на „Юро Еър“. Наистина ли не знаеше, или само се преструваше, за да не усложнява заседанието?

Джей се приведе напред и прошепна в ухото на Майкъл Гарити:

— Майкъл, да признаем ли, че президентът не е тук? Може ли това да забави нещата?

Майкъл поклати глава и отговори шепнешком:

— Не, освен ако не сме сто на сто сигурни, че Джон Харис няма да се върне. Ако повдигнем въпроса, съдията ще ни разпита и ще трябва да признаем, че има вероятност самолетът да поеме по обратния курс. Нищо няма да спечелим.

— Напротив, ще спечелим много, ако избегнем демонстрацията на записа — прошепна Джей.

— Мистър Гарити! — повиши глас съдия О'Конъл.

— Да, милорд — сепна се Майкъл.

— Ще бъдете ли така добър да се присъедините към нас, или предпочитате да излезете вън на сладка приказка със своя клиент, за да не нарушавате хода на заседанието?

— Милорд, моля за извинение. Това е американският адвокат Джей Райнхарт, който представлява интересите на мистър Харис, и вярвам, че е допустимо да разговарям тихо с него, нали?

— Точно така, тихо, мистър Гарити! Не обичам шушукане в моя съд. Имам остър слух, сър. Отдалеч чувам това отвратително шушумушу и няма да го търпя!

— Да, милорд.

— Продължавайте, мистър Камбъл — нареди О'Конъл.

Джей знаеше колко е опасно да оспорват твърдението на Камбъл, че заповедта за арест е основателна. Камбъл веднага щеше да извади видеозаписа, който според него доказваше, че срещу Харис има солидни улики, оправдаващи издаването на разрешение за арест и заповед за екстрадиране в Лима.

Но ако Майкъл не оспореше обвиненията, разрешението щеше да бъде издадено почти автоматично. Това бе същински параграф 22 и снощи двамата го обсъдиха най-подробно.

В този момент Майкъл Гарити се изправи.

— Милорд, моля да ми дадете думата.

— Говорете, мистър Гарити — каза съдията.

— Благодаря, милорд. Мистър Камбъл твърди, че перуанската международна заповед за арест на бивш американски президент е валидна само защото е минала по нормалния правен ред в Перу. Аз казвам, че нашият съд трябва да има пълна юрисдикция над простия и жизненоважен въпрос: дали международната заповед се основава на реални, разумни и достоверни обвинения от първа ръка? Дали обвиненията не са фалшифицирани, както твърдим ние? Ами ако заповедта е издадена неоснователно само защото перуанското правителство е оказало незаконен натиск върху съдията? Ако има дори и най-малка възможност да се окаже така, милорд, вие трябва да поискате доказателство, че обвиненията са нещо повече от фантазия, и това доказателство трябва да бъде неоспоримо.

Съдия О'Конъл изсумтя презрително и се приведе към Майкъл.

— Майкъл Гарити, макар и претоварен с работа, аз харесвам добрата цветиста фраза, но говорете по същество, на простичък английски език.

— Точно това се опитвам да сторя, милорд.

— Не ви се удава.

— Тогава ще опитам отново — отвърна Майкъл. — Милорд, преди да даде разрешение за арест, съдът трябва да разгледа доказателства, без да разчита на международната заповед.

— Добре! — заяви саркастично О'Конъл. — Видяхте ли? Ако се постараете, можете да говорите по същество. Чудесно. Вие призовавате мистър Камбъл да предяви достоверно доказателство, че заповедта от Интерпол е основателна, и напълно ви подкрепям.

Мистър Камбъл, какви доказателства биха оправдали издаването на ирландска заповед за арест и екстрадиране, ако не броим факта, че някакъв неизвестен перуански съдия иска да прибере президента Харис?

Стюарт Камбъл се изправи с изящен жест и високата му фигура надвисна над масата. Той събщи за видеозаписа, описа кога и как е направен, после представи клетвената декларация на Бари Ренълдс заедно със справка през чии ръце е минала касетата и какви мерки са били взети за нейното съхранение.

Докато Камбъл говореше и сътрудниците му представяха документите, Джей трескаво драскаше бележки и ги подаваше на Майкъл Гарити. По някое време усети вибрацията на клетъчния си телефон, но нямаше време да отговори. Нови вибрации му подсказаха, че е оставено съобщение. Щеше да го провери по-късно.

Майкъл, моля те да възразиш!!! Записът е направен незаконно.

Клетвената декларация само потвърждава, че Ренълдс се е закълел, но не е никакво доказателство!

Той иска съдията да приеме идеята, че технологията за подобен запис е съществувала по онова време. За това трябва мнение на експерт! Не знаем дали е съществувала, а доказателството е негово задължение.

Майкъл оспорваше всеки документ, но съдията неизменно отхвърляше възраженията му.

— Седнете, мистър Гарити! — кресна най-сетне О'Конъл. — Ще приема всеки един документ, който изглежда истински, а после ще реша дали да го смятам за такъв. Не искам да чувам повече възражения по този повод.

— Милорд — каза накрая Камбъл, — с ваше разрешение бих желал да покажа на съда въпросния видеозапис.

Майкъл тутакси скочи.

— Милорд, моля ви.

— Сега пък какво, мистър Гарити? Едва ли сте готов да оскърбите съда с поредното възражение въпреки моята изрична

забрана.

— Милорд, истината относно недопустимостта на въпросния видеозапис в съда ще бъде потулена поради вашата забрана да възразявам. Моля за разрешение да подам молба за хабеас корпус и по този начин да изложа истината.

О'Конъл раздразнено тръсна глава.

— Господи, мистър Гарити! Опитът ви е достоен за уважение и малко забавен, но както знаете, от около шестстотин години процесът хабеас корпус се използва за освобождаване на човешки същества, а не на истината, както вие я виждате. Отхвърля се.

— Милорд — продължи Майкъл, — ако не ми беше забранено да възразя срещу показването на записа, щях да изтъкна, че нашият наказателен кодекс забранява използването на незаконно получени доказателства, а тази касета е получена в нарушение на американските закони и следователно не може да бъде приета от ирландския съд.

— Но в действителност — заяви О'Конъл, като се подпря на масата и размаха чукчето насреща му — аз вече ви забраних да възразявате и поради това не чух нито дума от онова, което изобщо не биваше да казвате. А сега сядайте, мистър Гарити, за да видя въпросния запис, преди всички да сме умрели от старост.

„Юро Еър“ 1020, в полет
Четвъртък, 10:40 ч

Докато Шери Линкълн говореше по сателитния телефон, Крейг и Аластър не споменаха нищо за трудностите с горивото. Тя изрече няколко думи, въздъхна и подаде слушалката на Крейг.

— Не успя ли да го откриеш?

— В съда е. Сигурно не може да говори. Оставих му съобщение.

— Ако искаш да опиташ отново, заповядай по всяко време.

— Благодаря, момчета — каза Шери, после излезе и затвори вратата на кабината.

Аластър бе превключил на друга честота и любезно разпитваше останалите самолети по презокеанските трасета какви данни за вятъра дават бордовите им компютри. Така получаваше по-ясна представа за времето, отколкото можеха да имат метеоролозите. Крейг поддържаше връзка с въздушния контрол в Шануик и същевременно слушаше разговорите на Аластър. Чу как вторият пилот благодари на поредния екипаж, после се облегна назад и погледна наляво.

— Мисля, че ще е по-добре да слезем на девет хиляди метра — тихо каза Аластър.

— Защо?

— Току-що разговарях с боинг 747, който лети на изток, около триста километра пред нас. Сега са на девет хиляди и триста и срещат вятър със скорост петдесет километра и посока 065 градуса. Малко пред тях един еърбъс А-340 лети на височина единайсет и сто. Съобщава за насрещен вятър с посока нула шест шест и скорост осемдесет и шест километра.

По изражението на командира бе ясно, че е разбрал.

— Аластър, на идване имахме *попътен* вятър! Все още имаме...

— Крейг погледна данните за вятъра в бордовия компютър. — Охо... почти нула.

— Зоната на ниско налягане идва на юг, Крейг, и ще навлезем в насрещен поток.

— Боже мой, колко бързо се движи?

— С осемдесет-сто километра в час, може би и по-бързо. Нямахте го в прогнозите.

Настана безкрайно мълчание. Най-сетне Крейг заговори отново.

— И как ще се отрази това на изчисленията ни за горивото?

— Не особено добре. Ако ветровете наистина са такива, няма начин да стигнем до Дъблин.

— Значи наистина ще кацаме в Галуей?

Аластър кимна.

— Дори и това няма да е лесно.

Лицето на Крейг стана много сериозно.

— Аластър, да не би да твърдиш, че ще имаме затруднения да достигнем брега на Ирландия?

Липсата на бърз отговор смрази кръвта му. Вторият пилот въздъхна и разпери ръце.

— Мисля, че ще се доберем до Галуей, но почти без резерв. Малко късно променихме курса.

— О, господи! — прошепна Крейг.

— Затова трябва да слезем на девет хиляди, Крейг. Губим гориво, но компенсираме с по-висока скорост.

Крейг кимна.

— Свържи се с Шануик и да действаме. Трябва да успеем, стари приятелю.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Стюарт Камбъл вече бе свързал своята видеокамера с монитора. След като съдия О'Конъл му кимна, той натисна бутона за включване. В същото време неколцина репортери минаха напред, за да видят как върху екрана се появява черно-бяло изображение на Овалния кабинет.

Джей седеше мълчаливо и страдалчески гледаше разговора между Ренълдс и президента, хвърляйки крадешком погледи към часовника си.

Вече би трябвало да са минали половината път, пресметна той. Представяше си облекчението на Шери при мисълта, че наистина ще

кацнат на американска земя.

Когато записът свърши, Камбъл спря камерата и се обърна към съдията.

— Милорд, въз основа на клетвената декларация на мистър Ренълдс как е направен този запис, както и на образа и звука от самия запис предлагам да прецените, че думите на Джон Харис представляват безспорно доказателство, което не само оправдава напълно издаването на перуанската заповед за арест, но и според Договора против изтезанията налага на ирландския съд да подкрепи незабавно въпросната заповед и след евентуално обжалване да разпореди екстрадирането му в Перу.

— Протестирам — обади се Майкъл, ставайки на крака.

— Мистър Гарити — каза съдията малко по-сдържано. — С какво можете да оборите онова, което видяхме току-що?

Майкъл сведе очи към дългата бележка, която му подаваше Джей, прочете я набързо и продължи.

— Милорд, охотно признавам, че видяното прилича на скандален разговор между президента Харис и мистър Ренълдс в Овалния кабинет на Белия дом. Признавам също така, че документалните доказателства за придобиването и съхранението на записа до момента са ясни и задоволителни. Но в наше време човек невинаги може да вярва на очите си. Съществуват електронни методи за обработка на звук и картина и аз ви предлагам да се запитате дали звукът от тази касета наистина е оригинален, или старателно и цинично е заменен, за да бъде очернен един бивш президент. В края на краищата, милорд, перуанското правителство е замесено пряко в опита Джон Харис да бъде подложен на криминално преследване. С властта и възможностите на една суверенна държава тази касета би могла да се обработи по безброй електронни технологии.

— Имате ли доказателства за подобна промяна, мистър Гарити? — попита О'Конъл.

— Не, милорд. Но обвиняемият не е длъжен да доказва, че записът е фалшив. Напротив, мистър Камбъл трябва да докаже неговата автентичност, но въпреки това той предлага касетата без подкрепата на свидетелски показания и без никакви гаранции чии гласове сме чули.

Стюарт Камбъл скочи на крака.

— Милорд, по въпроса за това кой трябва да поеме тежестта на доказването, моля съда да се съгласи, че в момента разглеждаме само дали има основания за арест. На съдебния процес в Лима президентът Харис ще има пълна възможност да оспори или дори да отхвърли изцяло използването на записа като доказателство. Днешното заседание не е експертиза. То просто трябва да установи, че има достатъчно основания да се смята, че мистър Харис може да е извършил престъпление.

— Милорд — възрази Майкъл, — готов ли сте да обявите, както желае мистър Камбъл, че автентичността на касетата не може да бъде оспорвана в този съд?

— Не, мистър Гарити, не съм готов — отвърна съдия О'Конъл. — За момента се въздържам от мнение.

— Тогава, милорд — продължи Майкъл с въздишка на облекчение, — предлагам като доказателство друга касета — може би истинския видеозапис, направен тайно и незаконно от мистър Ренълдс на въпросната дата.

Съдията и Камбъл го изгледаха с недоумение.

— Извинете, мистър Гарити, нещо не ви разбрах — каза О'Конъл.

Джей подаде касетата на Майкъл, който я вдигна високо.

— Разполагаме с видеозапис от същата среща и моля за разрешение да бъде показан.

— Същият запис? — възкликна О'Конъл с едва сдържано раздражение. — Защо?

— Милорд, причината ще ви стане съвсем ясна, ако разрешите да го покажем.

— Имате ли някаква документация за произхода на тази касета?

— Имам, милорд — заяви Майкъл според предварително разработения сценарий. — Тази касета бе доставена снощи на мистър Райнхарт и дежурният администратор от хотела ще потвърди, че са я донесли сътрудници на мистър Камбъл. Самият мистър Камбъл ни гарантира, че записът е идентичен с онзи, който току-що бе показан пред съда.

— Значи е *същият* запис? — попита О'Конъл.

— И да, и не, милорд.

— Стига игрички, мистър Гарити! Същото ли е това скапано нещо, или не?

— Милорд, видеокасетата е точно като онази, която представиха мистър Камбъл и неговият екип, образите са същите, но има още един звукозапис, за който мистър Камбъл навярно не подозира, и като използваме друг формат, ние можем да включим този звукозапис.

— Друг звукозапис? Разбирам — каза О'Конъл и раздражението му изведнъж отстъпи място на любопитство. — Знам, мистър Гарити, че в някои случаи видеокасетите съдържат повече от един звукозапис.

— Невъзможно — възмутено възкликна Стюарт Камбъл. — Това е нелепо. Представих ви оригиналната касета, а на нея има само един звукозапис.

— Сигурен ли сте, мистър Камбъл? — попита О'Конъл. — Смятате ли се за експерт по електроника?

— Не, милорд, но...

— В такъв случай съм твърде любопитен да видя и чуя този запис. Продължавайте, мистър Гарити.

Майкъл подаде касетата на Джей, който пристъпи напред и я зареди във видеокасетофона. Натисна бутона и докато се връщаше към масата, на екрана оживяха същите образи.

„Юро Еър“ 1020, в полет

— Положението се подобрява, Крейг — каза Аластър след поредните трескави изчисления, когато слязоха на девет хиляди и триста метра.

— Слава богу!

— Още не сме се измъкнали, но по моя преценка ще стигнем до Галуей със запас от около седемстотин килограма гориво, тоест... за час и десет минути.

— Значи ветровете се задържаха?

Аластър кимна.

— Дотук добре. Проблемът ще е с времето в Галуей. Там имат апаратура за кацане по прибори, но е паднала гъста мъгла.

— Галуей е край морето, нали?

— Да, на брега на едноименния залив. Мъглата идва откъм морето.

— Ако се наложи, ще наближим на минимална височина.

— Трябва да вземем решение, преди да сме слезли под шейсет метра.

— Разбрано — каза Крейг. — При необходимост ще слезем и до нулата, стига да сме точно на осевата линия. Прилагаме категория ААА. Ще използваме и двата автопилота, насочваме се по прибори, ти управляваш захода, а аз поемам кацането.

— За да не объркам нещо, ако пистата не се вижда, нали?

— Със запас от седемстотин килограма няма да ни остане гориво за повторение. Имаме само един опит.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Джей Райнхарт натисна бутона и от телевизора долетя гласът на Джон Харис, примесен с някакво неясно шумолене. Отначало думите изглеждаха същите, но постепенно станаха съвсем различни, макар че картината се повтаряше.

— Добре, Бари, докъде стигнахме? Готови ли сме?

— Е, сър — започна друг глас, по-близък до микрофона и поради това по-силен, — готови сме, но ще е... скъпичко.

— Колко... искат?

— Те искат един милион долара.

— ... че вече дадох съгласие.

— Да, господин президент. Помня инструкциите.

— А сега, Бари... да ти задам най-важния въпрос. Поддават ли се на контрол тези хора?

— Да, сър.

— Абсолютно ли си сигурен, че разбират... заповеди да няма прекомерна употреба на сила... абсолютно никакво насилие извън необходимия минимум за унищожаване на фабриката?

— Разбират, сър.

— Аз съм... разтревожен... пострададат невинни цивилни. Не ме интересува колко свидетели ще останат. Не

желая работниците да пострадат, освен... престрелка или нещо подобно.

— Разбирам, сър.

Стюарт Камбъл тръсна глава и смаяно вдигна ръце, после се обърна към своя екип, но никой не можеше да му даде обяснение.

На екрана президентът въздъхна и скръсти ръце. Главата му все още не се виждаше.

— ... да действаш.

— Очакваме във фабриката и склада да има около шейсет-седемдесет души и част от тях ще бъдат цивилни.

— Работниците ли? — попита президентът.

— Да, сър. Отвън има тежковъоръжена охрана и по-голямата част от стрелбата ще бъде там. Ако наемем тази групировка — тези наемници, бивши бойци от „Сендеро Луминосо“ и перуанската армия — ако ги наемем, те ще могат бързо да неутрализират съпротивата и после да изведат всички от фабриката, преди да я взривят.

— Милорд! — възкликна Камбъл, но О'Конъл му махна да млъкне, без да откъсва очи от екрана.

— Седнете, ако обичате, мистър Камбъл.

На екрана вървяха все същите кадри. Скритата камера върху сакото на Ренълдс се вдигна заедно с него, докато той пристъпваше към камината. После се завъртя и показа президента в края на кабинета.

— Сър — раздаде се гласът на Ренълдс, — тези момчета са опитни. Ще свършат работата без излишни въпроси и стриктно ще изпълняват заповедите.

— ... жизненоважно, Бари. Няма да разреши тази акция, освен ако... с хирургическа точност, доколкото е възможно.

— Ще бъде изпълнено, сър.

— ... препоръки?

— Зависи какво искате да постигнете, сър — отговори Ренълдс. — Ако искате да затворите онази фабрика веднъж завинаги, да унищожите ръководството, да подплашите всички други желаещи да организират промишлено производство на наркотици и незабавно да пресечете хероиновия поток, предлагам да им платим, та да се свърши веднъж завинаги. Заслужава си да направим тази жертва.

Също както преди президентът отстъпи назад и изчезна от кадъра. Ренълдс очевидно пак седна на дивана и се завъртя към бюрото. Кадърът се измести нагоре и хвана държавния глава с гръб към камерата, до прозореца с изглед към Розовата градина.

Камерата отново се отпусна надолу, когато президентът се обърна към Ренълдс и главата му остана извън кадъра.

— Добре, Бари. Имаш зелена светлина. Официално не е имало такава среща, разбира се.

— Разбрано, сър.

— А сега дай насам... и ми покажи подробностите.

Останалата част от записа съдържаше същото подробно описание на плановете. Накрая Ренълдс се ръкува с президента и излезе през източната врата. За момент в кадъра се мярна коридорът отпред.

Джей спря видеото, извади касетата и се върна на мястото си. В мислите си продължаваше да вижда последните кадри, същата мимолетна картина, която бе предизвикала интереса му при първото гледане. Сега я разпознаваше.

Майкъл Гарити бавно се изправи и посочи телевизора.

— Милорд, този запис очевидно противоречи на представения от мистър Камбъл. Според версията на мистър Камбъл президентът Харис категорично носи вината, че в официалното си качество на

президент е заповядал да бъдат извършени изтезания и убийства. Според нашата версия той явно е бил загрижен да не се допуснат подобни действия. В такъв случай коя от двете е вярната?

— Наистина, мистър Гарити — каза О'Конъл, — точно там е въпросът.

— И двата записа — продължи Майкъл — съдържат гласа на президента и още един глас, принадлежащ на мистър Ренълдс. Следователно единият трябва да е фалшив, а другият истински. Но същественото е друго: щом *единият* може да се фалшифицира, то това е възможно и за *другия*. Вече не става дума кой от двата е истински, милорд, тъй като бе демонстрирано, че и двата могат да бъдат подправени. Ето това е важно за съда. Изключително сериозната задача на заповедта от Интерпол, а именно арестуването на бивш президент, изисква доказателствата да бъдат извън всяко съмнение. Но ние доказахме недвусмислено, че гласовете могат да бъдат фалшифицирани и следователно нито една от двете касети не бива да бъде приета за доказателство без независима експертиза.

Изведнъж веждите на съдия О'Конъл подскочиха и лицето му пламна от гняв.

— Мистър Гарити! Да не би да твърдите, сър, че записът, който ни показахте току-що, е *фалшив*?

Майкъл се поколеба. Не бе очаквал подобна атака.

— Да, милорд. Снощи моят екип нае услугите на най-добрия имитатор в Ирландия, мистър Бърн Макхенри, и само за няколко часа с обикновен видеокасетофон той произведе звукозаписа, който ви представихме, за да докажем...

Свирепият рев на съдията стресна цялата зала.

— *Това* — кресна той с пламнали очи — е навярно най-гнусният опит за заблуждение на съда, който съм срещал като съдия! Мистър Гарити, не е изключено да отговаряте пред адвокатското дружество за безчестната си постъпка. Прахосахте ценното време на съда и се опитахте да ни повлияете с фалшифицирани доказателства. *Седнете!*

Вместо да седне, Майкъл Гарити спокойно изгледа съдията.

— Не, милорд, няма да седна, докато вашата словесна присъда още кънти в ушите ми.

— *Ще седнете, сър, или ще ви обвиня в оскърбление на съда!*

— Не съм използвал *фалшифицирани* доказателства, милорд. Използвах доказателства за *фалшифициране*. Има съществена разлика.

О'Конъл отново бе насочил чукчето си към Гарити, но вместо да изрече яростна реплика, той изведнъж млъкна, остави чукчето на масата, облегна се назад и поклати глава.

— Много добре, мистър Гарити, ако искате, стойте, но вашите фокуси бяха за сметка на вас и клиента ви. Сторихте точно обратното на онова, което възнамерявахте, сър, защото сега ще отхвърля вашето доказателство като недостоверно.

Майкъл бавно седна, вперил поглед в съдията.

— Мистър Гарити, имаме работа с нещо много сериозно — заповед за арест и екстрадиране. Сериозно е по няколко причини. Първо, Договорът против изтезанията трябва да бъде изпълняван най-стриктно от всяка страна участничка, а Ирландия, след като се бави цяло десетилетие, най-сетне го ратифицира. Това означава, сър, че не е необходимо да има споразумение за екстрадиране между нас и Перу. Означава също така, че ако един американски президент даде заповед за убийства и инквизиции, това безспорно е достатъчно основание да бъде арестуван в Ирландия. Според договора извършителят на престъплението, в случая предумишлено убийство и инквизиране чрез съдействието на трети лица, трябва да се смята за закононарушител и в страната, откъдето ще бъде екстрадиран. Няма съмнение, че споменатите деяния са признати за престъпление и в Ирландия. Достойно за порицание е, че в случая е замесен бивш президент на САЩ, тъй като Съединените щати протакаха въпроса с години, макар че бяха ратифицирали договора. Според мен поведението на тази страна по време на случая „Пиночет“ бе непростимо. Вашингтон запази пълно мълчание, макар че трябваше да настоява за незабавно екстрадиране. Защо казвам това в съдебната зала? Защото всяка страна участничка е длъжна да изпълнява експедитивно задълженията си по договора. Трябва да избягваме дори привидното протакане, ако искаме международното право да има истински смисъл. Затова, ако имах тази власт, щях не само да наредя да арестуват още днес мистър Харис, но и до един час щях да го натоваря на първия самолет за Лима, където да бъде съден. За жалост екстрадирането у нас изисква допълнителни процедури, включително декларация на перуанското правителство, че няма да бъде наложена смъртна присъда. Но сега смятам да обявя

кратка почивка и да проверя дали не мога да ускоря процедурите и незабавно да екстрадирам виновника по един или друг законен начин.

Майкъл скочи на крака.

— Съдия О'Конъл, възразявам...

— *Седнете*, мистър Гарити! Естествено, че ще възразявате, и това ще бъде вписано в протокола. Очаквам да обжалвате решението, като заявите, че съм предубеден или нещо подобно. Очаквам да оспорите не само правото ми на юрисдикция, но и шофьорската книжка, с която пристигнах тук тази сутрин, а може да възразите и срещу онова, което съм ял на закуска. Ако Върховният съд отмени решението ми, тъй да бъде. Но междувременно ще ръководя този съд както сметна за добре, без да търпя намеса от страна на такива *като вас*, сър!

Онемял от смайване, Майкъл бавно се отпусна на стола.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Четвъртък, 11:05 ч дъблинско време

Шери Линкълн забеляза преbledнялото лице на Джилиан Уолц, когато стюардесата излезе от пилотската кабина. Стана и я догони в предния кухненски бокс.

— Какво е станало?

— О, нищо. Дребни технически...

— Джилиан! Знам, че съм цивилна и не разбирам много от самолети, но усещам кога ме залъгват. Какво става? Ако е нещо лично, няма да ти се меся, но ако е свързано с полета, трябва да ми кажеш.

Джилиан извърна глава и прехапа устни, после погледна Шери в очите и безуспешно се опита да се усмихне.

— Имаме малък проблем. Ветровете са по-лоши, отколкото предвиждахме и... и...

— Да не би да ми казваш... че няма да кацнем в Ирландия?

Джилиан тежко въздъхна.

— Не... не казвам такова нещо. Ще кацнем в Галуей, защото не ни достига гориво.

— А дотам ще ни стигне ли?

— Само за един заход. В Галуей има мъгла, и ако искаш да знаеш, умирам от страх.

Шери на свой ред преглътна мъчително.

— Но нали ще успеем?

— Крейг казва, че ще успеем, но всичко виси на косъм. Отдавна познавам тия момчета и най-много ме плаши това, че никога не съм ги виждала толкова кротки.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Преди съдия О'Конъл да обяви почивката, Майкъл Гарити скочи на крака.

— Милорд...

— Седнете, мистър Гарити, този съд няма доверие във вас! Не ви разрешавам да говорите.

— Тогава може би ще изслушате *мен*, господин съдия.

Макар съдия О'Конъл да бе видял как Джей Райнхарт става на крака, фактът, че външен човек дръзва да се обръща към съда, за момент го лиши от дар слово.

— Какво?

— Ваша Светлост... извинявайте, исках да кажа милорд...

— Нямате право да се обръщате към съда, мистър Райнхарт.

— Господин съдия, след като забранихте на адвокатата ни да говори, а обвиняемият не е тук, за да се защити лично, оставам единствено аз.

— *Седнете, сър!*

— Не, милорд...

— *Не се обръщайте към мен!* Вие нямате адвокатски права в тази страна!

— Вярно, но все пак съм адвокат, положил клетва пред закона, и мога да говоря от името на своя клиент, щом няма кой друг да го стори. А към вас ще използвам обръщението, което сметнете за уместно, съдия О'Конъл.

Съдията уморено се облегна назад, стрелна поглед към Камбъл и отново погледна Джей.

— Какво точно искате да кажете, мистър Райнхарт?

— Само едно, господин съдия. Аз предложих идеята да направим новия звукозапис, за да докажем, че всеки запис може да бъде фалшифициран. Не сме имали намерение да подведем съда. Напротив. Смятах, че с думи няма да докажем нищо. Трябваше да покажем на практика как може да се извърши това. Да ви покажем, че един добър имитатор може да наподобява характерния глас на Джон Харис. И го доказахме. Доказахме също така, че един талантлив артист може да имитира и гласа на мистър Ренълдс. Колкото и да сте разгневен от тази тактика, сър, на практика тя доказа твърдението ни. Без допълнителни доказателства, че записът е автентичен... а очевидно мистър Камбъл просто не е в състояние да предяви днес подобни доказателства... няма начин съдът да разбере истината. А няма ли истина, касетата не може

да се използва като достоверно доказателство за обвиненията срещу Джон Харис.

— Приключихте ли, сър? — попита О'Конъл с язвителен глас.

— Да, господин съдия. Благодаря ви — отвърна Джей и седна.

— Цялата тази реч да се заличи от протокола — нареди съдията.

— Тя по никакъв начин не промени мнението ми за цирка, в който се опитахте да превърнете моя съд, мистър Гарити. Но все пак... готов съм да преосмисля нещата. Обявявам петнайсет минути почивка, а след това ще обявя решението си за ареста и екстрадирането.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Внезапният звън на сателитния телефон изтръгна двамата пилоти от напрежението на битката между гориво и разстояние.

Аластър вдигна слушалката и едва разпозна напрегнатия глас на Джей Райнхарт.

— Току-що получих съобщението на Шери, че летите обратно! Кажете ми, че не е вярно.

— Така е за съжаление — отвърна Аластър. — Дори вероятно ще се наложи да кацнем в Галуей, защото не ни достига гориво.

— В Галуей?

— Да.

— Можете ли... да презаредите и да опитате отново?

Аластър поклати глава, без дори да погледне към Крейг.

— Няма начин. Ветровете са адски.

За момент отсреща настана мълчание.

— Разбирам. Може ли да поговоря с Шери?

Крейг повика Шери по радиоуредбата и след десет секунди тя влезе в кабината.

— Обажда се Джей, Шери — обясни Аластър и ѝ подаде слушалката. — Казах му, че се връщаме в Ирландия.

— Джей! Вече знаеш, че се връщаме.

— Нищо не стана, Шери. Всичко се провали. Съдията си е навил на пръста да прати Джон в Лима. Сега обяви почивка и обмисля дали няма начин да ускори процедурата и незабавно да го качи на самолета.

— О, боже.

— Връщате се в най-неподходящия момент.

— Какво да правим, Джей?

Гласът му бе мрачен, но инструкциите звучаха категорично.

— Най-напред гледайте да се приземите успешно. После ме потърси по телефона. Ако не отговоря веднага, остави съобщение и чакай. Мисля... мисля, че вече изчерпах всички възможности, но докато не се убедя в това, предпочитам да останете на борда.

— Разбирам. Успех.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

След повече от четирийсет минути съдия О'Конъл най-сетне влезе отново в залата.

Стюарт Камбъл бавно се изправи на крака.

— Милорд...

Леко изненадан, О'Конъл се обърна към него.

— Да, мистър Камбъл?

— Преди да отсъдите, милорд, искам да уточня още нещо относно видеозаписа.

Съдията се поколеба, после въздъхна.

— Наистина ли е необходимо, мистър Камбъл? Престаравате се.

— Необходимо е да влезе в протокола, милорд.

— Много добре. Говорете.

Още преди няколко часа Джей бе нагласил клетъчния си телефон на вибриращ сигнал. Сега настоящето вибриране най-сетне стигна до съзнанието му. Той извади телефона, включи го и тихичко стана, за да излезе от залата.

— Мистър Райнхарт? — раздаде се познат глас. — Обажда се държавният секретар Байър.

— Слушам ви, сър — каза Джей.

— Ще ви свържа с Вашингтон, мистър Райнхарт. Един от моите хора има отговор на вашия въпрос. Ние пристигаме след половин час, но вероятно трябва да го чуете още сега. С две думи, прав бяхте.

Байър се канеше да затвори, но Джей го спря.

— Има още един въпрос, господин държавен секретар. Вие добре познавате Овалния кабинет. Ще ми опишете ли какво има пред западната врата? Трябва да си го изясня и е много важно, повярвайте ми.

В съдебната зала Камбъл натисна бутона на камерата и прехвърли записа до момента, когато президентът и Ренълдс обсъждаха операцията, приведени над разгънатата карта. След това спря кадъра и се обърна към О'Конъл.

— Милорд, относно автентичността на този запис привличам вниманието ви към предмета, който се вижда върху бюрото. Виждате плочка с държавния печат на Съединените щати, обвита в прозрачна пластмаса, а отдясно има няколко документа с подписа на Джон Харис.

Камбъл се върна до масата, взе лист хартия и го връчи на секретарката, после подаде копие на Майкъл Гарити.

— Предлагам като доказателство документ от личната си колекция — писмо на Джон Харис от 1985 година с неговия подпис. Можете да се уверите, че този подпис съвпада с подписите върху документите на екрана.

Майкъл се запита дали да не възрази, че това може да реши само експерт графолог, но знаеше, че няма да постигне нищо.

— Приемам това, мистър Камбъл — заяви съдията.

Докато Стюарт Камбъл изключваше камерата, Джей се върна на мястото си и трескаво зашепна нещо на Майкъл Гарити.

— Мистър Гарити, имате ли да кажете още нещо, сър? — попита съдията.

— Една секунда, милорд — отвърна Майкъл, без да обръща внимание на гневната му физиономия. След малко стана и посочи Джей. — Милорд, получихме допълнителни сведения, които са изключително важни за случая, и моля да разрешите на мистър Райнхарт да ги изложи.

— Не.

— Милорд.

— Ако имате нещо за казване, мистър Гарити, кажете го *лично*. За този съд вие сте защитникът.

— Добре, милорд, макар да се боя, че вече не приемате думата ми.

О'Конъл погледна Гарити тъй, сякаш го виждаше за пръв път.

— Мистър Гарити... Размислих върху предишното си изказване. Може да съм прибързал. Няма да ви обвиня в оскърбление на съда

заради вашето... представление.

— Благодаря, милорд.

— Изложете новите сведения.

— Както знаете, милорд, трета глава на Договора против изтезанията, известен също като Конвенция против изтезанията на ООН, категорично забранява на всяка страна членка да екстрадира или изпраща по друг начин когото и да било в страна, където има вероятност да бъдат прилагани забранени въздействия под формата на изтезания. Мистър Райнхарт току-що получи от Вашингтон и от държавния секретар на Съединените щати потвърждение, че САЩ разполагат с нови доказателства за предстоящото посочване на Перу от Организацията за граждански права към ООН като страна, където систематично се прилагат изтезания и необичайно жестоки наказания спрямо политическите затворници, между които се споменават и двама бивши перуански законодатели. Включването на Перу в този списък е официално основание да се смята, че страната проявява подчертана склонност към изтезаване на всички свои политически противници. Тази информация отговаря на съответните текстове от Договора против изтезанията, според които се забранява екстрадирането в държави, за които съществуват основателни предположения, че ще приложат забранени насилствени методи или необичайни наказания спрямо екстрадираните. Очевидно един бивш президент на Съединените щати влиза в тази категория и тъй като Перу има ясното намерение да приложи забранени изтезания спрямо Джон Харис, всяка молба за екстрадиране в тази страна трябва да бъде безусловно отхвърлена.

— Мистър Гарити — отговори съдията, — можете ли да подкрепите това изявление с нещо друго освен собствените си думи?

— Да, милорд, но ще бъдат необходими няколко дни, за да получим писмено потвърждение от ООН.

— При това положение отхвърлям възражението ви срещу молбата за екстрадиране.

— Милорд, в такъв случай предлагам заседанието да бъде отложено с десет дни, а ако все пак съдът вземе решение, изпълнението да се отложи със същия срок. Трябва ни време, за да осигурим документите.

— Предполагам — каза съдията, — че мистър Камбъл ще реагира безпристрастно на предложението ви, мистър Гарити.

Стюарт Камбъл не стана от мястото си. Съдията го гледаше с нарастващо удивление.

— Какво ще кажете, мистър Камбъл?

— Милорд?

— Предполагам, че имате възражения срещу предложението на мистър Гарити.

— Не, милорд, нямам.

— Нямате ли? — попита О'Конъл, съвсем объркан.

— Нямам.

— Мистър Камбъл, мистър Гарити предлага да отложим с десет дни заседанието, а вие не възравявате?

— Не възравявам, милорд.

Слисаният съдия помълча, после въздъхна и поклати глава.

— Добре тогава. Склонен съм да приема предложението. Обявявам кратка почивка.

„Юро Еър“ 1020, в полет

Четвъртък, 12:15 ч

— Колко остава? — попита Крейг.

Аластър никога не го бе чувал да говори с тъй напрегнат глас.

— Двеста дващест и пет километра до летището, около сто и четирийсет до сушата.

Крейг погледна горивомерите над главата си. Устните му бяха пребледнели.

— Как сме с горивото? — попита Аластър.

— Зле. Ако мога да вярвам на приборите, под триста литра.

— По триста в двата резервоара?

— Не. Общо.

— О, господи — въздъхна Аластър.

— Не искам да започна снижаване по обичайната процедура — каза Крейг. — Нека за всеки случай да изчакаме, докато се приближим на осемдесет километра.

— Съгласен.

Крейг натисна бутона на вътрешната сигнализация и изчака Джилиан да се обади.

— Джилиан, искам да инструктираш Ели и Урсула. Накарай ги да си сложат спасителни жилетки. Раздай жилетки на Шери, президента и телохранителя, без да забравяш и себе си. Настани ги на вътрешни кресла в средата на салона. Провери пак къде са надуваемите лодки. И побързай. Едва ли ще се наложи да кацаме във водата, но не искам да рискувам.

— Добре — каза тя и затвори телефона.

— „Юро Еър“ десет дващест, свържете се с кулата в Галуей на честота сто дващест и две точка четири. Уведомени са за проблемите ви с горивото.

— Разбрано, Шануик. Благодарим.

— Успех, сър.

Аластър смени честотата и натисна бутона на преподавателя.

— Галуей, тук „Юро Еър“ десет дващсет, летим на височина девет и триста.

— Разбрано, десет дващсет, според радара се намирате на двеста и един километра от нас. Ще ви подам радарни вектори за заход по прибори към писта нула девет.

— Разбрано.

Крейг отново гледаше горивомерите.

— Какво? — попита Аластър.

Крейг сведе очи към предното табло.

— Не ти трябва да знаеш. Само кажи една молитва, ако обичаш.

— Дадено.

Аластър предаде на диспечера молбата им да се задържат на същата височина, докато наблизат на осемдесет километра от летището.

— Колко остава? — попита Крейг.

— Сто и седемдесет километра — отговори Аластър.

В същия момент показанията за оборотите и температурата на двигател номер две отдясно започнаха стремително да спадат към нулата.

— Готово, изгубихме втори номер — подхвърли небрежно Крейг.

— Идва ред и на първия — добави Аластър.

— Опитай се да рестартираш — предложи Аластър.

— С какво? Няма гориво.

— Бих опитал със спомагателния двигател... по дяволите, и за него няма гориво.

— Докато поддържаме скорост, въздушното налягане ще подпомага хидравликата, но...

В този момент прекъсна и електрозахранването.

— Проклятие! — Крейг щракна няколко ключа на горното табло. — Добре, от моята страна преминах на акумулатори.

— Включих аварийните светлини и резервната координатна система — каза Аластър. — Други прибори нямам.

— Ще се наложи да кацаме без задкрилки — добави Крейг. — Хидравликата би трябвало да издържи, кормилата също. Можем да разчитаме на УКВ връзката, навигационното радио и транспондера, но нямаме компютър.

Аластър вече посягаше към бутона на преподавателя.

— Галуей, тук „Юро Еър“ десет двайсет, отказаха два двигателя. Няма възможност за рестартиране. Нуждаем се незабавно от уточнение на позицията.

В гласа на диспечера прозвуча неприкрита тревога.

— Разбрано... десет двайсет... намирате се на сто и шейсет километра от пистата. Можете ли... да стигнете?

Крейг трескаво пресмяташе наум разстоянията и ветровете, докато намаляваше скоростта, за да икономиса още малко гориво.

Аластър го видя как беззвучно размърда устни и поклати глава.

— Не.

— Не? — повтори Аластър.

— Попитай го дали наблизо има летище. Не можем да стигнем до Галуей.

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Няколко минути съдия О'Конъл седя дълбоко замислен, после изведнъж вдигна глава.

— Много добре. Продължаваме с протокола и съм готов да взема решение по молбата на мистър Гарити.

— Съдия О'Конъл?

Съдията въздъхна дълбоко, но без сарказъм и вдигна чукчето.

— Отново ли правите опит да се обърнете към съда, мистър Райнхарт? Не разбирате ли, че смятам временно да отсъдя в полза на клиента ви?

— Да, сър, но в едно отношение ще му откажете правосъдие.

О'Конъл остави чукчето и преглътна с усилие.

— Обяснете, сър.

— На видеозаписа има още доказателства, господин съдия. Моля ви, изчакайте да инструктирам мистър Гарити.

Джей се обърна към Майкъл, но строгият глас на О'Конъл го прекъсна.

— Ще ви изслушам много накратко, мистър Райнхарт. За да не губим време. Говорете направо.

Джей стана и погледна Стюарт Камбъл.

— Мистър Камбъл, бихте ли превъртели касетата в камерата до края на записа, където Ренълдс напуска Овалния кабинет?

Камбъл кимна, пристъпи към камерата, превъртя записа и се обърна към Джей.

— Какво искате да видите?

Джей заобиколи масата.

— Ще разрешите ли?

— Разбира се — каза Камбъл и отстъпи от монитора.

Джей натисна бутона и изчака, докато в последните кадри се появиха нишата и коридорът пред западната врата. Натисна паузата, после се приведе към екрана, за да провери дали е видял правилно.

— Какво гледате, мистър Райнхарт? — попита О'Конъл.

Джей с въздишка се обърна към съдийската маса.

— Съдия О'Конъл, за моя клиент е много важно светът да не повярва на този запис. Когато тази сутрин влизах в съда, лично аз твърдо вярвах, че Джон Харис е невинен, а записът и разговорът са подправени. Но нещо ме смути, когато видях записа за пръв път, и сега знам какво е. Не бях сигурен, преди мистър Камбъл да го покаже за втори път. После си спомних една дребна, незначителна подробност от неотдавнашна статия в американския печат.

— Мистър Райнхарт, говорете по същество. Какво виждате на този екран за разлика от мен?

Джей посочи коридора, който се виждаше през отворената западна врата на Овалния кабинет.

— На записа ясно се вижда дълъг коридор, разположен под прав ъгъл спрямо западната стена на кабинета. Но в истинския Бял дом няма подобен коридор, а само малка ниша. Мога да го твърдя без колебание, защото съм бил там и съм излизал през тази врата. Виждате ли, господин съдия?

О'Конъл стана от масата и слезе по стъпалата на подиума, за да огледа отблизо екрана.

— Да, виждам коридор. Но откъде да знам, че си спомняте правилно? Преди колко време бяхте там, мистър Райнхарт?

Джей се поколеба.

— Признавам, преди повече от десет години. Но човек не забравя този кабинет.

Докато съдията се връщаше на мястото си, Джей реши да изпробва един последен ход.

— Ваша Светлост, ако ми разрешите да помоля за десет минути почивка, държавният секретар на Съединените щати пътува насам. Той посещава Овалния кабинет всяка седмица и може категорично да отговори дали има такъв коридор, или не.

Съдията мълчаливо си седна. Почеса се по брадата, погледна към също тъй мълчаливия Камбъл и се приведе напред.

— Имате десет минути почивка, мистър Райнхарт.

Когато съдия О'Конъл отново откри заседанието, Джоузеф Байър зае свидетелското място и без колебание потвърди, че коридорът от записа не съществува в истинския Бял дом.

— Благодаря, мистър Байър, свободен сте — каза съдията и насочи поглед към Джей. — Мистър Райнхарт, ако това не е Белият дом... а аз вече съм убеден в това... то какво виждаме?

Джей се изправи.

— Господин съдия, в Съединените щати съществуват общо пет точни имитации на Овалния кабинет, използвани от филмовите режисьори. Едно от копията служи за заснемане на популярен телевизионен сериал. Другите непрекъснато се наемат за снимки на игрални и телевизионни филми. Могат да бъдат пренесени с камиони навсякъде в Америка. Сглобяват се за по-малко от седмица, а интериорът не се различава от истинското помещение. На този запис виждаме инсценировка, заснета в копие на Овалния кабинет.

Съдията погледна Стюарт Камбъл, който поклати глава и вдигна длан в знак, че няма какво да възрази или добави.

Джей пристъпи по-близо до екрана и започна да прехвърля кадрите напред-назад, явно напълно вгълбен в изображението.

— Мистър Райнхарт, ако сте приключили, сър...

Внезапно очите на Джей се разшириха и той вдигна пръст.

— Изчакайте... само секунда, Ваша Светлост...

— Мистър Райнхарт...

Джей се обърна.

— Съдия О'Конъл, ще възразите ли, ако ви помоля отново да слезете? Току-що открих още нещо, което категорично доказва моята

правота.

Съдия О'Конъл поклати глава, после стана и отново се приближи до монитора.

— Ето тук, сър. Виждате ли това огледало на стената на коридора срещу вратата?

— Да.

— Погледнете в огледалото.

— Виждам някакви леко наклонени, почти вертикални черти — каза съдията. — Какво представляват?

— Това, господин съдия, са летви, които подпират декорите.

„Юро Еър“ 1020, в полет

— Десет двайсет, завийте надясно по курс нула девет пет градуса. Насочвам ви към най-близкото летище в Конемара. Пестите трийсет и три километра. Има една писта с номер две-седем и апаратура за кацане по прибори. Дълга е две хиляди и двеста метра.

— Какви са координатите? — бързо попита Аластър и щом получи данните, бързо ги въведе в портативното устройство. — Според мен излиза, че ни остават още сто километра, Галуей.

— Правилно — потвърдиха от земята. — Вече са деветдесет и осем.

— Кажи му, че ще стигнем, Аластър, но имаме само един шанс. Как е времето там? Ако е добро, можем да се опитаме да кацнем право на изток.

Аластър предаде въпроса.

— Получих сводката за Конемара — каза ръководителят полети. — Ниска облачност, видимост един километър, мъгла, вятър с посока две седем нула и скорост деветнайсет километра в час. Апаратурата за кацане по прибори е включена. Кажете какво още искате.

Аластър се обърна към Крейг, който облиза пресъхналите си устни и отново започна да изчислява наум.

— Мисля — започна Крейг, без да извързва глава, — че нямаме друг избор, освен да се насочим по прибори към писта две седем, макар това да означава, че ще трябва да отменим летището и да се върнем. Имаме достатъчно височина, за да се отдалечим на два километра и половина в южна посока, после да направим остър ляв

вираж на сто и осемдесет градуса, да се насочим на запад по прибори, да открием локализатора за писта две седем... и да започнем снижаването.

— Да отминем летището? По дяволите, Крейг, та той може да ни насочи право към него!

Крейг хвърли бърз поглед към Аластър.

— Но не го виждаме! Ами ако сме на триста метра встрани от пистата, когато намалим скоростта? Ще се срутим върху някоя сграда без никакъв шанс за повторен заход.

— И ако заобиколим, пак нямаме шанс!

— Аластър, два двигателя не работят. Имаме само един шанс, това е! Но ако запазим скоростта, все още ни остава хидравликата за управлението, за колесника и може би за задкрилките, а освен това системата за кацане по прибори ще може да ни насочи. Трябва само да задържим височината. За всеки случай си пригответи фенерче.

— Пригответил съм го.

Аластър отново провери позицията по портативния координатен прибор и командирското табло отляво. Осемдесет километра до Конемара, скорост триста трийсет и пет километра в час, височина шест хиляди и триста метра, плавно спускане, без насрещен вятър, а попътният вятър започваше да подобрява шансовете им да стигнат до летището с остатък от гориво за маневриране. Докато поддържаха висока скорост, въздушният поток през спрелите двигатели щеше да върти турбините и да поддържа налягане в хидравличните системи. Акумулаторите можеха да издържат още половин час. Но щом скоростта спаднеше под двеста и деветдесет километра, щяха да загубят хидравликата и им оставаше само резервната лостова система за ръчно управление на крилете.

— Добре — каза Аластър. — Както го виждам, ще минем южно от пистата на около... около деветстотин метра. Остър ляв вираж със спускане четиристотин... не, триста и шейсет метра в минута би трябвало да ни изведе за кацане на височина около двеста метра и почти без подемна сила.

— Трудничко е, но ще се справим. Аластър, предай това на въздушния контрол и му кажи, че трябва да започнем виража точно на километър и половина източно от началото на пистата с отклонение точно два километра и половина на юг.

— Сигурен ли си?

— Ако искаш, провери и ти, Аластър, но смятам, че това ще ни осигури пространство за маневриране. Винаги мога да се насоча за кацане, стига да действа хидравликата, а това означава, че трябва да поддържам скоростта, тоест на финала стръмно да сляза надолу.

— А колесникът?

— Ще го спуснем, когато започна виража. Използвай го като въздушна спирачка. Бъди готов да задействаш ръчното освобождаване, ако нямаме хидравлично налягане. И... стой настрани от мен, но на финала изтегли лоста за ръчно управление и имай готовност да ми помогнеш.

— Разбрано.

— Ще поддържам триста и двайсет километра в час, докато се насочим право към пистата, после ще се опитам да спусна задкрилките. Ако кацнем с триста и двайсет, няма да можем да спрем.

— Разбрано. Остават шейсет и два километра.

Аластър старателно обясни плана на ръководителя полети, като следеше посоката по бордовия компютър и хоризонталния индикатор, за да е сигурен, че леко се отклоняват на юг от летището.

— Знаят ли, че идваме? — попита той.

— Да, сър — отговориха от земята. — Аварийните екипи са в пълна готовност. Имате разрешение за кацане. Потвърждавате ли, че нямате мощност?

— Двигателите ни не работят. Горивото свърши.

— Разбрано.

— Четирийсет и пет километра, Крейг — съобщи Аластър, после измъкна от чантата си технически наръчник и трескаво взе да прелиства, търсейки допустимата скорост за кацане.

— Тъй като без горивото сме олекнали, триенето в пистата ще е по-малко, няма да имаме и скоростни спирачки, а за реверс... нали разбираш...

— Трябва да работят двигателите — довърши Крейг.

— Аха.

— Разбрах те.

— Трийсет километра — каза Аластър.

— Добре... сега да се настроим за кацане по прибори. Провери дали съм избрал правилната честота и верния курс... две седем нула.

— Вече проверих.

— Когато... когато намалим скоростта, ще действаме както можем. Спускам машината и настъпвам спирачките, за да спрем.

— Разбрано, Крейг. Нали знаеш, че противоблокадните системи няма да действат и ако гумите изгърмят...

— Знам... изобщо няма да спрем. Ще внимавам.

— Двайсет километра.

— Разбрано. Височина?

— Добре сме. Слизаме под хиляда и осемстотин. Жалко, че не се вижда нищо освен мъгла.

— Ще видим. Затегни предпазните колани.

— Готово.

— Предупреди в салона да заемат позиция за аварийно кацане.

— Не мога. Няма ток.

— Вярно — промърмори Крейг.

— Шест километра до летището, Крейг, курс нула девет нула, отклонение два километра и половина на юг.

— Добре. Обади ми се точно когато минем покрай началото на пистата, после следи колко ще изминем на изток от тази точка.

— Дадено.

— Височината е... хиляда метра — промърмори си Крейг и леко приведе носа надолу, за да слезе на деветстотин, докато отминаваха началото на пистата.

— Изравнихме се, Крейг. Скорост триста и петдесет. Видимост нула.

— Разбрано.

Отдолу повтори същата информация.

— Сега изчакайте, сър — каза Аластър. — Край на връзката, докато приключим. — Той се озърна наляво. — Добре, Крейг, един километър на изток, височина осемстотин и петдесет метра, скорост триста и дваайсет.

— Разбрано.

— Километър и половина на изток, скорост триста и дваайсет, височина осемстотин.

— Продължавай да отброяваш. Изчакваме.

— Километър и осемстотин, километър и деветстотин, два километра...

— Добре! Спусни колесника!

Крейг насочи боинга наляво под ъгъл четирийсет и пет градуса и започна обратния вираж към пистата.

— Колесникът спуснат — обяви Аластър, след като дръпна ръчката и бе възнаграден с три зелени светлинки. — Спуснат и блокиран, Крейг. Летим на север, крен четирийсет градуса, скорост триста и двайсет, височина шестстотин и трийсет, намираме се на три километра от началото на пистата. Прекалено високо и прекалено бързо летим. Не виждам светлини, нищо не виждам, освен мъгла.

— Имай вяра.

— Локализаторът се задейства, Крейг. Наближаваме бързо.

— Увеличавам... крена! — изрече Крейг и наклони странично боинга вляво почти на петдесет градуса, за да навлезе по курса за приземяване. Прекрати виража точно навреме, насочен безпогрешно към невидимата писта отпред, после посегна към лоста на скоростната спирачка и го дръпна. Спадащото хидравлично налягане послушно вдигна плоскостите върху двете крила, което увеличи ъгъла на спускане и намали скоростта.

— Точно по курса, разстояние два километра, височина четиристотин и осемдесет. Трябваше да сме под двеста.

— Свали задкрилките на петнайсет!

— Задкрилките ли? Крейг, използваме скоростни спирачки! Забрави ли, че задкрилките са забранени при това положение?

— Нямам избор. Трябва да намалая скоростта.

— Разбрано.

Аластър бързо дръпна лоста, докато Крейг притискаше щурвала напред, за да увеличи ъгъла на спускане и задкрилките се раздвижиха с последния остатък от хидравлично налягане.

— Километър и половина до пистата, много сме високо, скорост триста, височина триста и шейсет.

— Снижавам! Задкрилки на трийсет!

Ръката на Аластър почти незабавно измести лоста.

— Задкрилки от петнайсет на трийсет. Осемстотин метра, Крейг, височина двеста и петдесет, спускане с шестстотин метра в минута, скорост двеста и деветдесет.

— Насочи ме в ъгъла за приземяване! Ще навлезем отгоре.

— Спускане шестстотин в минута, височина сто, скорост двеста и осемдесет. Не забравяй, хидравликата може да откаже. Недей да изчакваш прекалено.

Право пред тях изникна съзвездие от мъгливи светлинки, които стремглаво летяха насреща. Крейг притегли щурвала към себе си.

— Спускане триста и шейсет, височина петдесет, скорост двеста и петдесет. *Дърпай, Крейг!*

Крейг изтегли щурвала почти в скута си и усети как носът се надига, но все по-бавно с всяка секунда, докато намалялата скорост забавяше въртенето на турбините и хидравличното налягане спадаше.

— Трийсет метра! Слизаме твърде бързо! — съобщи Аластър.

Пистата вече беше под тях, но се спускаха прекалено стремително.

Крейг бе изтеглил своя лост за ръчно управление, Аластър също и изведнъж двамата почнаха да въртят назад с бясна скорост, за да вдигнат носа на самолета. Усетиха как машината се подчини в последната секунда, скоростта на спускане намаля рязко и колелата докоснаха бетона с не особено силен удар.

— Върти обратно! Носът надолу! — извика Крейг.

Двамата завъртяха в обратна посока, спускайки предния колесник към пистата.

— Спирачките, Крейг! — извика Аластър.

Крейг пусна лоста за ръчно управление, дръпна ръчката на скоростните спирачки и за момент се изненада, че вече е изтеглена. Беше забравил. Сега им оставаше само аварийното спирачно налягане. Противоблокадните системи не действаха без електричество.

Светлините на пистата прелитаха край самолета.

— Скорост сто и деветдесет, Крейг!

Ако натиснеше спирачките прекалено силно, щеше да спуска гумите и боингът непременно щеше да излезе извън пистата.

В далечината отпред вече се виждаха червените лампи, отбелязващи края. Наближаваха бързо. Крейг натисна спирачките и усети как дисковете захвапват. Същевременно използваше кормилните педали, за да удържа самолета между двете ивици от размазани светлини.

— Сто четирийсет и пет! — обяви Аластър. — Сто и трийсет... сто и десет...

Червените лампи в края на пистата застрашително се приближаваха.

Спирачките не държаха, може би почваха да прегряват.

— Осемдесет километра... шейсет!

Крейг пое риска да спуска гума и натисна спирачките.

Червените светлини вече бяха съвсем близо, когато Аластър обяви скорост трийсет километра в час. Крейг натисна с всичка сила остатъците от спирачки. Усети как боингът се разтърси и спря точно когато червените светлини изчезваха под носа на машината.

Около трийсет секунди двамата пилоти седяха като вцепенени. Не смееха да повярват, че са живи и невредими.

Аластър посегна към бутона на предавателя, като се надяваше в акумулаторите все още да има енергия.

— Галуей, десет двайсет се приземи без произшествия на летище... забравих го как беше. Благодарим, сър.

— Богородице, Исусе и Йосифе! — възкликна развълнувано ръководителят полети, без следа от досегашния хладнокръвен професионализъм. — Сега вече мога да си поема дъх. Браво, момчета!

Четирите съдилища, Дъблин, Ирландия

Съдия О'Конъл отново бе седнал на мястото си и усърдно записваше нещо, за да спечели време за размисъл. Най-сетне вдигна глава.

— Много добре. Съдът смята представения днес видеозапис за крайно недостоверен, тъй като мистър Камбъл не успя да обори подозренията за фалшификация. Връщаме се точно там, откъдето започнахме преди два часа. И тъй, мистър Камбъл, имам един въпрос към вас, сър. Можете ли да предложите на съда някакво доказателство в подкрепа на перуанската международна заповед за арест и молбата за екстрадиране освен очевидния факт, че въпросните документи са издадени от перуанските съдебни власти?

Стюарт Камбъл бавно се изправи, покашля се и дълго гледа листовите пред себе си, преди да вдигне очи към съдията.

— Милорд, без видеозаписа не разполагам с доказателства. И бих искал да заявя, че ще трябва да получа нови инструкции от своя клиент, а освен това може би се налага да помоля чрез ирландския си колега да прекратим воденето на протокол.

Джей се приведе напред и прошепна на Майкъл:

— Какво означава това, по дяволите?

Майкъл надраска отговора в бележника си: „Означава, че се кани да зареже Перу и да бяга по-надалеч от случая“.

— Няма да настоявам за обяснение, мистър Камбъл — каза О'Конъл. — Според мен причините са очевидни. Приема се. По липса на доказателства заповедта за арест се обявява за невалидна в Република Ирландия, а молбата за екстрадиране се отхвърля.

Този път чукачето удари решително.

ЕПИЛОГ

Международно летище Дъблин, Ирландия

Четвъртък, 15:20 ч

Джей отвори вратата на микробуса и скочи навън. Предпочиташе да изчака сам боинга на „Юро Еър“, който се спускаше над летището.

Погледна часовника си и се запита откъде пилотите намират такава хладнокръвие, та след като са се разминали на косъм със смъртта, да продължат към Дъблин, сякаш нищо особено не се е случило.

— Сигурно ще ни връчат по един медал за храброст преди екзекуцията — пошегува се Аластър по телефона, когато Джей им се обади след заседанието.

На неколкостотин метра южно от Джей бе спрял синьо-бял боинг 757 от военновъздушната база „Андрюс“ край Вашингтон. Джей се озърна през рамо, за да види дали държавният секретар и неговите сътрудници продължават да чакат в лимузината си.

Самолетът на „Юро Еър“ се зададе по пистата за рулиране към определеното му място и един служител в оранжево облекло размаха ръце, за да го насочи. Джей гледаше и си мислеше за Шери. По телефона гласът ѝ звучеше спокойно, но той бе доловил остатъци от напрежение и я попита какво има.

— Добре съм. Е, усетихме, че нещо става, когато стюардесите ни наредиха да си сложим спасителните жилетки, но всичко мина добре.

Но си личеше какво е изпитала, защото посрещна новината за изключителните събития в съда само с едно лаконично „Добре!“ и продължи да разказва за невероятното майсторство на пилотите.

— Бяха великолепни — каза тя.

— Но сбъркаха в преценката за горивото, Шери — възрази Джей.

— Вярно, но въпреки всичко се справиха. Това е важното. Докараха ни дотук живи и здрави, макар че косата ми сигурно е побеляла.

Само Джон Харис изглеждаше незасегнат от въздушната драма и се интересуваеше живо от заседанието на съдия О'Конъл.

— Филмово копие на Овалния кабинет! — възкликна той. — Изобщо не ми бе дошло наум, Джей. Знаех, че думите ми от онзи запис са подправени... но бих се заклеял, че виждам себе си в *истинския* Овален кабинет.

Джей отново насочи вниманието си към приближаващия боинг. Самолетът вече завиваше към стоянката и шумът го накара да затули ушите си с длани. Щом машината спря и пилотите изключиха двигателите, вътрешната стълба започна да се спуска.

Джей тръгна към предната врата и махна с ръка на красивата стюардеса, застанала до изхода. Тя му направи знак да се качи и той изтича по стъпалата.

На върха Шери го прегърна с все сила, а зад нея стоеше Джон Харис, който му протегна ръка, сетне го сграбчи в прегръдката си.

— Браво, Джей! Много добре се справи!

— Благодаря, Джон, но...

— Никакво „но“. Ти успя.

Пилотите излязоха от кабината с изморени лица от напрежението през последните часове. Бдителният Мат Уорд надникна навън да огледа, но не видя нищо друго освен приближаващата лимузина.

— Джо Байър също идва да те поздрави — каза Джей и плъзна ръка по челото си, за да намести един непокорен кичур. — Тази сутрин ми предаде тъкмо навреме информацията за протокола на ООН... че Перу изтезва политическите затворници. А после долетя в последния момент, за да докажем, че записът е направен с декори и артисти, тъй че няма нищо общо с теб и истинския Овален кабинет.

Мат Уорд се отдръпна от изхода и застана до президента.

— Държавният секретар Байър и още трима души се приближават към самолета, господин президент.

— Посрещни ги, ако обичаш, Мат — отговори Харис и се обърна към командира. — Крейг, помниш ли, че когато летяхме към Рим, поканих теб и целия екипаж на вечеря?

Крейг Дейтън го изгледа смутено.

— Мисля, че си спомням, сър.

— Е, ще го уредим тази вечер, ако нямате полет.

— Благодаря, господин президент, но...

Президентът вдигна длан.

— Никакви възражения, Крейг. Имам да направя нещо за вас и ще е по-лесно, ако още сте тук, а аз плащам чартъра.

Крейг се озърна към Аластър.

— Много ще се изненадам, господин президент, ако някога ни пуснат отново в самолет на „Юро Еър“, дори като пътници.

— Дай ми няколко часа — каза Джон Харис — и тогава ще видим. Между другото, трябва ми онзи списък с персонала на „Юро Еър“ и телефонните номера, за които говорихме.

— Добре — измънка Крейг и забеляза, че държавният секретар вече се изкачва по стълбата.

— И тъй — каза Джон Харис, — довечера ще обсъдим случая над най-доброто меню, което успея да намеря в Дъблин. За всички съм резервирал стаи в хотел „Шелбърн“. Никакви възражения, аз плащам.

Той се обърна и протегна ръка точно когато Джо Байър прекрачи в самолета.

*Хотел „Шелбърн“, Сейнт Стивънс Грийн
Дъблин, Ирландия*

След като прати Мат Уорд и Шери Линкълн по задачи, Джон Харис остана сам в двустайния апартамент. Точно това искаше.

След малко чу очакваното почукване на вратата и посрещна госта с учтиво ръкостискане.

— Мислех си, че е време да заровим бойната брадва — каза Харис, като посочи дивана и седна в отсрещното кресло.

— Съгласен съм — отговори сдържано Стюарт Камбъл.

— Никога не сме разговаряли за преговорите в ООН през осемдесетте години, Стюарт, и... изведнъж осъзнах, че така и не ти предложих обяснение или извинение за онова, което се случи.

— Да — кимна Камбъл. — Но предполагам, че си постигнал точно каквото искаше.

Джон Харис поклати глава.

— Нямах намерение да проваля твоята поправка.

— Тогава защо го направи? Какво *точно* искаше?

За няколко секунди Джон Харис се вгледа в килима, преди да отговори:

— По онова време ти беше на върха на славата, Стюарт, твоята сила движеше цялото начинание. Щом отвореше уста, почваха да се сипят перли на мъдростта. Майсторски бе успял да събереш около себе си цялата международна общност...

— А твоят клиент — прекъсна го Стюарт — бе решил чрез теб да отхвърли моята поправка за съдебния имунитет, поправка, която би накарала всички да се съгласят, че палачи като Пиночет не могат да се укриват зад държавните си постове.

— Нямах клиент, Стюарт — каза Джон Харис.

Стюарт Камбъл навъси вежди.

— Какво? Но... нали ти представляваше Саудитска Арабия...

— Представлявах единствено себе си. Ти просто предположи, че защитавам Саудитска Арабия, защото знаеше, че напоследък често работя с тази страна.

— Но... *защо*, Джон? Ти убеди целия Трети свят, че ще отвлека и изпратя на съд всичките им лидери, докато аз исках само едно — да не се измъкнат истинските престъпници.

— Знам.

— И... ти лично вярваше, че постъпваш правилно?

Харис бавно поклати глава.

— Много бих искал да кажа, че съм действал с най-благородна цел.

— Защо тогава? Заради теб цяла година стискахме зъби, докато Британия се чудеше как да отмени овехтелия съдебен имунитет на онзи кръвожаден негодник Пиночет!

— Лично ли беше, Стюарт? — попита внезапно Джон Харис. — Имам предвид тази акция срещу мен по поръчение на Перу.

— Лично?

— Затова ли прие поръчката? Защото те провалих в Ню Йорк?

Стюарт за дълго се вгледа в Джон Харис.

— И да, и не.

Харис се разсмя.

— Идеалният адвокатски отговор! Понякога и аз прекалявам с него.

Стюарт не се усмихна.

— Не аз създадох обстоятелствата, Джон. Президентът Мирафлорес ми показа записа и повярвах, че е автентичен.

Харис кимна.

— Е, дори и аз се подлъгах. Не от думите, защото знаех, че не са мои, а от картината.

— Реших да повярвам на записа — продължи Стюарт, — защото си мислех, че в това има чудесна поетическа правда.

— Поетическа?

— Да! Забрави ли другия текст, който вървеше заедно с моята поправка относно съдебния имунитет?

— Мисля... мисля, че съм забравил.

— Това, Джон, беше процедура за бърза проверка на всяка международна заповед за арест, целяща да защити бившите президенти и премиери от неоснователни обвинения. Всяка държава се задължаваше да проведе незабавно и задълбочено съдебно проучване дали обвиненията са подкрепени с реални доказателства, или не, както и дали засегнатата страна е в състояние да организира безпристрастен и честен съдебен процес. С други думи, Джон, точно това ти трябваше в случая.

— Значи ти си помисли...

— Каква великолепна възможност! Всемогъщият Джон Харис ще оплаква деня, когато провали онази поправка.

— Знаеше ли, че обвиненията са фалшиви?

— Не, разбира се. Боже мой, човече, не бих паднал толкова ниско.

— Но... искаше да ме изпратиш в Лима, нали?

— Знаех, че няма да се стигне дотам, Джон. Президентът Кавано не можеше да си го позволи. Знаех, че ще се намеси.

— Премълчаваш нещо, Стюарт. Ти си имал скрит коз, защото би трябвало да допуснеш, че има вероятност някой съдия да издаде заповед за екстрадиране и италианското правителство да я изпълни.

Камбъл кимна.

— Е, добре. Знаех, че адвокатският ти екип рано или късно ще стигне до нечовешкото отношение към политическите затворници в Перу, следователно няма начин да те изпратят там. И Райнхарт наистина се справи... с малко помощ от вашия Държавен департамент.

Джон Харис пак се загледа в килима и въздъхна дълбоко.

— Е, Стюарт, в интерес на пълната искреност ще ти кажа, че и аз имах лични причини да те проваля в ООН. Някой трябваше да ти

натрие носа.

Стюарт Камбъл трепна от изненада.

— Значи е било най-обикновена завист?

Джон Харис кимна.

— Ако махнем всички мотиви и оправдания, така е. След това съжалявах през всеки изминал ден от цирка около Пиночет. Сега бих искал да ти се извиня от все сърце.

Стюарт Камбъл бавно кимна.

— Приемам, Джон, и също се извинявам.

Почти цяла минута двамата седяха мълчаливо. Накрая Джон Харис тръсна глава.

— Каква двойка сме само, а, Стюарт?

— Моля?

— Двама титани на международното право тайно си мерят силите. Като двама братя, които се бият на ъгъла, без изобщо да подозират, че смущават съседите.

За пръв път по строгото лице на Камбъл плъзна лека усмивка.

— Да, сигурно има нещо вярно. Мотивите ни в никакъв случай не бяха чисти и възвишени.

Стюарт Камбъл хвърли поглед към прозореца, през който нахлуваха червеникавите лъчи на следобедното слънце. В мислите си се върна към своето детство в Шотландия, през ума му прелетяха спомени за безбройните битки между младите братя Камбъл. Джон Харис дори не подозираше колко точно сравнение е налучкал.

— Джон, случвало ли ти се е някога да изнасяш реч пред важен световен форум, а мислено да се гледаш отстрани и да се чудиш с какво толкова си привлякъл всички тия солидни хора, след като все още се чувстваш пъпчив петнайсетгодишен хлапак?

Джон Харис кимна.

— По-често, отколкото ми се иска. — Той се приведе напред. — Виж, Стюарт, ако смъкнем блясъка, надутите фрази, възвишените цели и официалните назначения, ние *наистина* си оставаме вечните хлапета, които усърдно разиграват избраните роли.

Стюарт кимна.

— А това е доста добро описание и на самия живот.

Ресторант „Комънс“, Дъблин

Още от влизането в ресторанта Крейг Дейтън полагаше усилия да се наслаждава на високопоставената компания и изключителната възможност да вечеря с един бивш световен лидер и един действащ държавен секретар, защото Харис бе поканил и Байър. Освен това Джилиан седеше отсреща, изумително хубава в снежнобялата си рокля, която очертаваше великолепно й женствено тяло. Всичко това му даваше основания да забрави за днес предстоящата професионална катастрофа.

Или поне така си повтаряше.

Но усилията му се проваляха и той вече не успяваше да прикрие униинето си, тъй че малко преди основното блюдо президентът Харис се извини и помоли Крейг и Аластър да го последват.

Отведе ги в съседната празна банкетна зала.

— Новините не са добри, нали? — попита Крейг, усещайки как му призлява от лошото предчувствие.

— Е, зависи от гледната точка — каза Джон Харис с непроницаема физиономия.

Аластър се опита да се усмихне.

— Няма значение, сър. Не сме очаквали от вас да убедите онези надуты германци да ни простят подобна лудост.

— Каква лудост по-точно, Аластър?

— Ами...

— Да не би да имаш предвид героичните и доблестни действия на двама пилоти, чиято навременна намеса предотврати отвлечането на един бивш американски президент?

— И... които едва не претрепаха същия бивш президент, като оставиха самолета без гориво. Да, за това става дума — разсмя се печално Аластър.

— Е — продължи президентът, — ако така смятате, май ще възникнат проблеми, защото тогава трябва да съобщя на шефа на „Юро Еър“, че парадът се отменя.

— Моля... какво? — сепна се Крейг.

Джон Харис се усмихна.

— Успокойте се и двамата. Авиокомпанията, за която работите, току-що сключи нов договор за чартърен превоз на американски военнослужещи, след като самолетите бъдат прегледани от

инспекцията за въздушна безопасност в базата „Скот“, Илинойс. Ръководството на „Юро Еър“ е във възторг. А след дълъг и сериозен разговор с министъра на отбраната и държавния секретар същото това ръководство разбра, че има интерес да се гордее с вас и да си трае за великолепната проява на летателно майсторство, предизвикана от не чак толкова похвална грешка с горивото.

— Господин президент! *Наистина* ли? Не мога да повярвам! Изиграхте ги, по дяволите! — възкликна Крейг, изчервен от смайване.

Крейг сграбчи ръката на Джон Харис и я разтърси.

— Благодаря, сър! Благодаря! Сигурен ли сте? Аз... аз просто...

— По-кратко, момчета — усмихна се Джон Харис. — Истината е, че аз ви дължа благодарност и това е най-малкото, което можех да сторя. А сега да се връщаме към приятната вечеря.

Около девет и половина вечерта президентът пожела „лека нощ“ на Майкъл Гарити, Крейг Дейтън и останалите, после си тръгна заедно с Джо Байър.

— Ти каза, че си говорил с Вашингтон за Ренълдс — подхвърли Харис.

— Да, разговарях и историята се оказа най-долнопробна.

— Разкажи ми.

— Накратко ли? На Ренълдс била обещана пълна закрила, но той решил да сключи сделка и с Мирафлорес. Не само да ви предаде, ставало дума и за пари. Той продал за трийсет сребърника управлението и своя президент, а после поръчал да му изработят онзи запис, за да ви обвини. Казаха ми, че касетата била заснета в Лос Анджелис.

— Смятат ли в Лангли да предприемат съдебно преследване срещу него?

— Не знам — каза Байър. — Тия шпионски истории не са по моята част, господин президент. Просто ви предавам онова, което научих от ЦРУ.

След като напуснаха ресторанта, Джей и Шери Линкълн тръгнаха пеш към „Шелбърн“.

— Ще разрешите ли да ви почерпя едно питие, добри ми сър? — попита тя шеговито и кимна към хотелския бар.

Джей погледна часовника си и се усмихна.

— Дадено. При условие, че аз платя сметката.

— Ще го уредим някак — каза Шери, но бе забелязала погледа му. — Отиваш ли някъде?

— След малко.

— Как се казва момичето?

Джей се разсмя и поклати глава.

— Не. Нищо такова. Просто приключвам с някои професионални въпроси, това е.

— Добре. Сега вече изгарям от любопитство.

— Какво ще пиеш?

— Нещо простичко. Може би чаша местен бял зинфандел. А ти?

— И за мен същото. — Джей взе от бара две чаши вино и седна срещу Шери. — Кога се прибиращ?

— В Щатите ли? Не знам. Джон още не е казал, но подозирам, че ще иска да си отдъхне няколко дни... след като всички сте твърдо уверени, че вече нищо не го заплашва.

— Поне в Ирландия.

— Защо питаш? — усмихна се тя.

Джей направи невинна физиономия.

— О, просто така.

— Ясно.

— Само дето ми хрумна, че не е зле да наема кола и да разгледам тази чудесна страна.

— Тук карат отляво, Джей.

— Знам. Затова ще ми трябва навигатор. Случайно да проявяваш интерес?

Шери пак се усмихна и Джей усети как го облива топла вълна.

— О, проявявам интерес, ако нямам затруднения със служебния график. Отделни стаи, нали?

— Разбира се, Шери — бързо отвърна Джей. — Знаеш, че съм джентълмен.

— Защо ми се струва, че и друг път съм чувала тия думи? — разсмя се тя. — Добре. Изчакай утре сутрин да поговоря с президента,

после ще видим. Може да се измъкна за няколко дни. Много бих искала да дойда, ако Джон смята, че ще се справи и без мен.

— Искрено се надявам — каза Джей, като я погледна право в очите.

Шери се поколеба, после с широка усмивка отвърна тихо:

— И аз.

Река Лифи, Дъблин

Пешеходното мостче западно от знаменития мост Половин пени не бе много далеч от хотела. Само преди половин час Джей се беше сбогувал с Шери пред вратата на стаята ѝ. Из главата му прелитаха противоречиви, объркани мисли — включително и тази, че трябва да довърши писмото до Линда, което бе започнал днес следобед.

Мъчно му беше за болката, която ѝ причиняваше, както и за грубия начин, по който ѝ съобщи, че напуска Ларами. Тя имаше право — споменът за Карън го държеше откъснат от живота. Но всичко щеше да се промени. Може би срещата със смъртта при полета до Денвър изведнъж го бе изтръгнала от капана на спомените или пък най-сетне времето смекчаваше болката. Сега можеше да си мисли за Карън без скръб, само с лека печал и това го изумяваше.

Мисълта за Линда обаче го изпълваше с чувство за вина. Още преди месеци трябваше да ѝ каже, че връзката им не върви както трябва, но беше по-лесно да се остави на течението и нощ подир нощ да се потапя в нейната любов. Надяваше се тя да му прости и да останат приятели. Времето щеше да реши.

Ще довърша писмото веднага щом се прибера, помисли си Джей и отново се запита защо бе приел срещата.

Стигна до металния мост и продължи към средата, където се обърна да погледне как светлините на нощния Дъблин се отразяват в тъмното сребро на реката. Подухваше лек ветрец, а по моста се носеше непрестанен поток от минавачи и влюбени двойки.

Джей забеляза отдясно един човек, облегат на парапета, и веднага го позна.

— Благодаря, че приехте да се срещнем тук, мистър Райнхарт — раздаде се звучният глас на Стюарт Камбъл. Видният юрист се приведе напред, въздъхна дълбоко и зарея поглед в нощта.

— Разбирате, че аз все още съм адвокат на Джон Харис — каза Джей. Любопитството му бе надделяло над професионалната предпазливост, когато получи поканата да се срещнат насаме в нощния мрак.

— Разбира се. Просто исках да ви кажа, че днес се сражавате великолепно.

— Благодаря, сър Уилям — отвърна Джей колебливо и се запита какво ще последва.

Камбъл мълчеше, подпираше се на парапета и гледаше тъмните води под моста.

Джей наруши мълчанието.

— Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо го направихте?

Стюарт Камбъл го изгледа спокойно.

— Питате защо не възразих срещу предложението ви за отлагане на заседанието?

— Точно така. Ние не разполагахме с нищо, освен словесни уверения по телефона от Вашингтон. Лесно можехте да ни оборите.

— Да, но нямах избор — каза Стюарт.

— Не ви разбирам.

— Вече знаех, че сочат Перу като страна, прилагаща изтезания спрямо затворниците. Вие открихте ключа и по един или друг начин щяхте да осуетите екстрадирането, след като получите документите от ООН. Защо да отлагам неизбежното?

— Струва ми се, че ви разбирам.

Стюарт Камбъл отново погледна Джей.

— Онзи ваш замисъл беше блестящ.

— Моля?

— Вторият звукозапис, с който доказахте, че фалшификацията е възможна. Безупречна логика.

— Благодаря.

— И какво ще прави сега бившият окръжен съдия Джей Райнхарт? Както виждате, знам за миналото ви.

Джей поклати глава.

— Всъщност не знам. Сигурно ще се върна в Уайоминг. — Той се усмихна скептично и погледна Камбъл. — Защо? Да не би да ми

предлагате работа или нещо подобно?

— Божичко, не! — разсмя се Камбъл, но веднага млъкна. — От друга страна... знае ли се? Ако почнете да водите дела по тия места, ще се наложи да ви наемам, за да не заставаме един срещу друг.

Джей изсумтя.

— Току-виж съм повярвал, че представлявам заплаха за сър Уилям Стюарт Камбъл.

— Не се подценявайте, мистър Райнхарт. Ако бях ваш шеф, още сега щях да ви отрупам с поздравления и награди.

Джей се отдръпна от парапета и извърна глава към стария юрист.

— Знаете ли какво, сър Уилям? За вас всичко това може да е игра, но за мен законът е нещо много сериозно, особено когато става дума за нечий живот. Това значи много за мен. Ето защо се радвам, че не сте ми шеф. А сега кажете каква е *истинската* причина да се срещнем тук.

Стюарт Камбъл се усмихна, бръкна в джоба си и извади малка аудиокасета.

— Какво е това? — попита Джей.

— Запис от телефонния разговор, който проведох преди няколко седмици с президента Мирафлорес. Мислех си, че може да ви свърши работа.

— Какво... е записано? — попита Джей.

— Гневният глас на президента Мирафлорес, който изгаря от нетърпение да види как Джон Харис пристига окован в Лима, за да бъде разследван, съден... и изгорен жив. Виждате ли, един от братята на Мирафлорес беше наркотърговец и неговата смърт при онова нападение е основната причина за яростта на перуанския президент срещу Джон Харис. Ако се беше наложило, заканите от тази касета щяха да осуетят екстрадирането.

— И вие я укривахте?

— Естествено. Смятах, че спада към адвокатската тайна.

— Добре, но в такъв случай... все още не може да се разгласява...

Стюарт се усмихна и поклати глава, а веждите му театрално подскочиха.

— Очевидно съм сбъркал. Проверих дневника за телефонните си разговори и открих, че по онова време още не съм бил поел случая.

Следователно можете да употребите касетата както сметнете за добре. Мистър Мирафлорес вече не е мой клиент.

Джей взе касетата и я подхвърли на длан.

— Защо ми я давате сега, сър Уилям?

Стюарт Камбъл се разсмя тихичко и отстъпи от парапета, готов да си тръгне.

— Защото законът и правосъдието означават много за мен, мистър Райнхарт. Открай време.

Видният юрист се обърна и тръгна по моста, изпроводен от смаяния поглед на Джей.

И тъй, сър Уилям Стюарт Камбъл бе контролирал всичко от самото начало, помисли си Джей. Дори провалът на Камбъл пред съдия О'Конъл бе част от плана му да тласне бившия президент до ръба на пропастта и да го дръпне в последния момент. Той беше едновременно преследвач и спасител на Джон Харис. И както винаги — ненадминат играч.

А аз накъде да тръгна сега? Какво ме чака в професията? После Джей си спомни за Шери и за пътешествието, което щяха да предприемат утре, ако Харис се съгласеше.

В ума му се мярнаха думите на сър Уилям за бъдещи съдебни битки.

Може би не е зле да се захвана отново с международното право, помисли си Джей. Трябваше да проучи тази възможност, а Ирландия изглеждаше чудесно място, откъдето да започне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.